Samantha Young

Clar de lună pe strada Nightingale

CAPITOLUL 1

M-am uitat la slipul de un roz lucios pus la uscat pe balustrada de pe casa scărilor comună cu noul meu vecin cu care încă nu făcusem cunoştinţă. Primul meu semicontact cu el avusese loc cu o seară înainte, când mă oprisem brusc din lucru din cauza ţipetelor ascuţite ce veneau dinspre uşa de-alături.

Iubita lui era foarte zgomotoasă în timpul partidei de sex.

Foarte, *foarte* zgomotoasă.

Deşi era frustrant, nu puteam face altceva decât să aştept să se termine totul. Dar a durat atât de mult (a trebuit să le dau puncte bonus pentru rezistenţă), încât venise vremea să mă culc, iar eu tot nu reuşisem să lucrez mai nimic.

Acum, slipul iubitei zgomotoase, din care încă picura apă, era pus la uscat pe balustrada mea.

Îngrijorată pentru balustrada curată şi bine întreţinută, transformată dintr-odată în platou de filmare pentru *Shameless,* n-am putut decât să mă holbez cu groază la obiectul ofensator.

Am auzit deschizându-se uşa vecinului şi atenţia mi-a fost distrasă într-acolo.

În prag, cu telefonul la ureche, a apărut un bărbat foarte înalt. I-am privit umerii laţi şi bicepşii musculoşi şi apoi tatuajul negru care se întindea pe o mare parte din antebraţul drept. Modelul părea de origine celtă, înfăţişând o sabie şi un semicerc care se arcuia deasupra ei şi unea cele două laturi ale mânerului.

— Vorbeşte cu tata, a murmurat bărbatul, şi privirea mi-a fost atrasă de la tatuaj la faţa lui. Orice decideţi, mă bag.

Avea părul închis la culoare şi tuns foarte scurt şi purta barbă, care-i înăsprea şi mai mult trăsăturile. Constituţia lui impresionantă şi barba erau deja prea mult pentru gustul meu. Prefer bărbaţii subţiri, raşi şi frezaţi corect şi mult mai puţin intimidanţi.

Dintr-odată, după ce şi-a ridicat privirea şi m-a observat, m-am trezit că se uită fix la mine.

Am înlemnit, jenată de căldura care îmi cuprinsese obrajii, sub cercetarea lui atentă. Avea cei mai extraordinari ochi pe care-i văzusem vreodată. Erau limpezi şi luminoşi. Ochi frumoşi, neobişnuit de violeţi, încadraţi de gene negre. Cumva, îi îmblânzeau înfăţişarea.

Şi-a desprins privirea din ochii mei, doar ca să mă măsoare din creştet până-n tălpi. Apoi mi-a făcut politicos un semn de încuviinţare care m-a iritat. Poate că reacţia mea a fost legată de cât de repede a vrut să scape de mine. Fără să mă pricep să gestionez situaţia, m-am uitat din nou la slip şi mi-am muşcat buzele. Nu puteam suporta să văd lenjerie la uscat pe casa scării.

Pur şi simplu, nu puteam.

L-am privit iar, în timp ce continua să vorbească.

— Scuze, am spus încet, enervată, vrând să-l întrerup şi totuşi prea educată ca s-o fac brutal.

Cuvintele mele rostite cu voce scăzută l-au făcut să se uite iar la mine şi să se încrunte.

— Shannon, te sun eu... Mda... Pa, dulceaţă.

Şi-a coborât telefonul de la ureche şi l-a strecurat în buzunar.

— Pot să te ajut?

I-am întins mâna şi m-am prezentat:

— Sunt domnişoara Grace Farquhar.

Am arătat spre uşă cu mâna cealaltă.

— Vecina ta.

Cu buzele strânse, şi-a strecurat mâna mare într-a mea, cuprinzând-o în întregime. M-a trecut un fior şi am regretat imediat că-i întinsesem mâna.

— Încântat, *domnişoară Grace Farquhar.*

— Da, foarte, am mormăit, trăgându-mi mâna înapoi, încercând să nu se vadă cât de furioasă mă simţeam. Şi tu eşti...?

— Domnul Logan James Macleod.

Se distra pe seama mea. L-am ignorat.

— Ei bine, domnule Macleod, am spus încercând să adopt un ton plăcut, dar slipul de pe balustradă îmi alimenta iritarea. Aş aprecia imens dacă iubita ta s-ar abţine să-şi usuce chestiile intime pe casa scării, care este publică.

Am arătat cu un deget spre slip, fără să-mi ascund dezgustul.

Logan s-a uitat lung la slip.

— La naiba, a murmurat.

— Logan! a strigat o voce feminină din apartament. Ai chef să mergem să luăm micul dejun?

Imediat după aceea a apărut şi tipa.

A ieşit pe casa scării, purtând doar o cămaşă bărbătească. Era încheiată chiar sub funda sutienului, dezvăluind un decolteu impresionant. Totul la ea era numai linii curbe şi feminine, iar picioarele scurte, dar tonifiate, erau bronzate, părul lung vopsit într-un blond platinat lucios, şi gene false lungi de doi kilometri.

Era opusul meu în toate felurile posibile şi mi-am dat seama imediat de ce Logan Macleod nu se obosise să-mi arunce o a doua privire.

— Ce se petrece? a clipit ea din ochii albaştri către Logan.

Logan a oftat.

— Ţi-ai pus slipul la uscat aici?

A încuviinţat.

— Aerul e mai uscat aici decât în baie. M-am gândit că merge mai repede.

I-am privit pe amândoi, fascinată de iritarea crescândă a vecinului meu faţă de nevinovăţia iubitei sale, confruntată cu faptele.

— Ai luat-o razna?

Ea a strâmbat din nas.

— Nu. Ce-i cu *tine*?

— Ne-am cunoscut seara trecută, şi tu îţi usuci slipul pe casa scării?

— Aşa, şi?

Logan m-a privit, parcă cerându-mi ajutorul. Nu am putut decât să mă uit lung la el, uimită. S-a întors spre tipa care, îmi dădusem seama, era o aventură de o noapte.

— E nepoliticos şi mi-ai supărat vecina, a zis arătând cu degetul mare peste umăr, spre mine. Ca să nu mai spun că e cam devreme să-ţi speli rufele aici. La fel ca şi ideea de mic dejun. Acum, dacă nu te superi, am treabă.

Ofuscată de perdaful deloc diplomatic, tipa şi-a înşfăcat slipul şi a ţâşnit înapoi în apartament, ţipând şi înjurând. S-a schimbat într-o rochie roz, mulată pe corp, şi şi-a pus tocuri înalte, tropăind furibundă prin apartament. Logan se înfuriase.

Părea aproape ameninţător.

M-am cutremurat, îmi inspira ceva primejdios.

— Să te ia naiba, ticălosule! a zis năvălind în jos pe scări şi aruncând încă o privire peste umăr, de data asta spre mine. Şi pe tine, vacă snoabă!

Şocată, am dat să deschid gura, dar tipa dispăruse deja.

— Aşa-i că era o încântare? am spus, uimită.

— O remorcă de primă clasă.

— Poate că ar trebui să fii mai selectiv când alegi partenerele de o seară, i-am sugerat. Nu părea că-i fusesem de ajutor. Logan Macleod şi-a întors privirea intimidantă spre mine.

— Mă judeci, prunişoară?

Cu obrajii arzând, am şoptit:

— Prunişoară?

— Eşti aşa... ca prunele.

Şi-a trecut privirea peste mine, făcând o grimasă, înainte să-mi explice:

— De neatins.

— Nu sunt de neatins.

M-am abţinut să nu izbesc cu piciorul în podea, de indignare că ar putea gândi aşa. Am fost crescută în Kensington, Londra, şi e adevărat că am fost educată aşa cum trebuie, dar asta nu mai avea nicio legătură cu faptul că, indiferent de motiv, tipul era nepoliticos cu mine.

— Eşti cea mai fiţoasă persoană pe care o cunosc, prunişoară.

— Ba nu sunt!

— Cred că-mi pot da seama, a spus.

— Nu-ţi plac britanicii, domnule Macleod?

Şi-a mijit ochii.

— Nu e vorba de asta, eu nu judec oamenii.

Iată-l insinuând din nou că eu aş face-o. De-abia ce ne cunoscuserăm!

— Nici eu.

— Serios? Deci nu mă judecai după slipul ud de pe balustradă, nu? Sau după faptul că îi aparţineau unei tipe care era o aventură de-o noapte? Mă judeci fiindcă prefer aventurile sexuale, domnişoară Farquhar? Sau după alegerile mele în domeniu?

Mi-a cercetat bluza cu fundă la gât şi pantalonii largi, cu talie înaltă.

— Nu era destul de stilată pentru gustul tău?

— Sunt com... complet confuză, am declarat, bâlbâindu-mă. Şi umilită! Detest confruntările.

— Dă-mi voie să-ţi explic! O vecină prietenoasă s-ar fi prezentat când m-am mutat. M-ar fi primit cu drag în clădire, înainte să peroreze pe tema unui slip. Aşa că ce se-ntâmplă aici? Ori nu eşti prietenoasă de felul tău, ori ai auzit ceva despre mine care te deranjează?

— Nu am idee despre ce vorbeşti, am clătinat din cap. Nu vreau să văd un slip la uscat pe casa scării, atât!

Simţind că-mi fierbe sângele şi că îmi ard tot mai tare obrajii, nu am ştiut ce altceva să fac decât să mă întorc şi să vâr cheia în uşă, ca să evit cearta care ameninţa să înceapă. Nu ştiam de ce era atât de defensiv sau de ce mă irita atât de melodramatic, dar asta se întâmpla, şi nu ştiam cum să mă confrunt cu situaţia asta.

— La revedere... domn*işoară Grace Farquhar.*

Am trântit uşa. Sprjinindu-mă de ea, am descoperit că nu puteam respira, de parcă tocmai fugisem tot drumul în sus pe scări. Am pufnit la bătăile caraghioase ale inimii mele.

Casa scării nu mai era un loc sigur pentru mine.

Eram epuizată.

Am avut un noroc uriaş când, ridicând piciorul să păşesc pe uşă afară, am fost suficient de atentă încât să văd grămada de vomă de pe prag.

Mi-am retras piciorul, strâmbând din nas, dezgustată.

Privirea mea s-a lipit de uşa de alături a lui Logan.

Porcul nenorocit!

Nu doar că el era motivul pentru care mă simţeam epuizată, acum devenise şi motivul pentru care trebuia să păşesc peste vomă ca să ies din apartament.

Seara trecută îl auzisem pe ticălos pe casa scării, încercând s-o facă să tacă pe însoţitoarea lui care chicotea. Trecuseră probabil două săptămâni de la întâlnirea noastră şi în timpul acela îl văzusem cu trei femei diferite. Mare puşlama.

După ce încercase să-şi facă prietena să tacă, am aşteptat să înceapă inevitabila gimnastică zgomotoasă din dormitor. Spre încântarea mea, a fost linişte şi am reuşit să editez trei capitole din romanul de dragoste de care mă ocupam.

M-am gândit că totul e în regulă şi m-am băgat în pat pe la trei şi jumătate, fixând alarma pentru unsprezece jumătate. Am fost trezită, din păcate, la şase dimineaţa, cu un „OH, DOAMNE, LOGAN, OH, DOAMNE, OH, DOAMNE!” De parcă omul avea nevoie de o comparaţie cu Dumnezeu. Egoul lui căpătase deja dimensiuni biblice.

Logan Macleod era un nenorocit arogant.

Încă două ture de „OH, DOAMNE!” ceva mai târziu, iar eu eram trează şi nu mai puteam adormi din nou.

Acum mergeam ca un zombi şi fusese cât pe ce să calc în voma pe care el sau însoţitoarea lui mi-o lăsase la uşă.

Toată dimineaţa mă certasem în mintea mea cu ticălosul, fiindcă mă ţinuse trează cu acrobaţiile lui sexuale, dar, ca de obicei, mă calmasem. Detest să mă cert cu oamenii. Terapeutul pe care l-am consultat pe la douăzeci de ani mi-a spus că aversiunea faţă de confruntări s-a născut din faptul că eram mereu în căutare de aprobare din partea celorlalţi. Ani de zile am încercat să-mi cuceresc ambii părinţi, fără succes, iar nevoia ca ei să mă placă se strecurase în relaţiile cu toată lumea. Detest să fiu detestată, aşa că evit să le cauzez neplăceri oamenilor.

Am muncit din greu să depăşesc problema asta, fiindcă mi-ar fi putut face rău, iar munca mea ca editor de carte a ajutat, fiindcă trebuia să fiu complet onestă în privinţa criticii constructive. Mi-am tăbăcit pielea în relaţiile cu clienţii, dar încă întâmpin probleme când e vorba de conflicte cu oamenii apropiaţi.

Şi nu-mi doream deloc neplăcerea de a mă confrunta cu un vecin supărat.

Dar acum, *eu* eram cea supărată.

Chiar foarte.

Cum să vomiţi pe pragul meu şi să nu cureţi după tine?

M-am uitat urât la uşa lui Logan. Nu că aş fi vrut să am de-a face cu el. Dacă ignora plângerile mele, nu se întâmpla nimic rău în relaţia noastră, fiindcă nu aveam o relaţie şi nici nu urma să avem.

Logan Macleod avea să cureţe mizeria făcută şi nu-mi păsa deloc dacă mă considera cea mai enervantă femeie din lume.

Cu furia clocotindu-mi în sânge, am sărit peste vomă, am încuiat uşa şi m-am îndreptat hotărâtă spre uşa lui. Am bătut cu pumnii.

Nimic.

Am bătut mai tare, înainte de a regreta decizia de mă confrunta cu el.

Două clipe mai târziu am auzit mişcare în interior, apoi o înjurătură înfundată. Uşa s-a deschis brusc şi iată-l, în toată splendoarea. Am clipit, luptându-mă cu roşeaţa care-mi înflorea în obraji, dar am pierdut lupta. Logan Macleod deschisese uşa doar în boxeri şi nu mai văzusem niciodată un bărbat ca el. Nu avea nici măcar un centimetru de grăsime, doar muşchi fermi, netezi.

Sculptat, ar fi spus prietena mea, Chloe.

Logan şi-a trecut o mână peste părul tuns scurt, atrăgându-mi atenţia de la pătrăţelele de pe abdomen la faţa lui boţită de somn.

— E o nenorocită de duminică dimineaţa, a spus, uitându-se urât. Dacă ai de gând să spui ceva, spune!

Roşeaţa din obrajii mei s-a intensificat. În ciuda îmbujorării mele, mi-am adunat curajul.

— Sunt conştientă că e duminică dimineaţa, am spus încet, dorindu-mi pentru prima dată să fi moştenit vocea autoritară a mamei. După ce am muncit până târziu, am fost trezită în zori de zgomotele tale nepoliticos de deranjante. Apoi am ieşit pe uşă şi am ratat la milimetru grămada de vomă. Pot doar să presupun că a fost depusă pe pragul meu fie de tine, fie de femeia veselă cu care ai venit aseară acasă.

Tremuram rău şi nu ştiam dacă era de furie sau de nelinişte.

Nimeni nu mă mai supărase aşa de multă vreme.

— La naiba! a spus şi şi-a trecut mâna peste faţă, privind dincolo de mine. A fost... s-a încruntat el, amica mea. Mi-am dat ochii peste cap, când am priceput că nu-şi putea aminti numele ei.

— Am vrut să ies şi să curăţ. Scuze! Fac asta acum.

Scuzele lui m-au cam dezumflat şi m-am uitat la el prosteşte.

A clipit, arătând mult prea atrăgător pentru cineva care tocmai se trezise.

— Te mai pot ajuta cu ceva?

— Nu. Aş aprecia dacă ai curăţa.

M-am întors şi tocmai pusesem piciorul pe prima treaptă, când m-a oprit.

— Nu e nevoie să fii atât de ciufută, să ştii. Ar trebui să te gândeşti să-ţi scoţi băţul din funduleţul ăla al tău.

Brusc, eram din nou furibundă. M-am oprit şi l-am privit peste umăr.

— Pardon?

Nu eram sigură că auzisem bine.

— Îmi vorbeşti de sus. Şi te uiţi la mine strâmbându-te de fiecare dată când ne intersectăm pe hol, în loc să-mi zâmbeşti.

Mă strâmb? Am pufnit şi i-am întors din nou spatele, fără să catadicsesc să-i mai răspund.

— Şi să ştii, a strigat el, când coboram scările, că felul arogant în care pufneşti e de-a dreptul agasant.

M-am oprit, şocată.

Îmi dădusem seama, brusc, că nu era vorba doar de neliniştea mea obişnuită cu privire la faptul că persoana asta nu mă plăcea. Nu. M-a copleşit satisfacţia înţelegând că îl enervam la fel de tare pe cât mă enerva şi el pe mine.

Am ridicat privirea şi l-am văzut stând pe casa scării, uitându-se în jos la mine, încruntat.

În ciuda îmbujorării din obraji, am reuşit să-mi dau părul pe spate *cu aroganţă* şi i-am trântit un:

— Bine.

CAPITOLUL 2

Nu aveam nicio şansă să-mi ascund dezgustul şi nici nu voiam. Asta ca răspuns la remarca lui Chloe: „Pare foarte sexy!”

Se referea la Logan Macleod. Tocmai petrecusem zece minute plângându-mă prietenilor mei Chloe, Aidan şi logodnicei lui Aidan, Juno, cu privire la copilăriile lui Logan şi le povestisem tot ce-mi spusese el în dimineaţa aceea. De unde scosese Chloe ideea de „sexy” din tot ce spusesem, habar nu aveam.

— Hai, te rog, a pufnit Chloe, văzându-mi expresia feţei. Te gândeşti în secret că e sexy.

— Cred că e oribil, am răspuns, *oripilată.*

— Păi, sunt mândru că ţi-ai spus punctul de vedere, a zis Aidan, iar Juno s-a apropiat şi mai mult de el, pe canapeaua lor.

Îl cunoscusem pe Aidan cu unsprezece ani în urmă, în primul semestru la Universitatea din Edinburgh. El, mai mult decât oricine, ştia că, pentru mine, era mare lucru să-mi spun opinia, şi ştia precis şi de ce. Chloe fusese colega mea de cameră în primul an, şi toţi trei deveniserăm apropiaţi în cei patru ani petrecuţi în Edinburgh.

Moară stricată, plină de energie, Chloe era opusă nouă, însă funcţionam bine împreună. De fapt, dacă n-ar fi fost Chloe, Aidan n-ar fi cunoscut-o pe Juno.

Juno era din Canada şi-şi făcea studiile post-universitare. Se afla acolo pentru o... chestie... inginerească, pe care nici acum nu o înţeleg, şi o cunoscuse pe Chloe într-o seară în oraş. Într-unul dintre rarele sale momente de atenţie, Chloe găsise la Juno ceva despre care crezuse că i s-ar părea atrăgător lui Aidan. I-o prezentase pe canadianca timidă, excepţional de inteligentă, cu un chip proaspăt, şi fusese dragoste la prima vedere. Erau împreună de cinci ani şi

plănuiau să se căsătorească de îndată ce Juno îşi finaliza studiile. Deocamdată, se instalaseră cu succes într-un apartament din Stockbridge, datorită venitului lui Aidan ca jucător profesionist de rugby.

Eram singura necuplată din grupul nostru, Chloe fiind şi ea logodită. Partenerul său, Ed, lucra în domeniul energetic. Îşi petrecuse ultimele şase luni în Suedia, lucrând la dezvoltarea unei tehnologii, inovative, care să ajute la reducerea costurilor energiei electrice în gospodărie.

Chloe se simţea singură fără Ed. Şi când Chloe se simţea singură, îi plăcea să facă pe Cupidon. Pentru mine. Nu-mi era greu să suport. Doar eram singură şi „disponibilă”.

În plus, era vorba de Chloe. Aş face orice pentru Chloe, Aidan sau Juno. Cum stăteau în jurul meu, în apartamentul drăguţ al celor doi logodnici, i-am privit şi mi-am văzut familia. Mă cunoşteau mult mai bine decât femeia cu care tăiasem orice legătură cu şapte ani în urmă.

— Mersi, i-am spus lui Aidan. Să ştii că m-am simţit bine.

— Dacă-ţi mai face probleme, spune-i lui Aidan, a intervenit Juno. Se ocupă el.

Aidan nu a protestat, adevărul era că s-ar fi ocupat în ciuda rezervei sale, nu accepta rahaturi de la nimeni şi nu permitea asta nici pentru noi. În plus, era imens, chiar mai mare decât Logan. Nimeni, dacă nu era idiot, nu s-ar fi pus cu el. Cu excepţia unei nopţi de beţie extreme de la universitate, mă gândeam în general la el ca la un frate mai mare extrem de protector. Îmi era frate mai mult decât Sebastian, care avea acest rol prin legătura noastră de sânge, dar care nu fusese niciodată protector cu mine, din contră.

Am alungat gândurile la Sebastian şi le-am zâmbit prietenilor mei.

— Voi fi bine. Sunt doar obosită şi arţăgoasă. Am întâlnirea aia mâine seară şi chiar sper să dorm puţin, ca să nu arăt ca un zombi.

— Întâlnire? a întrebat Aidan.

— Tipul de la sală.

Chloe a pufnit:

— Încă nu pot să cred că ţi-ai dat întâlnire cu un tip care se poartă pervers cu femeile de la cursul de yoga.

— Nu era pervers! se gândea să participe şi el la cursuri!

Aidan a zâmbit strâmb.

— Da, sigur.

M-am uitat urât la ei.

— Voi credeţi tot ce e mai rău despre toată lumea.

— Şi, pentru cineva crescut de Dracula şi de una dintre miresele lui, tu vezi tot ce e mai bun, chiar când nu există nimic de felul ăsta, a remarcat Chloe.

— Nu întotdeauna, am răspuns, gândindu-mă la vecinul meu.

— Deci, unde te duce perversul de la yoga? a întrebat Juno.

Am ignorat tachinarea.

— Se numeşte Bryan şi mă scoate la cină.

Chloe a mormăit.

— Nu pari prea încântată.

— Ba chiar aştept cu nerăbdare. Bryan pare simpatic.

Chiar era. Era şi foarte arătos.

— Simpatic? Juno mi-a zâmbit, confuză. Drăguţă, simpatic? Nu. Primul tău gând despre el ar trebui să fie „uau”. Când l-am cunoscut pe Aidan, a fost un moment „uau” pentru mine, a ridicat ea din umeri.

Aidan i-a zâmbit.

— La fel şi pentru mine, iubito.

— Ah, opriţi-vă! Chloe a fluturat din mâini în direcţia lor. Fără rahaturi drăguţe de porumbei! N-am mai făcut sex de cinci săptămâni, iar domnişoara Farquhar, aici de faţă, de trei luni.

M-am înroşit.

— Mulţumesc că ai dat de veste.

— Doar pentru că nu ţi-ai mai tras-o în ultima vreme nu înseamnă c-ar trebui să-l accepţi pe tipul ăsta, a spus Juno.

— Cine spune că îl accept? am replicat şi am ridicat braţele în aer, căci nu-mi venea să-mi cred urechilor. Niciunul dintre voi nu-l cunoaşteţi.

— Nici nu e nevoie, a zis Aidan. Ultimii cinci tipi cu care te-ai întâlnit erau îngrozitor de asemănători cu nişte zdrenţe, ca aspect şi ca personalitate. Te vinzi ieftin, Grace. Ne poţi învinui fiindcă suntem sceptici cu privire la tipul *ăsta*?

— Şi când Aidan spune „asemănători”, se referă la tipii care arătau cu mult mai naşpa decât tine, a adăugat Chloe.

— Nu tocmai. E aşa un lucru superficial! Nu doar aspectul contează. Nici eu nu sunt Angelina Jolie.

Aidan a bombănit şi s-a întins după cana de cafea. A sorbit ca să nu spună ceva ce m-ar fi putut supăra. Chloe însă a înjurat şi s-a răstit:

— Aş vrea s-o omor pe maică-ta!

— Da, stai la coadă, am mormăit, luând şi eu o gură de cafea şi evitând să mă uit la ea.

Nu voiam să port conversaţia asta.

— Prietenul fratelui meu, Joe, ţi-a văzut fotografia pe pagina mea de Facebook. A spus că te consideră frumoasă, mi-a zâmbit strâmb Juno.

Am roşit şi m-am fâstâcit.

— N-a zis asta.

A râs.

— Ba da. I-am spus lui Ally să-l aducă în Scoţia data viitoare când mă vizitează.

— Nu fi prostuţă! am pufnit.

— Joe e sexy? a întrebat Chloe.

— Da.

— Oricât aş aprecia complimentul, cred că o să merg la întâlnirea cu Bryan, dacă sunteţi de acord. Pot să fee multe compromisuri, dar să am un ocean între mine şi prietenul meu nu e unul dintre ele.

— Dar o casă a scării? m-a tachinat Chloe.

Am strâmbat din nas la insinuările ei aiuristice.

— Logan Macleod e cel mai improbabil candidat să-mi devină iubit, dintre toţi bărbaţii din lume.

A ridicat din sprânceană spre mine, iar eu am roşit din nou când mi-am dat seama că practic ţipasem.

— Pe cuvântul tău?

— Da, pe cuvântul meu! am insistat, simţind cum furia începe să-mi fiarbă în sânge. Logan MacLoad e nesimţit, probabil chinuit de boli cu transmitere sexuală şi nici pe departe genul meu. Iar eu nu sunt nici pe departe genul lui. Ar trebui să vezi cu ce femei se culcă. Sunt toate sexy, bronzate, blonde şi cu ţâţe mari. Crede că am un băţ înfipt în fiind fiindcă am tivul fustei sub zona inghinală şi îmi închei bluzele până la guler.

Chloe se holba efectiv la mine când am terminat de vorbit. S-a întors uimită spre Aidan şi Juno.

— Trebuie să-l cunosc!

— De ce? m-am răstit.

— Fiindcă are în mod clar ceva deosebit, dacă-ţi face asta, a spus arătând spre mine vag.

— Cum adică *asta?*

— Asta, a insistat ea, repetând gestul.

Mi-am încleştat dinţii.

— Dar ce e *asta*?

— Nu ştiu. Dar ştiu că e *ceva.*

În trecut, oameni care nu mă cunoşteau cu adevărat sugeraseră că dacă editam ficţiune romantică însemna că aveam aşteptări nerealiste cu privire la bărbaţi. Oricine mă cunoştea – cu *adevărat* - ştia că lucrurile nu stăteau aşa. Deşi eram în căutarea unui bărbat alături de care să-mi petrec viaţa, nu căutam un personaj din cărţi. Căutam pe cineva înţelegător, protector şi amuzant. Nu mă aşteptam la perfecţiune. Voiam doar să-mi *placă* persoana cu care aveam să ies în oraş şi-mi mai doream să fie *bună.*

Bryan nu era nici amuzant, nici bun.

— Aşa că deşteapta a luat peştele, deşi nu l-a cumpărat ea, a terminat Bryan, cu nările fremătând.

Am clipit, întrebându-mă cum de menţiunea că peştele fusese delicios îl făcuse să ajungă să-mi vorbească despre fosta lui iubită. Din nou. Până acum, Bryan transformase toate discuţiile noastre din timpul acestei întâlniri cumplite în relatări despre ultimele lui două foste iubite.

Părea un omuleţ foarte furios.

Plictisită, m-am trezit că zgândăr cuibul de viespi.

— Dar nu ai spus că îl câştigaseşi la un bâlci pentru ea?

— Nu asta era ideea, s-a încruntat el.

— Cu siguranţă, un cadou nu poate fi luat înapoi, dacă l-ai oferit cuiva.

— Of, e tipic pentru femei să spună asta.

Am ridicat mâna şi i-am făcut semn chelnerului care tocmai trecea pe-acolo.

— Nota, vă rog.

Extenuată de întâlnirea asta oribilă, nu-mi mai doream altceva decât să ajung acasă şi să mă uit la ultimul episod din emisiunea mea favorită, un concurs de interpretare, pe care-l înregistrasem pentru weekend.

Mă grăbeam pe scări când, spre oroarea mea, uşa *lui* s-a deschis.

Logan a ieşit, surprinzându-mă cu îmbrăcămintea lui. Purta un costum negru superb şi o cămaşă neagră. Nasturele de sus al cămăşii era deschis şi nu purta cravată, dar chiar şi-aşa era foarte elegant – era cea mai civilizată ţinută pe care-o văzusem. Nu m-am putut abţine să nu mă întreb dacă lucra noaptea şi, dacă da, cu ce se ocupa mai exact.

M-am oprit brusc în capul scărilor, iar Logan a tresărit, privindu-mă cu gura deschisă, de parcă ar fi fost şocat. La fel ca el, eram îmbrăcată în negru. Purtam o rochie plisată Alexander Mequeen, lungă până la genunchi şi cu decolteu în V, deloc adânc, decent. Rochia era o amintire din viaţa mea de până atunci şi era de mare clasă. O adoram. O adorasem în ultimii zece ani. Era una dintre rarele ocazii în care îmi purtam liber pe umeri părul meu şaten, de culoarea mierii şi eram machiată discret, în nuanţe de roz, care se potriveau foarte bine cu tenul meu deschis la culoare.

Am roşit când ochii lui extraordinari s-au întâlnit cu ai mei.

— Te întorci de la o întâlnire? m-a întrebat el, părând surprins.

— Da, am răspuns, din politeţe.

— Să înţeleg că n-a mers prea bine?

— De ce ai crede asta?

— Fiindcă ai venit singură acasă.

Simţind că mi se aprind obrajii, aşa cum mi se întâmpla de obicei în preajma lui, m-am strecurat pe lângă el şi am scotocit în geantă după chei.

— S-ar putea să te surprindă, domnule Macleod, însă nu toţi ne culcăm cu cineva de la prima întâlnire.

— Cât de plictisitor!

Am tresărit la tonul lui ironic şi am descoperit că se uita la mine cu ochi sclipitori.

— Se cheamă respect faţă de o femeie, am adăugat.

— Se cheamă să nu trăieşti viaţa din plin, a zis, coborând scările. Poate, dacă te-ai culca cu cineva, te-ai mai relaxa puţin.

Am pufnit, negând faţă de mine însămi că remarca lui mă durea.

— Sunt perfect relaxată.

— Ah, aşa şi pari, mi-a strigat, chicotind enervant în timp ce se îndepărta.

— Ahhh!

Am izbit cu geanta în uşă, apoi am deschis şi am intrat trântind uşa. Am lăsat geanta să cadă pe hol.

— La naiba cu el!

Data viitoare, fir-ar să fie, o să am eu ultimul cuvânt!

CAPITOLUL 3

— La dracu', la dracu', la dracu'! am mormăit, încercând să-mi pescuiesc cheile din poşetă, în timp ce jonglam cu trei sacoşe de cumpărături pline cu mâncare.

Dintr-odată, o mână mare a tras de mânerele uneia dintre sacoşe, iar eu am tresărit, speriată. Privirea mi s-a ciocnit de a lui Logan Macleod.

— Ce...

Sacoşa se afla în mâna lui, iar a doua şi a treia au urmat curând, în cealaltă.

M-am uitat la faţa lui serioasă.

— Nici nu te-am auzit în spatele meu.

Cu siguranţă se mişca uşor pentru un tip atât de masiv.

În loc să vorbească, a făcut semn spre uşa de la intrarea în clădire.

Roşie la faţă, cu mâinile tremurând puţin când am scos cheile şi am ales-o pe cea potrivită, am intrat.

— Acum le pot duce. Mulţumesc.

Lipsa lui de expresie şi refuzul de a-mi înapoia sacoşele m-au forţat să-mi continui drumul. M-am oprit la primul apartament de la parter şi am bătut la uşă. Logan s-a oprit, confuz. Înainte să-i pot explica, uşa s-a deschis, iar eu m-am trezit faţă în faţă cu vecinul meu preferat, domnul Jenner, bine dispus ca de obicei.

— Ah, Gracie, tu erai, a zâmbit el, dar zâmbetul i-a cam pierit când a văzut cine se afla în spatele meu. Ai companie?

— Domnule Jenner, acesta e domnul Macleod. Tocmai s-a mutat în clădire. S-a oferit să mă ajute să-ţi aduc cumpărăturile.

Am auzit cum Logan pufneşte în spatele meu şi nu-mi dădeam seama dacă făcea asta apropo de felul diplomatic în care exprimasem ce se întâmpla sau pentru că nu erau cumpărăturile mele.

— Ah, cât de amabil! i-a zâmbit domnul Jenner lui Logan. Poftiţi înăuntru!

M-am uitat la Logan, iar el s-a holbat la mine, ridicând din

sprânceană interogativ.

— În fiecare săptămână îl ajut pe domnul Jenner la cumpărături. Le duc eu înăuntru, dacă-mi permiţi, am spus întinzând mâna după sacoşe.

— Mă descurc, mi-a răspuns trecând pe lângă mine şi l-am urmat în apartamentul domnului Jenner.

Acest domn în vârstă îşi pierduse soţia cu câţiva ani în urmă, la doar câteva luni după ce mă mutasem eu în clădire. Fiul său aranjase ca o menajeră să-l viziteze săptămânal, dar ea voia bani în plus pentru cumpărături, aşa că eu mă oferisem să fac asta gratis, fiindcă familia Jenner fusese amabilă şi primitoare.

L-am privit pe Logan examinând apartamentul micuţ, îngrijit, întrebându-mă dacă asculta sporovăiala domnului Jenner, în timp ce îl urma în bucătărie.

Mi-am dat seama că fusesem atât de ocupată să-l urmăresc pe Logan din priviri, încât nu auzisem *eu* ce povestea domnul Jenner, astfel că am fost nedumerită când Logan a spus:

— Da, arunc o privire.

— O privire la...? am spus, luând imediat sacoşele lăsate de Logan pe blat şi aranjând mâncarea în frigider.

— Maşina de spălat a domnului Jenner face figuri. Mă uit la ea să văd ce are.

— Eşti calificat să faci asta? am întrebat, curioasă să aflu cu ce se ocupa.

— Da. Am un doctorat în tehnologia maşinilor de spălat.

Mi-am dat ochii peste cap la comentariul lui sarcastic.

— Eşti foarte amabil, a spus domnul Jenner, fără să bage de seamă tensiunea dintre mine şi Logan.

— Mă uit chiar acum, dacă e-n regulă.

Logan şi-a dat jos geaca, după ce domnul Jenner a încuviinţat, recunoscător.

Nu prea îmi doream să-l văd pe Logan făcând un lucru bun. Ar fi putut să-mi ştirbească iritarea, iar eu nu voiam nicio piedică în calea dezgustului faţă de noul meu vecin. O faptă bună nu umbrea lungul şir de proteste împotriva lui.

— Bine. Atunci eu plec.

Domnul Jenner a zâmbit.

— Mulţumesc din nou, Grade. Eşti un înger.

I-am întors zâmbetul, însă mi-am dat seama că mă crispez sub privirea feroce a lui Logan. Ignorându-i ochii arzători, am făcut un semn de rămas-bun şi am ieşit din apartament, fără să-i mai privesc.

Toate acele momente ar fi pierdute în timp... asemenea lacrimilor în ploaie.

Am citit propoziţia pentru a mia oară, încercând să-mi dau seama ce mă deranja la ea şi de ce îmi era atât de cunoscută, dar nu mă

puteam concentra.

Nu mă puteam concentra fiindcă U2 zbiera din apartamentul alăturat, de vreo două ore. De fiecare dată când una dintre piesele lor se termina şi începea următoarea, se auzeau râsete.

Logan dădea petrecere.

— Toate acele momente ar fi pierdute în timp asemenea lacrimilor în ploaie, am murmurat, lovind mouse-ul cu degetul. Toate acele momente... Toate acele... Ahhh! M-am ridicat de la calculator şi m-am uitat urât la peretele comun cu apartamentul lui.

Mai devreme devenisem mai îngăduitoare, când se oferise să-l ajute pe domnul Jenner.

Ei bine, n-o să se mai repete!

Era un ticălos complet nepoliticos.

Seara trecută începusem să mă gândesc că ar fi necesar să merg din nou la terapeut, pentru a face faţă resentimentelor în continuă creştere faţă de noul meu vecin. Dar în dimineaţa următoare am hotărât că ar fi mult mai ieftin pentru mine să-mi schimb programul de lucru. Trebuia să lucrez după-amiaza de acum înainte şi gata!

OK, nu eram chiar atât de indiferentă la schimbarea programului pe cât încercam să mă conving. Ştiam că urma să-mi ia zile întregi, dacă nu săptămâni, să mă obişnuiesc cu orarul nou de muncă şi somn, dar nu vedeam altă soluţie.

Ca urmare a acestei decizii, m-am trezit de dimineaţă ca să-mi fac comisioanele şi să mă întorc după-amiaza devreme, pentru a termina un manuscris pe care urma să-l returnez unuia dintre autorii mei în aceeaşi seară. Era sâmbătă şi aş fi preferat să-mi petrec timpul cu Juno şi Chloe, care se îndreptau spre St. Andrews, dar aveam de lucru.

Eram obosită, agasată şi n-aveam deloc chef să mă confrunt cu vecini iritanţi. Aşa că, fireşte, am fost „încântată” când vecina mea Janice a apărut pe scări chiar când încuiam uşa.

Janice a urcat scările şi, văzându-mă, s-a oprit.

— Ai auzit? s-a răstit ea, fără nicio introducere.

Mi-am adunat răbdarea ca pe un mantou de iarnă, ca să mă apăr de răceala ei.

Janice locuia deasupra mea, cu iubitul ei, Lukash. Îl vedeam rar şi, din fericire, nici pe Janice nu o vedeam mai des. Era avocat al apărării pentru tribunalele scoţiene, nu avea niciun pic de umor şi era... Păi, nu găsesc alt cuvânt decât căţea.

— Ce să aud?

— Vecinul tău de alături.

A făcut semn spre uşa lui Logan, cu ochii scânteind de furie.

Deci mai supărase pe cineva. Nu eram surprinsă.

— Un fost escroc, a scuipat ea.

Acum eram surprinsă.

— Poftim?

Janice a făcut un pas spre mine. Mi-am dorit imediat să mă dau înapoi.

— Domnul Jenner mi-a spus că Logan Macleod i-a povestit despre timpul petrecut în închisoare. Se pare că tâmpitul a presupus că noi ştim asta cu toţii. Ţapul ăla bătrân de la parter nu consideră c-ar fi o problemă. A continuat să vorbească despre cum i-a reparat golanul maşina de spălat

Mi-am strâns mâinile pumn.

— Domnul Jenner nu e un ţap bătrân.

— Nu asta e ideea, mi-a tăiat-o ea scurt. Nu eşti îngrozită să locuieşti lângă un infractor? L-am sunat pe domnul Carmichael, dar el insistă că ticălosul îi este prieten şi că suntem mai în siguranţă avându-l vecin. Îţi vine să crezi?

Domnul Carmichael este proprietarul nostru. Deşi nu l-am întâlnit niciodată personal, este un proprietar minunat. Dacă se întâmplă ceva în clădire sau în apartamente, se repară imediat.

— Poate că se pricepe la caracterele umane. Şi poate chiar *suntem* mai în siguranţă cu domnul Macleod aici.

Nu-mi puteam explica de ce o apăram pe Logan. Era, desigur, un vecin extrem de nepoliticos şi eram deseori intimidată de prezenţa lui. Dar înspăimântată?

Nu. Niciodată.

Janice a mormăit.

— Pfff, sunteţi nişte idioţi cu toţii. Uiţi că apăr oameni ca el. Ştiu precis ce fel de persoană este. Eu o să-mi caut un *alt* apartament de închiriat.

Ah, în sfârşit, veşti bune!

Am reuşit cu greu să nu zâmbesc.

— OK. Atunci, să ai o zi frumoasă. Am ocolit-o şi m-am grăbit să cobor scările, înainte să mă mai supună unui nou tir de prejudecăţi.

Tocmai intrasem în supermarket, când m-a sunat Aidan să mă întrebe dacă aveam chef de-o cafea rapidă. Ştiam că dacă spuneam da, însemna procrastinare pură, însă m-am convins să accept, cafeaua m-ar fi putut trezi şi aş fi avut mai multă energie pentru mai târziu.

Soarele blând de primăvară îmbrăca exteriorul cafenelei într-o lumină caldă, plăcută. Mi-am dus mâna streaşină la ochi şi l-am văzut pe Aidan la una dintre măsuţele de metal. Deja îmi comandase o cafea.

Am zâmbit recunoscătoare, strecurându-mă pe scaunul din faţa lui.

— Eşti un star rock.

Am luat imediat cana fierbinte în mâinile mele reci şi am sorbit o gură din băutura fină.

Aiden s-a încruntat, din cauza soarelui.

— Pari epuizată.
— Mersi, am mormăit.
— Din cauza vecinului?
M-am gândit la veştile pe care mi le dăduse Janice dimineaţă şi am decis să le păstrez pentru mine. L-aş fi îngrijorat pe Aidan şi ar fi tras concluzii pripite.
Poate... poate că ar fi trebuit să fee şi eu acelaşi lucru cu privire la faptul că vecinul meu era un infractor condamnat, dar nu ştiam pentru ce fusese judecat şi de ce domnul Carmichael părea atât de sigur de prietenul său. Dintotdeauna am considerat că e cel mai bine să-mi fac o părere numai după ce am toate datele. De exemplu, ştiam că Logan Macleod era arogant, enervant şi zgomotos. Îl puteam judeca pentru asta cu vârf şi îndesat.
— Pare decis să-şi trăiască viaţa din plin.
— Adică?
— E foarte zgomotos.
Aidan a ridicat din umeri.
— Păi, poate nu ştie că e zgomotos. Spune-i!
— Dacă fac asta, o să creadă că sunt dificilă.
— Tu? a spus Aidan. Dificilă? N-ai şti cum să fii dificilă.
— Nu vreau să vorbesc despre Logan. De ce sunteţi atât de interesaţi cu toţii de nenorocitul de vecin?
A zâmbit.
— Din cauza reacţiei tale faţă de el.
— Ah, nu începe iar! De când Chloe te-a prezentat lui Juno, ai început s-o consideri regina cunoaşterii. Te anunţ că nu nimereşte totul prea bine. Mai mereu, am spus şi am sorbit din cafea, schimbând deliberat subiectul. Ce mai face Callum?
Callum era un coechipier de-al lui Aidan, cu care mă văzusem câteva luni, până când ne dăduserăm seama că nu aveam prea multe în comun şi eram plicticoşi ca pereche. Ne înţelegeam mult mai bine ca prieteni. La câteva luni după despărţire, Callum începuse să se vadă cu Annie, o jurnalistă de sport foarte extrovertă şi pasionată de mişcare. De-atunci erau împreună şi se pregăteau de nuntă.
Aidan s-a schimbat la faţă:
— Callum şi Annie s-au despărţit.
— Nu! am exclamat, şocată. De ce?
— Crezi sau nu, dar ea are o situaţie familială asemănătoare cu a ta, doar că încă vorbeşte cu ai ei. Părinţii ei sunt dominatori şi negativişti şi au încercat să acapareze pregătirile de nuntă. Au început să pună presiune în privinţa nepoţilor şi nu cum fac alţi părinţi. S-a dovedit că ei deţin casa lui Annie, ceea ce Callum nu ştiuse. Părinţii ei au ameninţat că-i dau afară dacă Annie nu rămâne însărcinată în primul an de căsătorie. Se pare că ei consideră că, dacă au copii, Callum e serios în privinţa lui Annie. Spre deosebire de simpla căsătorie.

— Doamne! am murmurat, plină de empatie.

Alţii ar fi considerat că era ridicol ca un părinte să reacţioneze aşa, sau chiar că asemenea părinţi nu pot exista, dar eu ştiam din proprie experienţă că există.

— Callum a tot aşteptat ca Annie să li se împotrivească. Deja discutaseră să aibă măcar un an pentru ei, căsătoriţi, înainte să încerce să aibă copii. Lui nu-i păsa de casă şi era gata să lase totul în urmă. Dar Annie nu voia şi se supăra pe el de fiecare dată când îi cerea să se opună părinţilor. În cele din urmă, Callum s-a săturat de certuri. S-a simţit prins în capcană de părinţii ei şi şi-a dat seama că aceea îi va fi soarta, dacă se căsătoreşte cu ea.

— Groaznic, am şoptit, cu inima plină de durere pentru Callum. Familii nenorocite.

— Nu sunt toate aşa.

— Nu, am fost de acord, mai ales dacă ţi le construieşti singur.

Aidan a chicotit.

— Am auzit că e cel mai înţelept lucru de făcut.

— Câtă vreme alegi materiale de calitate, nu poţi da greş.

— Iar eu sunt materialul de calitate din analogia asta?

Am zâmbit, fiindcă ştia că aşa era.

M-am gândit la Annie şi mi-am dorit să-i pot spune cât de bună ar fi viaţa ei dacă i-ar da lui Callum o şansă şi l-ar transforma pe ei în familia ei.

Ar fi o uşurare.

Nimic altceva decât o mare uşurare.

Se făcuse aproape ora două când am urcat, în sfârşit, scările spre apartament, cu o sacoşă mică de cumpărături. Deja editam texte în minte, dar am fost trezită din reverie de un râset, când uşa lui Logan s-a deschis.

M-am oprit surprinsă, văzând o roşcată micuţă, superbă, ieşind pe uşă urmată de el. Nu era deloc genul lui. Pentru început, purta prea multe haine.

Roşcata s-a oprit văzându-mă şi mi-a zâmbit.

— Bună.

Eram prea politicoasă să nu-i întorc zâmbetul.

— Bună.

M-am îndreptat spre uşă, dar ea m-a oprit.

— Eu sunt Shannon. Sunt sora mai mică a lui Logan.

Ochii ei violet străluceau, era amuzantă şi prietenoasă. Mi-a întins mâna. I-am luat-o.

— Grace. Mă bucur de cunoştinţă.

— Eşti vecina lui Logan, nu?

— Da, a mormăit Logan din spatele ei.

M-am uitat la expresia lui posomorâtă şi am simţit un fior de satisfacţie. Era minunat că îl enervam la fel de mult cum mă enerva şi

el pe mine. Era într-adevăr un lucru care făcea suportabile zgomotele oribile pe care le emitea.

— Nu eşti deloc cum te-a descris.

Shannon a zâmbit spre fratele ei, apoi s-a întors iar spre mine.

M-am întrebat despre năzbâtiile ascunse în ochii ei remarcabili. Oare *ce* spusese Logan despre mine?

— Probabil că nu.

— Deci, cu ce te ocupi, Grace? Logan este administrator la Fire, clubul de noapte de pe Victoria Street.

Ştiam unde era Fire. Fusesem târâtă acolo de câteva ori de Chloe, să dansăm. De ce simţise nevoia Shannon să-mi spună cu ce se ocupa Logan? Slujba asta explica totul, ţinând cont de orele târzii la care se întorcea acasă.

— Eu sunt editor de carte. Am privit în ochii lui Logan şi am adăugat: Lucrez de acasă.

— Ah, minunat, a spus Shannon, entuziasmată.

Oare de ce nu se mutase această persoană drăgălaşă şi prietenoasă în clădire, în locul fratelui ei morocănos?

— Se poate. Am inspirat adânc, găsindu-mi dintr-odată curajul în prezenţa lui Shannon sau în posibilul ei rol de tampon. Lucrez până târziu. Dar seara trecută nu am putut. Am încercat să nu mă clatin sub privirea imperioasă a lui Logan. Petrecerea ta a fost foarte zgomotoasă. Nu sunt fan U2 la 3:00 dimineaţa, mă tem.

Shannon şi-a ţuguiat buzele şi l-a privit pe fratele ei. El s-a uitat la ea, fără un cuvânt de răspuns la „acuzaţia” mea. Shannon a clătinat din cap.

— Încearcă să fii puţin mai politicos, da?

El şi-a încrucişat braţele la piept.

— Ia-o uşor, Shannon. Domnişoara Farquhar, aici de faţă, e o plângăreaţă profesionistă.

— Logan! Shannon a părut jignită.

Reacţia ei mi-a dat şi mai mult curaj.

— M-am plâns fiindcă tipa aia de o noapte îşi lăsase slipul la uscat pe casa scării şi fiindcă cealaltă tipă de o noapte mi-a vomitat pe prag. *Nu* m-am plâns de numeroasele nopţi în care nu am putut munci, fiindcă manifestările tale sexuale sunt foarte zgomotoase.

Sora lui s-a uitat urât la el.

— Logan?

El a privit spre ea, dar nu a spus nimic. Nu trebuia. Cuvintele „Nu dau socoteală nimănui!” erau întipărite pe faţa lui.

Un zgomot de paşi a întrerupt momentul tensionat şi ne-am întors cu toţii când Janice a coborât scările spre locul în care ne aflam. M-am pregătit.

Atrăgătoarea brunetă mi-a făcut semn din cap.

— Grace!

Apoi şi-a ridicat bărbia cu o asemenea aroganţă, încât a fost

aproape comic. A trecut pe lângă Logan şi Shannon fără să le dea nicio atenţie.

Când zgomotul tocurilor sale s-a pierdut în timp ce cobora, Shannon a şoptit:

— Ce-a fost asta?

M-am foit neliniştită. Detestam să dau veşti proaste, chiar şi lui Logan.

— Mă tem că domnul Jenner a făcut greşeala să pomenească de perioada petrecută de Logan în închisoare. Domnul Jenner e foarte amabil. Nu-şi dă seama că oamenii ca Janice... nu s*unt.*

Vestea l-a făcut pe Logan să se încordeze. Chiar şi chipul i s-a crispat.

Shannon a pălit.

— Credeam că ştie toată lumea. Vrei să spui că *acum* află?

Dintr-un motiv necunoscut, am avut o senzaţie neplăcută în stomac şi mi-am dat seama că îmi părea rău pentru Logan.

Cine s-ar fi gândit?

— N-are nicio importanţă, m-am grăbit să-i asigur pe amândoi. Janice... ştim cu toţii cât de arogantă poate fi. Nu mi-aş face griji. Ceilalţi nu vor avea nicio problemă.

Am ridicat din umeri, neştiind ce să mai spun.

— Mă bucur că te-am cunoscut, Shannon.

M-am întors spre uşă şi m-am oprit. Am privit peste umăr spre Logan, care se uita la mine într-un fel care mi-a tăiat respiraţia.

Arăta... dezarmat.

Mi-am revenit şi am spus pe un ton care speram să fie diplomat:

— Dacă ai încerca să faci mai multă linişte, ţi-aş fi recunoscătoare.

Logan mi-a făcut un semn scurt din cap.

— Pot face mai puţin gălăgie la petreceri. Dar nu pot controla cât de zgomotoase sunt femeile în patul meu.

— Ah, Logan!

Shannon a făcut o mutră dezgustată, iar fratele ei a zâmbit larg.

Din nou, am simţit că mi se taie respiraţia când am văzut cum îi zâmbeşte surorii sale. Era prima dată când îl vedeam pe Logan Macleod zâmbind într-un fel pur şi real, fără ironie.

Era o imagine de reţinut.

Dintr-odată s-a uitat către mine, iar privirile ni s-au întâlnit.

Am căutat, disperată, o cale de eliberare.

Respiră, Grace. Respiră!

Am expirat aerul şi mi-am coborât privirea. Am deschis uşa şi am intrat în apartamentul meu.

— Ca de fiecare dată, a fost o plăcere, domnule Macleod, am spus, dorindu-mi să fi pus mai mult sarcasm în cuvintele mele.

Am închis uşa înainte ca el să poată spune ceva care să mă dezechilibreze din nou.

CAPITOLUL 4

Aşa cum mă aşteptam, trecutul lui Logan nu a mai fost o problemă odată ce Janice s-a mutat din clădire. Se părea că toată lumea, inclusiv eu, fusese asigurată de domnul Carmichael că nu ne aflam în niciun pericol avându-l vecin pe Logan. În ciuda disensiunilor dintre noi, nu mă puteam abţine să nu mă întreb cum se simţea el în viaţa de zi cu zi, ca fost condamnat. Părea că aterizase în picioare în privinţa slujbei: domnul Carmichael era proprietarul clubului Fire şi îi oferise de lucru acolo. Dar, cu siguranţă, asta însenina să cunoşti persoana potrivită. Nu toţi erau ca domnul Carmichael. Janice era un exemplu excelent. Aşa că, de fiecare dată când Logan trebuia să completeze un formular sau să-şi explice absenţa din perioada în care făcuse închisoare, se confrunta cu prejudecăţi.

Într-un fel, încă era pedepsit.

Ştiam cât de adânci erau rănile când oamenii te judecau doar prin prisma propriilor idei şi prejudecăţi.

În pofida voinţei mele, cred că mă simţeam prost pentru el. Totuşi – şi n-aş fi recunoscut-o niciodată cu voce tare – eram incredibil de curioasă cu privire la motivul pentru care fusese condamnat.

De bună seamă, fusese o eroare judiciară, altfel domnul Carmichael nu ar fi fost atât de sigur cu privire la caracterul său. Poate că eram naivă să gândesc aşa, dar eram fericită în ignoranţa mea.

Mă ajuta că, aşa cum promisese, Logan încerca să se gândească şi la mine în privinţa zgomotului. În următoarele săptămâni a mai existat o situaţie cu sex zgomotos, însă nu a mai fost vorba nici de muzică, nici de petreceri. Când treceam unul pe lângă altul pe casa scării ne salutam politicos. Dacă ne-am fi ignorat, ar fi fost o dovadă de proastă creştere.

Viaţa revenea la normal, iar eu chiar începusem să lucrez din nou noaptea.

Ce nu făceam era să ies mai des în oraş.

După dezastrul cu Bryan, care fusese a cincea dintr-un şir de întâlniri nereuşite, mi-era şi mai teamă să-mi încerc norocul, dar mă şi plictiseam. Logodnicul lui Chloe revenise acasă pentru o vreme, iar Aidan era în „modul antrenament”.

Aşa că, atunci când Chloe m-a sunat la începutul săptămânii să mă întrebe dacă voiam să mă văd cu un coleg de-al ei, am spus da fără entuziasm.

Spre plăcuta mea surpriză, John arăta bine, părea de modă veche şi era emoţionat să mă cunoască, într-un fel drăgălaş. După jumătate de oră de cină totuşi, am devenit îngrijorată de apetitul său pentru vin. Se părea că avea nevoie de alcool ca să discute cu mine şi se mai părea că nu ştia când să se oprească.

Iar John şi alcoolul nu erau o combinaţie reuşită.

Ochii lui întunecaţi fuseseră prietenoşi când se apropiase de mine, la restaurant. Calzi, chiar dacă privirea lui rătăcea neliniştită prin încăpere, în timp ce încercam să ne decidem ce să comandăm.

Dar, de la al treilea pahar de vin, o scânteie de ironie i-a apărut în ochi.

— Să ştii că am văzut poze cu tine, mi-a spus.

Am ridicat ochii din farfuria cu paste, întrebându-mă ce naiba insinua.

— Poftim?

A zâmbit uşor, sub efectul vinului.

— Pe Facebook. Chloe îmi arată fotografiile ei de pe Facebook. Mereu te-am considerat foarte atrăgătoare.

Am roşit.

— Mulţumesc.

Dintr-odată, John s-a holbat la pieptul meu, iar eu m-am încordat.

— Dar ai putea să te îmbraci ceva mai sexy, ce zici? Ai o siluetă de milioane, însă nu o prea vedem.

Ascunzându-mi tresărirea, am privit paharul lui de vin aproape gol şi mi-am dorit să am tupeul să-i răspund, dar nu voiam să fac o scenă în restaurant. L-am privit în ochii sticloşi cu un reproş mut.

— Îmi place stilul meu.

A ridicat mâinile.

— Ah, nu am vrut să te insult. Sugeram doar că nu ai fi singură dacă te-ai îmbrăca mai bine.

Aproape că m-am înecat cu mâncarea.

— Şi ţi-ar sta mai bine cu părul liber. Arăţi cam severă cu el prins aşa.

Am închis ochii strâns, încercând să nu-l mai văd, fiindcă, din păcate, criticile lui îmi resuscitau amintiri neplăcute...

Fluturii din stomac ameninţau să mă facă să vomit – dacă aveam ce. Nu fusesem niciodată atât de emoţionată. Nu putusem mânca nimic toată ziua.

Era primul meu bal la şcoală.

M-am uitat în oglindă, jucându-mă cu părul şi cu rochia şi întrebându-mă dacă ar fi trebuit să port părul prins şi rochia neagră, în loc de cea mov.

— De ce e un băiat la uşă?

M-am răsucit pe călcâie, iar pulsul mi-a luat-o brusc razna când am văzut-o pe mama sprijinită de cadrul uşii. Se încrunta la mine, agitând un pahar cu vin roşu în mână.

— Credeam că iei cina cu doamna Ferguson în seara asta.

— Evident că nu, s-a încruntat mama. Ce ascunzi? De ce eşti îmbrăcată în monstruozitatea aceea?

— Am fost invitată la balul şcolii.

— De piticul de la uşă? a pufnit ea. Are acnee, a strâmbat din nas dezgustată.

Am roşit şi am privit în altă parte.

— Se numeşte Michael şi îmi place de el.

— Provine dintr-o familie bună?

— De ce?

Am ridicat privirea speriată, fiindcă tatăl lui Michael era dentist, iar mama lui, actriţă de telenovele. Era dificil de ştiut dacă asta însemna o „familie bună”.

— Fiindcă, a oftat ea, nerăbdătoare, trebuie să ştiu dacă, deşi are acnee, băiatul ăsta merită. Şi te sfătuiesc să nu îmbraci o rochie care te face să pari că ai patru coapse în loc de două, a spus uitându-se la mine bănuitoare. Ai respectat regimul ăla despre care ţi-am spus?

Tremuram.

— Asistenta medicală de la şcoală a spus că nu e potrivit pentru o fată de paisprezece ani.

— De ce naiba ar şti ceva asistenta medicală de la şcoală despre obiceiurile tale alimentare?

— Am... am leşinat la şcoală.

Mama şi-a dat ochii peste cap.

— Dumnezeule, ce trist!

Mi-am răsucit degetul în materialul rochiei, boţindu-l. Eram subţire şi totuşi nu eram suficient de slabă pentru mama mea cu siluetă de fotomodel.

— Ei bine? s-a răstit ea. Cine e băiatul?

— Mama lui e Andrea Leeds.

— Actriţa? şi-a înclinat capul, gânditoare. Presupun că putea fi şi mai rău. Nu poţi purta chestia aia.

Şi-a pus paharul pe biroul meu şi s-a îndreptat spre dulapul cu haine.

— Hai să vedem dacă putem găsi ceva care să dea impresia că ai o siluetă. Băieţii vor ca fetele să arate a fete, Gracelyrt. Nu o să fii niciodată sexy, dar te putem face să arăţi feminină, a spus şi s-a uitat cu îndoială la garderoba mea. Trebuie să facem ceva şi cu părul ăla. Arăţi ca o stafie. Trebuie să te tunzi săptămâna viitoare.

Mi-am atins o şuviţă din părul lung.

— Nu vreau să mă tund.

A întors capul spre mine, săgetându-mă cu privirea.

— Câtă vreme eşti sub acoperişul meu, în întreţinerea mea şi purtând numele meu, faci ce-ţi spun eu. Ai priceput?

— Da, mamă.

— Copii nenorociţi, a mormăit ea, întorcându-se către haine. N-aş fi făcut niciunul, dacă nu era nenorocitul de taică-tău şi nevoia lui de moştenitori ai nenorocitului său de imperiu. Dar îi pasă că eu sunt cea forţată să se descurce cu prostia ta? Nu... s-a pierdut ea în gânduri.

Lacrimile îmi ardeau ochii, dar, ca de obicei, le-am înghiţit, la fel

şi nodul dureros din gât...

— La naiba, a mormăit John, trecându-şi mâna prin păr, agitat. Spun numai prostii. În mintea mea sună bine, dar când rostesc cuvintele sună aiurea.

S-a aplecat peste masă, dând cu cotul peste linguriţa pentru desert. Linguriţa a căzut, dar el nu a observat.

— Cred că eşti superbă, Grace. Chiar cred asta.

I-am zâmbit vag partenerului meu, care se îmbătase:

— E-n regulă. Hai să ne terminăm cina!

Din fericire, John nu m-a mai criticat pe parcursul cinei şi nu m-a mai întrebat nimic despre mine. A vorbit mult despre slujbă şi despre părinţii lui, precum şi despre pasiunea lui pentru rugby. De fapt, singura întrebare pe care mi-a pus-o a fost când a explodat:

— Cum e să fii prietenă cu Aidan Ramage?

— E bine? am tatonat, neştiind ce să răspund, fiindcă tonul său fusese aproape slugarnic. „Admiraţia” sa pentru Aidan nu ne-a salvat întâlnirea. Ştiu că e greu când cunoşti oameni noi şi că emoţiile pot face ca un om drăguţ să se comporte ca un idiot. Dar să mă întâlnesc cu un beţivan nu era de mine. Mai ales cu unul care-mi amintea de mama.

— Permite-mi să te conduc acasă.

John se cam clătina când am ieşit în faţa restaurantului.

Fusese o cină târzie, aşa că acum cerul era întunecat, iar luna răsărise deja. Restaurantul se afla în centrul vechi, la doar câteva străzi de apartamentul meu, iar zona era încă plină de oameni. Nu mă deranja să merg singură acasă, în ciuda faptului că în aerul nopţii se simţeau picături mărunte de ploaie. De fapt, chiar preferam să merg singură.

— O să fiu bine.

— Nu, insist. Stai lângă universitate, nu?

S-a întors şi a început să meargă.

Am oftat şi m-am grăbit după el.

— Chiar nu e nevoie să mă conduci acasă.

— Nu aş fi un gentleman dacă nu fac asta. Sunt tot felul de dubioşi pe-aici, să ştii, a spus şi mi-a aruncat din nou un rânjet leneş, de beţiv.

M-am stăpânit cu greu să nu-mi dau ochii peste cap.

— Deci, şi-a băgat John mâinile în buzunare, privindu-mă. Îţi place munca ta?

Am fost surprinsă de interesul lui brusc.

— Păi... da. Îmi place să am un program flexibil şi... îmi place să citesc şi să dau o formă cărţilor, iar astfel să-mi câştig existenţa.

A strâmbat din nas ca un băieţel.

— Cărţi. Bleah! Nu te plictiseşti?

— Nu, am pufnit, iritată.

— Şi părinţii tăi? Sunt în Anglia?
— Da.
— Cu ce se ocupă?
— Tata lucrează în mass-media, iar mama e casnică.
— Serios? Taică-tău trebuie să câştige binişor. *Câteva milioane.*
— Hm...
— Ai fraţi sau surori?
M-am uitat la profilul lui, enervată că era aşa curios.
— Un frate. Tu?
— Nu, slavă cerului! Cu ce se ocupă fratele tău?
— Lucrează pentru tata.
— Cum îl cheamă?
— Oh, uite! am exclamat şi m-am oprit. Aproape că am ajuns. Noapte bună!
— Ah, nu.
A clătinat din cap şi a rânjit la mine, făcându-mă să mă înfior de silă.
— Dă-mi voie să te conduc până la uşă.
Ştiind exact la ce se aştepta când ajungeam, am clătinat din cap.
— Cred că ar trebui doar să ne spunem noapte bună.
În loc să fie de acord, mi-a întors rapid spatele şi a pornit pe strada Nightingale. Strada era întunecoasă, cu umbre aruncate de clădiri, printre care se iţea din când în când câte-un felinar. Lumina de pe trotuarul ud era aruncată de lună, ca de obicei. Nesimţindu-mă în largul meu, am luat-o după John.
— La ce număr stai? mi-a strigat.
— Chiar aici, am spus şi m-am oprit în faţa uşii albastre a clădirii în care locuiam. Mulţumesc pentru cină.
John a venit uşor spre mine.
— Aş putea urca la o cafea, mi-a zâmbit, plin de speranţă.
I-am zâmbit în semn de scuze.
— Am mult de lucru, i-am spus, stânjenită.
— Of, hai!
S-a apropiat mai mult de mine, iar eu m-am lipit de zid.
— Spune-mi să urc, Grace. Ştii că asta vrei.
M-a prins de gulerul hainei, iar eu l-am lovit instinctiv peste mână.
— Eu intru. Ar trebui să pleci.
Şi-a ridicat mâinile într-un gest de renunţare, însă a mai făcut un pas spre mine.
Am simţit un nod în stomac şi m-am uitat la dreapta, apoi la stânga. Strada era pustie.
— Serios, John. Aş vrea să intru. Noapte bună!
— Ai emoţii, a spus el încet. Înţeleg. A trebuit să beau câteva pahare în seara asta, fiindcă eram foarte nerăbdător să te cunosc, Grace. M-a mângâiat el pe obraz, iar eu m-am dat înapoi. Suntem doi

adulţi în căutare de companie.

— Nu. Eşti beat, iar eu vreau să pleci. Acum, te rog să pleci!

Uşa clădirii s-a deschis, înainte ca John să poată reacţiona. O

siluetă masivă a ieşit, iar când a închis uşa în urma sa şi s-a întors cu faţa, s-a dovedit a fi Logan. S-a oprit o clipă văzându-mă şi m-a salutat din cap, după care mi-a întors spatele. Era îmbrăcat pentru lucru. Şi se îndepărta.

De frică, am dat să deschid gura ca să-l strig pe nume, exact când el s-a oprit şi s-a întors. M-a privit lipsit de expresie, apoi s-a uitat la John. În ciuda faptului că nu i se citea nimic pe chip, mi-am dat seama imediat că dedusese ce se petrecea când şi-a scos cheile şi a deschis uşa. A făcut un pas spre mine.

— Grace, a spus.

M-am simţit uşurată şi am ştiut că se vede, la fel cum nu putusem să îmi ascund panica atunci când crezusem că Logan se îndepărtează. Am ţâşnit înăuntru pe lângă el, privind peste umăr şi văzându-l pe John cum face un pas spre uşă. Logan a blocat intrarea, iar eu m-am uitat fascinată cum îl făcuse pe John să se retragă, fără un cuvânt.

John şi-a trecut mâna tremurândă prin păr, privind dintr-odată oriunde în altă parte, numai spre Logan nu, după care s-a întors pe călcâie şi, cu paşi mari şi clătinându-se, a pornit spre capătul străzii.

Logan a intrat şi a închis uşa. Ne-am privit o secundă, înainte să îmi facă semn să merg. Am pornit pe hol, auzindu-l cum mă urmează. A venit cu mine până la uşa apartamentului, unde m-a privit cum scotoceam după chei în poşetă. Când am reuşit să le scot, mâinile îmi tremurau.

Mâna caldă a lui Logan a cuprins-o pe a mea, scoţându-mi cu blândeţe cheile din pumn.

— Eşti bine? m-a întrebat, descuind uşa şi lăsându-mă să trec.

— Da, mulţumesc, i-am zâmbit eu recunoscătoare. Mă simt ca în *Totul despre sex* în ultima vreme, când ies cu cineva. Sunt o mulţime de tipi dubioşi pe lumea asta.

Nu mi-a răspuns, iar eu m-am foit, neliniştită.

— Păi, mulţumesc încă o dată.

Am dat să intru, dar el m-a strigat pe nume.

— Da?

Logan nu mai avea chipul lipsit de expresie. Trăsăturile îi erau tensionate, iar în ochi avea o umbră violet-întunecat. Am recunoscut acea privire. Era furios.

— Să nu mai laşi niciodată un tip beat să te conducă acasă!

Bulversată complet de furia lui, care părea să vină din îngrijorare, n-am putut decât să încuviinţez, mută.

S-a uitat la mine atent şi a oftat nerăbdător.

— Încuie uşa, Grace. Nu plec la muncă până nu aud cum încui.

—Ah!

M-am înroşit din cauza prostiei mele şi am închis încet uşa. Am

încuiat şi am pus lanţul.

— Noapte bună, i-am spus prin uşă.

— Noapte bună, domnişoară Farquhar, mi-a răspuns şi am simţit amuzamentul sec din vocea lui, înainte ca zgomotul paşilor săi să se piardă.

Simţeam atingerea minunată a soarelui pe piele. Valurile se izbeau de ţărm. Nu aveam nicio grijă, nicio răspundere, doar timp infinit şi nisipuri albe.

Viaţa era un clişeu perfect, glorios, în divinitatea ei.

— Grace!

Am închis ochii mai strâns, refuzând să aud vocea masculină din urechea mea.

— Grace!

Vocea a devenit insistentă.

— Grace, trezeşte-te!

Deodată, şezlongul meu a căzut pe-o parte, iar eu m-am trezit brusc. Respirând din greu, am clipit în întunericul dormitorului şi, când ochii mi s-au obişnuit cu lumina, inima a început să-mi bată cu putere în piept. Logan stătea pe patul meu.

— Ce este? am şoptit, înspăimântată, întinzându-mă să aprind veioza de pe noptieră.

Nu era imaginaţia mea! Logan Macleod chiar stătea pe patul meu, purtând doar o pereche de blugi vechi, decoloraţi. M-am concentrat ca să-l văd mai bine.

— Ce cauţi aici?

Ochii lui violet mă ardeau, iar prezenţa lui tăcută era plină de forţă.

Mi s-a tăiat respiraţia.

Stomacul mi s-a strâns, ca reacţie la furnicăturile dintre picioare.

— Logan?

Şi-a pus lent mâinile de o parte şi de alta a şoldurilor mele şi s-a aplecat până când chipul lui era atât de aproape, încât buzele aproape că ni se atingeau. I-am citit pe chip o foame feroce şi am tresărit, simţind cum excitarea îmi cuprinde corpul.

Mă dorea.

Deodată, m-a cuprins de ceafă şi m-a tras spre el. Gura lui a găsit-o pe a mea. M-am topit instantaneu în braţele lui şi mi-am înfipt degetele în muşchii şi pielea lui fierbinte.

Sărutul lui era dur, atent, aproape cotropitor, iar eu m-am lăsat dusă de val. Logan a gemut, iar sunetele mi-au făcut sfârcurile să se întărească. M-am cutremurat. Reacţia mea a aprins ceva în el şi m-a trântit cu duritate pe spate, înainte să smulgă cuvertura de pe mine.

M-am uitat în sus spre el, uimită şi excitată, în timp ce-mi scotea pantalonii scurţi de pijama. I-a lăsat să alunece expert în jos pe picioare, odată cu lenjeria, apoi s-a aşezat deasupra mea, desjăcându-

mi coapsele în timp ce se uita în ochii mei. Mâinile lui mi-au cuprins încheieturile, mi-au ţintuit braţele deasupra capului şi Logan şi-a apăsat erecţia încă în blugi între picioarele mele.

— Grace, a şoptit el, răguşit, un cuvânt plin de dorinţă.

— Logan, am implorat eu.

Mâna lui dreaptă mi-a eliberat încheietura şi i-a poposit pe fermoar. Şi-a coborât blugii suficient de jos cât să-şi elibereze erecţia, apoi m-a prins din nou de încheietură.

S-a împins în mine înainte să apuc să respir. Am strigat de durere şi de plăcere.

Am desfăcut picioarele, împoldindu-l să între mai adânc. A făcut întocmai. S-a retras doar ca să împingă şi mai tare. Ritmul lui era rapid. Era dur. Era blând.

Nu se compara cu sexul de care avusesem parte înainte.

Am icnit, dorind mai mult, în timp ce Logan se izbea în mine, cu chipul încordat şi plin de dorinţă.

Tăblia patului se lovea de perete, în timp ce Logan mi-o trăgea şi eu aveam orgasm. Când acesta m-a sfâşiat, am strigat numele lui Logan atât de tare, încât am fost sigură că m-au auzit toţi cei aflaţi în clădire.

Pierdută într-un hiperspaţiu înceţoşat de dorinţă, am simţit că se linişteşte. Apoi, s-a cutremurat, scoţând un geamăt răguşit, care mi-a făcut muşchii interiori să se încleşteze în jurul lui. Şi-a dat capul pe spate, juisând, iar eu l-am privit, uimită. În sfârşit, a terminat şi şi-a aplecat fruntea.

Ochii lui violeţi m-au străpuns, iar el mi-a zâmbit în felul său ironic şi controlat.

— 7t-am spus că ai nevoie doar să ţi-o tragi.

Am deschis ochii brusc, dar n-am putut vedea nimic şi nici nu auzeam altceva decât bătăile inimii mele.

M-am aruncat peste pat şi am căutat înnebunită întrerupătorul. Lumina blândă a umplut camera, iar eu am privit în jur.

Eram singură.

Eram plină de transpiraţie.

Corpul îmi vibra de excitare.

M-am aruncat înapoi pe pernă, cu obrajii arzând şi cu visul erotic întipărit în minte.

Avusesem un vis erotic cu Logan Macleod.

Cu un geamăt de oripilare extremă, mi-am acoperit ochii cu braţul, de parcă aş fi putut bloca amintirea visului.

Dar nu puteam.

Avusesem un vis erotic cu ticălosul acela morocănos, enervant, arogant şi nepoliticos! Cum era posibil? Nici măcar nu era genul meu! Nu.

Nu.

NU!

— Doamne, am gemut, când m-am gândit la ceva şi mai rău. Cum Dumnezeu o să-l mai privesc vreodată în ochi?

CAPITOLUL 5

Faza de politeţe se terminase.

Mi-am privit încruntată reflexia în oglinda argintie din dormitor.

Persoana care mă privea era de nerecunoscut.

Arătam ca naiba.

Din cauza lui.

Doar la câteva ore după ce mă trezisem brusc din visul pe care simţeam nevoia să-l alung, să nu recunosc că-l avusesem, am tresărit din nou din cauza zgomotului care venea din dormitorul lui Logan. Sex zgomotos. Extrem de zgomotos.

— AŞA. ACOLO. OH, DOAMNE! ACOLO. DA, LOGAN! DA, LOGAN! AH, LOGAN!... AHHHHH!

Şi era o americancă. Evident, interesul tipului se extindea.

Nu că mi-ar fi păsat. Deloc.

Dar am fost surprinsă şi ofensată când, în noaptea următoare, am dormit şi mai puţin, fiindcă americanca s-a întors, iar ea şi Logan au avut parte de trei runde de „ACOLO”.

Iar aseară a revenit pentru şi mai multe runde.

Şaptezeci şi două de ore fără somn.

Nu mă ajuta să arăt foarte bine.

La naiba, dacă revenea cu ea, aveam să... „Să ce, Grace?” M-am strâmbat la imaginea mea extenuată. „Strigi la el? îi arăţi tu lui? îl cerţi? Fiindcă te pricepi atât de bine la asta!”

Dar dacă americanca apărea a patra oară? Mi-am coborât privirea, eram insuportabilă, cu părul dezordonat, în pantaloni de trening şi o bluză cu mânecă lungă, fiindcă eram prea obosită ca să-mi calc ceva decent.

Oare Logan Macleod îşi găsise în sfârşit o relaţie stabilă?

M-am întors şi am ieşit din dormitor, într-o stare întunecată ca o gaură neagră. Mergând prin apartament, mi-am înşfăcat poşeta. Aveam nevoie de ciocolată şi de cafea. Nu exista nicio cale să parcurg această zi fără ele.

Încuind, umerii mi s-au încovoiat instantaneu când am auzit uşa lui deschizându-se.

Doamne, viaţa era chiar atât de nedreaptă?

Simţind cum îmi ard obrajii la gândul că Logan mă vedea în halul acela, m-am întors încet.

Se uita la mine în timp ce încuia.

— Grace!

— Domnule Macleod!

Am privit în altă parte, dorindu-mi să dispară amintirea acelui vis nenorocit.

— Eşti bine? Arăţi ca dracu’.

Asta mi-a pus capac.

A fost picătura care a umplut paharul acela în care toată lumea turna cu nemiluita! Arăta bine odihnit, în ciuda acrobaţiilor sexuale din zori. Am văzut roşu în faţa ochilor.

— Eu arăt ca dracu’?

Am făcut un pas spre el, înţepată.

Tonul meu l-a făcut pe Logan să ridice din sprânceană.

— Ştii şi de ce arăt ca dracu’?

— Nu, dar am brusc senzaţia că e vina mea.

Şi-a încrucişat braţele la piept, deloc amuzat.

— Da, am încuviinţat disperată, fiindcă lipsa de somn mă făcea să văd dublu de furie. Tu eşti de vină!

Vocea îmi răsuna între pereţii de beton ai casei scării, dar nu îmi mai păsa.

— Şaptezeci şi două de ore. Şaptezeci şi două de afurisite de ore de când stau trează!

— Asta nu e problema mea şi sincer, nu sunt dispus să ascult... istericale, a spus îndreptându-se spre scări.

— Să nu îndrăzneşti să-mi întorci spatele!

S-a oprit. S-a întors. A ridicat din sprânceană.

— Se presupune că ar trebui să mă sperii? Serios, Grace, parcă m-ar fi înţepat un fluture.

Am pufnit furioasă că-şi bătea joc de mine, când faptul că îmi ceream drepturile era o realizare imensă.

— Cum îndrăzneşti? Ultimele trei nopţi a trebuit să suport partide asurzitoare de sex cu tine şi americanca ta nenorocită! Vreau linişte! Vreau să dorm, la naiba!

Cuvintele mele au părut absorbite de răcoarea casei scărilor, răsunând între pereţi şi uimindu-l pe Logan.

După o clipă de tăcere, în timpul căreia m-am mustrat în gând că îmi pierdusem calmul şi mi-am felicitat fiindcă luasem atitudine, Logan şi-a dres glasul.

— Ai lipit un pahar de perete?

— Poftim? am clătinat din cap, confuză.

— De unde ştii că i-o trag unei americance?

Am rămas cu gura căscată văzându-i lipsa de imaginaţie.

— Fiindcă am urechi. Am auzit fiecare cuvânt pe care l-a strigat.

— Ah, nu. Probabil că te chinui să asculţi.

Furia mi s-a reaprins.

— Ai înnebunit? De ce naiba m-aş strădui să ascult?

A ridicat din umeri.

— Nu am idee. Tu să-mi spui.

— Eşti întotdeauna atât de enervant? am pufnit, încrucişându-mi şi eu braţele la piept.

Spre surprinderea mea, lui Logan au început să-i tremure buzele,

iar în ochi i s-a aprins o scânteie de amuzament.

— Se pare că te enervez tot timpul, şi-a lăsat el capul într-o parte. Mă întreb de ce.

— Fiindcă nu pot să dorm din vina ta, afemeiatule nenorocit!

— Ei bine, asta e o faţetă a ta pe care nu o cunoşteam. E foarte neplăcută. O să discut cu proprietarul. Nu permit un astfel de abuz.

Am tresărit şi l-am privit urât.

— Jur că, dacă nu începi să iei lucrurile în serios, te împing pe scări.

— Acum mă ameninţi, a ţâţâit el. Nu e frumos deloc.

— Acum! am strigat. Acum ai decis să ai simţul umorului?

— Ah, scuze.

O voce tânără, dulce, ne-a întrerupt cearta.

Cu câteva trepte mai jos era o fată. O fată tare drăguţă, cu păr întunecat şi piele măslinie. Purta uniformă de şcoală şi părea puţin palidă. Când a înghiţit cu greu, mi-am dat seama că era emoţionată.

M-am uitat la ceas. Fata ar fi trebuit să fie la şcoală. Îngrijorată, am făcut un pas spre ea, dar ea îl privea pe Logan uimită şi speriată.

— Te putem ajuta?

În loc să-mi răspundă, ea a făcut un pas nesigur spre noi şi i s-a luminat chipul. Am suspinat de mirare. În spatele ochelarilor, avea cei mai frumoşi ochi. Ochi *violet,* înconjuraţi de gene dese, negre.

Privirea mi s-a îndreptat spre Logan, care se uita la ea confuz şi stupefiat.

— Mă cheamă... a înghiţit ea, cu pieptul ridicându-i-se şi coborând cu mişcări rapide, superficiale. Sunt... sunt Maia. Şi-a umezit buzele şi a strâns mai tare bareta genţii de pe umăr. Eşti Logan Macleod?

A încuviinţat, prosteşte.

— Cred... cred că sunt copilul tău. Fiica ta.

Am suspinat iar, fără să-mi iau ochii de la Logan. Era impenetrabil.

— Eu nu am copii.

Nu părea convins.

Uimită de faptul că disputa noastră se transformase într-o revelaţie pentru el, m-am scuturat de uimire şi de curiozitate. Eram o intrusă într-o situaţie incredibil de intimă şi trebuia să plec.

— Ar trebui să vă las să discutaţi.

Logan m-a prins de braţ, oprindu-mă.

— Grace, rămâi.

Fiindcă nu ştiam ce altceva să fac, pentru că el mă ţinea ostatică, am încuviinţat şi am încercat să mă calmez, ca să-mi dea drumul. Nu mi-a dat.

Maia părea că e gata să plângă, dar am văzut cum îşi îndreaptă umerii, în ciuda fricii. Vocea îi tremura.

— Poate ar trebui să intrăm şi să vorbim, a spus ea.

Nu o cunoşteam, dar, dintr-un motiv oarecare, am simţit un val de mândrie pentru curajul ei. Am simţit că eram pe aceeaşi lungime de undă.

— Cred că e o idee bună.

L-am împins pe Logan şi el m-a privit.

— Hai să intrăm. Sau vreţi să ştie toţi vecinii despre ce vorbiţi?

Când el a continuat să se uite la mine, am ştiut că era în stare de şoc.

— Haide, Logan, am glumit, încercând să-l scot din starea aceea. Dacă rămânem aici, o să încep să mă simt mai puţin specială fiindcă sunt singura vecină implicată.

A clipit, revenindu-şi şi încuviinţând. M-a tras spre uşă, a deschis-o şi m-a împins înainte, dându-mi drumul doar după ce am intrat. Am privit peste umăr şi l-am văzut gesticulând spre Maia. Fata a păşit înăuntru, încă purtând o mască de bravură. Nu era una foarte reuşită, dar o admiram pentru că încerca. I-am zâmbit.

— Vrei o ceaşcă de ceai? am întrebat, fără să ştiu dacă Logan avea ceai.

— Păi... Şi-a umezit buzele. Apă, vă rog.

— Aduc eu, a spus imediat Logan. Grace?

— Eu vreau o cafea, dacă ai. Cu lapte şi un cub de zahăr.

A încuviinţat şi ne-a făcut semn cu mâna.

— Livingul e chiar în faţa voastră.

S-a dovedit că apartamentul lui Logan era imaginea în oglindă a apartamentului meu, ceea ce explica de ce dormitoarele noastre erau alăturate. Încă mai avea cutii nedespachetate. Pe pereţi nu era nimic, iar singura piesă de mobilier din camera de zi era o canapea neagră, imensă, în formă de L.

— Totul va fi bine, i-am spus Maiei, în timp ce ea privea prin cameră, terifiată. Lămurim noi lucrurile.

— Tu... cine eşti?

M-am aşezat pe canapea şi am aşteptat să mi se alăture. A făcut asta fără grabă, privindu-mă cu ochii ei mari şi frumoşi. Ochelarii erau puţin cam prea mari pentru trăsăturile ei delicate. Puteam să jur că o văd pe sora lui Logan, Shannon, în trăsăturile ei.

— Eu sunt vecina lui Logan, Grace.

S-a încruntat.

— Ah! Am crezut că eşti iubita lui.

Am ridicat din sprânceană.

— De ce ai crede asta?

A ridicat din umeri;

— Păreţi apropiaţi.

Acum era rândul meu să mă încrunt.

— Poftim, a spus Logan, intrând cu două căni şi un pahar cu apă.

I-a dat Maiei apă, zâmbindu-i blând.

Mi-am spus că era un lucru foarte drăguţ. Fata tocmai aterizase

la uşa lui, anunţându-l că era fiica sa. Logan era şocat, probabil împietrit, şi totuşi încerca să se poarte frumos.

În sinea mea, m-am revoltat în timp ce luam cana de cafea. Era un tip tare complicat.

— Mulţumesc, am mormăit.

Logan s-a aşezat pe o cutie mare aflată în faţa noastră şi a luat o gură de cafea. O tăcere ciudată s-a lăsat între noi.

— Maia, am spus, cine e mama ta?

Logan s-a încordat, iar Maia s-a întors spre el să răspundă.

— Maryanne Lewis.

Felul în care Logan a tresărit dovedea că ştia precis cine era Maryanne Lewis.

— Nu, a mormăit el, neîncrezător. Maryanne... Da, a rămas însărcinată, dar mi-a spus că nu voia copilul şi că nu aveam niciun cuvânt de spus. Urma să facă avort. A dispărut. N-am mai văzut-o niciodată!

Buzele Maiei tremurau, iar eu am prins-o din instinct de mână.

— Câţi ani ai, Maia?

— Cincisprezece.

— Logan?

A încuviinţat uşor spre mine, cu privirea goală.

— A fost acum aproape şaisprezece ani. Şi eu şi ea aveam doar şaptesprezece ani. S-a ridicat, brusc: La naiba. La naiba, la naiba, la naiba!

Maia s-a sprijinit de mine, înspăimântată, iar eu am cuprins-o de umeri cu braţul.

— E-n regulă. E doar foarte şocat.

Încruntat, Logan se uita la perete şi l-am văzut cum respiră lent, egal, ca să se calmeze.

— Cum a putut să-mi facă asta? Cum ar putea cineva să facă asta?

— Mi-a spus că te-a minţit.

Maia s-a îndepărtat uşor de mine, iar Logan a privit-o atent.

— Am locuit în Glasgow în tot timpul ăsta, dar nu mai pot să stau cu ea.

Disperarea începuse să i se simtă în cuvinte.

— Nu mai pot! Te-a văzut în ziar şi de aceea mi-a spus cine eşti. Scria că ai făcut închisoare fiindcă l-ai atacat pe iubitul surorii tale, care a lovit-o şi a încercat să o violeze.

Am inspirat adânc, iar Logan s-a uitat la mine. Ne-am privit, procesând noutăţile. Cineva încercase să o violeze pe Shannon? O atacase? Eram oripilată.

— Ai fost un erou când ai protejat-o aşa. Şi ai fost pedepsit pentru asta. Mama mă pune mereu în pericol şi nimănui nu-i pasă. Ai putea avea grijă de mine mai bine decât ea.

Auzind această veste deloc plăcută, Logan nu a mai fost atent la

mine.

S-a uitat atent la Maia.

— Cum adică te pune în pericol?

Maia şi-a plecat capul, împletindu-şi degetele cu nervozitate.

— Mama e dependentă de...

Am închis ochii. Devenea din ce în ce mai melodramatic.

— Ce vrei să spui prin „dependentă de...”? a întrebat Logan încet, rostind cuvintele ameninţător.

— ...de heroină.

— Dumnezeule! am spus, simţind că mi se face rău.

— Nu mai pot trăi aşa!

Lacrimile au început să-i curgă pe obrajii frumoşi, iar pe mine m-au trecut fiorii când i-am văzut ochii. O asemenea disperare, la o fetiţă!

— Logan, am şoptit implorator, deşi nu ştiam de ce.

Părea prins în capcană. Îngrozit. Îmi dădeam seama că voia să scape.

Era cumplit la vedere. De obicei se controla atât de bine!

— Ce pot să fac? s-a răstit el la noi. Recunosc că ochii... Arăţi ca...

— Shannon, am completat. S-a uitat urât la mine. Cu siguranţă nu-i eram de niciun ajutor.

— Sora ta? a întrebat Maia, cu ochii sclipind de curiozitate.

Logan a suspinat şi şi-a trecut mâna peste părul scurt.

— Nu ştiu sigur dacă eşti copilul meu.

Abia dacă am reuşit să mă abţin să nu pufnesc, dar el s-a uitat urât la mine, de parcă ştia exact ce gândesc.

— Cum de s-a întâmplat asta? Acum două minute eram... Nu poţi rămâne aici, Maia. Trebuie să te duc înapoi la mama ta şi să discut cu ea despre asta.

Maia s-a ridicat.

— Te rog. Nu vreau să mă întorc. De aceea am venit aici. Nu ştii cum este cu ea.

Confruntat cu teama fetei, Logan nu putea decât să o privească neajutorat.

Când tăcerea s-a prelungit între ei şi a devenit dureros să asist, m-am ridicat.

— Maia, nu poţi rămâne aici, cu Logan. Nu e bine. Ar putea să aibă probleme. Va trebui să te ducă acasă, până se rezolvă totul.

Ea şi-a plecat capul, părul întunecat căzându-i ca o perdea şi ascunzându-i faţa. Am auzit-o amândoi cum plângea încet.

Logan m-a privit, parcă spunând: Ce *naiba să fac?*

I-am zâmbit în semn de înţelegere.

Şi, în ceea ce priveşte deranjul meu...

— Vii cu noi, mi-a spus Logan.

Oh, nu!

— La Glasgow? am chiţăit. Nu. În niciun caz!

Eram extenuată. Iar pe deasupra, nu aveam nevoie să asist la un carusel emoţional.

— Da.

— Nu. Eu...

Refuzul meu s-a stins când Maia m-a privit brusc, implorându-mă cu ochii umezi.

Amândoi aveau nevoie de un mediator. Grozav!

— Fie! Am luat-o de mână şi am strâns-o uşor. Vin cu voi!

Ştiţi scenele acelea din filmele western vechi, în care ghemuri de scaieţi uscaţi sunt împinse de vânt pe străzile pustii ale orăşelelor? Vântul şuieră exagerat, e singurul zgomot care sparge tăcerea...

Să spunem că asta mi-a venit în minte cât a condus Logan spre Glasgow. Nici măcar nu ştiam că are maşină. Nu ştiam suficient despre maşini ca să-mi dau seama ce marcă era, ştiam doar că era un soi de Volkswagen şi că avea cel puţin cinci ani. Era prăfuită, nefolosită.

Călătoream deja de douăzeci de minute şi Logan mă informase că va dura cam o oră şi douăzeci de minute să ajungem la apartamentul de stat în care stătea Maia. Cineva trebuia să vorbească. Tăcerea devenea insuportabilă.

— Ştiţi, eu am fost doar în centrul oraşului. Pentru cumpărături de Crăciun. Ah, şi la teatru, şi în oraş, să beau ceva. Se întâmplă atât de multe în centru, încât uiţi cât de mare e restul oraşului.

Nu am primit niciun răspuns.

— Ştiţi că a fost cândva al patrulea oraş ca mărime din Europa? am continuat. Era ceva, ţinând cont că stăm pe o insulă aşa mică. Cred că venea după Londra, Paris şi Berlin şi se mai numea şi „al doilea oraş din Imperiul Britanic” în epoca victoriană. E cel mai mare oraş din Scoţia şi al treilea din Marea Britanie, nu e de mirare că nu am văzut mare lucru din el, bănuiesc, deşi am locuit în Londra şi am reuşit să văd suficient din ea, pe vremea adolescenţei. Aş putea să...

— Grace, m-a întrerupt Logan.

Ochii îi erau concentraţi în continuare la drum, dar mi-am dat seama că se străduia să nu zâmbească.

— Am înţeles. Glasgow e mare, a spus el.

Am auzit un chicotit de pe bancheta din spate şi, în loc să fiu stânjenită de bălmăjelile mele cauzate de emoţie, am zâmbit. Obţinusem un chicotit de la Maia. Sau Logan reuşise să-l obţină. Reuşiserăm *împreună.* Nu mai conta cine sau ce, important era că, într-o zi extrem de dificilă, fetiţa timidă şi pierdută de pe bancheta din spate începuse să râdă.

M-am întors puţin în scaun ca să mă uit în spate. Ochii trişti ai Maiei m-au privit fix.

— Te descurci bine la şcoală, Maia?

A încuviinţat, precaută.

Simţeam că aşa era. I-am zâmbit încurajator.

— Ce materii îţi plac?

— Matematica şi fizica. Mama nu înţelege. Ei îi plăcea arta în şcoală.

— Mie îmi plăceau matematica şi fizica, a spus Logan încet. Eram bun la matematică şi la fizică.

Maia s-a uitat spre el şi a spus, timidă:

— Am numai note de zece.

Am văzut cum chipul lui Logan se relaxează.

— Bine, a murmurat el.

Tăcerea ciudată s-a lăsat iar.

— Eu sunt varză la matematică şi la fizică, am spus. Am avut meditator, m-am strâmbat. Era un băiat îngrozitor de fandosit, cu un an mai mare. Îl detestam. Lawrence Trevelyn. Sebastian l-a provocat pe Lawrence să-şi bage mâna sub fusta mea şi să mă pipăie, în timpul meditaţiilor. Am fost speriată de toată povestea şi a durat o vreme până să mai las pe vreun băiat să se apropie de mine.

M-am cutremurat.

— Eşti bine, Grace? a întrebat brusc Logan.

L-am surprins privindu-mă iute, cu sprâncenele ridicate. Luată prin surprindere de atenţia lui, nu am putut spune nimic, pentru o clipă.

— Grace?

— Sunt bine. M-am întors spre Maia şi am zâmbit iar, alungând amintirile: Engleza îţi place?

A ridicat din umeri.

— E OK. Nu sunt atât de bună. Am doar nouă.

— Să ştii că sunt licenţiată în engleză, dacă vrei să te ajut. Sunt editor freelance de cărţi, am spus repede şi l-am simţit pe Logan încordându-se lângă mine.

Dar Maia a părut interesată.

— Serios? Grozav! Chiar ai vrea să mă ajuţi?

La naiba! O făcusem de oaie. Logan abia o cunoscuse pe fată. Nu avea nicio idee despre ce se petrecea şi despre viitor, iar vecina lui cea idioată se ataşa de acest... posibil copil al lui. Simţindu-mă vinovată, nu am avut altceva de făcut, decât să spun:

— Fireşte. Îţi dau numărul meu, ca să mă suni dacă ai vreodată întrebări.

Luminiţele din ochii Maiei s-au stins.

— Înţeleg, a mormăit şi a privit în altă parte.

M-am întors şi am surprins privirea iritată a lui Logan. Am roşit şi am privit şi eu în altă parte.

Poate că tăcerea chiar era cea mai bună soluţie.

Nu ştiu la ce mă aşteptasem. Zvonurile privind pericolele din Glasgow erau doar zvonuri. Era la fel ca orice alt oraş mare. Avea criminalitate, existau zone bune şi zone mai puţin bune. Multe

afirmaţii erau exagerate. Am fost convinsă de asta în timp ce mergeam printre locuinţele de stat bine întreţinute din zone prezentate de presă ca fiind „dure”.

Chiar şi când am oprit lângă apartamentele de la demisolul înalt înspre care îl direcţionase Maia pe Logan, eram plină de optimism. O parte din mine dorea să o catalogheze pe Maia în dosarul „adolescentă plină de dramatism”. Oare mama ei chiar era drogată sau fata doar inventa asta fiindcă se certaseră şi era supărată aflând cine era tatăl ei, la o vârstă atât de delicată?

Mi-am ignorat instinctele, care-mi spuneau că Maia nu era genul ăsta.

Voiam ca nimic din ce spusese să nu fie adevărat.

Pentru ea.

Şi pentru Logan.

Pe zidurile blocurilor erau graffiti, o prezenţă obişnuită în multe locuri, în zilele noastre. Asta nu însemna nimic.

Când am intrat într-una dintre clădiri, m-a lovit mirosul de gunoi şi urină şi am simţit că mi se înmoaie picioarele. La primul etaj aproape am înlemnit când am văzut un grilaj metalic, greu, montat în faţa uşii unui apartament.

Ce fel de loc era acesta, dacă aveai nevoie de asemenea măsuri de siguranţă?

Logan m-a îndemnat:

— Haide!

— De ce? am arătat spre grilaj, înainte să mă grăbesc să-i prind din urmă.

Logan avea maxilarele încleştate.

— Fie e apartamentul vreunui infractor cunoscut, fie din cauză că-i aproape de parter li s-a spart casa de cine ştie câte ori.

— Nu e un loc prea drăguţ, nu?

— Nu, deloc.

A urmărit-o pe Maia cu privirea în timp ce fata ne conducea spre următorul etaj şi am văzut că Logan era tot mai îngrijorat.

Maia s-a oprit la jumătatea coridorului lung de la al treilea etaj şi a inspirat adânc.

— Aici e.

Deşi nu avea niciun grilaj metalic în faţă, uşa fusese lovită la un moment dat. Nu doar că avea urme de tălpi de cauciuc, dar lemnul se curbase şi se crăpase aproape de podea. Pe uşă fuseseră desenate graffiti precum „curvă”, „târfa drogată” şi „zdreanţă beţivă”. Pe altele nu le pricepeam, dar mi-am dat seama, din expresia întunecată a lui Logan, că nu anunţau nimic bun.

Ezitând, Maia şi-a scos cheile şi ne-a lăsat să intrăm.

De îndată ce am păşit înăuntru, m-a lovit mirosul.

— Dumnezeule! a mormăit Logan, şi ne-am aruncat o privire oripilată.

Mirosea a transpiraţie acră, ţigări, urină şi vomă.

— Am încercat să fac curat.

Maia era palidă, iar în ochi avea lacrimi de ruşine.

— Am încercat! Serios!

Simţeam că am şi eu lacrimi în ochi şi un nod în gât, de afecţiune faţă de Maia şi de supărare. Am strâns-o de braţ, dar a trebuit să mă uit în altă parte ca să-mi stăpânesc emoţiile.

— My, tu eşti? s-a auzit o voce scrâşnită din fundul apartamentului.

Logan a făcut un pas în faţă şi a pus o mână pe umărul Maiei.

Arăta ca un gigant lângă adolescenta subţire. A condus-o cu blândeţe şi i-am urmat, uitându-mă în jurul meu.

Mocheta decolorată şi pătată era atât de roasă pe margini, încât ieşea de sub plintă. Am trecut pe lângă o chicinetă care părea să nu fi fost modernizată din secolul al optsprezecelea. Erau pete pe blaturi şi chiar pe pereţi, dar suprafeţele erau şterse şi nu existau vase murdare. Era evident că Maia se străduia.

De o parte şi de alta a coridorului îngust se aflau două uşi, separate de pereţi pătaţi cu galben. Una se deschidea spre o cameră mică, dar ordonată, cu postere de trupe pe pereţi. Camera Maiei? Cealaltă uşă l-a făcut pe Logan să se încrunte. Curioasă, am aruncat o privire înăuntru şi am reuşit cu greu să mă abţin să nu exclam de surprindere.

Pe un pat mototolit se afla un bărbat slab, dezbrăcat, întins cu faţa în jos. În jurul patului, covorul nu se mai vedea de doze de bere, scrumiere, haine şi mizerie. La capul patului se afla un dulap care avusese şi zile mai bune, iar noptiera mai apropiată de mine avea un sertar lipsă. Era plină de lovituri şi crestături.

Am simţit că-mi vine rău când am văzut acele împrăştiate pe tăblia ei.

Din păcate, în micul living era şi mai rău. Pe o canapea de piele destul de nouă era o tipă slabă care arăta groaznic. Femeia avea părul negru şi purta un tricou alb, murdar, foarte larg şi blugi skinny. Părul ei rar era prins într-o coadă de cal dezordonată. Nu era machiată şi când a deschis gura am văzut că avea dinţii îngălbeniţi şi stricaţi.

— Doamne! a zis Logan şi, văzând-o, a închis ochii.

Maryanne Lewis nu mai semăna cu ea însăşi, probabil. Deşi nu aveam idee cum arăta pe vremea când era cu Logan, deduceam din trăsăturile ei delicate că fusese frumoasă cândva. Dar acum părea cu vreo zece, cincisprezece ani mai în vârstă decât Logan, iar pe pomeţii ascuţiţi pielea îi era străvezie, făcând-o să pară slabă, bolnavă. Tenul îi era cenuşiu. Pur şi simplu era... groaznică.

Câteva sticle deschise de votcă erau împrăştiate prin încăpere, alături de doze de bere goale, scrumiere murdare, mâncare despachetată, farfurii murdare şi o mulţime de ace.

Era rău.

Foarte rău.

Maia *îndulcise* situaţia când descrisese situaţia de acasă.

Maryanne a mijit ochii.

— Cine dracului mai eşti tu? S-a ridicat în picioare cu mişcări frenetice. My, cine dracului e ăsta?

Spre surprinderea mea, Maia mi s-a alăturat şi aproape că s-a lipit de mine. În ciuda disconfortului meu în prezenţa mamei sale, am înconjurat-o cu braţul, oferindu-i susţinere.

— Maryanne, el e tata.

A trebuit să-i acord lui Logan credit fiindcă nici nu a tresărit.

— Maryanne.

A păşit spre ea, iar ea s-a dat înapoi, cu ochii mari, sticloşi. Era agitată. Pielea îi părea lipicioasă şi se scărpina constant pe braţ.

Nu ştiam multe despre droguri, dar bănuiam că era în sevraj.

— Ticălos nenorocit, s-a răstit ea, îndepărtându-se. Logan, Doamne! De ce l-ai adus aici?

S-a uitat urât la Maia şi a făcut o mişcare spre ea.

Am împins-o pe Maia în spatele meu, iar Logan s-a aşezat în faţa lui Maryanne.

— Maryanne... când ai luat ultima doză?

— Acum prea multă vreme, la naiba! I-am zis nenorocitei să meargă să-l aducă pe Kells pentru mine şi Dom. Unde mi-s banii? Unde sunt, pizdulice?

— Ai grijă, a avertizat-o Logan pe un ton periculos, iar Maia mi s-a lipit mai tare de umăr.

— Cine e Kells? am întrebat-o încet pe Maia.

— Dealerul ei, mi-a şoptit fata, şi am simţit cum îmi apasă ceva foşnitor în mână.

Am privit pumnul de bancnote.

— Logan, am mormăit.

Ideea că o mamă îşi trimite copila de cincisprezece ani la un dealer de droguri mi-a picat ca un bolovan în stomac.

Logan a privit peste umăr, iar eu i-am întins banii. I-a luat, înţelegând pentru ce erau fără să-i spun. Când s-a întors spre Maryanne, i-a spus:

— E fata mea? M-ai minţit?

— Şanii mei! a scrâşnit ea.

— E a mea?

— Banii!

Logan i-a aruncat la picioare, mormăind dezgustat, iar ea s-a repezit să-i adune.

— Dă-mi telefonul, a implorat ea, ridicându-se. Al meu trebuie încărcat şi nu găsesc încărcătorul. Dă-mi telefonul!

— Ca să-ţi suni dealerul? Nu cred. Acum, răspunde.

A făcut un pas ameninţător spre ea, iar ea a clipit confuză.

— Maia e a mea?

— Dă-mi telefonul, a implorat ea, din nou, scărpinându-se în cap. Te rog! Sunt terminată.

S-a lovit de măsuţa de cafea şi s-a întins după o sticlă de votcă.

— Kells a spus că ajunge ieri, dar n-a mai venit, al naibii. N-a mai venit.

Logan s-a întors spre noi, atrăgându-mi privirea spre chipul lui răvăşit.

— N-o să obţinem un răspuns clar de la ea, dacă e în starea asta. A privit peste umăr, spre Maia: Nu ştiu ce să fac. Nu te pot lăsa aici, dar nici nu te pot lua la mine până când nu rezolvăm chestiunea paternităţii. Singura opţiune sunt serviciile sociale.

— Nu! a zis Maia şi s-a îndepărtat de mine, de noi. Am auzit tot felul de poveşti. E mai rău ca aici. Te rog. Măcar aici ştiu la ce să mă aştept.

— Maia, nu e chiar totul rău în plasament. Ar fi numai temporar, a încercat Logan să o convingă.

— Nu!

Şi-a acoperit faţa cu mâinile, iar umerii au început să-i tremure în timp ce suspina.

Nu ştiu ce mi-a venit să vorbesc. Poate din cauză că am văzut cum mama ei o trata la fel de rău cum mă tratase mama, dar într-un mediu mult mai ostil. Sau poate fiindcă Logan voia să pară controlat, dar uneori nu reuşea şi îi vedeam teama. Sau poate pentru că eram o persoană amabilă, care nu putea suporta gândul de a lăsa un copil acolo. Sau poate că nu dormisem de trei zile şi nu gândeam limpede.

Ori toate la un loc.

— Am o sugestie. De ce să nu...?

— My, unde e telefonul tău?

Maryanne s-a aruncat brusc în mijlocul nostru, întinzându-se după Maia. A prins-o de încheieturi şi a plesnit-o peste cap, înainte ca Logan să o poată opri. A împins-o nu prea blând pe canapea.

— Rămâi pe loc, a avertizat-o el.

— Unde-i telefonul tău? a ţipat Maryanne.

Maia şi-a şters lacrimile de pe obraji.

— Ţi-am spus, a şoptit ea. L-ai spart acum câteva săptămâni.

Era timpul să punem capăt acestei scene.

— Aşa cum spuneam, Maia, deşi Logan pare să fie tatăl tău, nu suntem sută la sută siguri de asta. Îţi dai seama, bineînţeles, cât de nepotrivit ar fi ca un bărbat adult să locuiască cu o fată de cincisprezece ani care nu îi e rudă? Aşa că poţi fără probleme să stai la mine, în living, până când Logan poate confirma paternitatea.

Tremuram rău când am ridicat privirea spre Logan, nesigură dacă înţelegeam răspunderea pe care mă oferream să mi-o asum.

— Aşa va fi aproape fără să stea cu tine, până la sosirea rezultatelor.

Logan a încuviinţat încet.

— Ar putea fi... Dar cum rămâne cu şcoala?

— Va trebui să obţii permisiunea lui Maryanne să o înscrii la o şcoală din Edinburgh până când ai dreptul legal de custodie.

— Nici nu va şti că am plecat, a murmurat Maia.

Am auzit un geamăt din dormitor, iar ochii Maiei s-au mărit.

— Haideţi să stabilim detaliile în maşină, am spus. Ar trebui să plecăm.

Înţelegând că era o propunere logică, Logan, supus, ne-a condus afară din apartament, iar noi am încercat să ignorăm icnetele de vomitat care veneau dinspre living în timp ce ieşeam.

CAPITOLUL 6

Dacă tăcerea fusese stânjenitoare în maşină, a devenit dureroasă când am ajuns pe casa scării, cu Maia. Atât ea, cât şi Logan, stătuseră îngânduraţi pe toată durata drumului, fără să spună nimic din ce le trecea prin minte. Eu? încercam să nu am un atac de panică.

— Maia, de ce nu intri? i-am întins eu cheia. Logan şi cu mine avem ceva de discutat, apoi venim şi noi.

Ea s-a uitat la el, apoi la mine, îngrijorată.

— Du-te! Va fi bine, am asigurat-o.

Încuviinţând fără convingere, s-a întors şi a băgat cheia în uşă.

L-am privit pe Logan, care se uita la mine de parcă eram o maşină care se îndrepta spre el cu o sută la oră şi cu farurile aprinse.

— Să intrăm, am arătat spre uşa lui.

Fără un cuvânt, a făcut ce îi cerusem, pornind cu paşi grei spre living, iar eu urmându-l. S-a întors să mă privească, cu mâinile în şoldurile înguste.

— Ce naiba o să fac?

— Logan...

— Nu pot avea grijă de o adolescentă.

— Logan...

— Nu, Grace, nu înţelegi.

A înghiţit cu greu şi am simţit clar spaima lui. Tot timpul crezusem că Logan Macleod nu se temea de nimic, nu era intimidat de nimeni, era intangibil. Era copleşitor să-l văd atât de vulnerabil. Nu-mi plăcea. Dintr-un motiv absurd, mă făcea să vreau să rezolv situaţia. De aceea, probabil, mă şi aflam în postura asta. A privit în altă parte, trecându-şi mâna prin părul scurt.

— Acum câţiva ani, da, poate aş fi făcut asta. Dar nu mai sunt bărbatul acela.

Atunci mi-am dat seama că am înţeles.

Logan Macleod făcuse închisoare. Cine fusese înainte de asta? Şi cât de mult se schimbase acolo?

— Trebuie să fi fost dificil, am spus. Să fii pedepsit şi tratat ca un infractor fiindcă ţi-ai protejat familia.

Privirea lui a devenit aspră.

— Nu, nu face asta! Nu face ce a făcut ea! a spus arătând spre peretele lipit de al meu. Nu mă face să par mai bun decât sunt!

Dorea să am o părere proastă despre el? Ei bine, nu avea niciun sens. Mi-am amintit cum îmi sărise la gât prima dată când ne întâlniserăm, iar acum pricepeam că o făcuse deoarece credea că ştiam că făcuse închisoare. Atunci înţelesese lucrurile greşit şi fusese furios pe mine crezând că-l judecam şi că aveam o părere proastă despre el. Iar acum *voia* să am o părere proastă despre el?

Confuză, am ridicat din umeri.

— Bănuiesc că nu înţeleg care a fost situaţia. Dar ştiu care este acum situaţia Maiei şi sunt convinsă că e fiica ta, Logan. Merită ceva mai bun decât ce are. În clipa asta, tu eşti acel ceva mai bun.

A strâns pleoapele şi s-a lăsat să cadă în fotoliu. După un minut, m-a privit.

— Aş putea să-mi sun părinţii şi să le cer să o ia ei.

— Nu, la naiba, n-o să faci asta!

Am tresărit, speriată, când Shannon a năvălit în living, cu ochii scânteind de furie. Ochii mi s-au rotunjit uşor când l-am văzut pe bărbatul care a urmat-o în cameră. Aproape am roşit, atât de bine arăta. Nimeni n-ar trebui să fie atât de chipeş. Deşi semăna cu Logan în privinţa aspectului neîngrijit şi al tatuajelor, frumuseţea lui masculină era aproape de perfecţiune. Era genul de tip în preajma căruia rămâneam de obicei fără glas. Mi-a făcut un semn din cap, după care a rămas în spatele lui Shannon, care nu era deloc bine dispusă. Şi-a pus mâinile pe umerii ei şi i-a strâns uşor, în semn de susţinere.

— Shannon, ce naiba-i asta? a spus Logan.

— Dacă nu voiai să vin aici, n-ar fi trebuit să mă suni să-mi spui despre faptul că ai o fiică.

I-am aruncat lui Logan o privire întrebătoare.

— Am sunat-o când m-am oprit la benzinărie, a oftat el.

Ochii lui Shannon s-au îmblânzit când ni s-au întâlnit privirile.

— Salut, Grace. Mersi că eşti aici. El, a spus ea atingând braţul supermodelului din spatele ei, este logodnicul meu, Cole.

— Încântat de cunoştinţă.

A întins mâna şi am remarcat brăţările din piele şi ceasul în stil aviator pe care le purta, la fel şi inelul mare de argint de pe degetul mijlociu. Era genul *ăla* de bărbat, care pare cool, are tatuaje şi îşi permite să poarte bijuterii. Am încercat să nu roşesc când i-am strâns mâna.

— Încântată!

Am zâmbit timid şi m-am întors spre Logan.

Mă privea cu ochii mijiţi.

— Înapoi la ce spuneam, s-a răstit Shannon, atrăgând spre ea privirea intimidantă a fratelui ei. Nici să nu te gândeşti să-ţi trimiţi

puştoaica la ai noştri. Ai face o treabă mult mai bună singur şi ştii asta.

Logan s-a ridicat.

— De când eşti iar anti părinţi? Mai întâi, îmi ceri să te conduc eu la altar. Acum, te gândeşti că sunt un părinte mai bun decât ei? Credeam că am depăşit faza.

— Am depăşit? a şoptit Shannon, şi ceva din vocea ei, din ochii ei, m-a făcut să mă încordez.

Cole a simţit acelaşi lucru şi a tras-o spre el, protector.

— M-au abandonat când aveam mai mare nevoie de ei. M-au învinuit pentru ce s-a întâmplat. S-ar putea să fiu amabilă ca să ţin împreună familia, dar nu uit cum s-au purtat. Şi nici tu nu ar trebui. Asta vrei pentru propria ta fiică, Logan?

Dintr-odată am simţit că am în faţa mea o altă fată Macleod, în mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Nu cunoşteam detaliile, dar nu eram proastă. Puteam aduna doi cu doi. Se părea că părinţii lor o învinuiseră pentru că fusese atacată, dintr-un motiv inexplicabil. Dar eu trăisem asta pe propria piele şi înţelegeam.

Aş fi vrut să-i întind mâna şi să-i spun toate astea.

Din fericire pentru Shannon, superbul Cole se afla în spatele ei şi duritatea din ochii lui, în timp ce o ţinea de umeri, îmi sugera că ar fi lovit pe oricine ar fi încercat să-i facă rău lui Shannon. Am simţit o durere în piept şi mi-am dat seama, cu tristeţe, că era invidie. Mi-am făcut mustrări de conştiinţă pentru acest sentiment nedrept. Dacă merita cineva fericirea alături de un bărbat bun, atunci era cineva care trecuse prin ce trecuse ea.

— Nu spun că sunt perfecţi, a spus Logan, pe un ton liniştitor. Dar ne-au crescut. Eu nu sunt pregătit pentru asta, droga mea. Abia dacă reuşesc să-mi refac viaţa. Nu sunt gata să fiu tată pentru o adolescentă.

— Atunci pregăteşte-te, l-a sfătuit Shannon, scoţând bărbia în faţă.

Logan s-a uitat urât.

— E uşor să spui asta.

— Hei! s-a auzit vocea lui Cole care îl avertiza, la fel ca şi privirea.

Logan nu s-a lăsat intimidat.

— Lasă-mă cu asta! Aţi dat amândoi buzna aici, cu planuri mari pentru mine în postura de tată, dar eu încerc să vă spun că nu pot.

— Cine eşti tu? Shannon s-a smuls de lângă Cole, ca să se apropie de fratele ei.

— Fiindcă nu te recunosc!

— Nu poţi veni aici să stabileşti reguli, a avertizat-o Logan, încet. Ştii despre situaţia asta de cinci secunde şi e clar că nu ai avut timp suficient să te gândeşti.

Shannon nici măcar nu a tresărit când fratele ei a dominat-o cu

înălţimea lui, tensionat şi furios. Tipa mă impresiona!

— Ştiu ce mi-ai spus la telefon. Ştiu că sunt 99 şanse ca fata asta să fie a ta, că arată ca mine, că e nepoata mea şi că nu am fost acolo pentru ea timp de cincisprezece ani. Ştiu că a trăit cu o drogată pe post de mamă şi că e posibil să fi trecut prin iad. I-a atins braţul, implorându-l: Merită o şansă. Meritaţi amândoi. Şi noi merităm şansa de a avea ceva de spus în problema asta. rudă şi cu mine.

Logan s-a tras înapoi.

— Nici măcar nu mă asculţi.

— Logan...

N-am mai putut să mă abţin şi am intervenit:

— Avem o problemă mai mare aici.

Toţi trei m-au privit de parcă aveam toate răspunsurile. Am încercat să nu mă înroşesc de jenă, sub tirul privirilor.

— Problema mai importantă pentru Maia e să fie cu tatăl ei, am spus şi m-am uitat în ochii lui Logan. Maia te-a ales, Logan. Dacă o abandonezi când are nevoie de tine... Crede-mă...

Mi-am înghiţit lacrimile, amintindu-mi cum fusesem eu părăsită.

— ...nu va trece niciodată peste asta.

În cameră se făcuse linişte, cuvintele mele fiind perfect înţelese şi, deşi nu eram sigură ce gândeau Shannon şi Cole, ştiam clar la ce se gândea Logan. Întrebarea din ochii lui.

Se întreba dacă fusesem abandonată.

Şi aproape părea să îi pese.

Eram confuză din cauza sentimentului copleşitor că exista o legătură între mine şi Logan. Pentru o clipă, parcă eram doar noi doi în încăpere.

Shannon şi-a dres glasul, iar eu m-am scuturat de sub privirea intensă a lui Logan, care se întorsese spre sora lui. Ea i-a făcut un semn din cap. Logan l-a privit pe Cole, care a făcut şi el un semn.

— Ştii că are dreptate, a spus Cole.

Logan a inspirat adânc.

— Bine. Se pare că e momentul să fac o schimbare. S-a uitat prin living: Trebuie să fac ceva cu locul ăsta şi să transform a doua cameră în dormitor. Şi, la naiba... Trebuie să vorbesc cu Braden. Nu mai pot lucra după programul ăsta.

— Ştii că o să facă totul să te ajute, l-a asigurat Cole.

— Ştiu. Logan s-a uitat la mine: Ştiu şi că te-ai oferit să o laşi pe Maia să stea la tine până când mă lămuresc cu paternitatea şi problemele legale, dar nu trebuie. Înţeleg că am fost cu toţii prinşi de moment, dar ţi-aş cere prea mult.

— Poate sta cu noi, a propus Shannon, părând încântată de idee.

Cole a încuviinţat, cu un zâmbet mic şi tandru.

Mi-am dat seama că-mi ofereau o portiţă. Ce ştiam despre cum să am grijă de o adolescentă? Şi încă una legată de Logan Macleod? Chiar voiam să mă încurc şi mai tare cu vecinul meu?

Nu, nu voiam.

M-am uitat la perete şi m-am gândit la fata de dincolo de el.

— Chiar nu mă deranjează.

Cuvintele mi-au ieşit din gură înainte să le pot opri.

— Înseamnă că Maia e aproape de tine, aşa că o poţi vedea oricând doreşti, până lămureşti lucrurile. Iar eu cred... am ridicat din umeri derutată. Nu ştiu. Pare să fie doar o presupunere, dar...

Nu am terminat, căci nu ştiam să explic ce simţeam.

Logan a făcut-o în locul meu.

— Maia s-a ataşat de Grace.

Privirea lui îndreptată spre mine era blândă, iar eu m-am trezit roşind. Nu mă mai privise niciodată aşa.

— Se simte bine în preajma ei. Cred că se simte în siguranţă.

Deşi Shannon a părut dezamăgită, a zâmbit.

— Atunci, Maia rămâne cu Grace, deocamdată. Mie mi-ar plăcea totuşi să o cunosc.

— Poate mâine, draga mea. Să-i lăsăm timp să se adapteze.

Logan a îmbrăţişat-o pe sora lui:

— Mersi c-ai fost aici, alături de mine.

Shannon l-a îmbrăţişat la rândul ei.

— *De-asta... şti*u că aşa e corect pentru Maia acum... De-asta *ştiu că* poţi să faci ce trebuie. Ai fost alături de mine mai mult decât a fost vreodată tata, Logan. Poţi face asta. Aşa eşti tu.

Braţele lui s-au strâns în jurul ei şi am simţit cum îmi dau lacrimile. Mi le-am şters repede, dar m-a surprins Cole. Mi-a zâmbit obraznic.

— Ce? am pufnit, atrăgând privirea lui Logan în timp ce-mi ştergeam lacrimile. Sunt foarte obosită, bine? Din cauza asta sunt super sensibilă.

Toţi au zâmbit, iar eu mi-am dat ochii peste cap, întorcându-le spatele. M-am uitat din nou la ei doar ca să le spun la revedere când au plecat. Cole aproape că ieşise pe uşă, iar Shannon tocmai trecuse pe lângă mine când s-a întors brusc şi s-a apropiat de mine.

M-am simţit încordată, dar m-am relaxat când m-a cuprins cu braţele:

— Mulţumesc.

Am îmbrăţişat-o şi eu.

— Cu multă plăcere.

S-a retras, zâmbind. În ochii ei frumoşi licărea speranţa.

— Exact aici trebuia să fie Logan, a şoptit ea şi a plecat, înainte să apuc să-i cer să-mi explice.

Uşa s-a închis după ea şi Cole.

— Ce a spus? a întrebat Logan.

— Doar mi-a mulţumit.

Nu părea convins, dar a lăsat-o baltă.

— Şi acum?

— Haide, am făcut semn spre uşă. Pregătesc cina pentru tine şi Maia.

M-a scrutat din nou.

— De ce faci asta? Pentru Maia sau pentru mine?

Fie că era de vină extenuarea, fie nebunia temporară, m-am trezit împărtăşindu-i puţin din povestea mea.

— Fiindcă, într-o anumită măsură, am trecut prin ce trece Maia. Ştiu cum se simte. Nu a existat nici pentru mine vreun părinte care să *încerce.* Tu încerci şi te admir pentru asta. Mi-ar plăcea să vă ajut pe amândoi.

Logan a tăcut atât de mult, încât am început să mă simt prost fiindcă îi dezvăluisem asta despre mine.

— Ar fi mai bine să...

— Eşti o femeie bună, Grace Farquhar, m-a întrerupt Logan solemn. Nu voi uita asta.

Neştiind ce să-i răspund şi ce să cred despre senzaţia de plăcere pe care-o simţeam în stomac, am zâmbit strâmb.

— Hm... s-ar putea să nu mai crezi asta după ce o să guşti din mâncarea făcută de mine.

Am găsit-o pe Maia în picioare, în living, în faţa rafturilor de cărţi care se aliniau de-a lungul unui întreg perete.

Era atât de tăcută şi de încordată, că Logan şi cu mine ne-am dat seama că nu era ceva în regulă, chiar dacă fata stătea cu spatele la noi.

— Maia, eşti bine? a spus Logan, ferm.

— Maia?

Ne-a privit peste umăr, cu lacrimi în ochi.

— Ai atât de multe cărţi!

Confuză, am încuviinţat.

— Îmi place să citesc.

— Dar parcă ar fi o bibliotecă. Sunt toate ale tale.

— Da.

— Şi ai o mobilă atât de frumoasă! a făcut ea semn prin încăpere.

Am privit în jurul meu, încercând să mă pun în locul ei. Mă mândream cu casa mea, nu doar fiindcă mă reprezenta, ci şi pentru că, lucrând de acasă, îmi plăcea să fiu înconjurată de lucruri drăguţe. Stilul meu era definit ca un şic dezordonat. Totul era simpatic şi comod. Erau multe perne, cuverturi, cărţi şi obiecte de artă.

— Arată într-adevăr ca un pictorial de revistă, a mormăit Logan, uitându-se în jur uimit.

— O iau ca pe un compliment, am răspuns sec.

— Şi e curat, a adăugat Maia.

Lacrimile i-au inundat din nou ochii.

— Aşa trăiesc alţi oameni. Cu cărţi şi cu lucruri drăguţe, în curăţenie. De ce nu am avut şi eu asta? a implorat ea. Eu am iubit-o şi

ea ar fi trebuit să mă iubească şi să-mi ofere asta.

Lacrimile au început să-i curgă nestăvilite şi, înainte să ajung eu la ea, Logan a traversat încăperea şi a luat-o în braţe.

A lăsat-o să plângă cât vrea, iar eu am stat acolo şi am plâns pentru ea.

Dar eram şi plină de speranţă, fiindcă, doar cu zece minute în urmă, Logan Macleod fusese un fost puşcăriaş speriat de moarte, iar acum lua atitudine pentru ea, consolând-o fără ca măcar să-i ceară cineva s-o facă.

Era posibil ca ăsta să fie felul de-a fi al lui Logan. Cu siguranţă că sora lui aşa credea.

Iar pentru binele Maiei, speram să fie adevărat.

— E bine aşa? am întrebat, trăgând cuvertura de pe patul din camera de oaspeţi.

Maia părea din nou şocată.

— E foarte drăguţ.

În camera de oaspeţi aveam un pat extensibil din mahon şi mobilă asortată. Pereţii erau văruiţi într-un lila delicat, iar culorile accesoriilor erau negru şi argintiu. Îmi plăcea camera şi eram bucuroasă că o aveam pregătită.

Cina fusese ciudată. Nici nu mă aşteptasem la altceva. Avea să dureze până ce Maia şi Logan să se obişnuiască unul cu altul. Logan o intrebase despre şcoală şi despre pasiunile ei. Ea mormăise ceva despre matematică, fizică şi cor, dar fusese nevoie să-i scoatem cuvintele din gură cu cleştele. Cred că totul o şocase puternic.

Şi ea şi Logan erau extenuaţi, iar Logan trebuia să plece devreme, ca să se pregătească de muncă. Era doar ora 20:00, dar Maiei i se închideau pleoapele, aşa că insistasem să se pregătească de culcare.

Aveam multe de făcut a doua zi şi aveam cu toţii nevoie de odihnă.

Şi-a lăsat geanta de şcoală pe podea şi i-am dat o pijama curată.

— Deocamdată, poţi purta asta. Mâine trebuie să facem cumpărături. Vom lua doar câteva lucruri, până când...

Nu am încheiat, neştiind cum să continui propoziţia fără să par insensibilă.

— Până când Logan primeşte rezultatele testului de paternitate, a terminat Maia pentru mine. E OK. Nu sunt proastă. Ştiu că ar fi o nebunie să cred că vreunul dintre voi ar cheltui prea mult cu mine, iar la final să se dovedească faptul că nu sunt copilul lui.

— Cred că ştim amândouă că ochii ăştia ai tăi şi faţa ta sunt teribil de asemănătoare cu ale surorii lui, iar şansele înclină puternic spre a fi fata lui Logan. Dar asta nu înseamnă că totul o să fie aşa şi din punct de vedere legal. Suntem precauţi fiindcă altfel nu ai putea locui cu el, iar eu vreau să fii pregătită şi pentru situaţia asta.

Buza de jos a început să-i tremure, dar a încuviinţat şi s-a aşezat pe pat.

— De ce mă ajuţi, Grace? Adică, tu şi Logan nu sunteţi împreună şi din întrebările pe care ţi le-a pus la cină nici nu cred că vă cunoaşteţi prea bine.

Am oftat şi m-am aşezat lângă ea.

— Sincer?

— Răspunsul la întrebarea asta e mereu „da”.

— OK! Am notat, am zâmbit eu. Adevărul este că Logan s-a mutat aici cu doar câteva luni în urmă şi mai mereu ne-am certat. Dar eu nu cred că e băiat rău. De fapt, sunt convinsă că e un om bun.

M-am gândit la toate femeile acelea din viaţa lui. *Mă rog, în majoritatea timpului.*

— Dar, mai ales, fac asta pentru tine.

— De ce? Nici nu mă cunoşti.

— Fiindcă eu am fost în situaţia ta: am căutat o familie fiindcă cea în care mă născusem m-a dezamăgit într-un fel care nu se poate ierta.

Ea s-a uitat lung la mine, cu ochii aceia înţelepţi.

— Te-au rănit.

— Mi-am făcut o familie nouă aici, cu prietenii mei. Vreau acelaşi lucru pentru tine.

S-a aşternut tăcerea, dar de data asta într-un fel plăcut care s-a amplificat când Maia s-a întins peste pat şi şi-a strecurat palma în mâna mea.

CAPITOLUL 7

— Nu am neapărat nevoie de asta.

Maia mă privea cu ochii ei mari, trişti, din cabina de probă.

— E drăguţă, am spus arătând spre rochia pe care o probase şi care venea foarte bine cu ghetele ei grungy. Ar trebui să o luăm! Mi-am atins poşeta şi i-am amintit: Avem cârdul lui Logan.

A privit în pământ.

— Nu vreau să fie supărat dacă cheltuim prea mult.

Mă distrasem atât de bine cu Maia în acea dimineaţă, pregătindu-i micul dejun, luând-o la cumpărături, încât uitasem pe moment cât de înspăimântător şi de derutant era, probabil, pentru ea. Faptul că iniţiase toată această schimbare în viaţa ei nu însemna că nu era speriată că totul s-ar fi putut anula.

— Logan n-o să se supere. Abia dacă am cumpărat câte ceva. Ştie că ai nevoie măcar de garderoba pentru o săptămână. Asta şi facem.

A dat din cap aprobator, dar nesigură pe ea, apoi am cumpărat rochia, o pereche de blugi şi câteva bluze. S-a schimbat de uniformă cu haine noi. După aceea, am dus-o de pe strada Princes pe aleea care traversa Calton Hill, unde puteam avea linişte.

Mă trezisem la 5:00 dimineaţa, în zgomotul ceainicului care

fierbea. Maia era în bucătărie şi îşi făcea un ceai, ţopăind de pe un picior pe altul, agitată. Avea ochii roşii şi mi-a spus că abia dacă reuşise să doarmă. M-am gândit că cea mai bună idee era să o scot în oraş. Logan îmi dăduse cârdul lui de credit înainte să plece la muncă, cu o seară înainte, iar eu am crezut că Maia era la fel ca toate adolescentele şi că shoppingul o va face să se gândească la altceva.

Nu fusese aşa.

Îi roiau atâtea gânduri prin minte, încât, practic, aproape că le auzeam zumzetul peste traficul aglomerat al oraşului.

— Poţi vorbi cu mine, am anunţat-o. Dacă vrei să discuţi despre ce s-a întâmplat când erai acasă. Înţeleg dacă nu eşti încă pregătită. Vreau doar să ştii că sunt aici.

A privit oraşul, şi, pentru o clipă, am crezut că nu-mi va răspunde, însă în cele din urmă a zis:

— Poate vrei să-mi spui mai multe despre tine?

Mi-am dat seama că, din câte ştia Maia, eram o nebună care-şi asumase îngrijirea ei. Nu credeam că asta gândea, dar îi înţelegeam ezitarea. Era disperată să scape de mama ei, iar asta însemna să-şi asume riscul de a locui cu mine.

— Sigur. Aşa e corect. Ce ţi-ar plăcea să ştii?

S-a uitat la mine.

— Eşti editor? Lucrezi pentru o editură?

— Nu. Sunt freelancer, adică fac editare pentru autori care se publică singuri, dar mă ocup şi de lucrări academice.

— Câştigi mult? Ai lucruri drăguţe.

Am zâmbit pieziş la întrebarea ei curioasă.

— Câştig destul. Majoritatea lucrurilor drăguţe sunt chilipiruri, iar câteva piese sunt dintr-o viaţă trecută.

S-a încruntat.

— Asta ce înseamnă? Deşi era un subiect de care de obicei mă feream, ştiam că, dacă îi câştigam încrederea, trebuia să-i arăt că şi eu aveam încredere în ea.

— Părinţii mei au mulţi bani.

Am privit-o procesând informaţia.

— Dar nu mai vorbeşti cu ei, a dedus ea.

— Nu.

— Pot să întreb de ce?

— Da, poţi, i-am zâmbit cu blândeţe.

S-a înroşit puţin şi am privit în altă parte.

— Nu e ceva despre care vorbesc de obicei, dar... părinţii mei nu sunt foarte de treabă.

— De când nu mai vorbeşti cu ei?

Am privit-o, întrebându-mă de ce voia să ştie atât de multe.

— Sunt vreo şapte ani. Am mers la facultate în Edinburgh şi, când am terminat, m-am întors la Londra. Am încercat să fac parte din familie, dar... să spunem că mă simţeam mai bine în Edinburgh, cu

prietenii pe care mi-i făcusem. O vreme am locuit într-un apartament cu câţiva dintre ei, dar apoi au început să se cupleze şi să se logodească. Însă la vremea aceea aveam deja clienţi stabili şi făceam bani serioşi cu editarea, aşa că mi-am găsit apartamentul de pe strada Nightingale.

Maia s-a oprit brusc şi m-am oprit şi eu, privind-o întrebătoare.

— Deci ai făcut asta, a spus încet.

În tonul ei se simţea uimirea.

— Ţi-ai făcut singură o viaţă în afara familiei. Ai reuşit.

— Da. Am reuşit. *Şi vei reuşi şi tu.*

Ochii ei s-au mărit şi s-au luminat, dar în ei se citea ezitarea.

— Pot să întreb ce a făcut familia ta atât de oribil?

Am privit oraşul pe care-l iubeam şi am oftat.

— Poate altă dată.

Când Maia nu a mai zis nimic, m-am uitat repede la ea, temându-mă că-i rănisem sentimentele. De fapt, zâmbetul ei trist însemna că mă înţelege. * * *

— V-aţi mişcat repede!

Logan era aplecat peste balustrada casei scărilor, privindu-ne cum urcam treptele. Am ridicat privirea spre el şi zâmbetul mi-a dispărut când am văzut că arăta la fel de extenuat ca Maia.

— Se pare că Maiei nu-i prea place la shopping, i-am zâmbit eu ironic când am ajuns pe palier, arătându-i sacoşele. A trebuit s-o oblig.

S-a îndreptat de spate, privind sacoşele şi apoi pe Maia.

— Ţi-ai luat tot ce-ţi trebuia?

Maia a încuviinţat, timidă.

Chiar îi luasem *tot* ce-i trebuia. Haine, lenjerie, încălţăminte, articole de toaletă.

Logan s-a întins după sacoşele pe care le ducea Maia.

— Dă-mi voie să te ajut!

Am zâmbit la felul în care ea îi cerceta fiecare mişcare, cu ochi mari şi rotunzi, complet fascinată, după care am descuiat uşa apartamentului. M-au urmat înăuntru, în camera de oaspeţi, iar eu am lăsat sacoşele pe patul Maiei. Logan a făcut la fel, apoi a privit prin cameră.

— E drăguţ. Îţi place aici, Maia?

— E foarte drăguţ, a fost ea de acord, vorbind încet.

— Ah, uite.

Am căutat în poşetă, am scos cârdul de credit şi i l-am dat lui Logan. Privirile ni s-au întâlnit, iar el mi-a zâmbit în felul caracteristic. Am început să râd.

— Nu te speria! Am fost cuminţi.

Zâmbetul lui s-a transformat într-unul obosit, iar eu mi-am ignorat mica tresărire din capul pieptului.

— Sunt convins. Aţi luat prânzul? Mă gândeam să vă scot în oraş.

— Nu am mâncat. Dar ştii ce? Eu am de lucru. De ce nu o scoţi pe

Maia? Ne-am privit iar şi acea tresărire a fost de zece ori mai puternică, văzându-i sclipirea de recunoştinţă din ochi.

— Sună minunat. Ce zici, Maia?

A încuviinţat şi am văzut cum încerca să-şi calmeze emoţiile, cum făcuse şi cu o zi înainte, când venise Maia. *Doamne, ieri a fost asta?*

— Ce ţi-ar plăcea? a întrebat Logan, conducând-o afară din cameră.

— Păi... un cheeseburger?

— Ah, genul meu de mâncare. Ştiu de unde să luăm burgerul perfect.

— Distracţie plăcută! le-am urat.

Maia mi-a făcut cu mâna din uşă, iar Logan şi-a ridicat bărbia spre mine, gest care, am presupus, era un fel de „la revedere” în stil macho. Când s-a închis uşa după ei, mi-am muşcat buza.

Ce naiba făceam eu aici?

— Ce naiba faci? a urlat Aidan.

Am tresărit şi mi-am îndepărtat telefonul de ureche.

— Grace? Grace!

— Sunt aici, m-am răstit. Nu mai urla, că-mi spargi timpanul!

— Ţipam la un coechipier care se poartă ca un imbecil, a spus. Scuze! Sunt în vestiar. Dar ar trebui să ţip şi la tine. N-ai vrea să-mi explici la ce naiba te-ai gândit când ai crezut că e o idee bună să primeşti la ţine-n casă o fată fără adăpost, străină, care ar putea sau nu să fie fiica vecinului tău enervant?

Hotărâsem că era cel mai bine să-l sun pe Aidan şi să-l pun la curent cu situaţia mea actuală, fiindcă avea să fie supărat pe mine dacă afla mai târziu. Cu toate acestea, acum îmi regretam decizia.

— Păi, când o spui aşa, pare o nebunie.

— Chiar este o nebunie!

— Aveau nevoie de ajutorul meu.

Aidan a mormăit ceva.

— O să vin să-i cunosc şi eu.

M-am încruntat.

— Nu cred că e o idee bună. Maia e şi-aşa copleşită de toată situaţia.

— Îmi pare rău că fata asta trece prin aşa ceva şi cred că e minunat că vrei să ai grijă de ea, însă eu am grijă de tine. Ajung în scurtă vreme la tine, să-i cunosc. Fără discuţie.

Am zâmbit, fiindcă nu era aşa rău să aibă cineva grijă de mine.

— Bine. Dar nu-ţi dau de mâncare.

A tăcut un moment.

— Dar o să-mi fie foame.

Am pufnit, ştiind că se bosumfla ca un băieţel la celălalt capăt al firului.

— Bine. O să te hrănesc.

— Simţi ceva pentru tipul ăsta? Despre asta e vorba?

Am îngheţat la întrebarea lui Aidan, cu tava fierbinte din cuptor în mână.

—Ce?

— De ce nu pui jos rulourile cu cârnaţi înainte să-mi răspunzi? Aidan venise imediat după antrenament, iar eu pregătisem ceva de mâncare – rulouri cu cârnăciori şi mini samosa – cât timp erau plecaţi Logan şi Maia.

Nu mă aşteptasem să-mi pună o întrebare la care nu ştiam răspunsul.

După ce am pus jos tava fierbinte, mi-am scos mănuşile de bucătărie şi m-am întors să le pun deoparte, ca să nu trebuiască să-l privesc pe Aidan în ochi.

— Nu-i aşa. Oricât pare de imposibil, cred că Logan şi cu mine suntem acum prieteni.

— Doar prieteni?

Am râs, dar chiar şi mie îmi suna fals.

— Fireşte. M-am întors să-l privesc: Aidan, nu sunt deloc genul lui.

— Nu asta te-am întrebat, a zis şi s-a aplecat peste blat. Nu vreau să suferi.

— Oh, n-o să sufăr, i-am alungat eu grijile. Nici el nu e genul meu.

Am ignorat cu încăpăţânare amintirea visului pe care-l avusesem despre el sau faptul că, de fiecare dată când îmi zâmbea din colţul gurii, simţeam o săgeată de plăcere dureroasă în piept. Nu ştiam dacă însemna ceva, dar ştiam că aveam să ignor toate astea.

— Îl ajut pe vecinul meu, atât. Şi o ajut pe Maia. Cred că vei înţelege când o s-o cunoşti.

Am început să pun mâncarea în farfurii, iar Aidan a rămas tăcut până m-am aşezat lângă el.

— Ce vrei să spui?

Mi-am lăsat capul într-o parte, gânditoare.

— Îmi aminteşte de cum eram eu.

A zâmbit.

— Atunci sunt convins că merită tot efortul de care eşti capabilă.

I-am zâmbit şi eu, cu recunoştinţă, apoi l-am pus la curent cu situaţia.

Curând am auzit uşa din faţă deschizându-se şi am ciulit urechile când am auzit-o pe Maia chicotind. M-am simţit uşurată. Trebuia să recunosc că-mi fusese teamă pentru ea şi pentru Logan – mă tot întrebasem dacă putuseră să depăşească stânjeneala şi să se bucure împreună de prânz. După cum chicotea Maia, probabil că totul mersese bine.

— O întreb pe Grace, l-am auzit pe Logan spunând. Mă va susţine.

Am zâmbit când am văzut cum ridicase Aidan din sprâncene şi am strigat:

— Să te susţin cu...?

— Cu muzica de la...

Logan a amuţit brusc când el şi Maia au intrat în bucătărie. S-a uitat la Aidan cu ochii mijiţi. Când am privit-o pe Maia, am constatat că era oglinda tatălui ei.

Mi-am înăbuşit râsul.

— El este prietenul meu, Aidan Ramage.

— Jucătorul de rugby.

Tonul lui Logan era bănuitor.

— Jucător de rugby? a întrebat Maia, încet.

— Aidan joacă pentru Scoţia, i-am explicat eu. E unul dintre prietenii despre care ţi-am povestit. Suntem amici din primul an de facultate.

Aidan se ridicase şi se uita la Logan şi la fiica lui.

— Aidan, ei sunt Logan Macleod şi Maia.

— Macleod, a completat Logan. Maia mi-a spus că numele ei de familie e tot Macleod.

— Dar asta... m-am încruntat eu. Înseamnă că numele tău apare pe certificatul de naştere?

— Aflu mâine. Mă duc la biroul de înregistrări de pe strada Princes.

— Încântat, l-a întrerupt Aidan. Înţeleg că avem o situaţie interesantă.

Logan l-a cercetat cu atenţie, pe îndelete, stânjenitor.

— E o chestiune de familie.

Aidan a ridicat din umeri, fără să fie deloc intimidat şi nici jignit.

— Grace e implicată, iar Grace face parte din familia mea, a spus el.

Ştiam că Logan înţelege, dar nu părea prea încântat. Maia îşi muşca buza de jos, privindu-l pe Aidan de parcă acesta ar fi fost gata să ne răpească totul. Unul dintre motivele pentru care îl iubeam pe Aidan era că înţelegea foarte repede totul. A zâmbit dezarmant spre Maia şi ea s-a înroşit până în vârful urechilor.

— Voiam doar să mă asigur că Grace e în regulă.

Privirea i-a alunecat iar spre Logan.

Umerii acestuia au părut să se mai relaxeze.

— Înţeleg. Nu am vrut să te jignesc.

Aidan a zâmbit pieziş:

— Nu m-ai jignit.

— Aţi avut un prânz plăcut? am spus, schimbând subiectul, înainte să mă sufoce testosteronul din aer. Ai mâncat cheeseburger?

Maia a încuviinţat.

— Apoi am mers la Muzeul Naţional de pe strada Chambers, fiindcă nu mai fusesem.

Am ridicat din sprânceană spre Logan:

— Mâncare bună şi o excursie la muzeu. Pe cine încerci să

impresionezi?

A zâmbit la tachinarea mea.

— Poate sunt pasionat de cultură şi vreau să împărtăşesc cu cineva această pasiune.

— Da, eşti plin de surprize, am spus, sarcastică.

— Nici n-ai idee, mi-a zâmbit el într-un fel care m-a lovit drept în stomac, iar eu am clipit, uimită. Maia, hai să mergem la mine şi să-i lăsăm pe Grace şi pe prietenul ei să discute.

— Rămâneţi, i-a încurajat Aidan. Eu oricum plec curând.

Maia a fost prima care s-a îndreptat spre blatul din bucătărie.

Am văzut-o aruncând o ocheadă spre gustările pe care nu le mâncaserăm încă.

— Serveşte-te, draga mea!

— Cu plăcere.

Logan a trecut pe lângă mine, începând să caute farfurii în dulapuri. A scos câteva şi a împins una spre Maia. Imediat au început să mănânce.

Am chicotit.

— Nu v-a ajuns cheeseburgerul?

Logan m-a privit cu coada ochiului, cu o expresie care spunea „Sunt bărbat”.

Maia a chicotit, cu gura plină. Când m-am uitat la ea, a ridicat din umeri:

— Mie chiar mi-e foame.

— Asta fiindcă eşti…

Logan s-a oprit brusc, părând dintr-odată deranjat.

Am tăcut, ştiind cu toţii că era să spună „fiica mea”.

— Hei, nu mâncaţi tot, a spus tare Aidan, întrerupând tăcerea. Am venit de la antrenament şi mor de foame.

Logan a profitat şi a început să-i pună întrebări despre rugby. Aidan a răspuns apoi chiar şi unor întrebări puse de Maia.

Ceva mai târziu, când Aidan a trebuit să plece, l-am îmbrăţişat cu putere. Îmi amintise din nou de ce îl adoram.

— Te iubesc la nebunie, i-am spus.

— Şi eu te iubesc, Grace, a spus el morocănos.

I-am dat drumul cu regret şi el a ieşit.

— E un fost iubit?

M-am întors, surprinsă de Logan, care apăruse pe hol.

Am clătinat din cap, fiindcă, practic, nu era. O dată nu se punea.

— Nu. E ca şi cum ar face parte din familie. Şi e logodit cu o femeie de care e îndrăgostit nebuneşte.

Logan a procesat totul, apoi a ridicat din umeri.

— E un tip de treabă. Mă bucur să ştiu că are cineva grijă de tine.

— Mersi, am spus, uimită de comentariul lui.

Şi-a dres glasul:

— Mda, oricum… voiam să-ţi cer părerea.

— Te ascult.

— Shannon vrea s-o vadă pe Maia diseară, dar eu nu sunt sigur că e o idee bună, încă.

Îmi plăcea că era atât de preocupat de sentimentele ei. M-am îndreptat spre el şi l-am atins uşor pe braţ.

— Ai încredere în instinctele tale, Logan.

— Mă gândesc că ar trebui să aşteptăm până sunt gata rezultatele.

— Aş spune acelaşi lucru.

A încuviinţat.

— O sun. M-am îndepărtat, dar el mi-a rostit numele, oprindu-mă. Am privit peste umăr.

— Mersi pentru tot.

Încă o dată, recunoştinţa din ochii lui m-a atins. De fapt, am simţit o atracţie atât de puternică faţă de el, încât am putut doar să murmur „cu plăcere”, înainte să trebuiască să mă îndepărtez. Am închis ochii şi m-am rugat la Dumnezeu ca îngrijorarea lui Aidan să fie nefondată.

Chestia asta cu Logan şi cu Maia... oare aveam să sufă*r în* final?

În ce Dumnezeu mă băgasem?

CAPITOLUL 8

În dimineaţa următoare, Logan era la uşa mea, ţinând un plic gros. Avea chipul marcat de nelinişte.

— A sosit kitul de paternitate.

M-am dat la o parte ca să-l las să treacă.

— Va fi totul bine, l-am asigurat.

Nu mi-a răspuns. Era prea concentrat să ajungă la Maia. L-am urmat în bucătărie, unde ne-am oprit amândoi când am văzut-o pe Maia în noua ei pijama, mâncând cu lingura cereale şi ţinând în cealaltă o carte din biblioteca mea. Practic, avea nasul vârât între pagini.

Descoperisem că Maia îmi semăna în mai multe privinţe. Dacă eu eram acaparată de o carte, lumea din jurul meu înceta să existe. În dimineaţa asta, când Maia intrase în bucătărie cu un roman *young adult* în mână, abia dacă mormăise un „bună dimineaţa”, în timp ce eu îi pregăteam un bol cu cereale şi un pahar cu suc de portocale.

— Maia, a spus Logan.

Cum fata nu i-a răspuns, el m-a privit ridicând din sprâncene.

— Citeşte, i-am spus, de parcă asta explica tăcerea ei.

Logan m-a privit lipsit de expresie. Am oftat şi m-am îndreptat spre Maia, luându-i cu blândeţe cartea din mână.

S-a uitat la mine, derutată.

— A venit Logan, am spus.

— Ah! S-a răsucit pe scaun şi i-a zâmbit: ’Neaţa!

Logan i-a zâmbit şi el.

— E bună cartea?

—Ce?

Maia s-a încruntat, înainte să priceapă:

— Ah, da. Am împrumutat-o de la Grace. E grozavă.

— Îmi pare rău că te deranjez din citit, draga mea.

Logan s-a aşezat pe scaunul de lângă ea, iar eu m-am apucat să-i fac o cafea, ca să-l ajut să treacă peste momentul important.

— Dar a sosit kitul de paternitate. Trebuie să luăm o mostră din interiorul obrazului, ca să o trimit cu restul testului.

Maiei i-a căzut lingura în castron.

— OK. Cât timp va dura? Până primim rezultatele?

— Le trimit chiar azi. Firma la care am apelat are un timp de aşteptare de patruzeci şi opt de ore, aşa că vom şti curând.

Am privit-o cu atenţie, întinzându-i cafeaua lui Logan. Fata era foarte palidă.

— Maia, totul va îi bine, am spus.

M-a privit cu lacrimi în ochi.

— Ar trebui să mă spăl pe dinţi mai întâi.

A luat pachetul de plastic pe care i-l întindea Logan, cu tamponul de vată în interior. De îndată ce a dispărut, Logan a luat o gură mare de cafea.

— Mersi, a murmurat, punând cana jos. Este... S-a uitat la uşă: Părea îngrozită. Plângea, aproape. Ce se petrece? Credeam că-şi doreşte asta.

— Exact! am spus şi m-am strecurat pe scaunul pe care stătuse Maia. Logan, nu se teme că eşti tatăl ei. Se teme că s-ar putea să nu iii.

A căzut pe gânduri, iar maxilarul i s-a relaxat, încet.

— Dar tu? am întrebat. Cum te simţi?

— Ce-o fi, o fi, a ridicat el din umeri.

— Logan, l-am apostrofat. Porcăriile macho nu funcţionează cu mine.

A ridicat din sprânceană.

— Porcăriile macho?

— Da. Le adulmec de la o poştă.

A privit în cana de cafea, de parcă ar fi găsit acolo răspunsul.

— În ultimii ani am avut parte de multe suişuri şi coborâşuri, pe care am învăţat să le accept. Pot învăţa să mă descurc şi cu asta. E o schimbare de stil de viaţă.

Mi-a aruncat o privire obosită:

— A trebuit s-o rup cu americanca.

Ignorând senzaţia ciudată de satisfacţie, am încercat să fiu nonşalantă.

— De ce?

— Nu era o treabă serioasă între noi, iar acum m-ar distrage de la ce am de făcut. Trebuie să mă concentrez la Maia.

Ochii lui violeţi s-au întunecat.

— Haide, Grace. Ştim amândoi că testul va confirma că e fata mea. Viaţa mea, aşa cum a fost până acum, s-a terminat. Îmi iau un angajament faţă de fetiţa asta şi vorbesc serios. Ce fel de ticălos şi-ar supune copilul caruselului de femei care au intrat şi au ieşit din viaţa mea în ultimele luni?

Nu ştiam ce să spun ca să-l fac să se simtă mai bine, fiindcă adevărul era că viaţa lui, aşa cum se obişnuise el s-o ducă, se *încheiase.* M-am ridicat să-i mai tom cafea şi, când am trecut pe lângă el, l-am strâns de umăr.

— Eşti un tip de treabă, Logan Macleod.

Toate acele momente ar fi pierdute în timp... asemenea lacrimilor în ploaie.

Propoziţia încă mă obseda. Mi-am muşcat buza, întrebându-mă de ce naiba mă fascina. În timp ce Maia păruse perfect mulţumită să se ghemuiască în camera de oaspeţi, citindu-şi cartea, eu mă apucasem de treabă. Trebuia să-i trimit autorului manuscrisul în câteva zile, iar eu parcurgeam părţile pe care le subliniasem ca să le studiez iar.

Zgomotul uşii de la intrare închise brusc m-a făcut să tresar.

— Sunt eu! a anunţat Logan.

— Aici, în spate!

Ochii mi s-au plimbat prin dormitor. Din fericire, nu aveam niciun obiect de lenjerie stânjenitor la vedere. Ceea ce era bine, fiindcă Logan a intrat imediat şi s-a postat în spatele meu, cu mâinile pe spătarului scaunului de la computer.

— Cum a mers? l-am întrebat, ridicând capul ca să-l privesc.

Era prea ocupat să se încrunte la computerul meu ca să-mi răspundă.

— *Toate acele momente ar fi pierdute în timp... asemenea lacrimilor în ploaie. De* ce ai subliniat chestia asta pe ecran?

Mi-am închis laptopul.

— Fiindcă mă irită ceva la fraza asta.

— Ai căutat-o pe Google?

— Nu, am zis şi m-am încruntat. De ce?

— Fiindcă e un citat din *Blade Runner.*

Am avut o revelaţie.

— Oh, Doamne, aşa este!

M-am uitat la el, iritată.

— Ultimul lucru de care am nevoie acum e un autor care încearcă să plagieze filmele-cult.

A zâmbit şi s-a dat înapoi, aşezându-se la capul patului meu. Am lăsat deoparte gândurile la autorul meu şi la cum aveam să soluţionez problema – în fond, poate fusese un accident.

— Logan, cum a fost?

A oftat din greu şi a vârât o mână în jachetă. A scos o hârtie pe

care mi-a dat-o. Era o copie a certificatului de naştere al Maiei. Am citit-o rapid.

— Logan. *Chiar* apari ca tatăl ei, aici. M-am uitat la el, încântată. Îţi dai seama că asta înseamnă că ai drepturi legale acum, nu?

— Serios? Ne-am întors şi am văzut-o pe Maia sprijinindu-se nesigură de uşă.

— Asta e bine, nu?

— E bine, draga mea.

Logan s-a uitat la mine, iar eu am simţit că venise ca să discutăm sau poate să se plângă, dar cu siguranţă nu voia să facă asta cu Maia de faţă. Din ce văzusem deja, n-ar fi dorit ca fata să creadă că era îngrijorat. Şi-a lovit palmele de genunchi şi s-a ridicat.

— Vrei să ieşim puţin înainte să plec la muncă? Să vedem un film sau ceva? Am putea s-o lăsăm pe Grace să lucreze.

Ochii Maiei s-au luminat.

— Da, bine, sună minunat.

Mi-a făcut repede cu mâna şi s-a grăbit să-şi ia pantofii şi geaca.

L-am privit pe Logan, care aştepta în uşă.

— Totul va fi bine.

Colţurile gurii lui s-au lăsat în jos când a spus:

— Dacă o repeţi de suficiente ori, poate se adevereşte.

Am reuşit să lucrez doar vreo două ore, fără prea mare eficienţă. M-am tot străduit să mă concentrez, dar chipul lui Logan îmi apărea în faţa ochilor de nenumărate ori. Se lupta cu un curent puternic şi tot ce voiam să fac era să mă întind şi să-l ajut să ajungă la mal. Dar asigurările mele nu păreau să ajute. Păreau lipsite de sens.

Am fost trezită din reverie de un apel telefonic. Era Chloe, care mă suna ca să mă certe.

Aidan îi spusese totul.

— Eşti nebună?

Ieri aş fi spus nu. Astăzi...

— Posibil.

Chloe a oftat:

— Ştiam eu că simţi ceva pentru el.

Am negat imediat.

— Sentimente. Pfff... De-abia îl cunosc. Fac asta pentru Maia.

— Pe care de-abia o cunoşti. Trebuie s-o întâlnesc.

— Nu, m-am răstit, simţind că mi se declanşează instinctele de mamă care-şi apără puii. Am încercat să nu acţionez doar pe baza lor, îmblânzindu-i vocea când am continuat: *Vrei* s-o întâlneşti pe Maia. E o diferenţă. Nu pot lăsa să se întâmple asta acum, Chloe. Nu încă. Fata trece printr-o schimbare uriaşă. Nu vreau să o copleşesc mai mult decât e deja, mai ales prezentându-i pe membrii familiei mele bine intenţionaţi, dar foarte bănuitori.

— Exact, a spus Chloe. Fac parte din familie. E de datoria mea să

mă asigur că nu eşti luată de fraieră.

— Da, Aidan a spus acelaşi lucru.

— Că veni vorba... el a *c*unoscut-o pe Maia.

— Practic, m-a luat prin surprindere. În plus, fără supărare, dar Aidan e mult mai diplomat decât tine.

A pufnit, arogantă:

— Voi încerca să nu mă simt jignită.

— Chloe!

M-am străduit să găsesc cuvintele potrivite:

— Ai o personalitate puternică, iar Maia... ei bine, nu. E speriată şi...

— Pricep, m-a întrerupt, oftând exagerat. Dar, dacă vei suferi, să ştii că sunt pusă pe spart capete.

Am chicotit:

— Voi avertiza toate părţile implicate.

— Crezi că glumesc, dar vorbesc serios, Grace. Tu, mai mult decât orice persoană pe care o cunosc, meriţi blândeţe şi respect. Dacă-i prind pe oamenii ăştia că se folosesc de tine, intervin.

— Crezi că i-aş ajuta dacă ar fi genul acela de oameni?

— Cred că nu, dar...

— Chloe! am oprit-o eu. Te iubesc.

A oftat iar.

— Şi eu te iubesc. Sună-mă când e OK să o cunosc.

Am râs, mai recunoscătoare ca niciodată.

— Aşa o să fac. Am închis şi m-am uitat la telefon, dorind să pot găsi o cale mai bună de a-mi asigura prietenii că eram bine şi că nu făceam o greşeală ajutându-i pe Maia şi pe Logan.

— Prietenii tăi sunt îngrijoraţi.

Am tresărit. M-am răsucit şi am dat de Maia, care se afla în uşa dormitorului, cu geaca pe ea. Se întorsese de la film. Era singură, aşadar, am presupus că Logan se pregătea să meargă la muncă şi era la el în apartament.

— Maia, mi-am dus eu o mână la piept, dorindu-mi ca inima să-mi bată mai încet. Draga mea, nu e frumos să tragi cu urechea.

Şi-a îndreptat umerii, sfidătoare.

— Mi-am auzit numele. Şi, imediat, a renunţat la tonul sfidător: Prietenii tăi nu mă vor aici, nu?

Era o fată care nu se simţea dorită de nimeni, de multă vreme. Nu era o problemă mică pentru ea. Am făcut un semn spre scaun, iar ea s-a apropiat încet. După ce a luat loc, m-am aşezat şi eu în faţa ei, la capul patului.

Maia s-a uitat la mine cu ochii ei violeţi şi trişti, iar eu nu mi-am dorit decât să şterg toate umbrele din ei.

— Prietenii mei au doar grijă de mine, aşa cum încerc să am şi eu grijă de tine. Vor înţelege de ce fac asta imediat ce te vor cunoaşte.

— Dar tu nu mă cunoşti, s-a încruntat ea.

— Aşa este, am zâmbit eu la cât de directă fusese. Dar, uneori, întâlnim oameni de care ne ataşăm imediat. Există o legătură pe care nu o poţi explica. Pur şi simplu, există.

— Şi asta se-ntâmplă şi cu noi? m-a întrebat Maia, cu ochii luminându-i-se de speranţă.

Am simţit o mică durere în piept pentru ea.

— Da. Asta se-ntâmplă şi cu noi.

Ceva nu-mi plăcea, mă făcea să mă simt inconfortabil.

— Nu te-ai mai simţit niciodată legată de un prieten... de prieteni... Până acum? Nu mi-ai vorbit despre nimeni pe care să-l fi lăsat în urmă după ce ai venit aici.

Maia s-a întristat brusc.

— Prietenii vor să ştie totul despre tine, iar eu nu puteam să le spun despre Maryanne sau să-i invit la mine acasă. Era mai uşor să fiu singură decât să înfrunt întrebările lor. Însă asta nu m-a ajutat să reuşesc să ascund totul, pentru că toţi copiii din zonă ştiu despre Maryanne şi au spus la toată lumea. Sunt foarte puţini cei care vor să-şi petreacă timpul cu fiica unei drogate.

Singurătatea profundă a Maiei m-a şocat.

M-a sufocat.

M-a făcut să-mi doresc să mă întorc la nenorocita ei de mamă şi s-o scutur bine.

Mai mult decât orice însă, eram surprinsă de Maia. Nu avusese susţinere, încurajare, din partea nimănui, din câte îmi dădeam seama, şi totuşi reuşise să găsească suficient curaj ca să vină aici şi să-i vorbească lui Logan. Nu avea decât cincisprezece ani şi-şi luase destinul în propriile mâini. N-aş fi fost atât de curajoasă când eram de vârsta ei.

Am simţit lacrimi în ochi, mândră de ea într-un fel inexplicabil.

— Eşti o persoană remarcabilă, specială, Maia Macleod. Să nu laşi pe nimeni să-ţi spună altceva. Şi, indiferent de ce se petrece mai departe, să nu fii niciodată ruşinată să-i laşi pe oameni să te cunoască. Meriţi ca toţi ceilalţi să te cunoască.

Maia m-a privit, cu ochii mari de surprindere. Şi a izbucnit în lacrimi.

M-am ridicat şi am îmbrăţişat-o strâns, iar ea a suspinat la mine în braţe. Mi-a trebuit toată stăpânirea de sine ca să nu încep să plâng împreună cu ea.

Atunci mi-am dat seama că această copilă îmi cucerise sufletul într-un timp foarte scurt. Viaţa mea se schimbase. Ştiam că, indiferent ce se petrecea cu Logan, nu aveam să abandonez legătura cu Maia. Dacă avea nevoie de o familie, voiam să fiu eu familia ei, aşa cum Chloe şi Aidan se oferiseră să fie familia mea.

CAPITOLUL 9

— Maia, sunt tatăl tău.

Logan se afla în livingul meu, cu o hârtie în mână, uitându-se la Maia cu o expresie atentă, împărtăşind vestea care schimba vieţi.

Era a doua zi de dimineaţă după ce Maia plânsese la mine în braţe, iar eu tocmai îi făcusem o ceaşcă de ceai, după ce luaserăm micul dejun împreună. Logan intrase în apartament şi, fără nicio introducere, ne anunţase rezultatul testului de paternitate.

Cana Maiei i-a tremurat în mână, iar eu m-am întins să i-o iau, cu blândeţe.

— Asta ce înseamnă? a întrebat.

Culoarea îi urcase în obraji, iar întregul chip îi strălucea, în aşteptare.

Logan nu a ţinut-o în suspans.

— Înseamnă că, ţinând cont de asta şi de certificatul de naştere, am drepturi legale ca tată al tău. Am de gând să le pun în aplicare. Merg azi la mama ta să-i spun că te muţi la mine. Dacă vrea să discutăm despre asta, o vom face. Dacă se împotriveşte, n-are decât, dar nu o să cedez.

— Serios? a şoptit Maia, de parcă nu i-ar fi venit să creadă.

— Maia, te-a ascuns de mine timp de cincisprezece ani, a spus el, cu o privire hotărâtă. Şi, din câte văd, nu s-a purtat frumos cu tine. Acum, e rândul meu. Nu-ţi pot promite că voi fi foarte priceput, dar voi face tot ce pot ca următorii cincisprezece, treizeci, cincizeci de ani să fie mai buni pentru tine decât au fost primii cincisprezece.

În timp ce eu încercam să nu plâng auzind discursul lui Logan, Maia s-a aruncat spre el. El a rămas uimit pentru o clipă, când ea l-a înconjurat cu braţele şi şi-a îngropat faţa la pieptul lui. Câteva clipe mai târziu, a cuprins-o şi el şi a ţinut-o strâns.

A trebuit să privesc în altă parte, ca să nu mă înăbuşe plânsul.

— Grace!

M-am uitat la ei şi am văzut-o pe Maia, care se îndepărtase de tatăl ei, aproape jenată de izbucnirea de afecţiune. Logan a observat şi şi-a pus braţul în jurul umerilor ei, trăgând-o lângă el. Ea a zâmbit cu timiditate, dar el s-a întors spre mine, aşa că nu a remarcat privirea afectuoasă a Maiei pentru el.

— E în regulă ca Maia să mai stea cu tine până când modific al doilea dormitor, să devină camera ei?

— Fireşte, fără probleme.

— OK. A expirat adânc şi s-a uitat la Maia. Voi avea nevoie de informaţii despre şcoala ta, draga mea, ca să aranjez transferul la o şcoală de aici.

Ea a încuviinţat, veselă.

— O să ai nevoie de mai multe haine. Dacă nu te poate duce Grace la cumpărături, vorbesc cu Shannon. Moaie de nerăbdare să te cunoască.

I-a mângâiat obrazul cu degetul mare. Avea o privire luminoasă,

uluită şi plină de tandreţe şi cred că de-abia acum îşi dădea seama că Maia era copilul lui. Fiica lui. Vocea îi era încărcată de emoţie când a vorbit iar.

— Mă duc să vorbesc cu mama ta.

— Vin cu tine! am izbucnit.

Nu voiam să se întoarcă acolo singur. Nu voiam să se confrunte singur cu situaţia, după toate lucrurile prin care trecuse.

— Şi Maia?

— Am cincisprezece ani, a intervenit ea. Pot să am grijă de mine câteva ore. Credeţi-mă!

Logan s-a încruntat.

— Ce-ai zice să-ţi petreci câteva ore cu Shannon?

Nu eram sigură că era o idee bună, ţinând cont că Maia nu o cunoscuse încă pe mătuşa ei. Dar ea a spus, înainte să intervin:

— OK. Vreau să o cunosc.

Am privit-o cu atenţie, ca să mă asigur că spunea adevărul, şi, din câte mi-am dat seama, aşa era. De fapt, era entuziasmată. Tremura. Ca un copil în dimineaţa de Crăciun.

Cred că, într-un fel, era o situaţie comparabilă pentru ea. În loc de cadouri, primea o familie.

— Aici? Sau la Shannon şi Cole acasă? a spus el.

— Păi… Aici, te rog, a spus muşcându-şi buza.

Poate că era entuziasmată, dar era şi emoţionată. Logan părea să înţeleagă că era mai bine ca Maia să o cunoască pe sora lui într-un loc familiar şi sigur pentru ea.

— OK. Stai s-o sun.

A făcut asta imediat şi l-am auzit spunându-i că trebuia să vină singură. Cole nu era invitat, de data asta. Probabil că ea fusese de acord, fiindcă Logan a închis şi a făcut semn spre Maia.

— Nu are cursuri azi, aşa că vine curând.

Nu după multă vreme, Shannon a sunat la uşă şi Logan i-a deschis. A condus-o în living – era superbă, cu ochii violeţi strălucindu-i, cu obrajii roşii şi cu părul roşcat strălucitor căzându-i pe umeri într-o mulţime de bucle superbe. A cercetat încăperea şi, imediat ce a văzut-o pe Maia, s-a îndreptat spre ea. Fără o vorbă, a luat-o pe Maia în braţe şi a ţinut-o strâns. L-am privit pe Logan ca să văd cum reacţiona la scena asta care te topea. La fel ca în dimineaţa aceea, expresia lui era goală.

Începeam să mă îngrijorez pentru asta.

Shannon i-a dat drumul Maiei suficient cât să se tragă înapoi şi să-i ia faţa în mâini. Maia o privea pe Shannon de parcă ar fi fost o zână. Shannon se uita la Maia cam în acelaşi fel.

— Uită-te la tine! Eşti atât de frumoasă! Aşa-i că e frumoasă? a zâmbit Shannon spre noi.

Am încuviinţat, iar Logan a murmurat:

— Da. Arată exact ca tine, Shannon.

Maia a făcut ochii mari auzind acest compliment.

— Cu excepţia părului, a zâmbit el.

Au chicotit amândouă la unison, iar eu am început să râd văzându-le expresiile de uimire şi încântare. Aveam senzaţia că lucrurile urmau să fie în regulă şi am început să mă relaxez la gândul că o lăsam pe Maia cu Shannon.

— Aţi face mai bine să plecaţi, a făcut sora lui Logan un gest spre uşă.

Logan a dat din cap şi le-a sărutat pe obraz pe Shannon şi pe Maia. L-am urmat, luând-o pe Maia de mână şi zâmbindu-i recunoscătoare lui Shannon, după care m-am grăbit s-o iau după Logan, care pornise hotărât spre Glasgow.

La fel ca prima dată când fusesem cu Logan în maşină, era o tăcere totală. Acum însă, voiam să-l las cu gândurile sale. Avea nevoie să proceseze tot ce se petrecuse. Aşa că am păstrat liniştea. Şi a tăcut şi el. Toate cele nouăzeci de minute.

Când am ajuns la blocul de locuinţe deja cunoscut, Logan a parcat şi a oprit motorul. S-a uitat la mine.

I-am zâmbit nesigură:

— Eşti gata?

— Vreau să se certe cu mine. Nu era nevoie să-mi explice, fiindcă înţelegeam perfect. Şi eu voiam ca Maryanne să se certe cu el. De dragul Maiei. Nu era vorba că el nu voia să aibă grijă de ea. Indiferent ce se întâmpla, avea să facă asta. Dar amândoi voiam ca Maryanne să dea un semn că Maia însemna ceva pentru ea. Mama mea nu se luptase niciodată pentru mine. E foarte dureros să ştii că propria ta mamă nu te iubeşte. Fusese mereu cazul meu. O stafie care mă bântuia, un demon care mă sâcâia: dacă nici propria ta mamă nu te iubeşte, atunci cine să te iubească?

M-am luptat cu acel demon – sau cum să-l numesc? – în fiecare zi. De cele mai multe ori, câştigam eu. Totuşi... nu voiam ca Maia să poarte acea luptă.

Logan mi-a făcut un semn că e hotărât:

— Haide!

Când am ajuns la uşă, aveam fluturi în stomac şi nu erau de bine. Nu ajuta faptul că Logan a bătut la uşă cu pumnii. M-am uitat la faţa lui serioasă şi mi-am amintit că nu-l cunoşteam aproape deloc şi că nu ştiam cum urma să reacţioneze în situaţia în care Maia nu era acolo ca intermediar.

La naiba!

Bănuiesc că asta mă făcea pe mine să fiu intermediarul.

Nu au trecut nici măcar câteva secunde când cheia s-a răsucit în broască şi uşa s-a deschis, spre interior, făcându-şi apariţia un tip înalt şi slab care purta doar o pereche de pantaloni de jogging gri,

uzaţi.

Părul lui întunecat, rar, era nespălat, chipul neras şi dinspre el venea un miros puternic de transpiraţie.

— Da? a mormăit, scărpinându-se pe burta goală.

Nu că ar fi avut cine ştie ce burtă.

— Maryanne este acasă? a întrebat Logan, politicos.

Tipul slăbănog a lăsat uşa deschisă, s-a întors cu spatele şi a dispărut.

Logan a luat asta ca pe o invitaţie şi l-am urmat în interior. M-a lovit imediat mirosul de care fuseserăm întâmpinaţi şi data trecută. M-am apropiat instinctiv de Logan, în timp ce mergeam pe holul îngust spre living. Slăbănogul s-a aruncat pe un fotoliu din faţa noastră. Maryanne zăcea pe canapea, se uita la televizor.

Şi-a ridicat privirea, fără nicio expresie.

— Îţi aminteşti de noi? a întrebat Logan.

Ea a mijit ochii.

— Acum ce naiba mai vreţi?

Am privit-o cu atenţie. Părea mai puţin tulburată decât ultima dată. Nu ştiam suficient de multe lucruri despre abuzul de droguri ca să pricep ce însemna atitudinea ei. Era drogată? Nu era drogată? De unde să ştiu?

Logan a continuat.

— Am făcut un test de paternitate. Maia e copilul meu.

— Bună munca de detectiv, a pufnit ea, iar bărbatul a râs.

Logan i-a ignorat.

— Am şi o copie a certificatului ei de naştere. M-ai declarat ca tatăl ei. I-ai dat numele meu.

— Aşa, şi?

— Am drepturi prin lege, Maryanne. Vreau să le pun în practică. Maia va locui de acum încolo cu mine, permanent. Ai ceva de spus?

Maryanne doar l-a privit lung.

Slăbănogul s-a încruntat spre ea:

— Ai de gând să accepţi?

— Ce importanţă are pentru tine? a întrebat Logan, ameninţător.

M-am apropiat de el, simţindu-l pregătit de ceartă.

— Nu are, a ridicat din umeri slăbănogul şi a zâmbit ca un idiot. Micuţa My era plăcută la vedere, atât.

Logan s-a aruncat spre el, dar am reacţionat mai rapid. M-am aşezat în faţa lui, apăsându-i pieptul cu palmele.

— Nu!

M-a prins de încheieturi, uitându-se urât la slăbănog.

— Dacă te-ai atins de ea, te omor!

— Nu, omule, s-a ridicat slăbănogul, dând înapoi. Mare, zi-i că n-am pus mâna.

Maryanne a mormăit:

— Ce să facă el cu o copilă, când mă are pe mine?

Logan încă era tensionat.

L-am apăsat şi mai tare cu palmele în piept şi l-am obligat să se uite la mine. Ochii noştri s-au întâlnit, iar eu m-am simţit invadată de toată durerea, frustrarea şi neputinţa lui faţă de Maia. Mi-am înfipt degetele în cămaşa lui şi m-am apropiat şi mai mult de el:

— Nu merită, am şoptit. Las-o baltă!

A clipit auzind ce-i spun şi am simţit că se relaxează, eliberându-mă încheieturile. S-a uitat spre Maryanne.

— Asta înseamnă că nu te opui?

— Ţi se pare că mă opun? a făcut ea semn cu mâna în jurul ei. Ce să fac eu pentru fetiţa asta? mai bine pentru ea să fie cu tine. De ce crezi că i-am spus despre tine? N-are nevoie de mine.

Am clătinat din cap:

— Nu ai idee cât de mult greşeşti!

— Ieşi afară din casa mea, fandosito!

Logan s-a încordat iar:

— Maryanne, asta e. Dacă vii vreodată să o cauţi pe Maia, va trebui să treci peste mine.

Drept răspuns ea a dat televizorul mai tare.

Logan nu a putut decât să o privească dezgustat.

Mi-am lăsat mâinile să cadă de pe pieptul lui, apoi l-am luat de mână şi l-am tras după mine afară din apartament.

Nu i-am mai dat drumul până la maşină.

Între noi s-a lăsat din nou o tăcere încordată, în timp ce Logan conducea înapoi spre Edinburgh. Eram în maşină de vreo douăzeci de minute, pe autostradă, când a tras deodată într-o parcare cu alimentare şi service.

A oprit motorul şi a rămas nemişcat. Am aşteptat, răbdătoare.

— Cine face aşa ceva? a lovit el cu mâna volanul, în timp ce pieptul i se ridica şi cobora cu rapiditate.

Îl văzusem tensionat, preocupat, neliniştit.

Dar nu aşa.

Nu ştiam dacă era vorba numai de Maryanne, dar bănuiam că ea era motivul. Se adunaseră multe, din clipa în care el deschisese acea scrisoare cu rezultatul testului de paternitate. Poate chiar din clipa în care Maia apăruse la noi în bloc.

— Logan! i-am atins eu braţul, forţându-l să mă privească. Tot ce faci e mai bine decât ce a făcut Maryanne pentru Maia.

Ochii îi scânteiau.

— Aş fi putut face asta fără probleme acum câţiva ani, dar eu nu mai sunt tipul acela. Tipul calm, care putea face orice.

— Mereu spui asta. A fost chiar atât de rău la închisoare?

Şi-a încleştat maxilarul şi a privit în sus spre parbriz.

— Logan? am insistat.

— A... a trebuit să devin alt bărbat ca să reuşesc să depăşesc

momentul.

— Adică?

A oftat adânc.

— Nu vreau să vorbesc despre asta. A trecut.

— Nu a trecut, am ripostat eu, simţindu-mi iritarea din voce, dar fără să-mi pese. Ai o fiică adolescentă care te aşteaptă acasă, în clipa asta. Acum o săptămână, aş fi renunţat, te-aş fi lăsat să suporţi tot ce dracu' te frământă, dar acum nu mai e vorba doar despre tine.

Logan a întors capul şi s-a uitat încruntat la mine. M-am încordat, aşteptând. Şi, spre surprinderea mea, a început să vorbească. Vocea îi era dură, gravă, de parcă ar fi scos cuvintele din adâncul sufletului.

— Nu sunt un infractor, Grace.

În cuvintele acelea era o durere pe care nu o putea ascunde, iar eu am simţit că-mi dau lacrimile.

— Ştiu asta, Logan.

— Nu, nu ştii. A clătinat din cap şi şi-a mutat privirea. N-am fost genul ăla de puşti. N-am fost genul ăla de adolescent sau de bărbat. Şi nici nu am avut în anturaj asemenea persoane. Bărbaţii din închisoare... mulţi dintre ei nu mai sunt oameni. Sunt doar gunoaie care cred că dacă lor le place violenţa şi să se joace cu drogurile şi cuţitele, asta îi face bărbaţi. Am respirat gunoi timp de doi ani şi am ascultat cum vorbeau despre lucruri rele şi chestii despre care habar n-aveau. Despre ce plănuiau să facă atunci când ieşeau, bărbaţii pe care voiau să-i joace şi femeile pe care doreau să le rănească. Şi i-am ascultat cum plănuiau să-şi facă rău unul altuia, fiindcă e un război.

S-a întors din nou să mă privească, cu nările fremătând de furie:

— Acolo se duce un război. Şi dacă nu vrei să fii distrus, trebuie să-i faci să se teamă de tine.

M-am cutremurat văzându-i privirea.

— Asta ce înseamnă?

— Înseamnă că a trebuit să găsesc un echilibru. Voiam să ies mai repede pentru bună purtare, dar trebuia să mă asigur că nimeni nu se punea cu mine. Am petrecut fiecare zi la sală, antrenându-mi muşchii şi m-am aliat cu... anumiţi tipi.

— Ce fel de tipi?

Aproape că-mi fusese teamă să întreb.

— Infractori de meserie. Cei care au făcut lucruri foarte rele, Grace. Unul dintre cei mai apropiaţi prieteni ai mei de acolo, cu care încă vorbesc şi azi, era închis pentru omucidere. Era la a treia condamnare, de când împlinise vârsta de paisprezece ani. Ăsta e genul de oameni cărora le-am permis să între în viaţa mea. Şi-atunci, ce fel de om sunt eu acum?

Mă durea sufletul pentru el.

— Genul de om care a făcut ce a fost necesar ca să supravieţuiască.

— Spui asta, dar nu ştii ce am făcut eu acolo.

— Şi nici nu e nevoie, am clătinat eu din cap. Decât dacă vrei neapărat să-mi spui. Altfel, nu-mi pasă. Nu trebuie să ştiu. Nu-mi schimbă părerea despre tine. Mi-am pus mâna pe piciorul lui. Logan, sunt doi ani din viaţa ta. Au fost ani cumpliţi, ştiu. Dar, în ansamblu, doi ani nu te pot defini ca om.

Degetele i s-au încleştat pe volan.

— Uiţi motivul pentru care am fost la închisoare.

Simţind că nu câştigasem încă lupta, am zis:

— Spune-mi!

— Eram la lucru, a răspuns imediat. Eram mecanic-şef într-un garaj. Shannon a venit... a năvălit efectiv înăuntru.

Când s-a uitat la mine, părea bântuit de această amintire.

— La naiba, Grace, ar fi trebuit s-o vezi! s-a cutremurat el, coborându-şi privirea. Avea bluza sfâşiată, blugii descheiaţi, iar faţa... la naiba, faţa ei era însângerată şi umflată. Un braţ îi atârna ciudat. Îi fusese dislocat.

Şi-a ridicat privirea spre mine.

— Am strigat după cineva să cheme ambulanţa şi, cât am aşteptat, mi-a spus că prietenul ei îi făcuse asta. Nu pot să-ţi explic. Nu am mai simţit niciodată o asemenea furie. E Shannon.

Părea să mă implore.

— E sora mea mai mică. E cea mai blândă persoană pe care o cunosc, până să te cunosc pe tine. Înseamnă totul pentru mine. Am vrut să-l omor. Încercase să o violeze. O bătuse. Şi mai târziu am aflat că nu fusese prima dată când o lovise. Gândul la ea, luptându-se cu el, încercând să ajungă la mine ca să o apăr, gândul că nu fusesem acolo...

Nu şi-a terminat fraza, căci emoţiile l-au copleşit, iar eu am aşteptat să şi le înfrângă.

— Aveam un singur gând, a şoptit. Să-l găsesc şi să i-o plătesc înzecit. Şi-a dres glasul, iar chipul i-a devenit aspru. Asta se numeşte febra sângelui. Poate că asta a fost, fiindcă odată ajuns la el, nu m-am putut opri. Un coleg, prieten cu mine, m-a urmărit. M-a tras de deasupra lui. L-am băgat în comă pe prietenul lui Shannon. Ce fel de om sunt eu, Grace? Cum să fiu eu bun de tată?

Aveam senzaţia că voia să mă revoltat. Dezgustată. Să o iau pe Maia. Văzându-l atât de deschis, de expus şi atât de ruşinat de el însuşi, a fost prea mult pentru mine. Nu voiam să se simtă aşa, să creadă asta despre el însuşi. Voiam să-l ajut.

O poveste pe care nu o spusesem nimănui, nici măcar lui Aidan, mi-a venit în minte şi m-am trezit că i-o spun lui Logan:

— Când aveam cincisprezece ani, m-am trezit într-o dimineaţă cu un băiat în patul meu. Mâinile lui erau pe corpul meu şi mă atingeau. M-am luptat cu el, auzind râsete peste tot în jur şi, când am reuşit să scap de el şi să fug din pat, am dat de fratele meu, Sebastian. Era în camera mea, împreună cu câţiva prieteni, toţi beţi. Îi adusese acolo,

ca să se distreze. Părinţii noştri nu erau acasă.

Am privit în jos, dându-mi seama că era foarte dureros să spun toate astea cu voce tare. Mă luptam cu lacrimile.

— Am fugit din cameră şi m-am încuiat în baie, de unde i-am auzit râzând încontinuu. Cel care mă atinsese era un cunoscut. Era cel mai bun prieten al fratelui meu. A rămas lângă uşa de la baie, tachinându-mă, până când fratele meu s-a plictisit şi l-a luat de acolo. Am fost terminată.

M-am străduit să mă uit la Logan, iar el se uita la mine fără să-i vină să creadă, oripilat.

— Sebastian făcea lucrurile astea mereu. Credea că e un joc. Avem amândoi noroc că nu am fost violată.

M-am uitat în ochii lui Logan, sperând că mesajul pe care încercam să i-l transmit urma să aibă impact.

— Viaţa e făcută din nuanţe de cenuşiu, Logan. Nu ştiu dacă ai făcut ceva greşit. Aşa spune legea. Eu cred că ai acţionat în baza unui instinct pe care-l au cei mai mulţi oameni. Dacă aş putea alege între cum s-a purtat Sebastian şi cum te-ai purtat tu, aş alege reacţia ta. Asta e tot ce ştiu *eu.*

— La naiba, Grace, a spus el cu voce răguşită.

— Ştiu ce este rău şi ce este bine, Logan. Şi tu la fel. Şi ştiu că eşti un om bun. Şi tu ştii asta, undeva în adâncul tău. Şi nu am de gând să-ţi spun altceva.

Mi-am şters cu un gest repezit o lacrimă.

— Ştim amândoi că Maia te merită. Şi tu pe ea.

Mi-am simţit inima în gât când Logan m-a tras deodată de pe scaun în braţele lui. Mi-a cuprins ceafa cu palma şi mi-a apăsat capul în scobitura gâtului său, în timp ce mă îmbrăţişa strâns cu cealaltă mână. Nu am avut de ales decât să-mi strecor braţele în jurul lui şi să-l îmbrăţişez.

I-am lăsat toată căldura trupului să mă cuprindă.

I-am inspirat mirosul.

Şi mi-am dorit ca momentul acesta să nu fie perfect cum era.

CAPITOLUL 10

Când am ieşit din apartament, mi-am dat seama că eram relaxată pentru prima dată după o perioadă îndelungată. Urma să mă văd cu Aidan, Juno şi Chloe la o cafea, înainte să-mi încep munca.

Maia era la şcoală.

Prima ei zi de şcoală.

Din fericire, perioada în care lipsise coincisese cu vacanţa de Paşte, aşa că nu pierduse foarte mult. Începea la o şcoală nouă în ultimul semestru, ceea ce era puţin ciudat, dar nu puteam face nimic să schimbăm asta.

Logan nu pierduse timpul, organizase viaţa Maiei aici, cu el. O

transferase la Liceul Muirhead, care era la douăzeci de minute de mers pe jos prin Meadows, spre Viewforth. Logan o lăsase la şcoală în dimineaţa aceea, dar ea insistase că voia să vină acasă singură şi că, de-acum înainte, voia să meargă pe jos la şcoală. Tatăl ei nu fusese încântat. Cred că uita că Maia avea cincisprezece ani şi că până acum se descurcase singură. Încercasem să-i explic asta, dar mormăise ceva în timp ce o conducea pe Maia afară din bloc. Deşi ne petrecuserăm timpul cu Maia în ultimele zile, apropierea pe care o avuseserăm în maşină părea o amintire îndepărtată. Aveam senzaţia că Logan nu era în largul lui după tot ce ne spuseserăm. Poate că se simţea ciudat fiindcă mă lăsase să-i văd partea vulnerabilă, sau poate eu mă arătasem vulnerabilă. Aş fi putut continua să tot analizez situaţia în sinea mea şi să mă simt jenată fiindcă îi arătasem o parte din mine pe care nu o mai arătasem nimănui, dar nu aveam de gând să o ţin tot aşa. Dacă Logan voia să fie *macho* şi să se comporte ciudat, atunci era treaba lui. Nu aveam de gând să înnebunesc gândindu-mă prea mult la asta.

Adevărul era că Maia ne distrăgea de la gândurile legate de *„acel* moment din maşină”. Avea o dispoziţie labilă. Trecea de la entuziasm, fericire şi speranţă, la îngrijorare, nelinişte şi crize de plâns de una singură, încuiată în camera ei. Am bănuit că toate astea se datorau faptului că era adolescentă, că era fată (şi la menstruaţie), dar ştiam că era şi din cauză că mama ei renunţase la ea fără să lupte. Îmi povestise câte ceva despre viaţa alături de Maryanne. Maia se descurcase singură, ducându-se la oftalmolog când îşi dăduse seama că i se înrăutăţea vederea, sau furase bani din poşeta mamei ca să plătească hainele pentru şcoală, pentru încălţăminte şi mâncare. Noua ei viaţă o obliga să se confrunte cu amintirile, iar emoţiile îi ajunseseră la apogeu.

Stările Maiei erau contagioase, ajunsesem să fiu epuizată.

Îmi plăcea enorm să fac parte din acest nou capitol din viaţa Maiei şi să o cunosc, dar abia aşteptam normalitatea, adică să beau o ceaşcă de cafea cu prietenii mei şi apoi să-mi continui munca. De fapt, eram foarte în urmă cu termenele.

Eram pe punctul să încui şi să plec, când am auzit uşa lui Logan deschizându-se în spatele meu. Era în prag, purta un tricou negru care avea pe piept emblema clubului de noapte la care lucra. Blugii lui bleumarin erau tociţi şi-i atârnau pe şolduri într-un fel atrăgător. Nu mă gândisem niciodată prea mult la bărbaţii care purtau blugi, dar atunci mi-am dat seama că unora chiar le stătea bine – de exemplu, lui Logan. Avea din nou barbă de o zi, şi-mi plăcea. Mult. În ciuda oboselii care i se citea în ochi, chiar era un tip superb.

Când devenise genul meu?

Am privit în jos, lăsând cheile să-mi cadă în geantă şi evitându-i privirea:

— Salut.

— Ieşi în oraş?

M-am uitat la el, părea agitat.

— Eşti OK?

— Patul Maiei a ajuns acum o oră.

— Asta e bine, am spus şi am simţit un junghi în piept la gândul că Maia urma să se mute curând la el.

— Eu... Şi-a trecut mâna prin păr. Aş vrea să fie camera ei... Am nevoie de vopsea. De chestii... care le plac fetelor.

Arăta atât de confuz şi de pierdut, încât nu m-am putut abţine să nu râd.

— Îmi ceri ajutorul?

— Pot să o rog pe Shannon, dacă eşti ocupată, dar m-am gândit... că o cunoşti pe Maia ceva mai bine.

Maia îşi petrecuse mai mult timp cu Shannon şi se înţelegeau foarte bine. În weekend, Logan o dusese pe Maia să-l cunoască pe logodnicul lui Shannon, Cole, şi o parte din familia acestuia. Fusese încântată când Logan o lăsase la mine după aceea şi îmi împuiase capul cu cât de mult îi plăcuseră superba soră a lui Cole, Jo, soţul ei, Cam, şi fiica lor, Belle. Din câte înţelesesem, o primiseră cu toţii cu braţele deschise. Eram bucuroasă pentru ea, fiindcă nu avusese niciodată parte de familie sau prieteni.

Totuşi, deşi de-acum îi cunoştea şi-i plăcea pe toţi, Maia se agăţa încă de mine. Voia să fiu inclusă în toate activităţile ei şi era dezamăgită când insistam să meargă doar cu Logan să-i cunoască prietenii şi familia. Încercam să fac tot posibilul să-i las să stea împreună, ca tată şi fiică, ştiam că Logan aprecia asta. Dar adevărul era că Maia locuia cu mine, petrecuserăm mult timp împreună şi eram cea căreia să-i arate partea ei vulnerabilă. Pe umărul meu plângea când lucrurile deveneau copleşitoare.

Aşa că da, probabil că o cunoşteam mai bine decât oricine.

— Îi place verdele. Nu e foarte adolescentină. De fapt, are gusturi mature şi e stilată.

Am oftat în sinea mea, ştiind că eram o idioată. *Fac asta pentru Maia, nu pentru Logan!*

— Mă uit la pat şi dau un telefon rapid, cât îţi pui tu pantofii.

— Eşti sigură? a ridicat el din sprânceană.

— Da, sunt.

L-am trimis înăuntru şi mi-am scos telefonul din geantă.

Am sunat-o pe Chloe. Nu a fost prea încântată. Vaietele ei s-au topit după o clipă şi dintr-odată l-am auzit pe Aidan:

— Fă ce ai de făcut, Grace. Ne auzim mai târziu.

Am zâmbit pentru că era atât de înţelegător.

— Mersi. Vorbim.

Când am închis telefonul, mă aflam în camera de oaspeţi a lui Logan. Era de aceeaşi dimensiune cu a mea, dar acum părea mai mică din pricina patului, un model deosebit, alb, stil Shaker, cu saltea, care

se afla în mijlocul încăperii.

— Ce crezi?

M-am uitat peste umăr la el. Se sprijinea de uşă.

— Cred că e minunat. Sper că ai nişte folie cu care să-l acoperi, ca să nu-l stropeşti cu vopsea.

— Adăugăm şi asta pe lista de cumpărături.

— Cred că va fi o listă lungă, am spus, urmându-l afară din apartament.

Tocmai ajunseserăm la parter, când domnul Jenner a deschis brusc uşa şi a scos capul:

— Mi s-a părut că-ţi aud vocea, Grace, a spus zâmbind. Bună, Logan!

— Bună ziua, domnule Jenner, am spus în cor.

— Am auzit că avem un locatar nou.

— Fiica mea, a spus Logan, iar eu i-am zâmbit.

— Ce este? s-a încruntat el.

— Nimic, am zis şi m-am uitat la domnul Jenner, continuând să zâmbesc.

Deja părea tot mai uşor pentru Logan să spună cuvântul „fiică”.

— Foarte bine, a spus domnul Jenner. Mă bucur când avem familia alături. Apropo de faptul că eu nu prea stau bine la capitolul familie.. A continuat, zâmbindu-mi în semn de scuză. Aş putea să-ţi cer o favoare, Grace? Am rămas fără câteva lucruri.

Am întins mâna.

— Desigur. Ştiţi că nu e o problemă. Aveţi lista?

O avea pregătită. Am încercat să nu râd când mi-a dat-o.

— Probabil că vom fi plecaţi câteva ore. E în regulă?

— Sigur. Eşti un înger.

I-am zâmbit, Logan şi-a luat la revedere şi am auzit uşa domnului Jenner închizându-se după noi, chiar când ieşeam din clădire.

— Spui vreodată *nu* cuiva? a spus Logan.

Era rândul meu să ridic din sprânceană spre el.

— Ce-ai face dacă aş spune nu?

A clipit, apoi şi-a lăsat capul pe spate şi a început să râdă.

Nu m-am putut abţine să nu râd şi eu, ignorând faptul că mă simţeam atât de atrasă de el.

Omul ăsta putea să vindece o lume întreagă cu râsul lui.

Ne uitam la portbagajul maşinii lui Logan. Era ticsit de lucruri, la fel şi bancheta din spate. Nu erau doar pentru camera lui Grace, ci şi obiecte mari şi mici pe care le aleseserăm pentru restul apartamentului, ca să-i dea un plus de căldură. Pentru că aşa cum era acum, părea pe jumătate gol şi nelocuit. Logan trebuia să-l transforme într-un cămin.

— Crezi că avem suficiente lucruri? a întrebat el, sec.

Am zâmbit pieziş: – Sper, sau îţi iei la revedere de la economii.

— Apropo...

A închis portbagajul şi a făcut semn spre magazinul de calculatoare.

— Maia are nevoie de laptop? Pentru şcoală? Adică, are nevoie de telefon, dar de laptop?

— Logan, nimeni nu are *nevoie* de un laptop. Întrebarea e dacă-ţi poţi permite unul.

S-a încruntat.

— Dacă tot întrebi... am pufnit. Eu spun doar că... Ziua ei e peste câteva luni. Dacă vrei să te revanşezi fiindcă ai lipsit fără voie din primii cincisprezece ani din viaţa ei, un laptop ar fi o cale minunată. Dar nu fiecare zi de naştere trebuie să coste atât, am adăugat.

Logan a părut indecis.

— Maia se bucură să te aibă pe tine, acum. Nu are nevoie de laptop.

Mi-a aruncat o privire cu coada ochiului.

— Bine.

— Bine?

— Da, a încuviinţat şi s-a răsucit pe călcâie ca să privească spre partea cealaltă a mall-ului gigantic. Vrei să luăm prânzul înainte să mergem la supermarket pentru domnul Jenner?

Probabil că trebuia să mă întorc să lucrez.

— Sună bine.

Am pornit spre restaurantul Tex-Mex.

— Telefonul pentru Maia... Să i-l cumpăr sau să o las să-şi aleagă unul?

Am zâmbit pieziş. Încerca din greu să nu pară neliniştit, dar îmi dădeam seama că era.

— Fă cum crezi tu că e mai bine.

A scos un mormăit care, cu câteva săptămâni în urmă, m-ar fi intimidat. Acum, m-a făcut să zâmbesc larg.

— Mi se pare că râzi de mine.

— Moi? am zis şi m-am uitat la el cu ochi nevinovaţi. Departe de mine gândul.

— Mda, sigur.

A ţinut uşa restaurantului deschisă ca să intru, privindu-mă fix.

M-am prefăcut intimidată.

După ce am comandat, chelneriţa a plecat, iar Logan şi cu mine am rămas uitându-ne fix unul la celălalt.

Părea foarte serios, dintr-odată.

— Ce este? am întrebat, preocupată.

— Nu ai pomenit deloc de familia ta, cu excepţia nenorocitului ăluia care nu se poate numi frate.

Fiindcă nu mă simţeam în largul meu sub privirea lui intensă, am ridicat din umeri.

— Prietenii mei Aidan, Chloe şi Juno sunt familia mea.
— Şi rudele de sânge? Părinţii tăi?
— Nu ne vorbim.
A înălţat capul, curios.
— De ce?
De ce voia dintr-odată să ştie toate aceste lucruri despre mine? Aveam impresia că evita discuţii cu adevărat intime şi că ridicase un zid între noi după îmbrăţişarea din maşina lui.
— Ce vrei să ştii?
Logan a ridicat din umeri şi a băut din pahar. Când l-a pus înapoi pe masă, a spus:
— Eşti prietena mea.
Asta m-a surprins.
— Serios?
Mi-a surâs leneş şi, drept răspuns, am simţit fiori în stomac.
— Da.
Aşteptând să-mi treacă fiorul, am râs.
— Cine-ar fi crezut?
— Cu siguranţă, nu eu. Eram convins că eşti o scorpie.
Am mijit ochii.
— Nici tu nu erai lapte şi miere, Logan Macleod.
A zâmbit iar şi mi-am dat seama că-l văzusem zâmbind mai mult în ultimele zile.
— Mi-a lipsit asta.
— Ce anume?
— Felul în care-mi spui numele întreg, exasperată.
— Mă îndoiesc că o să-ţi lipsească, am chicotit. Sunt sigură că mă vei auzi din nou, curând.
— Nu schimba subiectul!
— Dar nu am făcut asta!
— Cineva a făcut-o.
— Nu eu.
M-a privit cu ochii mijiţi:
— De ce nu vorbeşti cu familia ta?
Încercând să par nonşalantă, în timp ce eram departe de a mă simţi aşa, mi-am dat ochii peste cap.
— Mama e rece, iar tata, distant. Nu mi-a plăcut să locuiesc cu ei la Londra, aşa că i-am lăsat în urmă pentru o familie adevărată aici, în Edinburgh. Poveste încheiată. Bine?
A tăcut o clipă. Nu ştiam dacă procesa informaţia sau se ambala pentru mai multe întrebări. Apoi, m-a surprins.
— Mulţumesc, Grace.
— Pentru ce?
A fost rândul lui să pufnească în râs.
— Pentru tot.
Şi pur şi simplu m-am trezit vrăjită de privirea lui. Aerul din jurul

nostru a părut să devină mai dens, până când m-am simţit sufocată. M-am înroşit şi am simţit un fior coborându-mi pe gât până în capul pieptului.

Ochii lui Logan s-au tulburat de dorinţă.

— Din păcate... a spus chelneriţa, care apăruse lângă noi făcându-mă să tresar. Nu mai avem...

Nu ascultam ce-i spunea lui Logan, fiindcă eram prea ocupată să mă întreb ce se întâmplase cu noi doi.

După ce chelneriţa ne întrerupsese, Logan a început să mă întrebe despre munca mea şi dacă vorbisem cu autorul care încercase să plagieze *Blade Runner.* Apoi am discutat şi am glumit despre muncă şi despre Maia şi am evitat subiectele personale.

După supermarket, i-am lăsat domnului Jenner cumpărăturile şi Logan a intrat în apartamentul lui, ca să se apuce de amenajarea camerei pentru Maia. Eu am intrat la mine şi am început să lucrez.

Cred că am citit acelaşi capitol de zece ori.

Nici nu mi-am dat seama când s-a întors Maia de la şcoală.

L-am chemat imediat pe Logan.

— Ce e? s-a uitat Maia la noi, cum stăteam toţi trei în living.

Intrase, îşi lăsase ghiozdanul în living, ţopăise până la bucătărie de unde revenise cu un pahar cu suc de portocale. Arăta foarte elegantă în uniformă: un blazer negru cu emblema Muirhead pe buzunarul din stânga, de la piept, o cămaşă neagră, o cravată cu dungi negre şi verzi, pantaloni negri, skinny, şi ghete negre.

— Ei bine? a întrebat Logan, nerăbdător. Cum a fost?

A ridicat din umeri.

— A fost bine.

— Trebuie să ne spui mai multe, i-am cerut eu. Cum au fost orele? Profesorii? Colegii?

— Fac cam aceleaşi ore pe care le făceam şi în Glasgow, cu excepţia cursului de media, pe care îl am aici. Profesorii, ca profesorii, toată lumea e OK. Cred că mi-am făcut o prietenă. Ce avem la cină?

Am mijit ochii – Maia părea prea plictisită. Ştiam cu certitudine, după conversaţia noastră despre lipsa ei de prieteni, că era mare lucru dacă îşi făcuse o prietenă. De ce se purta de parcă nu ar fi fost important?

— Sună grozav!

Logan m-a privit încântat, iar eu nu am vrut să-l necăjesc sugerându-i că se petrecea ceva ciudat.

— Minunat! a ridicat iar Maia din umeri. Ce avem la cină?

— Schimbarea turei începe de mâine, aşa că nu lucrez azi. Mă gândeam, în onoarea primei tale zile de şcoală, că poate ai vrea să mâncăm în oraş? Shannon şi Cole ne-au invitat la un restaurant cu Jo şi Cam. Ce zici?

Maiei i s-au luminat ochii, am văzut în ei scânteia pe care speram

să o văd când vorbea despre şcoală.

— Da. Sigur. Grace, vii şi tu, nu?

Aproape că am roşit, întrebându-mă dacă Logan suspina în sinea lui gândindu-se că merg şi eu. Eram sigură că mă văzuse destul pe ziua de azi.

— Oh, nu. Mergi să iei cina cu familia ta.

— Vreau să vii, a insistat ea cu încăpăţânare.

Asta era ceva nou.

— Maia, am început. Este...

— Ar trebui să vii, m-a întrerupt Logan. Ar trebui să sărbătoreşti cu noi.

— Ce bine! a bătut Maia din palme, fericită, iar chipul lui Logan s-a luminat de încântare. Ne pregătim.

Logan a chicotit:

— Bine. Mă întorc la şase să vă iau.

De îndată ce uşa s-a închis în urma lui, m-am întors spre Maia.

— Unu, nu poţi să continui să mă inviţi la chestiile astea cu tatăl tău. Doi, ce s-a întâmplat azi la şcoală, de fapt?

— Doamne, a fost super! s-a grăbit ea spre mine, cu chipul strălucind. Două fete au început să vorbească cu mine de la prima oră. Au fost tare drăguţe şi suntem pasionate de acelaşi gen de muzică, acelaşi gen de filme şi aceiaşi actori, totul. Nu le plac deloc trupele alea idioate de băieţi, pricepi? Le place muzica adevărată. Chiar au fost la concerte live. Sunt atât de *cool*|Am fost uşurată că întâlnise oameni cu care se simţise OK, dar nu înţelegeam de ce nu-i spusese asta lui Logan.

— De ce Dumnezeu nu ai spus asta când era Logan aici?

Zâmbetul i s-a estompat.

— Nu am vrut să creadă că sunt o fetiţă prostuţă, care se ambalează la chestii stupide. Nu vreau să se plictisească de mine.

— Maia, am clătinat din cap, mirată de tot amestecul din mintea ei. Logan vrea să audă lucrurile astea. Vrea să ştie că eşti fericită. Nu crede că sunt lucruri stupide. Nu trebuie să te prefaci că eşti altcineva doar fiindcă tu crezi că îl va impresiona pe tatăl tău. E mândru de tine, mai ales când eşti tu însăţi.

Şi-a muşcat buza de jos, apoi şi-a lăsat capul într-o parte.

— Serios?

— Da. Acum, trebuie să-mi promiţi că-i spui despre...

— Leigh şi La-la, a completat ea.

— Leigh şi La-la, am zâmbit eu. Ei bine, numele astea vor fi uşor de reţinut.

Maia avusese dreptate în privinţa surorii lui Cole, Jo. Era una dintre cele mai frumoase femei pe care le văzusem în viaţa mea, iar eu, locuind în Londra, întâlnisem multe femei superbe. Din câte-mi dădeam seama, frumuseţea era şi una interioară. De îndată ce o

revăzuse pe Maia, o îmbrăţişase şi începuse să-i pună întrebări despre şcoală, părând cu adevărat interesată de tot ce avea fata de spus.

Mi-a fost prezentat soţul ei, Cam. În timp ce Shannon şi Cole erau cu câţiva ani mai mici decât mine, Cam se apropia de patruzeci şi nu-şi arăta deloc vârsta. Spre deosebire de Cole, de o frumuseţe clasică, dar o apariţie dură cu tatuajele şi barba sa, Cam era cu adevărat stilul neîngrijit. Iar tatuajele şi barba accentuau acest *look.*

— Am auzit multe despre tine de la Shannon şi Cole, a spus Cam, strângându-mi mâna. Tu arăţi ce-nseamnă să fii o vecină bună.

— Iar tu ştii totul despre asta, l-a tachinat Jo, apropiindu-se de el. Mi-a zâmbit şi o clipă am fost fascinată.

— Eu sunt Jo, sora lui Cole.

I-am strâns mâna. Era înaltă, iar tocurile de zece centimetri o făceau şi mai înaltă.

— Sunt încântată să vă cunosc pe amândoi.

Nu ştiam ce altceva să spun, eram puţin intimidată de acest cuplu superb.

Din fericire m-a salvat Cole, care a venit să-mi strângă mâna.

— Mă bucur să te revăd, Grace.

M-am înroşit.

S-a întors spre Maia, care era lângă mine.

— Maia, a spus şi i-a făcut cu ochiul.

Maia s-a înroşit.

Logan a mormăit şi s-a întors spre sora lui.

— Ai nevoie de un logodnic nou.

Shannon a zâmbit pieziş, mai mult decât mândră.

— Nu se poate abţine să fie superb.

Cred că eu şi Maia am roşit şi mai tare.

— Doamne! Nu-i mai umpleţi capul cu prostiile astea.

Cam l-a înghiontit pe Cole în joacă.

— Şi-aşa îl are mare.

— Să ştii că am un ego în limite normale, i-a răspuns Cole, înainte să tragă scaunul pentru Shannon.

Am remarcat cum Cam a făcut acelaşi lucru pentru Jo, iar Logan pentru Maia.

Era un gest atât de cavaleresc! Şi eu, care credeam că murise cavalerismul!

Înainte să-mi pot trage propriul scaun, Logan s-a strecurat pe lângă scaunul Maiei şi a făcut asta pentru mine. Am zâmbit la amabilitatea lui şi m-am aşezat vizavi de Jo.

— Unde e Belle? a întrebat Maia, dezamăgită.

A trebuit să fac un efort, dar eram sigură că Belle era fiica lui Jo şi a lui Cam.

— Prietenii noştri Hannah şi Marco stau azi cu Belle. Au doi băieţi şi o fetiţă, Sophia, care e cam de aceeaşi vârstă cu Belle. Sunt ca verişorii, foarte apropiaţi, a explicat Jo.

— Hannah e cea mai bună prietenă a lui Cole, a adăugat Logan. profesoară de engleză la liceu.

Maia a căscat ochii.

— La şcoala mea?

Logan a clătinat din cap.

— Nu acolo.

— Slavă Domnului, a murmurat Maia, apoi s-a înroşit când a râs toată lumea. Scuze, dar nu vreau să-mi cunosc profesorii în afara şcolii.

— Hannah te poate ajuta oricând, a spus Cole. Meditează cu plăcere, după ore.

— Mersi, dar mă ajută Grace cu temele la engleză.

Maia mi-a zâmbit şi toţi s-au uitat la mine.

— Oh? Cu ce te ocupi, Grace? a întrebat Cam.

— Sunt editor de carte freelance. Majoritatea sunt cărţi de ficţiune publicate pe cont propriu, dar primesc şi lucrări academice.

— Serios?

Jo s-a aplecat în faţă, părând extrem de interesată.

— Prietena noastră e scriitoare şi se gândeşte să publice o serie pe care editura ei nu vrea să i-o publice. Căuta un editor.

Ce bine! Cina îmi adusese o potenţială clientă!

— Ah, atunci îţi dau numărul meu şi adresa de e-mail. Cum o cheamă?

— Jocelyn. Scrie sub pseudonimul J.B. Carmichael.

Mi-a picat faţa.

Jo a pufnit.

Gestul ei a fost urmat de râsete înfundate.

Cu siguranţă, făcusem o mutră comică.

J.B. Carmichael era una dintre autoarele de bestselleruri *Sunday Times,* aşa că aveam dreptul să fiu surprinsă.

— Eşti prietenă cu J.B. Carmichael? am spus.

— Pare un déjà-vu.

Cole a zâmbit obraznic la Shannon, iar ea a aruncat cu un şerveţel în el.

Jo i-a ignorat.

— Da, a zâmbit ea. Pot să-i dau numărul tău?

— Stai puţin! M-am uitat spre Logan: J.B. Carmichael e soţia proprietarului nostru, Braden? Şeful tău?

— Da.

— Şi nu credeai că ar fi fost important să precizezi că soţia lui este o autoare celebră?

Ochii lui Logan scânteiau de amuzament.

— Nu tocmai.

— Nu i-ai văzut apartamentul? a sărit Maia în apărarea mea. E plin de cărţi! Inclusiv cele scrise de J.B. Carmichael. I-ai fi putut spune.

Cole a găsit asta şi mai amuzant.

— Am putea să nu-i mai spunem „J. B. Carmichael”? a întrebat Cam. Sună ciudat.

— De acord, a încuviinţat Jo şi s-a întors iar spre mine. Pot să-i dau lui Joss numărul tău?

— Joss, am îngânat-o. Da. Sigur că da.

La naiba! Exista şansa ca J.B. Carmichael să devină clienta mea! Asta ar fi dat extrem de bine la CV-ul meu.

— Am pierdut-o, a spus Logan.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu-i adevărat. Sunt aici, am zâmbit eu larg. Doar că sunt mai fericită decât cu zece minute în urmă.

A izbucnit în râs, dar s-a oprit când lângă el a apărut o chelneriţă simpatică. Ea i-a zâmbit, făcându-i un semn din şold. Zâmbetul lui Logan a devenit mai larg.

Am simţit ceva neplăcut în stomac.

— Pot să vă aduc ceva de băut? a întrebat chelneriţa pe toată lumea, privindu-l pe Logan în ochi. Era genul lui. Micuţă, blondă, curbe exagerate.

— Apă la masă, a răspuns Logan.

— Altceva?

— Oameni buni?! a întrebat el, fără să-şi ia ochii de la ea.

Aş fi vrut să-l pocnesc.

Tare.

— Îmi place tatuajul tău, a spus chelneriţa. Înseamnă ceva?

— Cu siguranţă, da, a răspuns el rânjind.

Shannon i-a aruncat o privire enervată şi s-a întors spre noi.

— O sticlă de vin?

Am dat din cap cu toţii.

— Roşu? a propus Jo.

Am dat din nou din cap.

— O sticlă din vinul casei, roşu, a spus Logan. Maia.

Şi-a desprins, în sfârşit, ochii de la chelneriţă şi s-a uitat la fiica lui. S-a încruntat când i-a întâlnit privirea ostilă.

— Ce doreşti să bei, draga mea?

În loc să răspundă, ea şi-a îngropat nasul în meniu.

Logan s-a uitat la mine să-l ajut, iar eu la Maia, fără să-l pot privi în ochi. Nu aveam dreptul să fiu geloasă sau să mă simt jiguită pentru că flirta cu alte femei. Maia... avea dreptul să fie derutată de felul în care se simţea. Îmi imaginam că şi-l dorea pe Logan doar pentru ea, deocamdată.

— Cola dietetică, draga mea? am întrebat-o.

Ea a dat aprobator din cap.

— Cola dietetică, am spus, închizând meniul.

L-am auzit pe Logan comandând şi, imediat ce chelneriţa a plecat, i-am simţit privirea întrebătoare. Am ignorat-o şi m-am întors

spre Jo şi Cam.

— Logan nu mi-a spus cu ce vă ocupaţi.

— Eu lucrez cu unchiul meu, Mick. Sunt pictoriţă şi decoratoare, a spus Jo.

M-a luat prin surprindere, dar am încercat să nu arăt. Îmi puteam imagina că, arătând aşa, era obişnuită cu oamenii care o judecau.

— Trebuie să fie amuzant să lucrezi cu rudele.

— Poate fi, da. L-a înghiontit pe Cam cu umărul. El e designer grafic.

— Da? Lucrezi pe cont propriu sau...?

— Ambele. Lucrez full-time pentru o companie de marketing, dar mai şi colaborez cu diverşi artişti multimedia.

Ştiam despre Cole că era faimos în domeniul tatuajelor fiindcă era cel mai celebru artist la INKarnate, un studio din Edinburgh apreciat la nivel naţional. Mă întrebam dacă fusese inspirat de Cam şi am întrebat. Din acel moment, ei doi m-au ţinut în priză, iar Jo şi Shannon interveneau din când în când. Eram foarte conştientă că Maia era foarte bosumflată lângă mine, iar tatăl ei era derutat.

Eram, de asemenea, conştientă că era timpul să-mi primesc viaţa înapoi, fiindcă nu mai era vorba *dacă* urma să sufăr, ci *când.*

CAPITOLUL 11

— De ce vă uitaţi aşa la mine? a întrebat Maia, aruncându-ne un zâmbet obosit mie şi lui Logan.

Venise acasă de la şcoală şi ne găsise în living, aşteptând-o. Trecuse o săptămână de când mersesem la cumpărături cu Logan şi era din nou ziua lui liberă. O petrecuserăm făcând ultimele retuşuri în camera Maiei.

Logan avea un chip complet lipsit de expresie.

M-am abţinut să mă strâmb la el şi i-am zâmbit fiicei sale.

— Logan are o surpriză pentru tine.

Nu-i puteam reproşa lipsa de entuziasm, fiindcă ştiam că sub rezerva stoică era un ghem de nervi. Voia ca totul să fie perfect pentru Maia.

Sprâncenele Maiei s-au ridicat drept răspuns.

— Bine.

— Pe-aici, a spus Logan.

Şi-a pus mâinile pe umerii ei, a întors-o cu blândeţe şi i-a acoperit ochii cu palmele. A condus-o afară din apartament. Ea a chicotit şi am văzut umerii lui relaxându-se puţin. M-am grăbit pe lângă ei ca să deschid uşa şi am râs la încercările lui Logan de a o ghida. Maia s-a împiedicat de prag, iar el a întins braţele ca să n-o lase să cadă. Fata şi-a ridicat bărbia ca să-l privească, iar Logan i-a zâmbit.

— Poate ar fi mai bine să-ţi acopăr ochii când ajungem în apartamentul nostru.

Maiei nu i-a scăpat accentuarea cuvântului „nostru” şi s-a întors spre mine, cu ochii strălucind.

— Haideţi!

M-am grăbit să-i deschid uşa lui Logan.

Odată intraţi cu toţii, Logan a insistat să-i acopere iar ochii şi le-a luat de două ori mai mult timp decât de obicei ca să ajungă în camera Maiei. El a ghidat-o şi i-a spus:

— Sper să-ţi placă, draga mea.

Şi-a luat palmele de la ochii ei.

Maia a clipit de câteva ori, iar ochii i s-au făcut tot mai mari, pe măsură ce privea în jurul ei.

Logan vopsise camera într-un verde liniştitor. Patul Shaker alb era în centru şi găsiserăm noptiere asortate, un birou şi un dulap. În colţ se afla un fotoliu pentru citit, foarte drăguţ, îmbrăcat în catifea verde, de care mă îndrăgostisem şi eram sigură că şi Maia va simţi la fel. Îi pusesem o lenjerie de pat într-o combinaţie de verde-crud şi crem-şampanie. De-a curmezişul patului era drapată o cuvertură de catifea-verde crud, iar eu aranjasem cinci pernuţe decorative de diverse forme şi mărimi, în nuanţe de verde şi crem, deasupra pernelor pentru dormit.

Pe noptiere se aflau lămpi aurii, cu abajururi crem, de mătase şi îi cumpărasem parfum şi cosmetice, pe care i le aranjasem pe birou. Din multele ei poveşti despre Leigh şi La-la, aflasem care erau trupele ei favorite. Găsisem postere cu unele dintre ele, le înrămasem şi le pusesem pe pereţi. Deasupra patului era o lucrare de artă abstractă pe pânză, în culorile în care decorasem camera.

Îi aşteptam cu sufletul la gură reacţia. Mirarea de pe chipul ei s-a topit brusc în lacrimi.

Logan mi-a aruncat o privire speriată.

I-am zâmbit ca să-l liniştesc şi, înainte să pot spune ceva, Maia s-a îndreptat încet spre el, cu gura tremurând, cu pieptul ridicându-i-se de parcă încerca să-şi ţină lacrimile sub control şi şi-a aruncat braţele în jurul lui. Părea o fetiţă, şi am simţit că-mi dau şi mie lacrimile.

Logan a primit îmbrăţişarea, ţinând-o în siguranţă în braţele lui puternice.

A sărutat-o pe creştet, spunând:

— Să înţeleg că-ţi place?

A încuviinţat, lipită de pieptul lui.

— O ador. E minunată.

Laudele ei abia rostite ne-au ajuns cu greu la urechi. Au mai urmat câteva smiorcăieli şi emoţii înăbuşite, înainte să se retragă şi să-şi şteargă obrajii.

— Mulţumesc!

Inima mi s-a strâns când mi-am dat seama că ochii lui Logan străluceau de emoţie. I-a luat faţa în mâini şi a şoptit:

— Bine-ai venit acasă, draga mea!

Nu mi-am mai putut împiedica lacrimile şi nu eram ruşinată de ele. Era atât de emoţionant să fac parte din povestea asta!

Maia mi-a zâmbit timid.

— Mă duc să împachetez.

— Da.

S-a grăbit spre mine şi m-a îmbrăţişat strâns, înainte să iasă în grabă.

Şi atunci m-am trezit în braţele lui Logan. Am scos un sunet de uimire, înainte să mă relaxez. Mi-am strâns braţele în jurul lui, încercând să nu mă gândesc la cât de cald şi de puternic îl simţeam, la muşchii tari ai spatelui de sub degetele mele. Mirosea extraordinar.

La naiba!

Îmbrăţişarea nu a ţinut destul. S-a retras, dar nu ca să se îndepărteze. Mi-a luat chipul în mâini, aşa cum făcuse cu Maia, şi degetele lui mari mi-au şters urmele lacrimilor de pe obraji. Mă simţeam oarecum pierdută, privind în ochii lui frumoşi.

— Nu există nicio cale să-ţi mulţumesc aşa cum se cuvine, a spus.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti, am şoptit, încercând să găsesc puterea de a vorbi şi să trec peste reacţia trupului meu la apropierea lui.

Mă furnica peste tot.

Inclusiv în locuri în care Logan nu ar fi trebuit să mă facă să simt asta.

Furnicăturile s-au transformat în fiori când şi-a coborât mâinile, iar degetele lui mari au desenat un traseu de-a lungul gâtului şi claviculei mele. M-a lăsat, dar şi-a pus mâinile pe talia mea.

Luată prin surprindere, am întredeschis buzele, iar asta i-a atras privirea.

Nu mai puteam să respir.

Un zgomot vibrant a întrerupt intensitatea momentului, iar eu m-am încruntat, confuză.

Logan s-a dat înapoi, fără să mă privească în ochi.

— Telefonul, a mormăit, căutând în buzunarul blugilor.

Mai mult decât derutată de ce se întâmplase, am dat să ies din cameră.

— Eu... merg să văd ce face Maia.

Clătinând din cap, am ieşit din apartament.

Ce naiba se petrecuse?

Nu fusese deloc un flirt, deci nu putuse să fie ceva cu implicaţii sexuale. De fapt, ştiam sigur că nu era, fiindcă el nu era deloc atras de mine. Am clătinat iar din cap şi m-am năpustit în apartament, iritată.

Mi-aş fi dorit ca nenorocitul ăsta să nu fie atât de afectuos cu mine!

Asta era. Avusesem dreptate cu o săptămână în urmă, la restaurant, când flirtase cu chelneriţa. Desigur, de îndată ce Maia se supărase din cauza asta, se oprise, însă îmi amintise de un lucru

foarte important.

Eu nu eram genul lui Logan Macleod şi nu aveam să fiu vreodată.

Şi, sincer, în orice altă dimensiune, nici el nu ar fi fost genul meu. Mă aruncasem în asta în condiţii pe care nu le puteam controla.

Ei bine, gata!

Trebuia să iau distanţă faţă de el, fără să mă îndepărtez de Maia. Eram capabilă de asta.

Era *necesar.*

Ştergându-mi momentul din minte, am intrat şi am văzut-o pe Maia împachetându-şi hainele în valiza pe care i-o lăsasem.

— Eşti aproape gata?

A ridicat privirea şi mi-a zâmbit timid.

— Draga mea, eşti bine?

A ridicat din umeri şi a început să plângă iar.

— Îmi va fi dor de tine.

Am intrat şi am luat-o în braţe.

— Nu plec nicăieri. Voi fi alături şi poţi veni să mă vezi când vrei tu.

Am lăsat-o să mai plângă puţin, până când s-a retras ca să se apuce din nou de împachetat.

— Sunt cam emoţionată, a recunoscut.

— E perfect normal. Dar tu şi Logan veţi avea o viaţă minunată, care va compensa anii pierduţi. I-am zâmbit, tachinând-o. Va trebui să fii blândă cu el.

Maia a chicotit şi a încuviinţat. M-a mai îmbrăţişat o dată, iar eu am condus-o la uşă. Logan o aştepta şi a venit să-i ia valiza.

Eram la doar câţiva paşi distanţă, dar mi s-au părut kilometri când am privit cum o conduce pe palier. Maia mi-a zâmbit, cu faţa umedă de lacrimi, şi a dispărut.

Logan mi-a făcut un semn din cap, iar eu i-am făcut cu mâna şi am închis uşa.

În spatele ei m-am lăsat să alunec până jos, privind în gol.

Dar situaţia asta n-a durat mult. Nu am avut timp, fiindcă orice griji aş fi avut că nu o s-o văd pe Maia (şi da, poate şi pe Logan) s-au evaporat când a devenit clar că nici ea, nici tatăl ei nu intenţionau să mă uite.

Două săptămâni mai târziu, eram în bucătărie. Trecuse prima săptămână din mai, iar eu eram ocupată cu treburile obişnuite.

Luam cina cu Maia şi cu Logan.

Cumva, ne obişnuiserăm aşa. După ore, Maia îşi petrecea cam o oră la Leigh sau La-la, apoi venea la mine. Îşi făcea temele şi eu o ajutam dacă puteam, în timp ce pregăteam cina, până ajungea Logan de la muncă. Dacă eram prea ocupată ca să gătesc, comandam ceva din oraş pentru toţi.

— Ce-a spus La-la? am clătinat din cap, crezând că nu auzisem

bine.

— La-la a spus că e de părere că profesorul nostru de muzică, domnul Tatum, are o aventură cu profesoara de muzică, doamna Rogers.

Am împărtăşit o privire îngrijorată cu Logan.

Stăteam în bucătărie, mâncând ce comandasem de la restaurantul chinezesc.

— Şi La-la a văzut ceva care să o facă să creadă asta?

— Da. A spus că doamna Rogers se joacă cu verigheta de fiecare dată când vorbeşte cu domnul Tatum.

— Cât de plictisită e fata aia, dacă observă aşa ceva? a spus Logan, arătând la fel de surprins ca mine.

— Cred că ideea mai importantă este că La-la nu ar trebui să răspândească zvonuri bazate pe faptul că o femeie se joacă cu verigheta.

Maia a ridicat din umeri.

— Nu eu am spus.

— Poate ar trebui să-i spui Laylei să înceteze.

Maia a căscat ochii la mine.

— E vorba de La-la. Doar Armata Britanică şi un tanc Challenger 2 ar putea să o oprească din vorbit.

Logan s-a înecat cu mâncarea.

Am luat o gură de apă ca să-mi ascund zâmbetul. Când m-am simţit stăpână pe mine, m-am uitat iar la ea.

— Maia, nu e frumos să răspândeşti zvonuri.

— Ştiu. Eu nu o să fac asta, a promis. – îmi dai te rog biscuiţii cu creveţi? mi-a cerut Logan, iar eu i-am împins spre el. Am aflat cine fura la muncă, a anunţat, întinzând orez şi pui pe un biscuit.

— Serios?

De la bar începuseră să lipsească bani în ultima săptămână. Asta îl înnebunea pe Logan, iar eu ştiam că avea parţial de-a face cu simţul său de răspundere şi cu faptul că avea dosar penal, iar banii lipseau exact din locul în care era el angajat. Braden îşi pusese obrazul pentru el ca să-i ofere postul din Fire şi ştiam că Logan nu voia să-l dezamăgească.

— Una dintre hostessele de la clubul de noapte a început...

S-a oprit şi i-a aruncat o privire Maiei. Făcea asta deseori, când voia să spună ceva şi îşi amintea că fiica lui de cincisprezece ani era prezentă.

— A început o relaţie cu unul dintre barmanii mei. A aflat cumva că am dosar şi a crezut că ar fi uşor să fure bani şi să mă învinuiască.

Am simţit cum începe să-mi fiarbă sângele de furie şi am remarcat că obrajii Maiei se încing.

— Cum ai aflat că ea era?

— Din fericire, barmanul cu care se... cu care are o relaţie a remarcat o schimbare în situaţia ei financiară. A devenit bănuitor şi a

prins-o aseară, când închidea barul. Ea crezuse că el era cu spatele.

— Nemernica! s-a răstit Maia, furioasă.

Logan a încuviinţat.

— Maia, nu vorbi aşa! am zis şi m-am uitat la Logan. Dar Maia are dreptate. Ai chemat poliţia?

Logan a clătinat din cap.

— Îl ştii pe Braden. Cred că şi-a făcut griji că mi-ar crea probleme, prin urmare i-a spus că-i poate da banii înapoi sau cheamă poliţia. A început să-i dea banii înapoi.

Maia a pufnit, jucându-se cu mâncarea din farfurie.

— Oamenii sunt naşpa.

— Doar uneori, i-a spus el. Fac greşeli. Cu toţii facem. Simţind că o cuprinde furia din pricina nedreptăţii faţă de tatăl ei, am hotărât să schimb subiectul.

— Că veni vorba de greşeli, am făcut azi una.

— Da? a ridicat ea capul din farfurie.

— Da. Am ascultat nenorocita de formaţie care-ţi place atât de mult.

— Ah! s-a revoltat ea. Care?

— The Charmed Umbrellas... Potatoes... Waling stick, am ridicat din umeri, tachinând-o.

— The Charitable Rifle, a pufnit ea. Nu sunt groaznici.

M-am uitat la Logan.

— Cum au reuşit cu un asemenea nume? Nu are niciun sens.

El a ridicat din umeri, cu buzele tremurând.

— Grace, serios, îţi arăţi vârsta, a zis Maia şi mi-a aruncat privirea pe care o cunoşteam că-nseamnă „la naiba!”

I-am zis în felul meu acelaşi lucru, adică „la naiba!”

— Nu pot să cred c-ai spus una ca asta. Să ştii că douăzeci şi opt de ani nu e chiar atât de mult.

— E cu *treisprezece* mai mult decât am eu, a zâmbit ea.

— Eşti răutăcioasă.

Logan a pierdut lupta şi a privit mâncarea zâmbind pieziş.

Înainte ca Maia să apuce să-i răspundă, cineva a sunat la uşă. M-am încruntat.

— Mă întreb cine-o fi.

Era o blondă înaltă, cu picioare lungi şi curbe accentuate. Purta blugi skinny, tocuri cui şi un pulover strâmt, cu un decolteu adânc, în V, foarte generos. Nu purta geacă şi nici nu avea nevoie, fiindcă era foarte cald pentru luna mai. Ochii ei mari şi albaştri s-au mărit când am apărut eu.

— Ăăă... a făcut ea cu sprâncenele unindu-i-se, semn că era derutată. Îl caut pe Logan.

Era americancă.

Mi-a picat faţa. Era *acea* americancă?

— Intră, m-am trezit spunând, politicoasă cum sunt.

M-am dat la o parte şi am lăsat-o să între, iar parfumul ei puternic m-a copleşit.

Tocurile ei au făcut ţac-ţac pe podeaua mea de lemn şi am condus-o spre bucătărie. S-a oprit în uşă, iar Logan a căscat gura, surprins.

Ea i-a aruncat un zâmbet complice.

— Un bătrân de la parter mi-a spus că ai putea fi aici.

Zâmbetul ei a pălit când a observat-o pe Maia, iar tipa a devenit chiar confuză când m-a privit.

Logan şi-a lăsat furculiţa în farfurie şi s-a ridicat.

— Ce vecini amabili avem!

S-a lăsat o tăcere ciudată.

— Sharon, ea e fiica mea, Maia, iar ea e prietena mea, Grace. Ea e Sharon.

După care s-a dus spre Sharon şi a întrebat-o încet:

— Ce cauţi aici?

— Păi.. A zis tipa şi-a băgat mâna în geanta ei mare şi a scos un dispozitiv, ţi-ai lăsat azi la mine ipad-ul, şi m-am gândit că ai nevoie de el.

— La naiba! L-am căutat peste tot la birou. Mersi.

L-a luat din mâna ei.

Am simţit că mi se face rău.

În tot timpul ăsta, se văzuse cu americanca, deşi îmi spusese că o terminase cu ea.

M-am simţit... trădată.

Ştiam că nu era corect faţă de Logan, fiindcă nu aveam o relaţie, dar... mă gândesc că uneori nu te poţi abţine.

— Tati, cine e? a întrebat Maia, obraznică.

Era prima dată când îi spunea lui Logan „tati”.

S-a uitat la ea, uşor confuz.

— E o prietenă, Maia.

— Luăm cina şi ne întrerupe.

— Maia, i-a spus el pe un ton de avertisment. Nu fi nepoliticoasă!

— Nu eu sunt nepoliticoasă, a mormăit ea şi s-a întors pe scaun, jucându-se din nou cu mâncarea.

Se uita în farfurie cu o expresie răutăcioasă care mă îngrijora. Logan trebuia să aibă mare grijă când aducea femei în viaţa ei.

— Sharon...

— Ar fi mai bine să plec, a spus ea aruncându-mi un zâmbet prin care încerca să se scuze. Îmi pare rău că v-am întrerupt.

S-a apropiat de Logan şi l-a sărutat pe obraz.

— Mi-a făcut plăcere să te revăd.

Logan a condus-o afară şi am simţit din nou că mă cuprinde frustrarea la zgomotul tocurilor ei lovind podeaua.

Când s-a întors Logan, Maia s-a uitat la mine:

— Pot să mă ridic?

M-am uitat peste umărul ei la Logan, iar el a încuviinţat.

— Sigur, i-am zâmbit eu şi i-am luat farfuria.

Fără alte cuvinte, Maia s-a ridicat şi a plecat.

Logan şi-a frecat ceafa.

— N-ar fi trebuit să se-ntâmple aşa.

Îngrozită că dorea să discute despre asta, i-am întors spatele şi am început să curăţ farfuriile.

— Dacă ai o iubită, cred că e mai bine să-i faci cunoştinţă cu Maia. Pentru viitor.

— Dar nu am... Sharon... Nu am... Uite, între Sharon şi mine nu este nimic. M-am despărţit de ea. Azi a fost o scăpare.

Nu am spus nimic.

— Vreau să spun că am petrecut doi ani în închisoare şi când am ieşit, am încercat să compensez faptul că nu mai făcusem sex de doi ani. Când te obişnuieşti... M-a sunat, iar eu am mers la ea pentru prânz şi...

— Nu vreau să ştiu detaliile.

I-am aruncat o privire peste umăr, încercând să-mi ascund furia.

— Suntem prieteni, dar nu suntem atât de apropiaţi.

— Vreau să spun că a fost o întâmplare. Nu e ceva serios şi nu se va repeta.

Am început să pun farfuriile în maşina de spălat vase.

— *Ea* ştie asta?

— Are o viză de şase luni. Ştiam amândoi că e temporar. Nu vrei să te întorci? Nu-mi place să vorbesc cu spatele tău.

Am făcut un efort şi m-am întors, sprijinindu-mă de blat.

— Doar dacă nu visează la un scoţian dur care să-i facă o propunere.

Logan m-a privit de parcă eram dusă.

Am râs fără să fiu amuzată.

— Ce? Nu crezi că femeile gândesc aşa? Multe au fantezii şi idei romantice şi, oricât de bine am înţelege realitatea unei situaţii, există mereu lucruşoarele astea numite imaginaţie şi speranţă, iar ele ne fac să ne gândim la chestii nebuneşti, cum ar fi că ne dorim ca un manager de club afemeiat să se căsătorească cu noi şi să ne ofere o viză permanentă.

— Nu cred.

— Ba da.

— Atunci e dar că s-a terminat.

— Groaznic! Oare unde vei mai găsi o partidă bună?

Logan a izbucnit în râs şi s-a ridicat. Încă râzând, şi-a luat farfuria şi a pus-o în maşina de spălat. Când se ridicase, ne apropiaserăm prea mult pentru cât mi-aş fi dorit. A zâmbit.

— Mersi pentru cină.

L-am privit cum pleacă, gândindu-mă că-l detestam oarecum şi mă detestam fiindcă îl detestam, când nu era vina lui că aveam

sentimente pentru el.

— Ah, şi... Grace?

S-a uitat peste umăr:

— Să nu mai spui niciodată „partidă bună”.

CAPITOLUL 12

— Te cunosc?

Chloe m-a privit de sus până jos, cu o expresie sfidătoare.

— Nu-mi face asta!

Am oftat şi m-am strecurat pe scaunul de lângă ea, de la bar. După ce plecase Logan o sunasem pe Chloe ca să stabilesc o ieşire de urgenţă. Aveam nevoie să beau ceva şi să mă sfătuiesc cu prietena mea. Dar nu aveam nevoie să fie acidă.

— Ştiu că am fost ocupată în ultima vreme şi îmi pare rău, dar... Nu mi-am terminat propoziţia. Adevărul era că nu fusesem cea mai bună prietenă.

— De fapt, îmi pare rău şi atât.

Chloe s-a strâmbat.

— Ai viaţa ta, Grace. Nu e cazul să te scuzi. Te tachinam doar. Ne-a întrerupt barmanul.

— Ce să vă aduc?

M-am lăsat pe-o parte, sprijinindu-mi cotul de bar şi bărbia în palmă.

— Talisker şi bere cu ghimbir, te rog.

Chloe a inspirat adânc.

— Whisky? OK, cui trebuie să-i sparg capul?

— Mie, am suspinat şi am închis ochii. La naiba, Chloe! Mă las dusă de val, mă îndrăgostesc de Logan Macleod şi am nevoie să mă ajuţi să mă opresc.

— Ştiam eu!

Am deschis ochii brusc şi am privit-o cu furie.

— Nu te da mare!

Şi-a ascuns zâmbetul în spatele paharului şi a luat o gură din cocktailul fructat.

— Nu mai zâmbi!

A pufnit:

— Bine, morocănoaso! Spune-mi de ce trebuie să te opresc. I-am văzut poza pe Facebook. E... uau!

Am ridicat din sprâncene:

— Facebook?

Cum naiba îl găsise pe Facebook? Logan avea cont pe Facebook? Nu părea în regulă.

— Am devenit prietenă cu Maia după ce am vorbit la telefon şi...

— Ai vorbit cu Maia?

— Da. Când te-am sunat, a răspuns ea. Am vorbit puţin. E tare

drăguţă.

Era genul lui Chloe să se împrietenească cu Maia după o simplă discuţie.

— Ai adăugat-o la *Prieteni* pe Facebook? Ştii că eşti cu treisprezece ani mai mare decât ea?

Chloe a făcut o mutră.

— Nu m-am împrietenit cu ea doar aşa, ci ca să cercetez... A dat rezultate.

— Ed trebuie să-şi ia un job mai aproape de casă, am murmurat.

M-a ignorat.

— Maia a postat un selfie cu ea şi cu Logan.

Am ciulit urechile. Gândul la Logan pozând pentru un selfie cu fiica lui m-a îmblânzit.

— Să văd şi eu.

Rânjind, Chloe şi-a scos telefonul din geanta-plic. L-a butonat câteva secunde, apoi mi l-a dat. Intrase pe profilul Maiei de pe Facebook, iar poza de profil era un selfie cu Logan.

Era adorabil!

Maia râdea larg spre cameră, cu obrazul apăsat de al lui Logan, iar el avea acel zâmbet mic, care devenea sexy chiar dacă el nu intenţiona asta. Am citit comentariile şi m-am încruntat.

— Uite ce spun copiii ăştia despre Logan.

— Ei au cincisprezece ani, iar el e sexy.

— E tatăl Maiei, nu...

Am căscat gura şi i-am băgat telefonul sub nas, arătându-i ce scrisese mai departe în comentariu.

— De unde ştie ea despre asta? Nu e normal. Asta... La naiba, asta e La-la.

Eram şocată. *OK, trebuie să limitez timpul pe care-l petrece Maia cu... fat*a asta *cu gura mare.*

— Frumos, Grace. Eşti de-a dreptul rea acum.

— Nu sunt rea când vine vorba de o adolescentă care vorbeşte mai dur decât pornografic.

— Poţi să fii mai dur decât pornografiile?

— Depinde de pornografie, a intervenit barmanul, cu un zâmbet obraznic, aşezând whisky-ul în faţa mea.

M-am gândit la Logan şi la Sharon.

— Să revenim la subiect, a spus Chloe. Nu vreau să te opresc, fiindcă eu cred că e bun pentru tine.

— Cum poţi să crezi asta? Nici măcar nu-l cunoşti.

— Ştiu că ai un foc în tine, pe care nu l-am mai văzut. Oamenii ăştia noi în viaţa ta... Maia, pe care o adori.

Am decis să-i povestesc despre Sharon, americanca.

— Asta nu înseamnă nimic.

Chloe a făcut un semn a lehamite.

Eram furioasă.

— E dar că nu mă asculţi. Eu nu sunt genul lui Logan. Deloc. Şi nici el nu e genul meu. Nu ştiu cum s-a întâmplat, dar ştiu că nu mă va vedea niciodată altfel decât ca pe o prietenă şi o să-mi frângă inima dacă nu fac repede ceva.

Chloe a ridicat din sprânceană.

— Tu te auzi vorbind? Ai spus că nu e genul tău şi totuşi discutăm despre ce simţi pentru el. Cine spune că nu simte şi el ceva pentru tine?

Am clătinat din cap, frustrată de încercările ei de a mă încuraja, în loc să mă descurajeze.

— Flirtează cu femeile care i se par atrăgătoare. Am fost martoră. Nu a flirtat niciodată cu mine. Niciodată. Chloe, toate femeile lui arată la fel, dar nu ca mine. Dacă nu caută o relaţie serioasă cu genul lui de femeie, atunci clar nu caută una cu mine. Va continua să se combine cu femei pe care nu vrea să le prezinte fiicei lui. Eu nu vreau să fiu o combinaţie dubioasă.

Chloe s-a încruntat.

— Ce naiba vrei să spui?

— Vreau să mă ajuţi să trec peste asta. Până acum am avut o serie lungă de întâlniri nereuşite. Câteva dintre ele au fost aranjate de tine. Te rog să cauţi mai bine şi să-mi găseşti cel mai bun partener. E timpul să refaci magia dintre Aidan şi Juno.

Prietena mea nu a părut mulţumită.

— Dar...

— Nimic. Logan nu e pe listă. Găseşte-mi unul viabil!

Ochii i s-au mărit, amuzaţi.

— Fie! O să-ţi găsesc partenerul perfect.

— Asta voiam de la tine.

Mi-am ciocnit paharul de al ei, simţindu-mă deja mai bine.

* * *

Câteva zile mai târziu, în timp ce mă ajuta să încarc maşina de spălat vase, Maia s-a întors spre Logan, care sorbea dintr-o bere la mine în bucătărie. Tocmai terminaserăm de luat cina împreună. Iar.

— Fiindcă e vineri, putem să vedem un film?

— Ţi-ai terminat temele?

— În mare parte. M-am gândit să termin duminică restul. Nu am multe de făcut. Întreab-o pe Grace.

Am privit peste umăr şi l-am văzut că mă întreabă din privire.

— Aşa este.

Logan a zâmbit.

— Atunci, putem vedea un film.

— Hai şi tu, Grace. Tata a cumpărat un fotoliu nou şi e grozav, poţi să stai tu în el.

Am chicotit la generozitatea ei.

— Fără filme de gagici, vă rog, a adăugat Logan. Nu vreau să vă aliaţi împotriva mea.

— Votăm, a spus Maia. Şi promit să nu votez un film de gagici. Sunt porcării, oricum. Mereu e vorba de doi idioţi care nu înţeleg arta comunicării.

— Nu e nimic rău la un film de gagici de calitate, am contrazis-o, dar am râs la evaluarea ei. Dar, din păcate, nu votez, fiindcă nu pot veni.

— De ce? a părut Maia dezamăgită.

— Am alte planuri.

— Ah. Păi, schimbă-le.

Am râs, dar Logan i-a rostit numele ca pe o avertizare şi a clătinat din cap spre ea:

— Poate că Grace are planuri cu ceilalţi prieteni ai ei, Maia. Aminteşte-ţi că mai există şi ei.

Maia a pufnit:

— Ah, da. Am uitat că avea o viaţă înainte să o acaparăm noi.

Amândoi şi-au zâmbit maliţios.

— Ce amuzanţi sunteţi, am spus sec. Dar vă înşelaţi!

— Despre?

— Planurile mele. Nu mă văd cu prietenii.

Am simţit un nod în stomac şi am ştiut că, pe de o parte, era de emoţie pentru întâlnirea de diseară şi, pe de altă parte, de încântare pentru că ar fi putut fi sfârşitul infatuării lui Logan.

— Mă întâlnesc cu un tip.

Declaraţia mea a fost urmată de o tăcere grea.

Maia m-a privit oripilată, iar faţa lui Logan s-a golit de expresie.

— O întâlnire? a pufnit Maia, de parcă ar fi fost un cuvânt murdar.

Am izbucnit în râs.

— Da. Mai fac şi asta uneori. Trebuie să-mi ascund răutatea ca să pot s-o fac, dar mă descurc.

— Cu cine? aproape c-a strigat Logan, cu un chip care nu mai era gol de expresie, ci furios.

Am clipit repede, surprinsă de reacţie. Ce însemna asta? Logan îndrăznea să facă pe fratele mai mare protector?

Doamne, oare viaţa mea putea să devină şi mai jalnică? Fusesem retrogradată la „membru al familiei” pentru el.

— Cu un coleg de-al lui Chloe. Ea a aranjat totul şi spune că e un tip mişto.

Se părea că era divorţat, avea doi copii şi căuta din nou ceva serios, după ce petrecuse un an mergând la întâlniri. De îndată ce Chloe auzise asta, ştiuse că trebuie să încercăm. Spusese că era exact ce căutam.

Am simţit un nou roi de fluturi la gândul de a-l întâlni.

— O întâlnire pe nevăzute?

Logan încă era încruntat.

— Da.

— Fiindcă ai avut mare noroc cu ele, în trecut.

Am făcut o mutră amintindu-mi că mă salvase de ultimul partener.

— Ai asistat la una care a mers prost şi crezi deja că ştii totul.

Maia s-a ridicat brusc şi a traversat încăperea spre uşă.

— Mă duc să aleg un film, ne-a aruncat peste umăr, înainte să dispară.

— Maia? am strigat, îngrijorată.

Nu am auzit nimic decât uşa de la intrare, trântită. M-am uitat la Logan, confuză.

— Nu mă întreba pe mine! încă încerc să-i înţeleg reacţiile în jumătate din zi.

Mi-am muşcat buza.

— Poate că simte că o abandonez, dacă nu stau să mă uit cu voi la film.

— Poate.

— Nu-mi place să o dezamăgesc, dar trebuie să priceapă că am şi alţi prieteni şi că, dacă mă văd cu alţi oameni, nu înseamnă că o las baltă.

— Vorbesc cu ea despre asta.

— Mulţumesc.

S-a ridicat, oftând.

— Parcă e o altă limbă şi nimeni nu mă învaţă s-o vorbesc.

— Adolescentina? am zâmbit empatic.

— Nu. Feminina, în general.

— Asta fiindcă suntem mult mai deştepte decât bărbaţii. E dificil pentru voi, creaturile simple, să ţineţi pasul, i-am zâmbit eu cu seninătate.

— Foarte amuzant, Grace, şi-a îngustat el ochii spre mine. S-a întors să plece, apoi s-a răzgândit. Deci cu cine te vezi în seara asta?

— Se numeşte Colin. Lucrează la agenţia de imobiliare cu Chloe.

— Pare un ratat.

Am răbufnit:

— De unde ai mai scos-o şi pe-asta?

— Singurii tipi pe nume Colin pe care i-am întâlnit s-au dovedit a fi nişte rataţi, iar agenţii de imobiliare nu sunt mai buni decât comis-voiajorii.

— Are o slujbă decentă, e divorţat, are copii. Nu e un ratat.

— Asta-l face să pară un ratat şi mai mare.

Logan s-a întors cu totul spre mine, gata de ceartă.

— Pare responsabil şi pregătit pentru un angajament! am zis, simţind că-mi sare ţandăra la această dovadă de protecţie exagerată.

— Serios? Responsabil? Cine are grijă de copiii lui cât timp e cu tine în oraş?

— Mă gândesc că fosta lui soţie. A divorţat de ea, Logan. Nu a ucis-o.

— Păi da, de ce să o ucidă, când o poate păstra în preajmă, ca dădacă, în timp ce el le-o trage femeilor frumoase şi uşor de impresionat? a făcut el un semn spre mine, iritat.

Am fost şocată, pentru o clipă.

Dincolo de ridicolul vorbelor sale era o senzaţie de furie pură, iar eu am fost uimită de cum mă vedea. Aş fi putut fi Shannon, ţinând cont de felul în care-mi vorbea de sus.

— Nu sunt uşor de impresionat! am strigat, şi am ieşit în grabă. Poţi să pleci şi fără să te conduc la uşă! Trebuie să mă pregătesc de *întâlnire*!

Fusesem surprinsă de faptul că tipul pe nume Colin mă invitase să bem ceva şi nu la cină, dar am decis să ignor orice bănuială şi să mă gândesc că încerca să facă din prima noastră întâlnire ceva mai relaxat.

Ar fi trebuit să-mi ascult instinctele.

Când l-am văzut, mi s-a părut chipeş. Era înalt, brunet, bine proporţionat. Fermecător, s-a ridicat de la bar ca să mă sărute pe obraz şi să-mi strângă mâna. Mirosea bine. Şi nu-şi putea lui ochii de la decolteul meu.

Nu părea atât de în vârstă încât să fie tatăl divorţat a doi copii.

Când m-am aşezat în faţa lui, cu un pahar de vin în mână, am spus imediat:

— Chloe mi-a zis că ai doi copii.

S-a înecat cu berea.

— Poftim? a tuşit el în pumn, cu ochii strălucind de amuzament.

Aveam s-o omor în chinuri pe Chloe de îndată ce puneam mâna pe ea.

I-am aruncat lui Colin un zâmbet vag.

— Nu eşti nici divorţat?

A clătinat din cap, rânjind:

— Ce absurdităţi ţi-a zis Chloe!

— Te rog, spune-mi măcar că te numeşti Colin.

— Da, *mă numesc* Colin şi lucrez cu Chloe, dar nu am fost niciodată căsătorit şi nu am copii.

Ce fel de joc juca prietena mea?

— Tu te numeşti Grace, nu? m-a tachinat.

M-am uitat în ochii lui căprui şi am încuviinţat. Nu ştiam ce pusese la cale Chloe, dar Colin părea <u>am</u>uzat.

— Nu ştiu de ce mi-a spus lucrurile alea.

— Chloe are un simţ al umorului foarte straniu. Dar mi-a spus că sunt al doilea tip de la agenţie cu care ieşi la întâlnire.

Mi s-a părut că sesizez ceva plin de subînţeles în ochii şi în tonul său, dar am ignorat sentimentul, hotărând că eram paranoică.

— E o agenţie imobiliară mare, am glumit.

A chicotit şi s-a aplecat peste masă.

— Locul ăsta e puţin cam pretenţios. De ce nu o luăm pe scurtătură şi mergem la mine?

Am clipit, nedumerită. Nu puteam nega că avea ochii plini de dorinţă. Nu cred că eram paranoică.

— Poftim?

— Ţi-aş mai putea lua ceva de băut dacă vrei, dar m-am gândit să nu irosim o parte din noapte, nu?

Cu câteva luni în urmă, m-aş fi simţit jignită, m-aş fi bâlbâit, aş fi roşit şi aş fi ieşit din situaţia asta scuzându-mă de parcă ar fi fost vina mea. Orice, doar să evit să mă confrunt cu realitatea.

Aşa că puteam da vina numai pe Logan – influenţa lui m-a făcut să trec peste teama de confruntare şi să întreb direct: – Vrei să spui că ai venit la întâlnirea asta doar ca să ţi-o tragi? Colin a ridicat din umeri şi a încuviinţat, de parcă era evident.

— Chloe ştie că-mi place doar să mă distrez. Nimic serios. Sunt convins că ţi-a spus asta. Sau nu?

Am făcut o grimasă. Da, urma să o strâng de gât.

— Nu. Nu mi-a spus.

— Deci... nu e vorba de sex? Nu vrei să mergem la mine? Cumva, am reuşit să mă abţin să-i arunc băutura în faţă. Nici măcar nu discutase cu mine cinci minute înainte să decidă că nu voia altceva decât o mică partidă de sex. După mine, felul în care el acţiona era doar o formă de masturbare.

Mi-am luat geanta şi haina şi i-am aruncat un zâmbet vag.

— Nu. Mă tem că ar fi o experienţă dezamăgitoare pentru amândoi.

M-am ridicat şi m-am uitat la el cu o sclipire în ochi:

— Îmi plac doar lucrurile cu adevărat murdare şi trebuie să fiu capabilă să cunosc şi să am încredere în cineva înainte să-l las să îmi facă *absolut* tot ce vrea în pat.

Am ieşit din bar legănându-mi şoldurile, lăsându-l să privească în urma mea cu gura căscată, şi am râs când am ajuns afară, în noapte. Am privit peste umăr spre bar şi am clătinat din cap, încă zâmbind. Nu ştiu ce-mi venise, dar îmi plăcuse ce făcusem.

Totuşi nu suficient cât să n-o omor pe Chloe.

Triumful meu de moment, că-l făcusem pe Colin să creadă că tocmai ratase şansa vieţii lui, s-a risipit în timp ce mergeam spre casă.

Mă întorsesem de unde plecasem.

Chloe, cu înţelepciunea ei infinită (deloc!), mă adusese în această situaţie. Gândindu-mă la asta, mi-am dat seama exact de intenţia ei. Îmi sugera foarte dar că Logan era cel mai bun candidat pentru mine (ca de obicei, fără să asculte un cuvânt din ce-i spuneam) şi se hotărâse să încerce să-mi dovedească asta găsindu-mi un partener

foarte prost. Chloe îmi demonstrase că nu mai puteam avea încredere în ea că o să-mi stabilească vreodată o întâlnire decentă.

Abia dacă pusesem piciorul pe scară, când uşa lui Logan s-a deschis. Privindu-l cu ochii mari, am aşteptat să spună ceva. Dar el doar s-a uitat urât la mine. Încă era prost-dispus.

— OK, atunci, am spus şi am mers ca prin vis spre uşă.

Tocurile mele făceau zgomot, răsunând între pereţi. Probabil că asta îi dăduse de veste lui Logan că mă întorsesem.

— Ai ajuns devreme, a mormăit, când am băgat cheia în uşă.

— Da.

— De ce?

Aproape că am sărit în sus când i-am auzit vocea lângă mine. Am privit peste umăr şi am văzut că se lipise de spatele meu.

— D-aia, *tati.*

Furioasă, am deschis uşa şi am intrat, sperând să priceapă aluzia şi să dispară.

Dar nu s-a întâmplat aşa.

Logan a ţinut uşa şi m-a împins înăuntru.

— Ţi-a făcut ceva?

— Unde e Maia? am zis, când a închis uşa după el.

— Doarme. Am încuiat-o în casă.

— Ah, bine, am spus, îndepărtându-mă. Dacă izbucneşte un incendiu, şansele să scape sunt mai reduse.

— Poate să descuie din interior, a zis printre dinţi şi m-a urmat în bucătărie.

— Logan, nu am chef de chestia asta.

M-am întins să iau o sticlă de vin din frigider.

Mi-a luat imediat vinul din mână, iar eu am icnit iritată în timp ce desfăcea sticla şi îmi turna în pahar. A împins paharul pe blat, spre mine, cu atâta agresivitate, încât am avut noroc că a rămas vinul în el.

— Vorbeşte, mi-a cerut.

Am luat paharul şi m-am îndepărtat de el, ca să pot lua o gură.

— Grace, m-a avertizat.

Drept replică, m-am uitat urât la el, după care am pus paharul pe blat şi am început să mă deschei la haină. În fond, era casa mea. Mă puteam simţi confortabil.

— Nu ştiu dacă-ţi dai seama, Logan, m-am răstit, descheindu-mi nasturii. Dar nu sunt obligată să-ţi spun nimic despre viaţa mea.

Mi-am aruncat haina pe un scaun care se afla în colţul camerei şi m-am întors după pahar.

Tăcerea lui Logan m-a făcut să mă uit la el.

Mă privea, iar eu nu-mi puteam da seama ce însemnau ochii lui întunecaţi.

— Logan?

— Cu asta ai fost îmbrăcată? a zis, cu o voce gâtuită. Pentru el?

Mi-am privit rochia. Cumva, era dovada tuturor aşteptărilor pe

care le avusesem faţă de seara aceea şi de Colin, fiindcă era cel mai sexy lucru pe care-l aveam în garderobă şi nu o purtam pentru oricine. Era o rochie lungă până la jumătatea gambei, neagră, care îmi venea perfect. Avea bretele fine şi un decolteu mai adânc decât orice altă rochie de-ale mele. Purtam un sutien push-up sexy, care făcea minuni pentru sânii mei, altfel modeşti.

Îmi prinsesem părul pentru a pune în valoare rochia.

Deşi era mult mai puţin stridentă decât hainele pe care văzusem că le purtau femeile lui Logan, m-am simţit dintr-odată expusă când mă privea aşa.

Am roşit şi am luat o gură de vin.

— A meritat? a făcut el semn spre rochia mea cu o privire furioasă.

Am simţit că-mi creşte tensiunea.

— Nu e nimic rău la rochia asta.

— Păi, sigur n-a avut îndoieli cu privire la ce ai de oferit când ai apărut îmbrăcată aşa. Deci, ce s-a întâmplat? Sau a fost într-adevăr una scurtă?

Am inspirat adânc, jignită:

— Ieşi din bucătăria mea. A înconjurat blatul, venind spre mine.

— Nu înainte să-mi spui ce ţi-a făcut ticălosul ăla.

— Nu e treaba ta. Îţi spun a mia oară.

— Sunt de altă părere.

S-a oprit la câţiva centimetri de mine şi, fiind mult mai înalt, încerca în mod deliberat să mă intimideze, ca să-i răspund.

L-am ţintuit cu privirea.

— Eşti ridicol. Nu sunt sora ta!

Logan s-a dat înapoi de parcă îl lovisem şi, de mirare, făcuse ochii mari. După o clipă, a spus răguşit:

— Crede-mă, ştiu că nu eşti sora mea.

Asta ce însemna? M-am cutremurat sub căldura privirii lui şi am simţit că pielea de pe sâni mi se înfioară. Sfârcurile mi s-au întărit, apăsându-mi sutienul. Tremurând, m-am tras puţin înapoi.

— Vreau doar să ştiu dacă ţi-a făcut vreun rău, a spus Logan fără să mai pară furios.

— Nu.

Mi-am terminat vinul şi m-am întors, dar m-am sprijinit de perete, fără să fiu capabilă să mă mai ţin pe picioare – atât eram de tulburată.

Tensiunea din cameră era incredibilă şi începeam să mă întreb dacă nu cumva doar eu mă simţeam atrasă sexual de el sau şi el de mine. De fapt, începeam să mă întreb dacă nu cumva tensiunea era doar frustrarea mea sexuală şi atât.

L-am privit printre gene. Logan se întorsese spre mine, dar fiecare muşchi al corpului său părea încordat.

— Nu mi-a făcut rău, am repetat repede. Dar avea un scop bine stabilit.

Muşchiul maxilarului îi pulsa.

— Ce ai făcut?

— L-am spus că nu practic aventurile de o noapte fiindcă, dacă ajung în pat cu un bărbat, vreau să-mi facă tot ce-şi doreşte el şi pentru asta e nevoie să-l cunosc şi să am încredere în el.

— Ce-ai spus? m-a întrebat Logan, pe un ton sec.

— Glumeam, am ridicat eu din umeri, dar dintr-odată nu mi se mai părea amuzant.

— Mda, m-aş aştepta la un telefon de la el mâine. Să-i spui chestiile alea, să porţi nenorocita asta de rochie...

Se înfuriase iar.

Ca de obicei, furia lui m-a făcut să mă aprind şi eu.

— De ce te comporţi ca un cretin în seara asta?

— Chiar nu te prinzi? a strigat Logan, cu o privire neîncrezătoare.

— Aşa se pare! am ţipat şi eu.

— Păi, uite, ca să-nţelegi!

Abia dacă am avut timp să clipesc, înainte ca trupul lui să îl apese pe al meu de perete. M-a prins de încheieturi, ţinându-mă captivă. Respirând adânc, cu chipul la doi centimetri de al meu, m-a privit în ochi şi a spus răguşit:

— Cere-mi să plec, Grace!

Pielea îmi ardea. Întreg corpul îmi părea cuprins de flăcări. Îmi simţeam sânii umflându-se sub rochie, iar furnicăturile dintre picioarele mele ajunseseră la intensitatea unei pulsaţii constante. I-am inspirat mirosul, iar respiraţia mi s-a înteţit când i-am simţit erecţia. În partea inferioară a abdomenului am simţit un fior plăcut şi mi-am strâns picioarele, eram umedă.

— Grace, a şoptit şi şi-a aplecat capul spre mine. Spune-mi să plec!

— Nu, am murmurat, relaxându-mă, lipită de perete, iar el a gemut. Vreau să rămâi!

M-a privit în ochi, căutând parcă răspunsul la ceva nerostit.

— Dacă rămân, o să ţi-o trag.

Am tremurat, răspunzând la afirmaţia lui directă şi mi-am lins buzele înainte să-mi mişc picioarele, depărtându-le ca să încapă între ele. Ochii i-au scânteiat, iar eu m-am întins spre buzele lui şi am şoptit:

— Contez pe asta.

CAPITOLUL 13

Logan MacLeod ştia să sărute.

Îi simţeam buzele fierbinţi pe ale mele, când limba lui a cuprins-o pe a mea. Firele din barba lui îmi zgâriau pielea, sărutul lui a devenit mai profund şi şi-a frecat partea de jos a corpului de mine. Mi s-au întărit imediat sfârcurile. Nu mai fusesem niciodată sărutată cu atâta

lăcomie. De parcă nu s-ar fi putut sătura de mine.

Am scos o mică exclamaţie când mi-a lăsat buzele ca să-mi mângâie gâtul cu ale lui, ajungând până la despicătura dintre sâni. Mi-a strâns încheieturile când m-am arcuit spre gura lui. Ca răspuns, mi-a dat drumul şi s-a retras, ca să-mi privească faţa transpirată. Pielea mea părea în flăcări, gata să explodeze.

Abdomenul mi-a tresărit când i-am văzut pofta din priviri.

Nu mă mai simţisem niciodată atât de dorită.

Şi să fiu dorită de el...

— Logan, l-am implorat.

Ochii i-au scânteiat şi şi-a strecurat degetele sub bretelele rochiei. Cu o lentoare deliberată, care m-a făcut să gâfâi, mi-a coborât bretelele, trăgând de rochie până când a ajuns sub sutien. Apoi mi-a tras sutienul în jos, mi-a luat sânii în mâinile lui mari şi s-a uitat în ochii mei, cu zâmbetul lui sexy. Şi-a coborât capul şi am strigat când buzele lui mi-au înconjurat sfârcul. M-am întins spre el, cu braţele în jurul gâtului său, trăgându-l mai aproape. Am gemut, cu capul sprijinit de perete, în timp ce el lingea, sugea şi mă chinuia, ca apoi să se mute la celălalt sfârc. Toate simţurile îmi erau copleşite. Nu mă mai simţisem niciodată aşa, de parcă urma să-mi explodeze pielea dacă nu intra în mine.

M-am răsucit spre el, iar Logan a gemut cu gura îngropată în sânul meu. Sunetul a trecut delicios prin mine. Ca răspuns, şi-a apăsat corpul mai tare peste al meu şi a ridicat capul ca să mă sărute iar. Sărutul era mai puternic, mai umed şi mult mai dezlănţuit. M-am înfăşurat imediat în jurul lui şi cu degetele l-am cuprins de ceafă. Apoi mi-am împletit limba cu a lui, într-un sărut atât de profund, încât n-am mai ştiut de nimic altceva.

Voiam mai mult, pe loc.

Mâna mi-a alunecat sub tricoul lui şi l-am mângâiat pe abdomenul tare înainte să mi-o strecor în blugii lui.

A întrerupt sărutul, icnind, apăsându-se spre mâna mea, în timp ce încercam să-i cuprind erecţia, în ciuda blugilor strâmţi.

Am scos mâna şi am început să-l deschei.

— Te vreau în mine, am şoptit. Am nevoie de tine.

Mi-a luat cu blândeţe mâna de pe erecţia lui şi şi-a băgat mâna sub rochia mea. Când degetele lui mi-au mângâiat interiorul coapsei, a întrebat, cu gura lipită de a mea:

— Eşti pregătită pentru mine, Grace?

L-am muşcat de buza de jos şi am suspinat:

— Sunt foarte pregătită.

— La naiba, a gemut el, cu degetele în chiloţii mei. Eşti plină de surprize.

— Poftim? am spus, gâfâind, fiindcă îşi strecurase două degete în mine.

M-am împins în ele. S-a dat înapoi, ca să se uite în ochii mei, în

timp ce-şi mişca degetele ritmic.

— N-am crezut niciodată că te-ai putea aprinde după un tip ca mine.

Am gemut, abia dându-mi seama ce spunea şi l-am prins de braţ, de teamă că altfel s-ar opri.

— Doamne, mă termini!

Şi-a trecut buzele peste maxilarul meu, apoi mi le-a lipit de ureche:

— O să ţi-o trag până vezi stele verzi.

Am avut un orgasm cu degetele lui în mine, strigătul meu de eliberare fiind înghiţit de sărutul lui.

M-am cutremurat, sărutându-l şi sugându-i limba. Geamătul lui de răspuns m-a făcut să mă arunc în cel mai pasional sărut din câte trăisem.

I-am simţit mâinile calde şi aspre pe partea exterioară a coapselor, mângâindu-mi pielea, împingându-mi rochia în sus, spre talie. Logan mi-a prins chiloţii şi i-a tras în jos. I-am aruncat fără să îndrăznesc să întrerup sărutul şi brusc, furnicăturile dintre picioarele mele au crescut în intensitate.

I-am descheiat blugii, i-am împins împreună cu boxerii spre glezne şi l-am eliberat. Logan s-a tras puţin în spate şi eu am privit în jos.

Era mare.

Mai mare decât ce avusesem înainte în mine.

— Doamne, am şoptit.

Ochii lui s-au întunecat.

— Doar pentru tine, iubito, a spus, prinzându-mă de picioare, desfăcându-le şi împingându-se în mine.

— Logan! am strigat, simţind o durere plăcută, iar căldura lui pulsândă m-a copleşit.

Mă concentram doar pe senzaţia grosimii lui în mine, şi am încercat să respir, în timp ce trupul meu încerca şi el să se relaxeze. Logan a rămas nemişcat, respirând greu, parcă încercând să câştige controlul.

Eu nu voiam control. Voiam mai mult. Mi-am împins şoldurile în el, iar el m-a lipit de perete, ca să-mi încolăcesc picioarele în jurul lui. L-am împins mai adânc înăuntrul meu şi mi-am înfipt degetele în umerii lui.

— Logan!

Mi-am arcuit spatele, iar el a luat-o drept o invitaţie.

Gura lui m-a tras de un sfârc, iar muşchii din interiorul meu s-au strâns în jurul erecţiei sale, renunţând la orice urmă de control. Ne-am izbit de perete, el penetrându-mă dur, alunecând înlăuntrul meu şi în afară cu o frenezie crescândă.

Şi-a ridicat capul şi ochii ni s-au întâlnit, în timp ce-şi ţinea promisiunea de a mi-o trage tare. Privindu-mă, ochii i s-au întunecat.

— Grace! Vocea lui era guturală. Sunt... aproape, a gâfâit.

Am simţit că degetul lui mare îmi apasă clitorisul şi combinaţia dintre membrul lui în mine şi felul în care îmi freca clitorisul m-a terminat. Eliberarea mea a declanşat-o pe a lui, muşchii mei încordându-se în jurul erecţiei sale. Logan a scrâşnit din dinţi cu ochii la mine, cu muşchii încordaţi, gemând adânc, în timp ce şoldurile ne tremurau în frenezia orgasmului.

Lumea începea să se recompună în jurul meu, pe măsură ce euforia orgasmului scădea. Dintr-odată am fost conştientă de pieptul lui Logan, care se ridica lipit de al meu în timp ce încercam să ne recăpătăm respiraţia, de greutatea lui, de buzele care-mi atingeau gâtul.

l-am inspirat mirosul, fiindu-mi teamă să-i dau drumul.

Când s-a retras, am reuşit doar să mă uit în ochii lui, sperând că voi putea citi în ei ce anume gândea. Dar nu am putut. Am rămas perfect nemişcată, încolăcită în jurul lui, iar el m-a sărutat cu o blândeţe infinită pe gură. Buzele îmi tremurau când s-a retras din mine şi mi-a coborât picioarele pe podea.

— Iei anticoncepţionale? a întrebat el încet.

Am îngheţat.

Apoi mi-am dat seama.

Îl lăsasem înlăuntrul meu fără prezervativ. Cum de putusem să fiu atât de proastă?

— Da, am şoptit, fiindcă aşa era, dar nu asta era ideea.

O parte din tensiunea pe care o avusese în el se topise deja, când s-a aplecat să-şi tragă pe el boxerii şi blugii. M-am uitat la el cum se încheia, după care a făcut un pas spre mine.

Ce urma să facă?

Nu aveam idee.

Spre surprinderea mea, m-a apucat de marginea rochiei şi mi-a tras-o încetişor la loc. Apoi a tras bretelele sutienului şi rochiei înapoi, până când am fost complet acoperită.

Cu picioarele tremurând, am rămas pe loc, în stare de şoc, în timp ce el îmi mângâia obrazul cu degetele.

— Te-am rănit?

Am clătinat din cap.

Drept răspuns, Logan mi-a luat mâna într-a lui şi m-a condus spre baie.

— Te las să te speli şi apoi trebuie să vorbim.

Încuindu-mă în baie, am făcut ce-mi spusese el, cu pielea arzând, în timp ce imagini cu ceea ce tocmai se întâmplase îmi reveneau în minte. M-am sprijinit de chiuvetă şi m-am uitat în oglindă la obrajii mei roşii, la ochii prea strălucitori şi la părul meu, care scăpase din agrafele care-l ţineau la un loc. Ce se petrecea cu Logan? Se purta afectuos, dar era ciudat pentru cineva care tocmai făcuse sex

dementţial.

Nu putea nega asta. Simţisem cât de puternic fusese orgasmul lui. La fel ca al meu.

Am roşit iar.

Ce însemna „trebuie să vorbim”?

Exista o singură cale să aflu. Mi-am aruncat pantofii pe hol şi am încercat să intru calmă în bucătărie, unde Logan stătea pe un scaun.

M-am aşezat lângă el.

S-a întors să mă privească şi ochii lui mi-au spus tot ce doream să ştiu.

Tot ce nu doream să ştiu.

Iar respingerea, durerea... au fost groaznice. Simţeam o durere arzătoare în piept... cum nu mai simţisem înainte.

Logan şi-a coborât privirea, părând atât de solemn, încât durerea s-a intensificat şi am simţit că mă sufoc.

— Asta nu se poate repeta, Grace, a spus el, confirmând tot ce-i citisem în ochi.

Nu mai simţisem niciodată o pierdere ca asta. Era diferită de durerea pierderii familiei mele, fiindcă aceea fusese deliberată.

Nu voiam să-l pierd pe Logan.

Durea şi durerea era sporită de pierderea speranţei.

Înainte, nici măcar nu îmi dădusem seama că dincolo de pretenţiile mele de logică şi raţiune, mă agăţasem *de fantezia* cu Logan şi cu mine. Acea fantezie mă ajutase într-un fel despre care ştiam că nu era bun pentru mine pe termen lung, dar îmi făcuse fiecare zi mai frumoasă şi mai plină de speranţă.

Nu puteam spune nimic, fiindcă nu aveam voce.

— Trebuie să mă concentrez la Maia. În fiecare zi îmi amintesc că am pierdut cincisprezece ani din viaţa ei şi n-am şters nimic din răul făcut de Maryanne. Trebuie să compensez asta, Grace, şi singura cale e să-i ofer totul, acum. Merită asta. Merită să fie pe primul loc. Nu pot intra acum într-o relaţie.

Amintirea bruscă a lui Logan mişcându-se înlăuntrul meu nu-mi mai înfiora pielea. M-am simţit rece, vulnerabilă.

Umilită.

Proastă.

Oh, atât de proastă, la naiba!

De ce îi oferisem acea parte din mine, când ştiam deja că erau lucruri pe care nu mi le spunea şi că se ascundea în spatele scuzelor legate de Maia cum că nu putea avea o relaţie cu *mine*?

— Grace, a spus, când eu am continuat să tac, ochii lui frumoşi cerşindu-mi înţelegere. N-ar fi trebuit să fac asta cu tine... am acţionat impulsiv. Trebuie să mă opresc. Şi-a trecut mâna prin păr. Trebuie să-mi păstrez controlul. Să fiu bărbat. Uite unde m-a adus impulsivitatea. La închisoare, pentru Dumnezeu! Furia m-a făcut să deschid gura:

— Compari sexul cu mine cu ce ai făcut ca să intri la închisoare?

— Fireşte că nu.

— Ah, ce bine, am spus, ridicându-mă de pe scaunul de lângă el. M-aş fi simţit mai bine.

— Eşti furioasă, a oftat el. Grace, nu am vrut să...

— Să mi-o tragi? Da, am primit înştiinţarea.

Îmi doream dintr-odată cu disperare să plece, fiindcă mă simţeam atât de umilită... şi nu voiam să plâng în faţa lui.

— Acum poţi pleca, Logan.

S-a ridicat, cu chipul crispat.

— Nu face asta! Te rog! Ai fost atât de bună cu mine şi cu Maia! Trebuie să ştii că eşti ultima persoană pe care aş vrea s-o rănesc. Sunt un idiot, ştiu. A ridicat braţele: Ar fi trebuit să mă abţin. Ţin la tine şi sunt atras de tine – normal că sunt atras de tine, uită-te în oglindă! Dar nu am vrut să depăşesc linia şi să stric ce este între noi trei. Ştii cum se poartă Maia când adulmecă o urmă de femeie în viaţa mea. Nu pot face asta. Te rog să înţelegi.

Am mijit ochii, prea jignită ca să-i mai ascult explicaţiile. Tot ce voiam să ştiu era de ce.

— Atunci, de ce ai făcut-o? am întrebat, incapabilă să-mi ascund suferinţa.

Cel puţin, furia mea părea să ţină lacrimile sub control.

— Eram conştientă că nu-mi împărtăşeşti sentimentele, aşa că de ce ai trecut linia?

Părea chinuit de remuşcări.

— Am lăsat gelozia să mă cuprindă, a recunoscut, răguşit.

Am pufnit:

— Vrei să spui că te-ai supărat fiindcă un alt băiat s-a jucat cu jucăria cu care încă nu avuseseşi şansa să te joci tu?

— Nu face asta, m-a avertizat. Nu înrăutăţi lucrurile! Nu ştiam ce simţi pentru mine.

— Te rog, Logan. Asta o fi fost adevărat când ne-am cunoscut, dar am trecut de mult de rutina vecinilor care nu se-nţeleg.

Maxilarul i s-a încleştat.

— Am bănuit că eşti atrasă de mine, dar atât. Nu credeam că simţi ceva mai profund.

— Asta fiindcă aşa simt eu... o fată superficială. Mă cunoşti mai bine.

— Se pare că nu, s-a răstit, cu privirea întunecată de furie. Dar dacă vrei să-mi asum întreaga răspundere, o fac. Am fost un ticălos, te-am rănit şi urăsc asta. Chiar da. Îmi pare rău, a încheiat el, în şoaptă.

Am clătinat din cap şi mi-am înconjurat trupul cu braţele, întorcându-mă, fiindcă simţeam lacrimile gata să-mi ţâşnească.

— Eu sunt idioata care a uitat că-ţi place să nu te complici când ţi-o tragi şi să-ţi iei la revedere repede.

— Doamne...

— Nu. Te rog să pleci. Nu are rost să continuăm. Ai avut dreptate. Ar fi trebuit să-ţi spun să pleci atunci. Îţi spun acum.

După o clipă, l-am auzit plecând spre uşa bucătăriei.

Mi-am înghiţit lacrimile şi m-am întors.

— Logan.

S-a oprit, privindu-mă aproape cu speranţă.

— Nu vreau să mai vii aici, am spus, alungându-i speranţa. Maia e întotdeauna bine-venită şi mă voi purta civilizat cu tine, de dragul ei, dar prietenia noastră s-a încheiat.

S-a încordat şi m-a privit fără să-i vină să creadă:

— Mă ucizi, draga mea.

Lacrimile mi-au înceţoşat privirea.

— Te rog.

Am privit în altă parte, ştergându-mi lacrimile care-mi cădeau pe obraji.

— OK, a spus încet şi l-am auzit plecând.

După ce am auzit uşa închizându-se, am izbucnit în plâns, cu braţele strânse în jurul meu, de parcă aş fi putut astfel împiedica durerea să mă cuprindă.

CAPITOLUL 14

Există momente în viaţă care ne schimbă ireversibil. Uneori, acele momente sunt măreţe şi dramatice, tragice sau frumoase, în intensitatea lor. Alteori, sunt liniştite şi mărunte, asemenea paşilor care se îndepărtează de o uşă închisă. Subtilitatea acelor momente poate uneori să le ascundă impactul.

Uneori, impactul e profund, dar tăcerea momentului se pierde pentru ceilalţi, adăugând singurătatea în ecuaţie.

Aşa m-am simţit a doua zi, în timp ce mă uitam la monitor.

Mă îndrăgostisem pentru prima dată.

Iar el nu mă iubea.

Nu mai eram întreagă. Simţeam că dăruisem o parte din mine, fără să existe reciprocitatea care să umple golul lăsat în urmă.

Lipsa de afecţiune a familiei mele fusese cu mine atâta vreme, încât, crescând, devenise parte din mine. Fiecare parte pe care încercasem să le-o ofer dispăruse, până devenisem o adolescentă solitară, cu un zid infinit de apărări şi nesiguranţe.

Aidan şi Chloe petrecuseră ani ajutându-mă să mă reconstruiesc.

Şi eu tocmai ce mai oferisem cuiva o parte din mine, fără să mă gândesc.

Chiar era vina lui Logan?

Cu săptămâni în urmă, îmi spusese că nu voia o relaţie fiindcă se concentra asupra Maiei. Şi cum ne întâlniserăm prima dată? Patul lui văzuse mai multe femei decât cele din autobuzul de turneu al unei trupe rock.

Mă temeam că mă comportasem egoist şi obtuz.

Înainte să mă complac încă puţin în nefericirea mea, mi-a sunat telefonul. Mi-am şters urmele de lacrimi de pe obraji şi am răspuns.

— Alo, am spus, bucuroasă că aveam o voce normală.

— Grace Farquhar? a întrebat o femeie.

Accentul ei american era combinat cu un accent scoţian.

— Eu sunt, am răspuns, sperând că nu era un nenorocit de call center.

— Salut. Sunt Joss Carmichael. Am numărul tău de la Jo.

Joss Carmichael? Adică...

— J.B. Carmichael?

A râs răguşit.

— Joss e OK. Mă întrebam dacă putem vorbi despre posibilitatea de a edita un manuscris pe care aş dori să-l public pe cont propriu.

Glumea? Telefonul ei nu ar fi putut pica într-un moment mai bun. Aveam nevoie de ceva care să mă distragă.

— Putem vorbi acum, dacă vrei.

— Minunat! M-am uitat pe site-ul tău şi ai recomandări fantastice. Tariful e rezonabil, ai studiile necesare şi ai o clientelă solidă, fidelă. Am descărcat câteva dintre cărţile editate de tine şi sunt impresionată.

Am roşit de plăcere.

— Mulţumesc.

— Cu mare plăcere. Singura mea grijă este că ai editat romane de dragoste contemporane şi istorice, dar nu şi alte genuri. Manuscrisul meu este un roman de dragoste distopic pentru adulţi. Primul dintr-o serie. Este puţin diferit, întunecat, cu multă suferinţă. Aşa ca *moi,* a glumit ea.

Am chicotit.

— Sună grozav! Citesc multe genuri şi îmi plac distopiile şi romanele cu teme paranormale, aşa că înţeleg firul narativ şi structura acestor genuri. Dar, fireşte, înţeleg dacă preferi să lucrezi cu cineva familiarizat cu genul ăsta.

A tăcut pentru o clipă.

— Asta nu mă deranjează. Aş vrea să lucrez cu tine, dar... trebuie să ştiu că vei fi de o sinceritate brutală cu mine. Am nevoie de un editor care să nu se teamă să-mi spună cum stau lucrurile. Tu pari excesiv de amab*ilă, Gra*ce.

— Nu simt amabilă, m-am grăbit să o asigur. Adică, sunt, dar ofer o critică constructivă când e nevoie. Crede-mă că am făcut şi terapie ca să mă ajute, m-am grăbit eu să continui, apoi am pălit, întrebându-mă de ce spusesem un asemenea lucru stupid.

Din fericire, Joss a chicotit.

— Te înţeleg.

Slavă Domnului că avea simţul umorului!

— OK. Atunci, de ce să nu încercăm? a spus ea.

Am zâmbit strâmb, simţind o rază de lumină care pătrundea prin întuneric:

— Serios?

— Da, a zis şi am simţit cum zâmbeşte. Când îţi pot trimite manuscrisul?

— Numai un pic, să-mi verific agenda.

După câteva clipe, am programat-o pe Joss.

— Îţi trimit factura pentru avans când primesc manuscrisul, iar cealaltă jumătate o poţi plăti când eşti mulţumită de munca mea.

— Perfect. Ascultă, trebuie să ne vedem curând la o cafea. Am auzit o mulţime de lucruri bune despre tine.

J.B. Carmichael dorea să ne vedem la o cafea?

— Păi... sigur. Ar fi minunat.

— Fantastic! Te sun.

Am închis şi m-am lăsat să cad înapoi în scaun.

Primisem acel apel datorită lui Logan.

Cu un oftat, m-am ridicat şi am intrat în living, unde mă aştepta un morman de teme de-ale Maiei pe măsuţa de cafea, alături de una dintre cele cinci cărţi pe care le citea.

Maia era în viaţa mea datorită lui Logan.

„Detest că te-am rănit. Chiar detest asta. Îmi pare rău.”

Adevărul era că îl credeam că-i părea rău.

Am oftat şi m-am întins să iau cheile.

Logan Macleod nu era singurul responsabil pentru inima mea frântă. Avusesem şi eu un cuvânt de spus.

Era ciudat să fiu în Fire când era pustiu. Clubul slab luminat deţinut de soţul lui Joss avea mai multe etaje, fiecare decorat diferit, şi fiecare cu un gen diferit de muzică. Etajul principal era în mijloc, unde ştiam că este şi biroul lui Logan. Când am sunat la uşă, îngrijitorul m-a lăsat să intru.

Logan mă aştepta la marginea ringului de dans. Arăta surprins, dar bucuros să mă vadă. Am privit spre îngrijitor şi spre angajatul care introducea băuturile în bar. Logan mi-a remarcat privirea.

— Să mergem în birou!

L-am urmat dincolo de ringul de dans, câteva trepte mai sus, şi de-a lungul peretelui negru, spre o uşă care era abia vizibilă de pe ring. M-a condus înăuntru. Era un birou imens, cu un calculator pe el. Biroul era acoperit de hârtii. În spatele biroului erau rânduri de fişete. Nu era nimic aparte. Nu exista nicio fereastră.

Logan avea nevoie de cineva care să-i decoreze biroul.

— E totul în regulă? a spus, aducându-mă înapoi la realitate.

M-am oprit din redecorarea imaginară şi am inspirat adânc, ignorând fluturii din stomac.

— Vreau să mă scuz pentru felul în care am reacţionat seara trecută.

— Grace, tu...

— Nu, te rog, am insistat. Ai fost foarte clar în privinţa ta şi a felului tău de-a fi încă din clipa în care ne-am cunoscut. Şi ai fost la fel de explicit cu privire la faptul că Maia are prioritate. Aşa şi trebuie. Sunt bucuroasă că o transformi în cel mai important lucru din viaţa ta. Merită asta, ai dreptate. Şi înţeleg, serios. Înţeleg că te simţi vinovat în fiecare zi fiindcă ai pierdut toţi aceşti ani în care puteai fi tatăl ei. Înţeleg de ce doreşti să te concentrezi asupra ei cu toată energia şi mi-e ruşine de cât de egoistă am fost aseară. Eram amândoi în acea cameră şi am făcut amândoi o alegere. Nu a fost doar alegerea ta.

S-a sprijinit de birou, uşurat.

— Mulţumesc. Înseamnă mult pentru mine.

Am făcut un semn din cap:

— Dar tot nu ar fi trebuit să procedez aşa.

— Cum am spus, a fost greşeala amândurora.

Ochii i-au scânteiat de parcă n-ar fi fost mulţumit de cuvintele mele, dar şi-a coborât privirea în podea, ascunzându-şi reacţia.

Tăcerea s-a lăsat între noi, stânjenitoare şi grea.

— Ar fi mai bine să plec, am spus, fiindcă aveam nevoie de aer.

— Suntem prieteni? a întrebat Logan.

Am încuviinţat cam forţat şi m-am chinuit să zâmbesc.

— Deşi s-ar putea să nu mă prea vezi în viitorul apropiat, fiindcă am o clientă nouă. Jocelyn Carmichael m-a sunat astăzi şi se pare că voi avea de lucru la modul serios.

— Felicitări, Grace! Meriţi!

— Mersi.

Ne-am privit, fără să ştim prea bine cum să continuăm. În final i-am făcut un semn patetic din mână şi m-am întors să plec. Tocmai deschideam uşa, când i-am simţit mâna pe umăr. M-am oprit şi m-am întors spre el, fiind imediat trasă în braţele sale.

M-a ţinut strâns, cu capul la pieptul lui şi am permis ca un moment de slăbiciune să mă cuprindă. M-am lăsat să alunec în îmbrăţişarea lui, inspirându-i mirosul. Un nod de lacrimi mi se adunase în gât şi m-am smuls brusc din îmbrăţişare, grăbindu-mă să ies din birou fără să-l privesc.

Am luat cana de ceai fierbinte de la Aidan, extenuată.

Credeam că nu mai am lacrimi.

După ce îl lăsasem pe Logan, mă dusesem direct la Aidan, sperând că nu era la antrenament. Am avut noroc. A deschis uşa şi eu am izbucnit în plâns.

Până la urmă a reuşit să scoată de la mine povestea, printre suspine. A fost primul om faţă de care am recunoscut că mă îndrăgostisem de Logan Macleod.

S-a aşezat pe canapea lângă mine, zâmbindu-mi protector:

— Acum doare, Grace, dar vei trece peste asta. Crede-mă!

I-am aruncat o privire plină de îndoială.

— Nu simt că va fi aşa. Cum de poţi fi atât de sigur?

A inspirat adânc, părând aproape emoţionat:

— Fiindcă acum multă vreme am fost îndrăgostit de tine.

Aproape că mi-am turnat ceaiul în poală.

M-am uitat la el şocată.

— Ce? am şoptit, apoi mi-am dres glasul. Când? Ce? Cum?

Aidan s-a aplecat şi m-a lovit uşor peste genunchi.

— Cu ani în urmă. Cât am fost la facultate.

Durerea m-a străbătut când mi-am amintit de acea noapte de beţie în care facuserăm sex. Eram în anul trei la universitate. Tocmai fusesem părăsită, iar Aidan mă consolase. Ne îmbătaserăm turtă cu vin ieftin şi facuserăm sex. Apoi, am hotărât amândoi să ne prefacem că nu se întâmplase nimic.

— Doamne, am şoptit, gândindu-mă cum se simţise – la fel cum mă simţeam eu acum! Nu am ştiut, am spus, pe un ton implorator. Nu am... N-aş fi... Niciodată... Nu am intenţionat să te rănesc.

Răspunsul lui a fost să mă ia în braţe, strângându-mă tare.

— Grace, ştiu asta. Ştiam şi atunci. Dar totul s-a rezolvat. Am cunoscut-o pe Juno şi sentimentele mele pentru tine s-au schimbat. Te iubesc, dar nu mai sunt *îndrăgostit* de tine. Iar ideea e că... vei întâlni şi tu pe cineva şi vei trece peste Logan.

Am încuviinţat, înţelesesem, dar încă eram ameţită de mărturisirea lui.

— Chloe şi Juno ştiu că ai simţit asta pentru mine?

— Da.

Juno ştia? N-aş fi crezut. Nu mă tratase niciodată cu gelozie sau cu furie, sau cu orice alt sentiment care ar fi fost de înţeles. Am pufnit, neîncrezătoare.

— Juno e o femeie specială.

Aidan a chicotit.

— Crezi că eu nu ştiu asta? m-a strâns el de umăr. Cineva o să te iubească, Grace, aşa cum îl iubeşti şi tu pe el şi se va schimba totul. Trebuie doar să fii deschisă şi să permiţi asta.

M-am dat un pic înapoi ca să mă uit în ochii lui.

— Cât de înţelept eşti, doctore Aidan, l-am tachinat. Şi mersi că ai lăsat să cadă bomba peste distrugerea provocată de Logan.

A zâmbit pieziş:

— Să ştii că încercam să-ţi fiu de folos.

Am oftat, dând din cap. Un sâmbure de ceva familiar începuse să încolţească în mine.

Speranţă.

— Ştiu. Să ştii că mi-ai fost de folos, fie că mă crezi sau nu. M-am lăsat să alunec pe canapea şi am simţit durerea din piept încă prezentă.

— Dar, dacă nu te superi, încă nu am încheiat cu partea în care

sufăr din dragoste.

— În sfârşit, m-am răstit când Chloe a răspuns la telefon. Toată ziua am încercat să dau de tine!

— Ştiu, a pufnit Chloe. Dumnezeule! Am fost la muncă. Mă laşi şi tu puţin?

— Aidan a fost îndrăgostit de mine şi nu mi-ai zis. S-a lăsat tăcerea.

— Chloe?

— Cum ai aflat? m-a întrebat ea.

— Mi-a spus el!

Aproape că îmi venea să izbesc telefonul de peretele bucătăriei.

— De ce nu mi-ai spus?

— Fiindcă mi-a cerut să nu-ţi spun.

— Ar fi trebuit să-mi spui.

— Şi care ar fi fost scopul? Simţeai acelaşi lucru pentru el?

— Nu, dar... Chloe, m-am culcat cu el acum câţiva ani.

— Da, ştiu, mi-a răspuns ea încet. Am fost acolo ca să-l ajut să-şi revină, a fost terminat!

— Doamne!

M-am cufundat în fotoliu.

— E îngrozitor, dar acum îmi doresc să nu-mi fi spus. Nu cred că mai pot suporta nimic astăzi.

— De ce ţi-a spus?

Am oftat şi am lăsat durerea să se consume, în timp ce i-am povestit la telefon despre Logan.

— Of, drăguţă, a oftat Chloe. Îmi pare rău. Cât despre Aidan, încerca să fie de folos. Adică, uite, acum şapte ani era distrus din cauza ta, iar acum e nebun după Juno.

— Aşa e, m-am smiorcăit. Asta îmi dă speranţă.

— Pricep de ce ţi-a spus. Dar eu voi avea un punct de vedere complet diferit, aşa că să nu mă ucizi.

— Fie, am spus, trepidând.

— Atunci nu ştiai că Aidan era îndrăgostit de tine, fiindcă stima ta de sine era scăzută şi nesiguranţa te făcea complet indiferentă la ce considera sexul opus.

— Mulţumesc pentru analiza pertinentă.

— Cu plăcere. Dar ce spun aici e că... dacă nu ştiai ce simţea Aidan pentru tine, cine spune că ştii ce simte Logan acum? N-ai idee.

— Ce vrei să spui?

— Spun că eu nu aş renunţa la speranţă cu Logan. Un bărbat nu face sex cu tine lipită de peretele bucătăriei fiindcă eşti cea mai apropiată femeie disponibilă. Cel puţin, nu unul care arată ca el.

— A recunoscut că este atras de mine, însă atracţia şi iubirea sunt două lucruri diferite.

— Aşa este. Dar când se combină, poate rezulta o situaţie

explozivă... Cum ar fi sex fierbinte la peretele din bucătărie.

Am lăsat capul în jos, lovindu-mi fruntea de blat.

— Ce faci?

— Ce faci *tu*? am gemut. Aidan mi-a fost mai de ajutor cu povestea lui. Nu am nevoie de speranţă când vine vorba de Logan Macleod.

— Pfff. Dragostea te transformă într-o nesuferită morocănoasă.

M-am uitat urât, chiar dacă nu mă putea vedea.

— Îmi eşti datoare fiindcă ai ţinut secretul amoros al lui Aidan. Te anunţ când mă gândesc la ceva ca să te revanşezi, dar acum o să închid înainte să te omor.

— Şi, dacă-mi permiţi, cum o să mă ucizi prin telefon?

— Cu puterea gândului.

Am închis şi mi-am aruncat telefonul pe blat.

— Am nevoie de prieteni mai pesimişti, am mormăit.

În următoarea seară de sâmbătă, Maia a venit la mine. A zâmbit şi apoi s-a întors să-i zâmbească şi tatălui ei, care stătea în prag, cam stânjenit.

— Mersi că faci asta, mi-a spus, referindu-se la faptul că Maia rămânea la mine peste noapte, fiindcă el trebuia să lucreze la club, unde aveau un eveniment important.

— Sigur că da.

Ne-am uitat unul la altul, eu încercând să mă gândesc la ceva de zis şi el, probabil, la un mod politicos de a evita să mai spună altceva.

— Sper să vă distraţi.

— Mersi. Şi voi să vă distraţi, dacă aţi plănuit ceva pentru seara asta.

— Oh, da, a spus Maia. Grace mă duce să-mi fac un tatuaj, apoi avem de gând să ne drogăm şi să mergem neinvitate la o petrecere despre care a sporovăit toată săptămâna.

I-am aruncat o privire.

— Eşti foarte amuzantă.

Mi-a făcut semn din sprâncene.

— Ştiu.

Reţinându-mi zâmbetul, m-am întors spre Logan, care-i zâmbea fiicei sale.

— Doar să te asiguri că mergi la Cole pentru tatuaj.

— Serios? a căscat ea ochii. Îmi pot face un tatuaj?

Logan şi-a ridicat capul, cu ochii strălucind de afecţiune.

— Fireşte... când o să ai cincizeci de ani şi o să ştii mai bine ce faci.

— Dar tu ai un tatuaj.

Ne-am uitat cu toţii la sabia de pe braţul lui, iar Logan s-a întunecat.

— Tot Cole e de vină şi pentru ăsta. S-a uitat în ochii mei

întrebători şi a făcut un semn scurt din cap. Ne vedem mai târziu. A privit-o pe Maia: Să fii cuminte.

Am închis uşa după el şi am urmat-o pe Maia în living.

— A fost straniu, a comentat ea.

Mă gândesc că se referea la tatuajul lui Logan.

— Hmmm...

— Ce se petrece între voi? A fost foarte ciudat, şi am remarcat că tata şi cu mine nu mai luăm cina aici.

Până acum, crezusem că scăpasem fără explicaţii. De ce încercasem să cred asta, când Maia era o fată inteligentă, cu spirit de observaţie, chiar nu ştiu. Probabil pentru că aşa îmi doream.

— Nu se petrece nimic. Am intrat în bucătărie, sperând că se încheiase subiectul.

Fraieră.

— Nu te cred.

— Ai tot dreptul, am spus, luând farfuriile cu aperitive pe care le pregătisem. Vrei să iei o parte din astea, te rog?

Maia m-a urmat în living, unde am pus gustările pe măsuţa de cafea. Deşi nu ne făceam tatuaje şi nici nu ne drogăm, aveam planuri. Shannon aranjase o seară a fetelor şi le invitase pe Jo, pe Joss şi alte câteva prietene la mine.

— Grace, un singur lucru.

— Da?

— Tu şi tata sunteţi OK?

M-am uitat la chipul ei îngrijorat şi mi-am acordat un răgaz ca să mă gândesc. Nu voiam să o mint. Unul cu celălalt nu eram OK. Dar, practic, separat, eu *urma* să fiu bine şi Logan *era* bine.

— Da.

Deşi nu a părut convinsă, Maia a lăsat-o baltă şi m-a ajutat să mai aşez câteva farfurii cu aperitive.

O jumătate de oră mai târziu, a sunat soneria şi am clipit încântată când am văzut şirul de femei atrăgătoare de diferite vârste care treceau pe lângă mine către living.

Shannon mi-a zâmbit.

— Ai cunoscut-o deja pe Jo, a zis şi a făcut semn spre sora lui Cole. Iar prima persoană pe care ţi-o prezint este Joss.

O femeie cam de înălţimea mea, cu părul blond-închis, lung şi ochi cu colţurile lăsate, a făcut un pas în faţă. Avea un chip drăguţ şi un decolteu de invidiat. Nu părea să aibă treizeci şi cinci de ani. Presupusesem că se ocupase cineva de fotografia ei de autor, dar nu – deşi mamă a trei copii, era tânără şi superbă şi în viaţa reală.

— Mă bucur să te cunosc în sfârşit, Grace, a spus Joss, cu vocea ei răguşită, întinzându-mi mâna.

— Şi eu. Ţi-am spus că sunt o admiratoare înrăită a ta, nu?

— Are toate cărţile tale, a intervenit Maia. Poate îi dai un

autograf.

— Pot face asta, a zâmbit Joss, făcând un pas în spate.

— Excelent, mi-a zâmbit o brunetă numai picioare şi forme, americancă după accent. Eşti un star rock al bibliofililor.

S-a înroşit, iar ochii ei neobişnuiţi s-au mărit când a făcut un pas spre mine.

— N-am vrut să te jignesc. Mi-a strâns mâna cu entuziasm. Sunt Olivia. Îmi poţi spune Liv. Şi eu sunt bibliofilă. Lucrez la biblioteca Universităţii din Edinburgh.

Am fost hipnotizată. La prima vedere, chipul ei părea aproape comun, dar când a zâmbit s-a transformat. Avea nişte ochi căprui deosebiţi. Erau atât de luminoşi, încât păreau aurii. Alături de curbele ei şi de nebunia părului întunecat care-i cădea pe umeri, înfăţişarea ei mă făcea să mă simt *eu* comună.

— Mă bucur să te cunosc.

— Eu sunt Ellie, cumnata lui Joss.

I-am strâns mâna lui Ellie. Era la fel de înaltă ca Jo şi la fel de frumoasă precum celelalte, dar într-un fel mai subtil.

— Iar eu sunt Hannah, sora lui Ellie.

În ciuda ochilor diferiţi ca nuanţe, semănau. Totuşi, în timp ce Ellie ar fi putut fi fotomodel, cu alura ei înaltă şi subţire, Hannah era ceva mai înaltă şi mai dotată la capitolul curbe. Avea genul de siluetă pentru care femeile din întreaga lume ar fi dat orice.

— Am auzit multe despre voi de la Maia, am spus. Mă bucur să vă cunosc. Am făcut semn spre gustări. Vă rog să vă serviţi. Pot să vă pun ceva de băut?

După ce am notat mental ce dorea fiecare, am intrat în bucătărie, unde Maia şi Shannon m-au ajutat să prepar băuturile. Am găsit femeile în living, râzând.

— Ce-i aşa amuzant? a spus Shannon când ne-am aşezat.

— Am primit un mesaj de la Nate, a spus Liv. Soţul meu. Am lăsat bărbaţii cu copiii acum vreo jumătate de oră şi primesc deja mesaje. Se pare că Belle şi January se bat pe Sophia.

— Spune-i lui Nate să le anunţe pe fete că Sophia nu e o păpuşă, a spus Hannah.

— Tocmai asta îi scriam acum. Ai crede că dintre ei toţi – el, Braden, Marco, Cole şi Cam – măcar unul se va descurca să oprească o ceartă între două fetiţe.

Jo a pufnit:

— Mai ales Nate.

Liv i-a aruncat o privire urâtă.

— Nu e amuzant.

— Ce am ratat? am spus.

— Nate era un afemeiat, a explicat Hannah. Asta înainte de Liv, bineînţeles.

— Sper, am spus, făcând-o pe Joss să pufnească.

— Ar trebui să folosim asemenea cuvinte când e Maia de faţă? a întrebat Ellie, cu sprâncenele ridicate.

— Păi, deja aţi făcut asta de două ori, aşa că bănuiesc că e o întrebare de prisos, a spus Maia.

Shannon a zâmbit la noi.

— V-am mai spus vreodată că o ador pe nepoata mea?

Am râs, iar eu am simţit o căldură specială, când ochii Maiei s-au luminat. Aceasta era persoana menită să fie. Faptul că o luase Logan în grija lui o schimba, dându-i încredere să fie ea însăşi. Adică, o puştoaică deşteaptă, sarcastică, amuzantă şi dulce, care avea obiceiul să-i facă pe toţi să se îndrăgostească de ea.

Am văzut-o adaptându-se în grup, fără să-i pese că era o adolescentă printre femei între 26 şi 36 de ani. Se simţea în largul ei şi asculta cu plăcere glumele femeilor despre joburi, soţi şi copii, şi înţelegeam de ce. Aceste femei nu erau doar prietene, ci făceau parte din familie. Iar căldura lor le atrăgea pe persoanele ca mine şi ca Maia. Eram incapabile să rezistăm. Era ca atracţia unui fluture faţă de o sursă de lumină.

Ajunseserăm la subiectul filmelor, când Jo a spus:

— Nu cred că am mai fost la film de vreo doi ani. De-a dreptul ridicol.

— Chiar este, a fost de acord Liv. Nate şi cu mine ne dăm întâlnire în oraş la fiecare două săptămâni şi mergem să vedem un film o dată pe lună. Tocmai am fost să-l vedem pe acela nou, cu fostul ofiţer de marină sexy. E un film prost, dar am apreciat aspectul. Nate a trebuit să-mi şteargă saliva de pe bărbie.

Joss a strâmbat din nas.

— Eu merg rar la aşa filme. Braden refuză să se uite la cele în care bărbaţii se cred mai frumoşi decât femeile.

— Nu. Braden nu se uită la filmele alea cu tine fiindcă duce posesivitatea la un alt nivel, a tachinat-o Ellie.

Joss şi-a dat ochii peste cap.

— Uite ce este, dacă fratele tău e mulţumit să considere că nu găsesc nici un alt bărbat atrăgător, să-l lăsăm în faza de negare. Deşi trebuie să recunosc că nimeni nu are efectul lui Braden. A ridicat un deget, arătând spre noi: Informaţia nu părăseşte încăperea. Îmi place să-l ţin în şah, cu egoul sub control.

— De parcă lor nu le-ar plăcea şi alte femei, a pufnit Hannah. Pot să jur că l-am auzit pe Marco icnind, da, serios, icnind pe înfundate dacă doar îi zâmbesc unui tip bine, şi totuşi ar trebui să cred că se uită la reluările *Dark Angel* pentru intrigă? Mă îndoiesc.

— *Dark Angel* e una dintre cele mai subapreciate serii TV din istorie, a contrazis-o Liv.

— Cu un motiv, a replicat Hannah.

— Toţi sunt la fel, a intervenit Jo. Cam are un coleg nou. Am menţionat că arată bine, şi dintr-odată, a simţit nevoia să – i-a aruncat

o privire Maiei şi apoi nouă, cu subînţeles – *dovedească* ceva.

— Adică, să faceţi sex, a spus Maia.

— Nu-ţi scapă nimic, aşa e? a zâmbit Jo.

— Credeţi-mă, am auzit şi am văzut lucruri mult mai rele.

Amuzamentul din aer s-a risipit şi s-a aşternut o tăcere stânjenitoare. Obrajii Maiei se înroşiseră, iar eu tocmai voiam să deschid gura să schimb subiectul, când Jo mi-a luat-o înainte.

— De fapt, am zis că tipul era arătos fiindcă mă gândeam la tine, Grace. Tu eşti singură, el e singur. Îi spuneam lui Cam că ar fi amuzant să vă dăm o întâlnire. Nu am mai făcut niciodată pe peţitoarea.

— Ahhh, a încuviinţat Ellie, cu ochii sclipind. Fă asta. Apoi ne trimiţi noutăţi la fiecare întâlnire. Va fi distractiv.

— Aţi uitat cum e să mergi la întâlniri? a spus Joss. Vreţi să ne împărtăşească momente de chin?

Ellie a făcut o mutră.

— Era doar o idee. În plus… tu te-ai întâlnit cu un singur bărbat.

— A fost suficient, crede-mă. Joss s-a întors spre mine. Îi poţi spune lui Jo să-şi bage în fiind tipul ăla drăguţ şi singur. Te susţin.

— Asta nu a sunat deloc OK, a spus Liv, care se îneca de râs.

— Scoate-ţi din minte ceaţa în care pluteşti. Shannon a făcut un gest din cap spre Maia: Sunt prezente minţi impresionabile.

Dar Maia nu ne dădea atenţie. Dintr-un motiv necunoscut, îşi privea paharul cu ostilitate.

M-am încruntat, întrebându-mă ce se spusese ca să o supere.

— Mersi de gând, Jo, dar am fost la şase întâlniri extrem de proaste în ultimele luni şi sunt puţin sătulă. Poate altă dată.

— Adică, niciodată, a zâmbit Hannah. Săraca Jo! Cariera ta de peţitoare nu a durat mult.

— Sunteţi doar invidioase, a răspuns Jo, dar vorbea pe un ton vesel. Acum, unde e baia, Grace?

I-am arătat, apoi am intrat iar în bucătărie, să mai aduc băuturi. Abia dacă eram acolo de două secunde, când Shannon a intrat şi ea. S-a apropiat de mine, zâmbind.

— Sunt grozave, nu crezi?

Am încuviinţat, dându-mi seama că vorbea despre femeile din living.

— Minunate. Ţin mult unele la celelalte.

— Şi încă cum, a fost de acord Shannon. Ştii, credeam că dacă l-am găsit pe Cole sunt cea mai fericită femeie din lume; asta până când i-am cunoscut familia şi mi-am dat seama că eram şi mai fericită. E un miracol. Toţi sunt. A privit spre uşă. Aşa ar trebui să fie o familie. Sunt un adevărat trib.

M-am gândit la Logan şi la felul în care, în toate conversaţiile noastre, nu pomenise aproape deloc de părinţii lui sau de cealaltă soră. Ştiam deja că nu o susţinuseră pe Shannon când avusese nevoie

de ei, aşa că bănuiam că nu aveau o familie unită.

— Tu şi Logan sunteţi apropiaţi. De ce doar voi? am spus.

— Părinţii mei şi sora mea, Amanda, sunt foarte egoişti. Logan a fost preferatul, iar el a detestat felul în care am fost eu tratată. A încercat să compenseze asta. A fost mereu acolo pentru mine. Când a aflat cum s-au purtat cu mine cât timp a fost el închis, n-a fost mulţumit, dar şi-a dorit să rămânem o familie. Am încercat şi eu, a încercat şi el... Dar apoi au avut reacţia aia la situaţia cu Maia, şi el s-a săturat.

M-am încruntat, simţind că inima începe să-mi bată mai repede.

— Ce reacţie?

— Logan nu ţi-a spus că i-a informat despre Maia, acum câteva zile? a părut Shannon surprinsă.

Am clătinat din cap.

— A vrut să aştepte până se adapta. A amânat să le spună săptămâni la rând. Acum, au făcut ce fac mereu şi se comportă ca nişte idioţi plini de prejudecăţi, fiindcă Logan i-a dezamăgit.

Am simţit că-mi clocoteşte sângele de furie.

— Maia ştie?

Shannon a clătinat din cap.

— Nu, şi, din punctul lui de vedere, nici nu trebuie. Nu a întrebat de ei de la o vreme. Să sperăm că nici nu o va face şi că asta îi va permite şi lui să se calmeze. Vrea să explice totul în cel mai blând fel posibil. Maia trebuie să înţeleagă că nu e vina ei. Părinţii noştri sunt pur şi simplu aşa cum sunt.

Am privit spre blat şi mi-am văzut degetele crispate pe el. Mă simţeam groaznic fiindcă Logan trebuise să treacă prin asta, iar eu nu fusesem alături ca să-l consolez.

— Ar fi trebuit să ştiu, am murmurat.

— Cam greu, dacă îl eviţi.

Shannon se uita la mine.

— Logan mi-a spus ce s-a întâmplat între voi.

Am ridicat din sprânceană, surprinsă.

— Serios?

— Nu fiecare detaliu, fireşte, a continuat ea. E fratele meu. Dar mi-a spus, mai ales că nu aveam de gând să-l las în pace, altfel. S-a comportat ca un nenorocit morocănos cu toată lumea în afară de Maia, în ultima vreme. Până la urmă, l-am tocat mărunt şi mi-a spus. Se pare că e vorba despre tine, a zâmbit ea strâmb. De parcă nu aş fi ştiut deja că despre asta era vorba.

— Adică? am întrebat, precaută.

— Înainte de tine... Logan nu prea zâmbea şi nici nu mai râdea în felul acela deschis, ca altădată.

Ochii i se umpluseră de lacrimi.

— Închisoarea l-a schimbat pe fratele meu, Grace. Ar fi trebuit să-l cunoşti înainte. Era... un tip glumeţ, adorabil, prietenos cu toată

lumea. Toată lumea voia să fie prietenă cu el. Avea... aura ast*a a* lui, pricepi?

Şi-a şters lacrimile cu dosul palmei.

— Nu mai e aşa. Nu mai are încredere în oameni. Nu mai zâmbeşte uşor. Râsul lui nu e... sau nu era... sau nu e... a clătinat ea din cap, confuză. A reînceput să zâmbească şi să glumească mai mult de când tu şi Maia aţi intrat în viaţa lui.

Shannon m-a strâns de mână.

— Dar în ultima vreme n-a mai prea zâmbit.

Simţeam că mă sufoc, auzind ce insinua. Nu voiam să creadă ceva ce nu era adevărat.

— Shannon...

— Îmi placi mult, Grace. Şi îmi place ideea de a fi un cuplu, tu şi fratele meu. Ca să ştii, a zis şi m-a strâns şi mai tare. Te rog să ai răbdare cu el, fiindcă a trecut prin multe. Îmi părea rău pentru ea, sincer. De aceea, trebuia să-i scot din cap ideile acelea înainte să-şi facă speranţe în ceea ce ne privea.

— Shannon, eu nu sunt genul lui Logan.

— Nu cred asta, a clătinat ea din cap cu încăpăţânare.

— Acum se concentrează la Maia.

— Cred că se ascunde în spatele acestui pretext.

Doamne, dar era încăpăţânată rău! Ca un catâr!

— Logan şi cu mine... nu am putea funcţiona în cuplu. Suntem prea diferiţi. Serios, cred că acum e mai bine să ne ţinem departe unul de celălalt.

Un zgomot mi-a atras atenţia spre uşă şi am văzut în treacăt părul întunecat al uneia dintre femei, după care a dispărut. M-am încruntat.

— Maia?

— Crezi că ne-a auzit? a spus Shannon, îngrijorată.

— La naiba! am oftat eu. Mai bine vorbesc cu ea, ca să ştie că ea nu e vinovată cu nimic.

După ce am închis uşa în urma fetelor, m-am sprijinit de uşă şi m-am întrebat cum să o abordez pe Maia. După ce auzise ce-i spusesem lui Shannon despre prietenia mea cu Logan, fusese tăcută şi destul de recalcitrantă. Fetele au înţeles că se petrecuse ceva şi, nu la multă vreme după aceea, începuseră să-şi găsească scuze ca să plece.

Făcând un efort, m-am dus să o caut pe Maia.

Era în dormitorul pentru oaspeţi, pentru că se părea că hotărâse să ne abandoneze pe mine şi dezordinea din living.

— Aici erai, am spus, sprijinindu-mă de uşă.

Stătea pe pat, cu o carte în poală.

— Maia, trebuie să vorbim despre ce ai auzit.

— Despre faptul că îl deteşti pe tata? s-a răstit ea.

Am simţit o durere ascuţită în piept la gândul că ar putea crede cineva că îl detest<u>am</u> pe Logan.

— Nu îl detest pe tatăl tău.

— Atunci, ce se petrece?

— Maia, e complicat. Şi e o problemă între mine şi tatăl tău. Am hotărât să stăm o vreme separaţi, dar asta nu înseamnă că prietenia mea cu tine trebuie să fie afectată. Asta înţelegi, da? Nu plec nicăieri.

Deşi nu a părut mai puţin supărată, Maia a încuviinţat fără entuziasm.

M-aş fi lăsat să alunec în jos, lângă uşă, dacă aş fi crezut că acolo se încheiase totul. Dar când mi-a spus arţăgoasă că ar dori să citească, am ştiut că era în continuare supărată pe mine.

Am lăsat-o în pace, sperând că nu avea s-o ţină mult.

CAPITOLUL 15

— Treci înapoi aici!

Am ridicat capul din laptop şi m-am uitat la peretele livingului. Logan striga suficient de tare cât să aud fiecare cuvânt.

Tocmai băgasem picioarele în papuci şi luasem un cardigan, ca să pornesc investigaţia, când uşa de la intrare s-a deschis şi s-a închis cu putere. Din hol de la mine s-au auzit paşi şi în faţa mea a apărut Maia.

— Maia, ce Dumnezeu...?

M-am uitat la ea, şocată de lacrimile de pe obrajii ei.

— Rămân aici. Îl *urăsc!*

Am inspirat adânc:

— Să nu spui ni...

Am fost întreruptă brusc de zgomotul uşii de la intrare care era trântită iar.

Tropăitul lui Logan era mai puternic. Maia s-a ascuns în living, când l-a auzit. El a intrat în cameră, cu ochii scânteind de mânie.

— Să nu îndrăzneşti să ieşi aşa din casă şi în niciun caz să nu o amesteci pe Grace în asta!

— Logan...

Eram şocată de atitudinea lui.

— Ce naiba s-a întâmplat?

— Maia a fost prinsă cu un băiat într-o sală multimedia de la şcoală.

Tot trupul lui Logan vibra de încordare.

Ochii mi-au ieşit din orbite când m-am întors spre Maia.

— Te rog, spune-mi că am înţeles greşit.

— Doar ne sărutam, a spus Maia pe un ton combativ, ştergându-şi lacrimile.

— Directorul a spus că era ceva mai mult!

— Logan, poate că...

— Nu e treaba ta! a strigat Maia la el. Încetează să te mai prefaci că-ţi pasă!

— Maia! am strigat şi eu.

Ea a tresărit, cu o expresie şocată.

Nu mai folosisem niciodată tonul acela cu ea. Dar niciodată nu mai depăşise limita.

— Să nu-ţi mai desconsideri vreodată tatăl spunând asemenea inepţii. Cere-ţi scuze!

Privirea pe care mi-a aruncat-o a fost ciudat de cercetătoare. A pufnit, spunând:

— Adică eşti de partea lui?

— Maia, să-ţi faci de cap cu un băiat într-o sală de clasă nu e bine şi ştii asta. Eşti fată deşteaptă. De ce ai vrea să te porţi aşa? E altceva la mijloc? am zis făcând un pas spre ea.

A ridicat din umeri, părând nesigură.

— La-la m-a provocat.

Am privit spre Logan, ştiind exact ce gândea înainte să o spună. Expresia mea i-a comunicat că eram de acord.

— Cred că ar trebui să mai tăiem din timpul pe care ţi-l petreci cu ea.

— Tati! s-a smiorcăit Maia, şocată de propunerea lui.

— Aha, acum sunt iarăşi „tati”. În urmă cu zece minute n-aveam voie să mă mai comport de parcă aş fi tatăl tău, fiindcă am lipsit din viaţa ta până acum.

Deşi nu o arăta, ştiam cât de mult trebuie să-l fi durut cuvintele ei şi nu mi-am putut ascunde dezamăgirea când m-am întors spre ea.

Maia a tresărit, lăsându-şi privirea în pământ.

— N-am vrut. S-a uitat spre Logan, implorându-l. Îmi pare rău. Eram doar... E jenant! De ce a trebuit să-ţi spună fie *dir*ectorul? Dar îmi pare rău, da? N-am vrut.

Maia a părut dintr-odată îngrozită, de parcă Logan s-ar fi putut dezice de ea.

Dar trăsăturile lui s-au îmblânzit.

— Vino aici.

Încet, şi-a convins picioarele să se mişte spre el şi, de îndată ce a ajuns la o distanţă rezonabilă, Logan a luat-o în braţe şi a sărutat-o pe frunte.

Maia s-a relaxat şi l-a îmbrăţişat, la rândul ei.

Oricât de emoţionată aş fi fost de atitudinea înţelegătoare a lui Logan, nu am fost distrasă de la problema principală.

— Trebuie să discutăm despre băiatul ăsta şi despre cum nu vei mai face asta niciodată.

Retrăgându-se din braţele lui Logan, Maia a roşit uşor şi a întrebat:

— Chiar trebuie?

L-am privit pe Logan.

— Cum te-ai simţi dacă Maia şi cu mine am discuta singure despre asta?

S-a arătat uşurat.

— În regulă... Dar, a tras-o el uşor de braţ, atrăgându-i atenţia, orice ar implica discuţia, rezultatul este că nu vei mai face asta niciodată sau, când vei fi suficient de mare ca să te vezi cu băieţi, o să sperii pe oricare se apropie de tine. Ai priceput? Maia s-a uitat la el cu ochii mari şi a încuviinţat repede.

— Bine, a zis Logan, a mulţumit, şi a ieşit repede, lăsându-mă pe mine.

— Nu mai fac, a spus ea în grabă. Promit.

— Trebuie să înţelegi că, dacă te porţi aşa cu băieţii...

— Grace, nu vreau să fiu nesimţită, dar ştiu, bine? Am văzut o fată mai mică decât mine cu un an făcând sex cu un tip mai în vârstă pe casa scării din blocul din Glasgow. Am mai văzut şi alte lucruri. Iar băieţii nu respectă fetele. Ştiu toate astea. A fost doar o provocare. Şi, indiferent ce a zis directorul, a fost vorba doar de un sărut. Nu sunt... s-a înroşit ea. Nu sunt pregătită pentru altceva.

De uşurare, m-am prăbuşit pe canapea.

— Nici nu ai idee cât de bucuroasă sunt că ai spus asta.

Şi-a muşcat buza şi a spus:

— Câţi ani aveai când ţi-ai pierdut virginitatea?

— Încă sunt virgină, am minţit. Şi, dacă vrei să mă asculţi, o păstrezi şi tu pe a ta pentru multă, multă vreme de-acum înainte.

Maia şi-a dat ochii peste cap.

— Da, există şi Moş Crăciun.

— Şi Iepuraşul de Paşte. Iar bebeluşii sunt lăsaţi la uşile mamelor şi taţilor de peste tot de berze uriaşe. Acum dă din cap că mă crezi.

Ea a chicotit şi a aprobat.

— Atunci, mi-am încheiat misiunea.

— Nu pot să cred că te-ai gândit că astea m-ar putea ajuta să mă simt mai bine.

I-am băgat DVD-urile sub nas lui Chloe, când s-a întors în living, aducând două pahare cu vin.

— De ce? s-a încruntat ea. Ai suferit suficient de inimă albastră. M-am gândit că te vor ajuta să treci peste.

— Sufăr de vreo două săptămâni, dar mulţumesc pentru răbdare.

Am lăsat DVD-urile pe măsuţa de cafea.

— Cum se presupune că mă vor ajuta *Jurnalul, Nopţi albe în Seattle* sau *Dragostea şi alţi demoni*? Toate sunt despre doi oameni care se îndrăgostesc. Unul de celălalt. La-la-la. Deja le urăsc.

— Se presupune că-ţi vor aminti că există speranţă, a zâmbit ea când m-am strâmbat. Filmele astea nu sunt doar despre doi oameni care se îndrăgostesc. Sunt despre doi oameni care se îndrăgostesc, dar există piedici în calea fericirii lor şi duc o luptă... dar în final rămân împreună.

Am luat o înghiţitură imensă de vin.

— Îmi doresc să renunţi la ideea de mine şi Logan, Chloe.

— Nu.
— Aş lua asta în considerare, în locul tău.
— De ce?
— Fiindcă te omor dacă nu o faci.
— Pfff... a dat ea din mână a lehamite. Nu mă sperii, Grace! Te-aş frânge ca pe o crenguţă.
M-am uitat la ea indignată.
— Aş vrea să te văd încercând.
— Dă măsuţa la o parte şi îţi arăt.
— Prea bine.
M-am ridicat de pe scaun, când s-a auzit soneria. Am mijit ochii spre ea.
— Tocmai ai fost salvată de clopoţel.
— Tremur de nu mai pot.
I-am aruncat un rânjet, înainte să mă grăbesc spre uşă.
Spre surprinderea mea, era Logan.
— Ai văzut-o pe Maia? a spus, fără nicio introducere.
Văzând expresia neliniştită de pe faţa lui, am simţit că inima începe să-mi bată cu putere.
— Nu. Am crezut că merge să o vadă pe La-la după ore. Ai sunat-o?
A clătinat din cap.
— Nu răspunde.
— Stai să încerc şi eu. M-am întors şi l-am auzit cum mă urmează în living.
— Chloe, el e Logan. Logan, ea este Chloe, i-am prezentat în grabă, înainte să încep să scotocesc în geantă după telefon.
— E totul OK? a întrebat Chloe.
— Să sperăm.
Am sunat-o pe Maia şi am aşteptat. A intrat direct căsuţa mesageriei. L-am privit pe Logan, care s-a dezumflat.
— Ai numărul părinţilor Laylei?
A clătinat iar din cap.
— Nu m-am gândit la asta. La naiba!
Şi-a trecut mâna prin păr, şi am văzut cum îi creşte panica.
— Chloe... m-am întors eu spre prietena mea, care îl privea cu un amestec de îngrijorare şi curiozitate. Deschide Facebook-ul.
— De ce?
— Pentru că eşti prietenă cu Maia acolo. Poate că a postat ceva.
— Păi, dacă e pusă pe şotii, chiar crezi că ar fi atât de fraieră? a spus ea, căutându-şi telefonul în geantă.
— Da. Chiar şi adolescenţii inteligenţi se comportă stupid uneori.
Chloe a încuviinţat şi a început să-şi butoneze telefonul, în timp ce Logan şi cu mine o priveam nerăbdători. A făcut ochii mari când a citit ceva şi ne-a aruncat o privire senină:
— Ce e? a spus Logan, scurt.

— Încearcă să între la un club din Tolleross.

— Dar e joi, am spus, prosteşte, refuzând să cred că Maia s-ar purta atât de ciudat.

— E seară pentru studenţi, a spus Logan. Cum îşi imaginează că poate intra într-un club de noapte? O s-o omor, s-a repezit el la uşă.

— Vin şi eu! M-am întors spre Chloe, înşfăcând cheile. Îmi pare rău, dar trebuie s-o lăsăm pe altă dată.

Prietena mea foarte înţelegătoare şi-a adunat repede lucrurile şi mi-am luat la revedere de la ea în faţa blocului, apoi am fugit să-l ajung din urmă pe Logan. Mergea pe lângă universitate, către Meadows.

— Logan... am zis şi am încercat să-mi potrivesc pasul cu al lui.

— De ce se poartă aşa? s-a uitat el lung la mine. Nu e aşa acasă. Ne înţelegem bine. Nu ne certăm. Suntem OK. Dar apoi, pleacă şi se sărută cu băieţi la şcoală sau încearcă să între în cluburi de noapte, nu răspunde la telefon şi mă îngrijorează. Am mai primit ieri un telefon de la şcoală. A chiulit de la două ore de dimineaţă.

M-am îngrozit.

— Cred că o face special. Nu-i stă-n caracter. Îi place la şcoală. E fericită cu tine, Logan, asta ştiu sigur.

— Atunci, de ce?

Am ridicat din umeri.

— Poate e ceva legat de mama ei... sau... Nu ştim prin ce a trecut. Nu ştim cum se simte. Poate că ar trebui să meargă la un consilier şcolar.

— Nu vreau să o oblig să facă ceva ce nu doreşte. Cu excepţia faptului că vreau să o târăsc afară din clubul ăsta de noapte.

— Poate trebuie să încercăm să ne calmăm şi să o găsim, i-am sugerat cu blândeţe.

— Să ne calmăm? Grace, e ora nouă seara şi e joi. Încerc să o sun de două ore şi eram pe punctul să sun la poliţie când am venit la tine la uşă.

— Când trebuia să fie acasă?

— A spus că ia cina la La-la şi că ajunge acasă la şapte şi jumătate.

— Ţi-a luat mai mult de o oră să vii la mine?

— Lucrurile sunt tensionate între noi. Nu am vrut să te deranjez.

— E vorba despre Maia. Nu mă deranjezi când e ea la mijloc.

— Sigur, a spus sarcastic.

Între noi s-a lăsat o tăcere inconfortabilă, precum cea din parcul aproape gol pustiu prin care treceam.

— Eşti OK? m-a întrebat el, fără nicio urmă de sarcasm, ci îngrijorat. Maia a spus că merge la La-la şi nu la tine după ore, fiindcă ai o programare la medic.

Am devenit palidă.

— Ah, da. Sunt bine.

— Asta nu a sunat bine deloc. Ce se întâmplă?
— Nimic.
— Grace...
— Logan...
— O să întreb în continuare până când o găsim pe Maia, şi după ce termin cu ea, te fac să vorbeşti, m-a ameninţat el serios.
L-am privit în ochi şi am văzut hotărârea din ei.
Oh, la naiba!
— Bine... Nu am fost la medic. Am avut o programare la clinică după-amiază.
— Pentru? a zis el nerăbdător.
— Un control. Să văd dacă am cumva vreo boală cu transmitere sexuală.
După o clipă de tăcere, a spus:
— Fiindcă am făcut sex fără să ne protejăm?
Am auzit ceva necunoscut în vocea lui. Ceva care suna a jignire. Nu m-am putut abţine să nu mă uit la el şi l-am văzut privindu-mă cu o neîncredere vădită.
— Logan, te-ai culcat cu o mulţime de femei.
— Dar a fost sex protejat.
— Cu mine nu ai folosit nimic.
— Doar cu tine!
Şi-a strâns mâinile în pumni şi a iuţit pasul.
M-am grăbit după el, cu inima bătându-mi puternic.
— Nu ştiu ce să spun. N-am vrut să te jignesc.
— Să mă jigneşti? a pufnit el. Nu m-ai jignit, Grace. Dar măcar ştiu acum ce crezi despre mine.
— Nu cred nimic despre tine. Doar că te-ai culcat cu multe femei şi mi-am luat măsuri de siguranţă. Nu mă poţi învinui pentru asta!
S-a oprit brusc, iar eu aproape că era să intru în el. Respiraţia i se înteţise.
— Probabil crezi că sunt un tâmpit iresponsabil. Chiar crezi că eu nu-mi fac teste? Fireşte că fac! Am făcut asta acum şase săptămâni. Nu am nimic. Altfel, ţi-aş fi spus.
— Cu americanca ai fost după aceea, am spus, cu o voce îndurerată, gândindu-mă la ei împreună. Doar cu câteva zile înainte de mine.
Logan şi-a dat seama cât suferream, fiindcă trăsăturile lui s-au înmuiat brusc, iar în priviri i-a apărut remuşcarea.
— Grace...
A ridicat o mână parcă dorind să mă atingă, dar eu m-am îndepărtat şi am continuat să merg spre Tolleross.
— Hai să lăsăm asta, bine? Să ne facem griji pentru Maia acum, am zis.
Nu am mai vorbit până am ajuns la club, iar tensiunea dintre noi a crescut.

Când am cotit pe aleea largă care ducea spre intrare, am văzut coada de tineri de afară şi ne-am uitat după Maia.

— Acolo, am pufnit, uşurată, grăbindu-mă de-a lungul cozii spre locul în care se afla, aproape de intrare.

Ochii aproape că mi-au ieşit din orbite când s-a întors să-i zâmbească Laylei şi am văzut cum era îmbrăcată.

Nu era rochia ei.

Era scurtă, strâmtă, şi... NU!

— Ce naiba ai pe tine? s-a răstit Logan, ţâşnind pe lângă mine.

Cu siguranţă, nu era de acord cu rochia.

Obrajii Maiei s-au înroşit când ne-a văzut, dar nu se simţea atât de vinovată pe cât ar fi trebuit.

Logan a prins-o de braţ şi a scos-o de la coadă. A devenit suficient de supusă, dar s-a smiorcăit:

— Tati, mă faci de râs!

Logan s-a oprit, s-a întors şi s-a uitat urât spre fetele care se aflaseră lângă Maia. Una era o brunetă înaltă, foarte frumuşică. Cealaltă, o brunetă scundă, cu forme, drăgălaşă. Am bănuit că erau groaznicele La-la şi Leigh.

— Voi două, aici!

Logan a arătat cu degetul spre ele, apoi spre spaţiul din faţa lui. Bruneta mai înaltă, despre care ştiam că este La-la, din descrierea Maiei, a venit spre noi, urmată de Leigh. Purta o rochie similară cu a Maiei, aşa că-mi dădeam seama de la cine o împrumutase Maia.

— Doamne, ăsta e tatăl tău? a zâmbit ea, trecându-şi privirea peste Logan într-un fel de-a dreptul inadecvat, lasciv.

Chipul lui Logan s-a întunecat, iar furia i-a crescut.

Am încercat să intervin.

— La-la, Leight... acasă cu voi!

La-la mi-a aruncat o privire urâtă.

— Tu eşti Grace?

— Da. Şi bănuiesc că a fost ideea ta să o aduci pe Maia la club.

— Aşa, şi? a ridicat ea din umeri. S-a uitat din nou la Logan. A meritat, ca să-l văd pe el.

— Termină, am spus încet.

Asta a făcut-o să roşească într-un fel în care nici ţipetele nu ar fi reuşit s-o facă.

— Ai cincisprezece ani, nu treizeci. Eşti iresponsabilă şi ridicolă!

— Grace.

Maia părea îngrozită, dar puţin îmi păsa. Nu-mi plăcea influenţa Laylei asupra ei.

— Nu sunt convinsă că eşti o influenţă bună asupra Maiei.

— Nu eşti mama ei, a pufnit La-la. Eşti doar o căţea englezoaică slabă şi băgăcioasă.

— Până aici!

Logan a trecut pe lângă noi şi l-am văzut discutând cu portarul. El

a încuviinţat, iar Logan şi-a scos telefonul. S-a întors câteva secunde mai târziu.

— Am chemat un taxi pentru voi două, le-a spus Laylei şi lui Leigh. Şi tipul acela imens din spatele meu se va asigura că vă duce acasă. Tu, a arătat spre La-la, iar ea s-a albit văzând furia din ochii lui Logan, să te ţii departe de fiica mea!

A apucat-o pe Maia de braţ.

— Plecăm.

— Tati...

— Nil mă provoca, Maia.

Din fericire, nu a făcut-o.

Logan a fost nervos tot drumul prin Meadows, iar eu m-am grăbit să ţin pasul.

— Aşa vrei să fii? a întrebat dintr-odată, neîncrezător. Iresponsabilă? Copilăroasă? Imatură? Cum ai putut face asta, Maia? Sunt îngrozit.

— Ştiam că nu m-ai lăsa să merg dacă-ţi ceream voie, a spus ea încet.

— Ai dreptate. Ai cincisprezece ani. Clubul ăsta e pentru persoane majore. Să nu mai zic că e o speluncă.

— Voiam să-mi petrec timpul cu prietenele mele.

— Ah, ce mai prietene! a pufnit el scârbit. Ai auzit cum i-a vorbit lui Grace? După tot ce a făcut Grace pentru noi, ţi se pare în regulă ca prietena ta să-i vorbească aşa, cu atâta lipsă de respect?

Maia şi-a retras braţul şi s-a înroşit brusc de furie.

— Ce-i pasă lui Grace? Nu mai e prietena noastră!

Am simţit ceva ca o lovitură în stomac.

— Asta ce naiba înseamnă?

Cu ochii strălucind de lacrimi, s-a oprit şi ne-am oprit şi noi.

— Vreau ca lucrurile să fie din nou cum erau, când eram toţi trei.

Logan a părut şocat.

— De aceea te porţi aşa?

— E singura cale să vă readuc în acelaşi spaţiu. Înainte... eram ca o familie.

— Nu pricep, s-a scărpinat Logan în barbă, confuz. Noi doi nu suntem o familie?

Buzele Maiei tremurau şi mi-am dat seama că e gata să plângă.

— Ba da, suntem.

— Bine, a zis Logan. În calitate de cap al familiei, te pedepsesc două săptămâni.

— Dar, tati... Maia s-a grăbit să îl prindă din urmă.

— Niciun „dar, tati”! Dacă mai faci ceva de genul ăsta, pedeapsa va fi de o lună!

I-am urmat la distanţă mică, ascultând cum Maia încerca să îl convingă pe Logan să-i dea o pedeapsă mai mică. Inima îmi bătea din nou cu putere şi am început să pun cap la cap piesele de puzzle.

Logan ratase ideea, dar eu nu.

Maia nu era supărată fiindcă Logan flirta cu alte femei sau fiindcă voia toată atenţia lui. M-am gândit cât de iritată fusese când o anunţasem că merg la o întâlnire. La cât de necăjită fusese când mă auzise vorbind cu Shannon despre Logan, în bucătărie.

Maia Macleod nu voia ca Logan să flirteze cu alte femei, fiindcă deja alesese femeia pe care şi-o dorea în viaţa ei.

Eu.

Maia voia să ne facă să fim împreună.

La naiba!

CAPITOLUL 16

Aventura iresponsabilă a Maiei la clubul de noapte fusese un act deliberat, gândit să ne aducă pe mine şi pe Logan în acelaşi loc fiindcă voia să fim un cuplu, dar încă nu ştiam cum să discut asta cu el. Eram în living, citind pe laptop pentru ultima dată un manuscris, înainte să-l returnez autorului. Într-o clipă de distragere de la muncă, am intrat pe pagina de ştiri şi mi-a sărit în ochi un articol.

DANIELLE BENTLEY LUPTĂ CU CANCERUL?

Mi-a stat inima în piept când am dat clic pe titlu.

Exista o imagine cu Gabriel şi Danielle Bentley în colţul de sus. Purtau amândoi haine de seară, ceea ce sugera că fuseseră la un eveniment. Gabriel, ca de obicei, avea o expresie solemnă pe chipul frumos, aparent neîngrijit. Părul lui pieptănat peste cap era mai grizonant, iar la coada ochilor şi în jurul gurii părea să mai fi adăugat câteva riduri. Ca de obicei, era îmbrăcat fără cusur, într-un frac croit de vreun designer scump.

În timp ce vechile sentimente de neglijare, respingere şi furie mă invadau, am privit fotografia cu părinţii mei. Şi, la fel de brusc cum fusesem lovită de amintirea lor copleşitoare, am simţit şi gustul unui eşec imens.

Chiar nu mai credeam că ar putea avea o asemenea putere asupra mea, sau nu atât de puternică.

Dar iată-i pe ecranul meu, iar eu mă simţeam din nou fetiţa pe care o abandonaseră.

Am citit rapid articolul.

Surse din interior au dezvăluit că soţia mogulului mediatic şi antreprenor de renume mondial, a cărui firmă are sediul la Londra, Gabriel Bentley, a fost diagnosticată cu cancer mamar. Un purtător de cuvânt al familiei nu a confirmat, dar nici nu a infirmat acest zvon.

Ştiam ce însemna asta. Mama era bolnavă şi nu voia să ştie

nimeni că nu e perfectă.

Aceleaşi surse din interior au mai destăinuit că fiica lor, Gracelyn Bentley, nu s-a întors încă acasă, ca să fie alături de mama sa. Zvonurile privind separarea sa de familie circulă de ani de zile, însă adevărul despre plecarea ei rămâne un secret bine păzit.

Şocată, m-am dus, cumva, până la baie. Am simţit că mi se face greaţă şi am ridicat capacul veceului. Am tuşit, dar nu am reuşit să vomit, în ciuda stomacului agitat.

O transpiraţie rece mi-a acoperit pielea şi m-am sprijinit de peretele băii, cu genunchii sub bărbie. Nu mă puteam opri din tremurat.

Voiam să mă opresc.

Nu mai tremura!

Mama avea cancer. Era pe moarte?

Şi acum presa voia să ştie, în sfârşit, unde era singura fiică a cuplului, Gracelyn. Ştiam că existaseră zvonuri, răspândite de angajaţi care nu-şi puteau ţine gura, dar după o vreme reporterii nu mai fuseseră interesaţi. Existau copii ai starurilor rock britanice care făceau lucruri mult mai scandaloase, în timp ce Gracelyn Bentley era fata tăcută şi studioasă, cu ochi de căprioară, care nu făcea nimic remarcabil.

Aşa fusese descrisă cândva Gracelyn în presă.

Dar eu nu mai eram Gracelyn Bentley. Îmi schimbasem legal numele în Grace Farquhar. Deşi, îmi imaginam, dacă presa ar fi fost cu adevărat interesată, ar fi fost uşor să mă găsească.

M-am cutremurat la acest gând.

Nu aveau s-o mai găsească pe fata cu ochi de căprioară.

Muncisem din greu să devin o persoană autonomă şi nu umbra unei fete pierdute în manipulările, cruzimea şi neglijenţa familiei.

Dacă presa o căuta pe Gracelyn... căuta o stafie.

Sau nu?

Am închis ochii strâns şi lacrimile mi-au ţâşnit. Din străfundurile mele a ieşit un suspin pe care nu l-am putut controla. Nu-l puteam opri.

Mama probabil avea cancer şi tata nu mă căutase. Şi ştia unde sunt; îmi cunoştea numele. Farquhar, după bunica din partea lui. Murise când aveam opt ani, dar o parte din cele mai fericite amintiri din copilărie erau cu ea. Ea reprezenta familia adevărată pentru mine. Reprezenta tot ce voiam şi speram să am cândva şi eu.

Mama mea avea cancer, iar eu nu puteam să o văd, fiindcă nu mă chemaseră.

Nu mă voiau alături.

Iar adevărul cel mai oribil era că nu ştiam dacă *eu* voiam să merg.

Toate lucrurile cumplite pe care le spusese vreodată mi-au năvălit din nou în minte...

Aşa. Continuă să mănânci din prăjitură, dacă vrei să te îngraşi şi mai tare.

Un zece la istorie? Şi de ce mi-ar păsa că poţi memora informaţii despre nişte oameni morţi?

Nu-mi spune că ţi-ai pierdut virginitatea. Probabil că era vreun disperat.

Dacă nu încetezi să mai spui aiureli despre Sebastian, te trimit la internat. De parcă vreunul dintre prietenii lui ar fi atât de excitat încât să te oblige să faci ceva.

Şi cel mai oribil clişeu…

Ţi-am făcut o favoare, Gracelyn. Te-ai întins prea mult. Doar nu credeai că poţi avea ce am eu. Nu trebuie să ai aşteptări aşa mari.

Ştergându-mi lacrimile, m-am ridicat încet de pe podeaua băii. Nu puteam să-i las să-mi facă din nou asta. M-am întins după telefon şi am format numărul lui Aidan.

Dar nu el era cel căruia voiam să mă destăinui.

Nu braţele lui erau cele pe care le doream în jurul meu.

Şi am început să plâng iar, fiindcă singura persoană pe care o voiam era la câţiva metri distanţă, iar eu nu puteam să mă apropii.

Privind în jur la o mulţime de oameni necunoscuţi, m-am întrebat dacă procedasem corect venind la această petrecere a familiei Carmichael. Joss mă invitase când mă vizitase la seara fetelor şi atunci am crezut că avea să fie interesant. Petrecerea era pentru ziua de naştere a tatălui vitreg al lui Ellie, Clark Nichols, care sărbătorea şaizeci şi cinci de ani. Descoperisem că, deşi Braden nu era rudă cu mama lui Ellie, Elodie, şi cu soţul lui Elodie, Clark, cei doi erau foarte apropiaţi de părinţii lui, iar acesta era motivul pentru care era el gazda evenimentului.

Cumva, reuşisem să mă aranjez pentru petrecerea din casa imensă, stilată, a familiei Carmichael, de pe strada Dublin, după vestea din acea după-amiază, şi adevărul era că mă distrăgea de la gândurile mele. Dar acum că fusesem prezentată tuturor celor pe care-i îndrăgea Joss, vestea continua să mi se strecoare în minte asemenea unei perdele care bătea în vânt şi permitea luminii să între în cameră, când şi când, în timp ce eu aveam nevoie doar de întuneric.

Fusesem prezentată lui Elodie şi Clark, un cuplu mai în vârstă, foarte primitor, ale căror tachinări mă făcuseră să râd. Îi întâlnisem şi pe Declan, fiul lor, fratele mai mic al lui Hannah, şi pe timida lui soţie, Penny. Mai mult, fusesem copleşită de prezentările soţilor noilor mele prietene. Singurul absent era Cole, fiindcă avea gripă, iar el şi Shannon rămăseseră acasă. Cam, pe care îl ştiam deja şi din cauza căruia mă înroşisem, era acolo, cu Jo. După aceea, lucrurile au devenit… copl*eşitoare. L-a*m cunoscut pe soţul lui Liv, Nate.

Chiar speram să nu-mi ia obrajii foc când am făcut cunoştinţă cu

el.

Precum Cam, avea aproape patruzeci de ani şi nu-i arăta. Spre deosebire de Cam, cu apariţia lui atrăgătoare, aparent neîngrijită, Nate era de o frumuseţe pur hollywoodiană, cu părul lui des şi negru, ochii întunecaţi, care te topeau, şi gropiţele sexy.

Mai era şi Marco, soţul lui Hannah. „Înalt” nu era suficient spus. Nici „musculos”. Nici măcar „inimaginabil de chipeş”. Ştiam de la Hannah că Marco era pe jumătate italian-american, pe jumătate afro-american şi tot ce puteam spune era că rezultatul m-a făcut aproape să nu îndrăznesc să dau mâna cu el.

Singurul soţ cu care nu am fost atât de timidă a fost al lui Ellie, Adam. Era tipul de bărbat care devenea mai atrăgător pe măsură ce vorbeai cu el, fiindcă avea charismă şi un ton cald. M-a făcut imediat să mă simt în largul meu.

Asta până când l-am cunoscut pe cel mai bun prieten al lui, proprietarul apartamentului meu, şeful lui Logan şi soţul lui Joss.

Braden Carmichael.

— Am auzit multe despre tine, Grace, a spus el când i-am strâns mâna.

S-a uitat la mine cu o urmă de zâmbet pe buze, iar când m-am uitat în ochii lui de un albastru-palid, m-am cutremurat. Braden era puţin trecut de patruzeci de ani şi se ţinea bine. Mi se păruse mereu foarte enervant că atât de mulţi bărbaţi începeau să arate tot mai bine cu vârsta şi simţeam că domnul Carmichael era unul dintre ei. Părul lui întunecat era înspicat cu cenuşiu, ceea ce îi dădea un aer de distincţie. Spre deosebire de Nate, Braden nu avea trăsături perfecte şi totuşi chipul său era extrem de atrăgător.

În plus, emana încredere, putere şi o forţă brută care se revărsa din el. Dintre toţi bărbaţii superbi cărora le fusesem prezentată în acea seară, soţul lui Joss mi se părea cel mai atrăgător. Era şi unul dintre cei mai intimidanţi bărbaţi pe care-i cunoşteam şi, să nu uităm, locuiam lângă Logan Macleod. Eram bucuroasă că Logan nu era la petrecere, fiindcă stătea cu Maia. Nu cred că ar fi fost loc în aceeaşi încăpere pentru el şi Braden.

Nu era de mirare că erau prieteni. Semănau, iar asta era şi mai evident când Joss şi Braden au stat de vorbă cu mine.

— Am auzit că Maia e bine şi că ai un rol important în adaptarea ei, a spus Braden, când Joss s-a aşezat lângă el.

Şi-a pus braţul în jurul ei automat, de parcă se potrivea în mod natural acolo.

— Logan a fost cel care a făcut tranziţia uşoară. Eu doar... am zis şi am ridicat din umeri. Sunt acolo pentru ea.

— E foarte modestă, a spus Joss. De fiecare dată când am petrecut timp cu Maia şi cu Shannon, Maia a vorbit doar despre tine şi despre Logan.

Ceva a sclipit în ochii ei, poate amuzament, şi m-am întrebat

pentru o clipă dacă-şi dăduse seama că Maia ne vedea pe mine şi pe Logan ca pe un cuplu.

— Păi, tot ce ştiu eu e că e nevoie de o persoană specială ca să ocrotească un copil care nu e al său.

Privirea lui a rătăcit prin încăpere, iar eu m-am uitat să văd către cine.

Elodie.

Joss a ridicat mâna lui Braden, ca să-i sărute uşor încheietura. S-a uitat la ea şi a tras-o mai aproape, înainte să-şi concentreze din nou privirea albastră asupra mea.

— Logan e un prieten bun. Maia a fost un şoc enorm pentru el şi-ţi sunt recunoscător pentru ce ai făcut. Dacă ai vreodată nevoie de ceva, orice, Grace, îmi spui.

Am simţit că fusesem primită oficial în sânul familiei, de către Naş. Am roşit şi am mormăit o mulţumire.

— Ştiu ce ai putea face, a spus cineva care apăruse lângă mine, iar eu am întors privirea şi am văzut-o pe Elodie în spatele meu, intervenind în conversaţie. Am zâmbit când i-am văzut ochii albaştri de copil pus pe şotii. Ha. Ea şi Braden aveau aceiaşi ochi.

— Ce anume? a spus Braden, iar chipul i-a fost invadat de afecţiune, aşteptând răspunsul surorii lui.

Ellie şi-a strecurat braţul în jurul umerilor mei.

— Ştii că frumuseţea asta e singură?

Joss a pufnit văzând ce mutră fac.

— Şi care ar fi ideea, Ellie, în afară de faptul că o faci pe Grace să se ruşineze? a spus Braden sec.

— James Llewellyn-Jones, a şoptit Ellie.

— Avocatul meu? s-a încruntat Braden.

— Da. E superb, are succes, e singur şi e aici. Poate e cazul să le faci cunoştinţă.

Inima a început să-mi bată tare, de ruşine.

— Nu, serios, chiar nu e cazul.

Acum, Joss se uita urât la Ellie.

— Serios, chiar *nu e* cazul, a spus ea, apăsat.

După care a făcut ochii mari spre Ellie, parcă încercând să-i trimită un mesaj... Doar că nu ştiam care anume. S-ar fi zis că nici Ellie, care a părut adorabil de derutată de mimica lui Joss.

— Ce se petrece aici? ni s-a alăturat Jo, zâmbind.

— Am crezut că ar fi bine ca Braden să i-o prezinte pe Grace lui James. Avocatul.

Jo s-a întunecat imediat.

— Sau *nu,* a spus ea, apăsat.

— Ce naiba îmi scapă? a întrebat Braden.

— Nimic, l-a asigurat Joss. Sora ta are idei proaste.

— Am ştiut asta când a decis să se căsătorească cu Adam, a spus el.

— Te-am auzit, a spus Adam şi a făcut un pas spre grup. Iar replica mea este că soţia ta este cea cu idei proaste, fiindcă ţi-a permis să ai urmaşi. *Trei.*

— Hei, copiii noştri au luat mai multe chestii de la mine, aşa că nu ai de ce să te îngrijorezi.

— Pe naiba! Beth, da. Luke, nu. Puştiul e leit Braden şi ştim cu toţii asta. E sfârşitul lumii. Ai face bine să fii cu ochii pe Ellie cea mică, a continuat Adam, pe un ton tot mai grav.

— Ah, nu te îngrijora, o cresc să fie exact ca mine, i-a zâmbit Ellie soţului ei.

Braden s-a uitat la Adam.

— Ai dreptate. E sfârşitul lumii.

Oricare ar fi fost motivele sale, Joss m-a scos din ghearele lui Ellie, care voia să mă cupleze, şi m-a condus în partea cealaltă a camerei, în direcţia opusă lui James Llewellyn-Jones, ca să-mi mai pun şampanie.

Au trecut douăzeci de minute, timp în care am fost prezentată multor oameni, ale căror nume nu aveam să mi le mai amintesc, fiindcă memoria mi se umpluse cu cele ale celor din clanul Carmichael Co în acea seară. Ellie nu m-a mai presat cu avocatul pe care voia să îl cunosc, aşa că am presupus că o convinseseră Jo şi Joss să renunţe, fiindcă ambele păruseră extrem de hotărâte în privinţa asta.

A fost pură coincidenţă că, atunci când m-am întins după ultimul foitaj *vol-au-vent,* a mai făcut-o cineva.

— Ah, îmi pare rău, a spus o voce masculină, iar eu m-am uitat la cel care întinsese mâna să ia pateul şi am descoperit nişte ochi cenuşii.

Era un bărbat arătos, cam de vârsta mea.

— Insist să-l iei tu, a spus cu un zâmbet ironic.

Chiar voiam să-l mănânc.

— Atunci, insist să-l iau eu.

A râs, privindu-mă cum iau pateul şi încep să-l ronţăi.

— Eu sunt James, a continuat el să-mi zâmbească.

Am înghiţit şi ultima bucăţică de pateu, foarte gustos, clipind.

— Nu Llewellyn-Jones, nu?

— Sunt celebru? a ridicat el din sprânceană.

Am zâmbit vag, căutând-o pe Ellie prin cameră. Era evident că ea îl îndreptase spre mine. Am găsit-o, dar în loc să se arate bucuroasă fiindcă James vorbea cu mine, a părut şocată. I-a aruncat o privire lui Jo, care clătina din cap, iritată.

Ce naiba se întâmpla cu toţi?

— S-a întâmplat ceva? a spus James, privind peste umăr.

— Nu, deloc. Braden ţi-a rostit numele mai devreme. De-asta ştiam cine eşti.

— Sper că a spus doar lucruri bune?

M-am simţit inconfortabil, stânjenită fără să ştiu de ce, de parcă amândoi am fi fost sub o lupă. Am făcut tot ce am putut să-mi ascund sentimentul.

— Păi, cineva a pomenit de evaziune fiscală şi terorism, dar altfel...

A zâmbit.

— Pot să te întreb cum te numeşti?

— Da. Grace, am spus şi i-am întins mâna. Îmi pare bine.

Tocmai ne strângeam mâinile, când am avut o senzaţie ciudată în ceafă. Instinctul m-a făcut să privesc peste umăr.

Logan se afla în uşă, sfredelindu-mă cu ochii.

Pentru o clipă, i s-a tăiat respiraţia când ni s-au întâlnit privirile.

Apoi, pur şi simplu, mi-a făcut acel semn enervant din bărbie, înainte să-şi mute privirea. L-am urmărit din ochi traversând camera către Braden. Câteva alte femei l-au urmărit şi ele cu privirea. Avea o siluetă frumoasă, în pantalonii de costum şi cu cămaşa lui neagră. Se descheiase la guler şi avea mânecile suflecate, afişându-şi tatuajul.

— Îl cunoşti pe Logan? a spus James, atrăgându-mi atenţia spre el.

Credeam că da.

— Nu foarte bine.

M-am întins după paharul cu şampanie, simţind dintr-odată că mă copleşesc din nou toate grijile.

— Deci, cu ce te ocupi, Grace?

M-am lăsat purtată de conversaţie, sperând că mă va duce altundeva, pentru moment, dar era deja prea târziu. Simţeam o durere puternică în piept fiindcă nu reuşeam să-mi ţin gândurile departe de părinţii mei, de Sebastian şi de Logan. Durerea a fost şi mai adâncă atunci când l-am văzut pe Logan, dincolo de James, flirtând cu o femeie blondă al cărei nume nu mi-l mai aminteam.

Mi-am coborât privirea, pretinzând că râd de ceva ce spusese avocatul. Nici măcar nu ştiam ce spunea. Abia dacă-mi aminteam cuvintele lui. În urechi aveam un zgomot continuu şi mă simţeam de parcă doar observam discuţia de la distanţă.

Nu ştiu cum am reuşit să rezist atât, dar, dintr-odată, în cameră s-a făcut prea cald, era prea mult zgomot, totul era exagerat.

— Îmi pare rău, l-am întrerupt pe James. Mă scuzi, te rog, un minut?

M-am întors pe călcâie şi am plecat, traversând mulţimea din mijlocul livingului. Holul era plin de oameni, dar când am privit în sus, totul era tăcut şi întunecat.

Ştiam că eram puţin cam intruzivă, dar aveam nevoie de linişte şi pace, pentru moment, şi Joss îmi spusese că toţi copiii erau în grija tatălui Oliviei, Mick, şi a soţiei acestuia, Dee. Făcuseră glume despre cât de curajoşi fuseseră cei doi ca să aibă grijă de şase copii în seara aceea.

În timp ce nimeni nu-mi dădea atenţie, am urcat la primul etaj. Lumina lunii intra prin fereastra mare din faţa casei şi mă ajuta să văd, iar eu m-am grăbit să intru în prima cameră din calea mea.

Am lăsat uşa întredeschisă, permiţând să între puţină lumină, iar formele obiectelor s-au conturat în faţa mea, în întuneric.

Era camera mezinei lui Joss şi Braden, Ellie. Avea doar un an. Am mers încetişor spre pătuţul ei şi am văzut lampa de noapte pe noptiera de alături. Când am aprins-o, steluţe de un albastru palid au început să danseze pe pereţii camerei, în timp ce lampa se rotea încetişor. Remarcând scaunul mare, confortabil, din colţul ferestrei, m-am năpustit spre el şi m-am aşezat ca să-mi trag sufletul.

M-am uitat la stelele care înconjurau camera, atât de departe de mine, şi dintr-odată m-am simţit ca o pisică, încercând să prindă o rază de lumină în lăbuţă. De ce făceam mereu asta? De ce-i lăsam în continuare pe părinţii mei să mă influenţeze? Să mă rănească aşa? Scârţâitul podelei m-a făcut să-mi ţin respiraţia. Uşa s-a deschis lent şi o siluetă înaltă s-a strecurat înăuntru. O stea luminoasă i-a surprins chipul şi m-am încordat.

— Grace?

Logan a intrat înăuntru, închizând uşa după el.

— Eşti bine?

— Da, am şoptit.

S-a îndreptat spre mine, iar eu m-am crispat şi mai tare.

— Nu eşti bine. Te-am văzut jos. S-a întâmplat ceva.

S-a oprit la câţiva metri de mine, şi l-am privit.

— Nu contează.

— Ba da, contează, aproape că s-a răstit şi a mai făcut un pas spre mine. Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Unde e Maia? am spus.

— Cu Shannon şi Cole. Nu schimba subiectul!

— Nu mă numesc Grace Farquhar, am izbucnit.

În lumina palidă, i-am văzut ochii îngustându-se.

— Ce mama naibii?

— Adică, mă cheamă Grace, dar nu mă cheamă aşa dintotdeauna. Eram cândva Gracelyn Bentley. Numai Aidan, Chloe şi Juno ştiu asta. Acum ştii şi tu.

— Grace, a şoptit, cu îngrijorare în voce. Nu înţeleg.

— Ai auzit de Gabriel Bentley?

— Tipul cu imperiul mediatic?

— Da.

Nu ştiu de ce-i spuneam toate astea. Poate pentru că voiam să mă pedepsesc făcându-i confidenţe unui bărbat şi căutând afecţiune din partea lui, când ştiam că nu există şansa ca el să revină la mine.

— E tatăl meu, Logan.

— Hristoase, a spus el, răguşit, şi a mai făcut un pas spre mine. Ce...?

— Era mereu ocupat şi nu a avut niciodată timp pentru mine, doar pentru Sebastian, pe care-l creştea ca să-l urmeze la conducerea afacerilor. Era puţin cam demodat, în sensul ăsta. Cred că nu şi-a imaginat că i-aş putea fi de folos, fiindcă nu prea s-a preocupat de mine, am zis şi am pufnit într-un râs amar. Mi-aş dori ca mama să fi fost la fel, dar, din nefericire, neglijenţa ei a fost însoţită de o critică permanentă. Nu purtam XS. Nu eram suficient de drăguţă, de sexy, de deşteaptă, de modernă. Eram plicticoasă. Patetică. N-ar fi trebuit să mă nasc.

Mi s-a tăiat respiraţia, amintindu-mi ziua în care-mi spusese asta.

— Nu am fost niciodată suficient de bună, Logan. Şi-mi doresc să nu mă mai... doară.

Vocea mi s-a frânt la ultimul cuvânt, iar lacrimile au început să-mi curgă pe obraji.

Dintr-odată, Logan s-a lăsat în jos în faţa mea, cu o mână pe genunchiul meu şi cu cealaltă cuprinzându-mi faţa, în timp ce mă privea cu o îngrijorare sporită.

Am clătinat din cap, incapabilă să opresc şuvoiul de lacrimi sau sentimentul de a fi transportată înapoi la emoţiile trăite la douăzeci şi unu de ani, când lumea mea păruse că se prăbuşeşte.

— Îmi pare rău, am oftat. Doar că... îmi pare rău.

M-a tras spre el, iar eu mi-am îngropat capul în scobitura gâtului său, şi durerea care-mi apăsa pieptul a curs din mine, în timp ce plângeam. Mâna lui Logan mi s-a încleştat pe ceafa.

— Mă sperii, iubito, a spus răguşit. Spune-mi ce este. Te rog. Repar eu.

Am clătinat din cap şi m-am îndepărtat, dar nu a vrut să-mi dea drumul.

— Nu mă poţi ajuta.

— Încearcă.

Mi-a luat faţa în ambele mâini, iar degetele lui mari mi-au mângâiat ambii obraji.

Şi deodată m-am pierdut în ochii lui.

— Azi a apărut în ziar o ştire despre părinţii mei. Nu există încă un comunicat de presă, dar se zvoneşte că mama are cancer la sân.

— La naiba.

Ochii lui Logan s-au umplut de compasiune.

— Şi ţie nu ţi-au spus.

— Nu mi-au spus, aşa e. E clar că nu mă vor acolo. Dar vrei să ştii adevărul?

A încuviinţat, solemn.

— Nici măcar nu ştiu dacă vreau să fiu acolo pentru ea. M-a făcut să mă simt inutilă toată viaţa. Între indiferenţa tatei şi cruzimea ei, am fost o epavă ca adolescentă. Când am intrat la universitate, Aidan mi-a sugerat să fac terapie. Aşa am făcut. M-a ajutat mult. Aşa că am crezut că, dacă mă întorc acasă, voi face faţă. Dar am făcut greşeala

să-l iau cu mine pe iubitul meu, după ce am absolvit. Ne cunoscuserăm în ultimul an de facultate. Mă credeam foarte îndrăgostită de el. Îmi aminteam de durerea îngrozitoare. Ar fi trebuit să mă întâlnesc cu o veche prietenă din şcoală. El a rămas acasă. Dar prietena mea a anulat întâlnirea, aşa că am ajuns acasă mai devreme...

— La naiba, a şoptit Logan, iar eu i-am simţit empatia faţă de mine.

— E aşa un clişeu!

Mi-am şters lacrimile, aruncându-i un zâmbet amar.

— Mama care se culcă cu iubitul fiicei. Mi-a spus după aceea că îmi făcuse o favoare. Că el oricum nu ar fi rămas cu mine, fiindcă nu eram suficient de bună. Mă salvase de durerea de a mă îndrăgosti prea tare de el. Am fost atât de furioasă, că i-am spus tatei.

Logan s-a încordat.

— Da, răzbunătoarea de mine. Voiam să o distrug. Voiam să-i iau totul. Dar tatei nu i-a păsat.

Am clătinat din cap, vărsând şi mai multe lacrimi.

— Se înşelau unul pe altul. Sebastian mi-a spus, când îmi repeta întruna să văd lumea aşa cum este. Eram prea moale, îmi spunea, şi aveam nevoie să mă maturizez odată. Îi uram pe toţi. Nu voiam să devin ca ei.

— Aşa că ai plecat?

Am încuviinţat.

— Am lăsat totul în urmă. Pe ei, banii, numele. Am venit înapoi aici şi m-am mutat cu Aidan şi alţi câţiva prieteni. Am crezut că familia mea nu mai are puterea să mă rănească. Se pare că m-am înşelat.

Am pufnit într-un râs nervos.

— Cât de greşit este faptul că nu sunt sigură dacă vreau s-o văd pe mama mea, acum când e pe moarte, dar aş vrea ca ea să-şi dorească asta?

— Nu e greşit, m-a îmbrăţişat Logan iar. Nu e deloc greşit.

Mi-am încolăcit braţele în jurul umerilor săi şi l-am ţinut strâns, în timp ce vechile răni se deschideau şi mă făceau să plâng şi mai tare.

— De ce nu mă iubesc? am şoptit, îngropată în gâtul lui.

Am simţit că pieptul lui Logan se cutremură, lipit de mine, iar braţele lui se strâng în jurul meu. S-a retras uşor, ca să mă uit la el, iar inima mi s-a oprit când i-am văzut emoţia din privire. M-am trezit că lacrimile mi se opresc la amestecul fulminant de furie, tandreţe şi neajutorare pe care l-am citit în ochii lui.

Lumea din jurul nostru dispăruse.

Privirea lui Logan a căzut asupra gurii mele şi, încet, cu blândeţe, mi-a tras capul spre al lui şi şi-a apăsat buzele pe ale mele. Sărutul a început timid, liniştit, parcă menit să mă calmeze, dar eram disperată

să simt orice, în afară de durere, aşa că l-am sărutat şi mai apăsat, cerând mai mult.

Ne-am aprins.

Limbile noastre s-au încolăcit. Ne-am strâns tare unul pe celălalt, disperaţi, gata să ne întindem pe podea.

Atunci, cuvintele mamei au pătruns între noi.

Respingerea lui Logan după ce facuserăm sex le-a urmat imediat.

Amintindu-mi, m-am trezit că-l urăsc puţin. M-am retras din strânsoarea lui şi m-am ridicat brusc. A trebuit să se sprijine în genunchi ca să nu cadă.

Privind în ochii lui întrebători, mi-am dat seama că nu îl uram. Mă uram pe mine, fiindcă permisesem ca empatia lui să se transforme în mai mult decât avusese el intenţia.

— N-am cerut genul ăsta de milă.

— Grace, nu e milă. E doar...

— ...o greşeală, am completat. Aşa este. Totul a fost o greşeală. Am mai lăsat o persoană în sufletul meu, care nu m-a putut iubi.

Îi păsa, ştiam asta. Dar nu era iubire. Nu era ceea ce îmi trebuia.

Au început să-mi tremure buzele, dar am refuzat să mai plâng.

— Îmi chemi un taxi?

— Te duc eu acasă.

I-am aruncat o privire, iar maxilarele i s-au crispat.

— Nu vreau să fiu aproape de tine acum.

S-a întins spre mine, iar eu am tresărit şi m-am dat înapoi. Logan şi-a coborât mâna într-o parte, învins.

— Nu vreau să te las aşa.

— O să fiu bine. Cheamă-mi un taxi.

Am rămas sus, cât timp a făcut ce îl rugasem. S-a întors câteva minute mai târziu, ca să-mi spune că taxiul era pe drum şi avea să sosească.

— Îi spui tu lui Joss că nu mă simt bine?

A încuviinţat, privindu-mă atent.

M-am grăbit să cobor pe scări, lăsându-mi părul să-mi cadă pe faţă, ascunzându-mă de invitaţii de pe hol. Am trecut pe lângă ei şi am ţâşnit afară. Logan mă urma îndeaproape.

— Nu ar trebui să fii singură, Grace, mi-a spus, în timp ce străbăteam trotuarul cu paşi mari, ca să ies în întâmpinarea taxiului pe care-l vedeam apropiindu-se.

L-am privit – părea surprinzător de pierdut.

— Nu sunt. Mă duc la Aidan.

Chipul i s-a întunecat.

— Aidan?

Nu i-am răspuns. Taxiul a oprit, iar eu aproape că m-am aruncat înăuntru.

— Raeburn Place, am spus repede, bucuroasă când a pornit.

Taxiul a trecut pe lângă Logan, care a rămas pe trotuar, cu ochii

plini de frustrare şi îngrijorare, aţintiţi în ai mei. Mi-a rostit numele.

Am privit în altă parte şi m-am ghemuit pe banchetă.

— Sunteţi bine? a întrebat şoferul.

Mi-am dat seama că probabil arătam groaznic, cu obrajii plini de lacrimi şi ochii înroşiţi. Am închis ochii şi am spus:

— O să fiu.

Şi, în ciuda zilei îngrozitoare care tocmai se terminase, într-un fel ciudat şi meschin, amintirea respingerii lui Logan mă întărise. A trebuit să-mi amintesc că nu aveam nevoie de el. Fusesem perfect în regulă fără el, înainte să apară în viaţa mea.

Nu aveam nevoie de familia mea. Mă descurcasem mai bine fără ei în ultimii câţiva ani.

Trebuia doar să continui să-mi amintesc asta.

Am deschis ochii, gândindu-mă la cei trei oameni care mă ajutaseră mereu.

Un sentiment de calm a început să mă cuprindă, când taxiul m-a dus spre Aidan şi Juno. Strecurându-mi mâna în poşetă, mi-am scos telefonul şi am sunat-o pe Chloe.

— Ce e, drăguţă? a ciripit ea.

— Poţi să vii la Aidan?

A tăcut o clipă.

— Ce-ai păţit? Ai plâns?

— Vii sau nu?

— De ce, ce se întâmplă?

Mi-am apăsat fruntea de geamul rece, privind oraşul care trecea pe lângă mine.

— Am nevoie de tine în clipa asta. De familia mea.

— Vin în zece minute.

CAPITOLUL 17

Singura modalitate de a-l evita complet pe Logan era să stau la Chloe. Fugeam acasă ca să fac duş şi să mă schimb când ştiam că e la muncă şi apoi mă întorceam la Chloe.

Aveam cinci apeluri pierdute de la el, inclusiv un mesaj în căsuţa vocală, pe care nu aveam curaj să-l ascult.

Când m-a sunat Maia, am răspuns. I-am servit nişte prostii despre Chloe care s-ar fi certat cu Ed şi îi ţineam companie o vreme, apoi m-am simţit vinovată fiindcă o minţisem. Credeam că Maia îşi dăduse seama. Am încercat să compensez absenţa mea vorbind o groază cu ea la telefon, ascultând cum făcea planuri pentru vacanţa de vară, care se apropia cu paşi rapizi.

Credeam sincer că aveam s-o scot la capăt cu minciuna.

Naiva de mine!

— Deci tu şi cu tata v-aţi certat, nu? a spus Maia brusc, în a treia seară pe care mi-o petreceam la Chloe.

Şi-aşa mă simţeam vinovată fiindcă o minţisem prima dată.

— Nu e vorba doar despre asta.

— Ce a făcut? Pun pariu că nu a vrut.

— Maia, nu e vorba doar despre Logan şi despre neînţelegerile pe care le avem acum. Doar că... trec prin nişte lucruri şi... ei bine... Chloe e pentru mine ce e Logan pentru tine. Îmi place să fiu lângă ea când mă simt aşa.

— Şi tipul acela, Aidan? a spus ea, atât de bănuitoare, încât am început să râd.

— Aidan îmi este doar prieten. Unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. E logodit, să ştii.

— Hmmm... Aşa spui tu.

Am râs iar.

— Jur!

A urmat o clipă de tăcere, şi mi-am dat seama că Maia a trebuit să-şi adune curajul ca să-mi spună:

— Nu-ţi place de tati?

Prea mult.

— Nu e aşa de simplu, Maia. Te iubesc, dar nu pot să vorbesc despre asta. E între mine şi tatăl tău.

A tăcut iar.

Mi-am muşcat buza, îngrijorată că o rănisem.

— Maia, te rog să...

— Mă iubeşti?

Inima mi s-a strâns când, şoptit, mi-a pus această întrebare.

— Fireşte că te iubesc. E cam greu să nu te iubesc. E foarte enervant cât eşti de uşor de iubit.

A pufnit, şi s-a lăsat iar tăcerea.

— Şi eu te iubesc, Grace.

Am zâmbit şi m-am simţit imediat laşă fiindcă mă ascundeam de Logan şi astfel o evitam şi pe Maia.

— Ştii ce? Vin mâine acasă. Hai la mine să luăm cina împreună.

— Doar eu, nu-i aşa? a întrebat ea, sec.

Amintindu-mi acele prime câteva săptămâni cu Logan şi Maia petrecându-şi amândoi tot timpul liber la mine în bucătărie, am tresărit cu regret

— Da, aşa ar fi cel mai bine.

Am mai vorbit un pic despre alte lucruri, mai ales despre cum Layla nu mai vorbea cu Maia fiindcă Maia o făcuse bârfitoare şi despre cum sărmana Leigh fusese prinsă la mijloc. O ascultam cum vorbeşte şi am presupus din nou că scăpasem de discuţiile despre Logan.

Dar ultimul lucru pe care mi l-a promis Maia, înainte să închidă, a fost:

— O să te fac să-l placi din nou.

A doua zi după-amiază, urcam scările după ce îi lăsasem cumpărăturile domnului Jenner, când a apărut brusc Logan, grăbindu-se să coboare. S-a oprit când m-a văzut, fără nicio expresie pe chip.

Apoi, mi-a făcut un semn scurt din cap şi a trecut repede pe lângă mine. M-am întors spre el, încruntându-mă. Deşi ştiam că lucrurile nu puteau fi simple între noi, realitatea era diferită. Nu-mi plăcea.

— Eşti bine? am strigat după el.

S-a oprit şi a privit înapoi, spre mine.

— Am primit un telefon de la şcoală. Maia are probleme.

M-a cuprins îngrijorarea, făcându-mă să uit pe moment de cât de ciudat mă simţeam în compania lui.

— Ce vrei să spui? am zis şi am luat-o în jos pe scări după el.

— Vii? a ridicat el din sprâncene, surprins.

— Doar e vorba de Maia, nu?

A încuviinţat, iar eu m-am grăbit să ies din bloc în urma lui. Vorbeam în timp ce mergeam.

— Profesorul de istorie a fost acuzat că ar avea o aventură cu o colegă, o profesoară căsătorită. Zvonurile s-au răspândit în toată şcoala şi lumea crede că au pornit de la Maia.

M-au cuprins furia şi neîncrederea.

— Ah, cred că ştim amândoi cine a început.

Logan s-a uitat la mine şi am spus la unison:

— Layla! Am rămas tăcuţi şi foarte tensionaţi tot restul drumului până la şcoală. Ştiam că Logan era furios fiindcă cineva încercase să o acuze pe Maia, când nu ea era cea vinovată, şi eu încercam să-mi dau seama cum să-l liniştesc ca să nu ajungă să aibă şi mai multe probleme – şi el, şi Maia.

Când am ajuns la şcoală, directorul, domnul Bruce, aproape că nu mi-a permis să intru în birou, fiindcă nu eram ruda Maiei, însă Logan l-a privit în stilul lui ameninţător, intimidant, care-i făcea pe ceilalţi să cedeze. Am intrat în birou şi am dat de Maia stând pe un scaun, palidă şi neliniştită. Lângă ea se afla Layla, bosumflată, iar de partea cealaltă se aflau o roşcată care se apropia de patruzeci de ani şi un tip cam de vârsta mea. Privirile noastre s-au întâlnit, iar pentru o clipă tipul nu a mai fost posomorât, ci interesat de mine, analizându-mă.

— Părinţii Laylei nu pot pleca de la serviciu, a explicat domnul Bruce, intrând după noi şi închizând uşa.

A ocolit biroul şi s-a aşezat, făcându-ne semn să stăm pe celelalte locuri libere.

— Aşa că vom începe. Domnule Tatum, doamnă Rogers, aceştia sunt domnul Macleod, tatăl Maiei, şi... prietena lui, domnişoara Farquhar. V-am chemat aici fiindcă prin şcoală circulă un zvon urât cum că domnul Tatum şi doamna Rogers ar fi implicaţi într-o relaţie extraconjugală, în incinta şcolii. Ştim cu toţii că acest zvon e o minciună sfruntată, pornită de un elev iresponsabil. Layla a spus că Maia este vinovată şi, din câte vă daţi seama, Maia spune la fel despre

Layla. Ca să-i liniştim pe ceilalţi părinţi, care sunt neliniştiţi de această situaţie, trebuie ca eleva vinovată să-şi ceară scuze. Va fi şi suspendată. Dacă nu aflu azi adevărul, le suspend atât pe Layla, cât şi pe Maia. Clar?

Am privit-o pe Maia, care se uita în pământ, de parcă ar fi vrut ca acesta să se deschidă şi să o înghită. Layla se uita la unghiile ei şi părea extrem de plictisită.

Mi-am îndreptat atenţia asupra celor doi profesori în chestiune. La o privire mai atentă, doamna Rogers era atrăgătoare, iar domnul Tatum era şi el, cu siguranţă. Era clar de ce superficiala de Layla îi alesese ca victime. Mi-am intersectat din nou privirea cu domnul Tatum şi m-am trezit că mă adresez lui:

— Sunt o prietenă de familie apropiată şi o cunosc pe Maia foarte bine. De fapt, cu numai câteva săptămâni în urmă, când luam cina la mine, a povestit că Layla îşi imagina că se petrece ceva între dumneavoastră şi doamna Rogers. Îngrijorată, am întrebat dacă era adevărat, iar Maia mi-a răspuns că nu, dar Layla se plictisea şi inventa drame. Am rugat-o pe Maia să nu răspândească zvonul, iar ea mi-a promis că n-o va face. Am crezut-o şi încă o cred.

Domnul Tatum mi-a făcut semn din cap, cu un aer grav:

— Şi eu înclin s-o cred. S-a uitat la domnul Bruce. Layla a mai dat dovadă de comportament inadecvat în preajma mea şi a fost avertizată. Am notat totul şi m-am asigurat că a fost informată conducerea.

— Dar nici conduita Maiei nu a fost grozavă în ultima vreme, a adăugat doamna Rogers.

— Însă şi-a revenit, a contrazis-o domnul Tatum. Iar eu am remarcat neînţelegeri între cele două eleve, la ora mea.

— Vi s-a pus pata pe mine, domnule Tatum, s-a uitat Layla spre el cu ochii mijiţi.

— Linişte, a spus cu severitate domnul Bruce. Layla, tu ai fost cea care a născocit povestea asta? Dacă recunoşti, îţi reduc pedeapsa.

— Layla, te rog, a spus Maia. Spune adevărul.

— În ultima vreme, eşti o nemernică îngrozitor de plictisitoare.

— Nu-i vorbi aşa, a intervenit Logan, iar Layla a tresărit când a fost avertizată astfel.

El a privit-o lung, cu o expresie feroce şi a părut că reuşeşte să-i străbată platoşa de indolenţă. Layla a roşit şi şi-a muşcat buza,privindu-şi picioarele, la fel ca Maia un pic mai devreme.

— Layla? a spus domnul Bruce.

A refuzat să răspundă.

A oftat din greu.

— Atunci, nu am de ales decât să vă pedepsesc pe amândouă. Am pus o mână pe braţul lui Logan, anticipându-i reacţia. Apăsându-i braţul, l-am forţat să tacă, să nu rostească niciun cuvânt.

— Poate reuşim să ajungem la o înţelegere mai corectă.

— Corectă? a repetat doamna Rogers. A trebuit să-i explic această situaţie absurdă soţului meu.

— Ştiu că Maia nu a fost implicată, i-am spus. Aşa că, dacă o pedepsiţi, aş vrea să mă asigur că nu e vorba de o suspendare care să-i afecteze situaţia şcolară.

— Ce sugeraţi? a spus domnul Tatum, părând disponibil să mă asculte.

— Se apropie sfârşitul anului şcolar. Nu există vreun eveniment la care să poată face voluntariat?

S-a lăsat tăcerea, în timp ce se gândeau la ce spusesem. Domnul Tatum l-a privit pe director.

— Ar fi evenimentul de la final de semestru... dar mă gândesc la altceva.

— Aşa?

Doamna Rogers avea o expresie iritată, de parcă ar fi fost supărată că el îmi lua în considerare ideea.

— Semestrul următor organizez o strângere de fonduri pentru Ziua Armistiţiului. În noiembrie. E un eveniment stresant pentru mine, pe lângă munca obişnuită... aşa că de ce nu le-am lăsa pe aceste două domnişoare să-l organizeze în locul meu?

— Dar...

Domnul Tatum a ridicat mâna, întrerupând văicăreala doamnei Rogers.

— Dacă nu se descurcă, rămâne valabilă suspendarea.

M-am uitat la Maia şi la Layla.

— Cum vi se pare?

Maia a încuviinţat, posomorâtă.

Layla s-a uitat urât la mine.

— Cum credeţi că mi se pare?

— Ai grijă cum vorbeşti! a avertizat-o domnul Bruce. Dacă doamna Rogers este de acord, atunci aceasta va fi pedeapsa ta.

Ne-am uitat cu toţii la profesoară. Ea s-a uitat urât la noi, dar a încuviinţat.

Logan le-a strâns mâna directorului şi profesorilor, mulţumindu-le. Maia s-a lipit de mine şi m-a luat de mână.

— Întotdeauna salvezi situaţia, mi-a şoptit.

Am strâns-o de mână.

— Aş face orice pentru tine.

Mi-a zâmbit cu dezinvoltură şi s-a uitat cu subînţeles la tatăl ei.

— Orice?

— *Aproape* orice, am mormăit.

Ne îndreptam spre ieşire, când Logan şi domnul Tatum ne-au prins din urmă. Profesorul mi-a întins imediat mâna.

— A fost o plăcere să vă cunosc.

Ochii noştri s-au întâlnit şi ne-am susţinut din nou privirea, iar eu am simţit o scânteie de atracţie.

— Şi pentru mine. Mulţumesc pentru corectitudine.

— Nu cred că Maia a avut ceva de-a face cu asta.

— Drăguţ, domnule T., s-a răţoit Layla la el, trecând pe lângă noi în viteză.

— Presupun că nu mai suntem prietene! a strigat Maia după ea, sarcastic.

Logan şi-a pus mâna pe umărul ei.

— Nu a fost niciodată o persoană bună, Maia.

— Ăăă... Aveţi un minut, să vorbim între patru ochi? m-a întrebat dintr-odată domnul Tatum.

Simţeam ochii Maiei şi ai lui Logan arzându-mă.

— Păi... Da, sigur.

Am întors capul spre ei. Maia se încruntase. Chipul lui Logan nu exprima nimic.

— Va prind din urmă, le-am zis.

Logan a trebuit să o împingă pe Maia ca să o ia din loc şi, de îndată ce s-au îndepărtat şi nu ne mai puteau auzi, m-am întors spre domnul Tatum, curioasă.

A zâmbit ca un băieţel, într-un mod fermecător, care mi-a plăcut mult. Nu arăta deloc ca Logan şi am hotărât că îmi plăcea şi chestia asta.

— Maia e un copil bun. Mi se pare că a trecut prin multe. Vorbeşte mult despre dumneavoastră şi despre tatăl ei.

Am zâmbit vag.

— E o tânără specială, am spus.

— Aşa crede şi ea despre dumneavoastră. De la ea ştiu că vă numiţi Grace şi că sunteţi editor de carte freelance.

— Ce v-a mai spus? am râs.

— Se pare că faceţi o pizza foarte bună.

— Asta aşa e, am fost de acord, cu o aroganţă prefăcută.

— Totuşi, nu mi-a spus cât sunteţi de modestă, a chicotit el. Şi-a dres glasul. Sper să nu credeţi că îndrăznesc prea mult, însă am scris un roman de ficţiune istorică pe care mi-ar plăcea să-l trimit mai multor edituri şi mă întrebam dacă v-aş putea angaja să-l editaţi, înainte.

Am fost foarte surprinsă. Nu ştiam de ce îmi ceruse să rămân să vorbim, dar ăsta era ultimul motiv la care m-aş fi putut gândi.

— Păi... Am un program încărcat acum, dar dacă îmi daţi o adresă de e-mail, vă pot recomanda pe cineva.

A părut dezamăgit, dar a încuviinţat.

— Desigur. Înţeleg. Mulţumesc. Va dau numărul meu de telefon.

Am căutat prin poşetă după telefon.

— OK. Mulţumesc încă o dată pentru că m-aţi ajutat, domnule Tatum.

— Patrick, mi-a propus el, cu un zâmbet dulce, care aducea a flirt.

Mi-a turuit numărul de telefon de îndată ce mi-am găsit mobilul.

— Sunaţi-mă acum, ca să am numărul dumneavoastră şi să-l salvez.

Am procedat întocmai.

— Ştiţi că a fost doar o capcană ieftină ca să am numărul dumneavoastră, nu? mi-a zâmbit el pieziş.

Am rămas interzisă:

— Serios? Chiar şi când aţi spus că „am scris o carte”?

— Nu. Asta e adevărat. Dar dacă nu vă pot cunoaşte în timp ce-mi editaţi cartea, mi-ar plăcea să vă invit la o cafea.

A zâmbit şi mai larg, când a văzut cât sunt de surprinsă.

— Gândiţi-vă, vă rog.

S-a uitat la ceas şi a oftat.

— Astăzi am ore de supraveghere, aşa că trebuie să plec.

A pornit cu spatele, zâmbind întruna, într-un fel care nu lăsa nicio îndoială cu privire la faptul că flirta. După ultimele zile, era un sentiment plăcut să-i par cuiva atrăgătoare.

— Aştept să mă sunaţi, Grace.

I-am făcut un semn de rămas-bun cu telefonul, apoi i-am întors spatele şi am zâmbit cu gura până la urechi în timp ce mergeam pe hol.

Era ciudat cum starea mea pozitivă a dispărut imediat ce i-am ajuns din urmă pe Logan şi pe Maia, pe Meadows. Când m-am apropiat de ei, erau foarte tăcuţi şi ştiam că Maia abia aştepta să mă întrebe ce dorise profesorul ei de istorie de la mine.

— Cum de nu erai la muncă? l-am întrebat pe Logan, schimbând imediat subiectul.

— Lucrez de noapte.

— Vrei să vină Maia la mine?

— Nu.

— Cine are grijă de ea?

— Nu am nevoie de babysitter, a intervenit Maia.

— Shannon.

— Ce mai face Shannon?

— Bine.

M-am cutremurat la răceala lui Logan. Parcă o luam iar de la început. Dar felul lui monosilabic de a mi se adresa era şi mai neplăcut, de data asta.

M-am gândit la Patrick, care părea atras de mine. Poate că Aidan avusese dreptate şi chiar exista speranţă.

Când ne-am întors pe strada Nightingale, Maia m-a urmat în apartamentul meu, iar Logan a dispărut într-al lor.

— Ce a vrut domnul Tatum? m-a întrebat imediat Maia.

Am strâmbat din nas:

— Chiar că devii foarte curioasă.

— Deci?

— Maia!

— Tata e supărat.
— Nu pentru asta, te asigur.
— Să ştii că, pentru o doamnă isteaţă, uneori poţi fi foarte naivă.
— Ai grijă cum vorbeşti!
A fost rândul ei să facă mutre.
— Nu poţi să te vezi cu profesorul meu de istorie, Grace.
— Dacă chiar vrei să ştii, domnul Tatum mi-a cerut o favoare.
M-am lăsat să cad în fotoliu şi m-am uitat la ea, în timp ce mă privea iritată. Am încercat să vorbesc pe un ton calm.
— Dar dacă vrea să-mi dea întâlnire sau dacă oricine altcineva mi-ar cere asta, voi decide singură dacă spun da sau nu. Maia, nu sunt naivă! Ştiu că doreşti să se întâmple ceva între mine şi tatăl tău, dar nu e posibil. Îmi pare rău.
I-au dat lacrimile, ceea ce m-a făcut să mă simt foarte vinovată.
— Maia...
M-am ridicat, dar ea s-a întors cu spatele şi a ieşit în fugă.
Am auzit uşa apartamentului lor trântindu-se şi m-am lăsat să cad înapoi în fotoliu, dorindu-mi ca viaţa mea să nu fie atât de complicată şi să nu-mi mai pese atât de mult de o adolescentă şi de tatăl ei enervant.

CAPITOLUL 18

Nu am reuşit să dorm în acea noapte. M-am sucit şi m-am învârtit ore întregi până când, într-un târziu, am renunţat şi m-am ridicat să lucrez.
Pe la 4:00 dimineaţa, stăteam în living, întinsă pe canapea cu laptopul în braţe, lucrând la manuscrisul lui Joss. Mă distram de minune cu el. Tipa ştia să scrie o carte bună. De aceea jobul meu devenea extrem de amuzant câteodată, fiindcă reuşeam să citesc cărţi grozave şi să dau sfaturi despre detaliile care credeam că le-ar face şi mai grozave.
Eram pierdută în relatarea despre eroina fermecătoare a lui Joss şi mă gândeam dacă o scenă pe care o scrisese şi care permitea cititorului să ajungă mai adânc în psihologia acesteia ar fi trebuit, poate, să fie readusă în intrigă, pentru conectarea mai rapidă, când...
CIOC! CIOC! CIOC!
Am tresărit, iar laptopul aproape că mi-a alunecat din poală când am auzit bătăile cu pumnul în uşă. Îngrijorată, m-am ridicat, am pus deoparte laptopul şi m-am grăbit pe hol, în vârful picioarelor. M-am uitat pe vizor şi mi-a stat inima.
Am descuiat, am deschis uşa şi am găsit-o pe Maia stând în faţa mea, în pijama, cu părul ciufulit şi chipul palid.
— Ce se întâmplă? Eşti bine?
A clătinat din cap.
— Tati are un coşmar.

M-am îngrijorat brusc:

— Un coşmar?

— Da. Se foieşte şi transpiră. Sunt foarte speriată.

— OK. O secundă.

Cu pulsul mărit, m-am grăbit în apartament, am luat cheile şi papucii şi m-am grăbit la Maia. Am urmat-o în apartamentul lor şi am şoptit:

— Se întâmplă des?

M-a privit cu ochii ei mari.

— La început nu se întâmpla des, dar în ultimele câteva săptămâni a avut câteva. Mi-e teamă să-l trezesc, fiindcă am văzut odată un film în care un tip avea coşmaruri mereu şi putea deveni violent în somn. Dar nu-l pot lăsa aşa. Face foarte urât în noaptea asta. Durează de mult.

— OK. M-am uitat spre camera lui: Du-te în pat, draga mea. Mă asigur eu că e bine.

Extenuată, Maia s-a simţit mai uşurată. După ce m-a îmbrăţişat, s-a întors în camera ei.

Tremurând, am străbătut holul spre camera lui Logan, de unde am auzit un zgomot asemenea unui strigăt de durere. M-am grăbit şi am intrat, atentă la umbrele mobilei în lumina slabă. Logan era ghemuit sub pătură, de parcă ar fi stat într-un spaţiu mic, nu într-un pat imens. Totul în limbajul lui corporal sugera că încerca să se apere, iar vulnerabilitatea acestui gest mi-a provocat o durere în piept.

A tresărit brusc, strâmbându-se în somn, apoi a scos un alt strigăt de durere. Am aprins veioza de la capul patului, iar lumina a dezvăluit sudoarea care îi strălucea pe faţă şi umezeala de pe tricou. Nu voiam să-l trezesc, neştiind cum avea să reacţioneze, dar nu puteam suporta să-l văd chinuindu-se aşa.

— Logan, am spus, punându-i o mână pe umăr. Logan! l-am scuturat eu.

A tresărit, dar nu s-a trezit.

M-am aplecat mai aproape, cu buzele la urechea lui.

— Logan, ai un coşmar. Trezeşte-te, dragule.

L-am scuturat mai tare şi am sărit înapoi, când s-a cutremurat din tot trupul.

Ochii lui violet au clipit spre mine, confuzi, uimiţi.

De extenuare, pieptul i se ridica şi cobora rapid.

— Ai avut un coşmar, i-am spus cu blândeţe.

— Hristoase, a şoptit, trecându-şi o mână prin părul scurt şi umed. Apoi s-a schimbat la faţă: Maia?

— E bine, l-am asigurat. Era îngrijorată, aşa că a venit să mă cheme.

— La naiba! a pufnit Logan şi s-a lăsat să cadă pe pernă, cu degetele înfipte în păr.

— Mă duc să-ţi aduc apă.

Când m-am întors, se sprijinise de tăblia patului şi îşi scosese tricoul ud. Arăta extenuat, lucru suficient să mă distragă de la muşchii bine conturaţi ai abdomenului său.

— Mersi, a spus, luând apa.

Pe de-o parte, îmi doream să mă simt stânjenită ca în ultima vreme şi să renunţ. Să plec fără să privesc înapoi. Totuşi, pe de altă parte, eram groaznic de îngrijorată pentru el.

Am ales să rămân.

— Dă-te mai încolo, am spus.

Privirile ni s-au întâlnit, mi-am ţinut respiraţia şi, în ciuda aparenţelor, am sperat să nu-mi respingă oferta de prietenie.

Nu a respins-o.

De îndată ce s-a dat mai încolo, m-am sprijinit şi eu de tăblia patului şi mi-am întins picioarele pe pat, lângă el.

— De când ai coşmaruri?

A rămas tăcut şi eram gata să insist, când mi-a răspuns:

— De când am ieşit.

— Logan, am şoptit, întorcând capul să-l privesc.

Ochii ni s-au întâlnit din nou, iar eu am simţit că sufăr pentru el şi mai mult la vederea expresiei lui încăpăţânate.

— Sunt bine, Grace.

— Nu eşti.

— Uite, vin şi se duc. N-am mai avut unul de ceva vreme, însă recent...

— Despre ce sunt?

Mi-a zâmbit cu amărăciune.

— Despre închisoare, fireşte.

— Mai precis?

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Nu plec până nu-mi spui.

Logan a oftat adânc.

— De ce eşti aici?

— Fiindcă, în ciuda aparenţelor, îmi pasă. Nu-mi place că ai coşmaruri, iar dacă vorbeşti despre ele s-ar putea să dispară.

— Apreciez, draga mea, dar nu cred că se poate rezolva atât de simplu.

— Măcar încearcă.

— Sunt într-o cămăruţă întunecată, a spus brusc. Nu am loc să mă întind. Sunt ghemuit cât să încap. Dar, cumva, ca prin magie, a spus el, dezgustat, există spaţiu pentru a fi lovit de picioare, a fi înjunghiat de cuţite şi feţe care...

Ochii i-au coborât, iar maxilarul i s-a încleştat.

— Feţele, Logan?

Când s-a uitat la mine, avea o privire foarte tulburată.

— Am lăsat să se întâmple acolo lucruri pe care n-ar fi trebuit să le permit, Grace.

Să aud durerea din vocea lui a fost insuportabil pentru mine. M-am întins după mâna lui şi mi-am împletit degetele cu ale lui. M-a strâns şi mai tare de mână.

— Există ceva anume, am dedus eu. Care te bântuie.

S-a încruntat.

După o vreme, a început să vorbească din nou:

— Era un puşti acolo. Avea nouăsprezece ani. Un puşti prost şi fudul. Dar nu era un tip rău. Îi ştiu pe cei răi. Emană răutate. Simţi asta în aerul care-i înconjoară, ceva greu şi întunecat, care se târăşte spre tine şi te face să te cutremuri, de parcă păşeşte cineva pe mormântul tău. Copilul ăsta era tot numai tupeu. Fusese închis pentru complicitate la jaf armat. Mergea ţanţoş, încercând să-i convingă pe toţi că era la locul potrivit, dar era înfricoşat şi miroseai asta de la o poştă, ca sângele într-o apă plină de rechini.

Am simţit că mi se face rău, imaginându-mi unde se va ajunge.

— Cum îl chema?

— Danny, a spus cu vocea răguşită. Danny Little. Încerca să-l facă pe fiecare deţinut nenorocit să-i spună „Micuţul”. Am încercat să-i spun că se străduia prea mult şi îi enerva...

— A fost prietenul tău?

— Cred că eu am fost prietenul lui. Mi-a spus totul despre el. Despre maică-sa, despre sora lui mai mică. Despre cum încercase să aibă grijă de ele, să le facă viaţa mai bună după ce murise tatăl său. Un clişeu nenorocit, o tragedie, copilul ăsta... Era doar un puşti, Grace. Ar fi trebuit să-l protejez.

Agonia din vocea lui mi-a umplut ochii de lacrimi.

— Logan... aproape că l-am implorat.

S-a întors spre mine, împovărat de vinovăţie.

— Ştiam că-i dădeau târcoale. Nu am făcut destul. Au ajuns la el... şi continuau să îl ameninţe cu violul. I-am spus că era o tactică de intimidare, dar l-au chinuit cu ameninţarea până când l-au atacat. Nu l-au violat, dar au promis că asta va păţi data viitoare. I-am spus să se ţină tare, fiindcă doar îl intimidau, se jucau cu el. Dar... nu a fost destul.

Mă simţeam rău. Mâna mea a strâns-o mai tare pe a lui.

— S-a sinucis câteva zile mai târziu. A furat o lamă de la cineva şi şi-a tăiat venele peste noapte, în celulă.

— Îmi pare atât de rău, am şoptit, ignorându-mi nodul din gât.

— Aş fi putut face ceva.

Acum, mă ţinea atât de tare de mână, că devenise dureros.

— Eu...

— Nu eşti tu de vină pentru ce i s-a întâmplat.

— Cuvintele de regret nu au însemnat nimic pentru familia lui. Dacă era fiul tău... n-ar fi însemnat nimic.

Nu am putut spune nimic, fiindcă, oricât de tare credeam că nu trebuia să se învinuiască, ştiam că avea dreptate.

— Iei prea multe asupra ta, am zis şi i-am atins dosul palmei cu degetul mare. Vezi numai lucrurile rele, când există atât de mult bine!

Şi-a întors capul şi m-a privit fix în ochi, apoi tot chipul, gura, apoi din nou în ochi. Expresia lui era atât de plină de tandreţe, încât mi s-a tăiat respiraţia.

— Uneori, e greu de crezut că eşti reală.

Simţind dintr-odată că ne aventuram într-o zonă periculoasă, mi-am slăbit strânsoarea şi m-am retras puţin.

Ochii i s-au îngustat.

— Sunt un ticălos egoist.

Am clătinat din cap.

— Ba da, sunt. Vreau să mă îngrop în tine şi nu sunt sigur că mă mai pot abţine multă vreme.

Mi s-a tăiat din nou respiraţia şi nu am putut ignora furnicăturile de excitare. Dar trebuia să le evit. M-am ridicat, pregătită să fac asta.

— Ţi-am spus că nu practic sexul de ocazie.

S-a ridicat şi el.

— Grace, nu e nimic de ocazie în ceea ce simt pentru tine.

Dintr-odată, toată empatia mea a fost strivită de furie.

— Ai un fel bizar de a o arăta.

— Nu mi se părea corect.

— Poftim? am întrebat, confuză.

Sprâncenele i s-au unit într-o expresie consternată.

— Am ieşit din închisoare şi aveam oameni minunaţi în jur, care voiau să mă ajute. Şi, de parcă nu era suficient, am primit-o pe Maia. Copilul meu putea fi oricum, Grace... Dar iată. Este Maia. Amuzantă, deşteaptă, dulce şi frumoasă. Fata mea. Un copil cu atât de multă voinţă şi hotărâre, încât s-a obişnuit să trăiască alături de mine în câteva săptămâni. Sunt atâtea motive de mândrie!

— Şi crezi că nu o meriţi?

— Bineînţeles că nu o merit. Dar mă descurc... însă există ceva care-mi lipseşte, aşa că suport.

Inima a început să-mi bată cu putere.

— Despre ce vorbeşti?

— Despre tine.

Am simţit că lumea se prăbuşeşte în jurul meu. Nu eram sigură că am auzit bine.

— Despre mine?

— În ziua în care ne-ai spus mie şi lui Shannon că nu-ţi pasă de faptul că am făcut închisoare, nu m-ai judecat pentru asta.

M-a privit cu recunoştinţă.

— Atunci, te-am dorit. Dar tu nu mă priveai aşa cum priveşte o femeie un bărbat pe care-l vrea. Eram sigur că simţeai doar iritare şi asta a funcţionat pentru mine, fiindcă nu meritam pe cineva ca tine. Mai târziu, când mi-am dat seama că erai la fel de atrasă de mine pe cât eram eu de tine, mi-am alungat sentimentele. Şi după ce am făcut

sex, n-a mai fost vorba doar despre Maia. Dacă te aveam şi pe tine şi pe Maia… ar fi fost prea mult, mult mai mult decât merit.

— A fost o formă de autopedepsire, am zis şi am privit în altă parte. M-ai rănit pe mine ca să-ţi faci ţie rău. Asta spui?

— Când o spui tu, sună ca naiba.

— Fiindcă aşa şi este.

Mi-am trecut picioarele peste marginea patului şi m-am uitat la perete.

— Ar trebui să vezi pe cineva, Logan. Cu care să discuţi.

— Adică un terapeut? s-a arătat el neîncrezător.

— Da. Eu am făcut asta. M-a ajutat.

— Nu sunt genul de tip care să se deschidă.

— Cu mine văd că vorbeşti, am spus şi l-am privit peste umăr.

Mi-a zâmbit cu tristeţe.

— Fiindcă tu eşti Grace. Eşti singura persoană cu care vorbesc aşa.

Mi-au dat lacrimile şi mi-am ferit privirea.

Patul s-a mişcat, iar eu am simţit căldura trupului lui Logan în spatele meu. M-am cutremurat când i-am simţit respiraţia pe gât, când mi-a dat părul la o parte cu o mână şi mi-a înconjurat talia cu celălalt braţ, lipindu-mă de pieptul lui.

— Nu vreau să mă mai opun sentimentelor mele. Am obosit să mă opun.

M-a sărutat pe gât, iar eu am închis ochii strâns. Poate că el se săturase să se opună, dar eu, nu.

Mă rănise atât de puternic!

Exact ca familia mea.

Până acum, nu-mi dădusem seama cât de furioasă eram pe el.

— Vorbesc eu cu Maia, mi-a spus încet la ureche. Pot face să funcţioneze relaţia noastră şi să mă dedic ei.

— Maia vrea ca noi să fim împreună, i-am spus pe un ton plat. A încercat să ne cupleze încă de la început.

— Glumeşti? s-a încordat el.

— Nu. Mi-am dat seama când am adus-o în seara aceea de la club. A recunoscut.

Şi-a lipit fruntea de umărul meu.

— Îmi spui că toate rahaturile pe care le-a îndrugat n-au fost despre alte femei, ci despre faptul că ele nu erau tu?

Simţeam amuzamentul din vocea lui şi voiam ca trupul meu să nu mai reacţioneze.

— Da.

A chicotit şi m-a tras spre el, iar degetele i-au alunecat sub tricoul meu.

— Fiică-mea are gusturi bune.

M-am retras din braţele lui şi m-am ridicat. M-am întors să mă uit la el, nu-mi venea să cred.

— Consideri că asta-i tot? Tot ce trebuie să faci e să spui că mă vrei şi eu voi veni alergând?

S-a încruntat.

— Nu e... încerc doar să fiu sincer.

— M-ai respins, Logan, am şoptit, simţind din nou acea suferinţă. Atunci când eram mai vulnerabilă. Ştiu că acum te simţi extrem de vinovat pentru că nu ai putut controla lucrurile şi îmi pare rău, fiindcă nu cred că meriţi să te simţi aşa. Dar asta – am arătat spre noi – nu se poate întâmpla. M-ai umilit.

A dat la o parte pătura şi s-a ridicat, iar eu m-am tras înapoi când a venit spre mine. M-am lovit de perete şi şi-a pus mâinile de o parte şi de alta a capului meu. Inspira şi expira sacadat.

— N-am vrut să te rănesc, iubito, a spus cu sinceritate. M-am gândit că te apăr.

— De ce?

— De a fi cu cineva ca mine.

Am clătinat din cap privind în altă parte, ca să nu trebuiască să văd toată vina şi durerea din ochii lui. Mă chemau mereu. Mă implorau mereu să-l calmez şi nu ştiam dacă pot să lupt cu nevoia de a face asta.

— Ştii cât de frumoasă eşti? mi-a şoptit, apăsându-şi obrazul de al meu.

Barba lui mi-a gâdilat pielea într-un fel care mi-a dat fiori.

— Şi nu mă refer doar la asta.

Şi-a strecurat o mână pe talia mea, iar degetul lui mare mi-a mângâiat sânul. Sfârcurile mi s-au întărit, iar trupul m-a trădat. S-a dat înapoi şi mi-a ridicat bărbia, forţându-mă să-l privesc în ochi. Am inspirat adânc, citindu-i dorinţa din priviri.

— Eşti cea mai bună, mai amuzantă, mai plină de compasiune femeie pe care o cunosc. Faptul că eşti superbă şi atât de rafinată mă face să-mi fie şi mai greu să nu te doresc. Şi te doresc, Grace. Să nu te îndoieşti de faptul că te-am dorit din clipa în care te-ai răstit la mine când cu slipul ăla.

S-a apropiat, cu buzele aproape atingându-le pe ale mele.

— Şi am avut nevoie de tine din clipa în care m-ai luat de mână, la Maryanne.

— Logan... am clătinat eu din cap. Nu pot... Nu mai am încredere în tine.

A închis ochii strâns, cu durerea întipărită pe chip.

— Nu spune asta!

Aproape că am suspinat când am văzut cât suferă.

— Nu mă pot abţine.

Când a deschis ochii, am văzut cum panica din ochi i se topeşte brusc, înlocuită de hotărâre.

— O să îndrept lucrurile.

— Logan, te rog... Hai să uităm de asta.

Ne-am privit în ochi, emoţionaţi şi excitaţi. Mâna lui mi-a alunecat pe talie şi m-a strâns şi mai tare. Şi-a trecut buzele peste ale mele, făcându-mi gura să tremure. A răspuns cu un cuvânt care m-a înfiorat:

— Niciodată!

CAPITOLUL 19

Hotărârea din ochii lui Logan era impresionantă când i-am aruncat o ultimă privire peste umăr, înainte să fug în apartamentul meu. M-am grăbit să ies de la el, dar am văzut că vine după mine. A rămas în uşă fără să mai spună nimic, ochii lui spuneau totul.

Logan Macleod mă dorea şi era hotărât să mă aibă.

Trântisem uşa în spatele meu cu speranţa că las în urmă acea privire. Dar nu mi-am putut-o scoate din minte. O parte din mine era încântată. Aş fi fost o naivă să pretind că nu eram. În fond, eram femeie, iar bărbatul de care mă îndrăgostisem tocmai îmi spusese că mă dorea dintotdeauna. Era un triumf pentru mine. Cu toate astea, era copleşit de teamă.

Existaseră multe situaţii în trecut când fusesem gata să-mi părăsesc familia, însă tatăl meu, Domnul Neglijare, se arăta dintr-odată interesat de mine şi mă manipula, iar eu mă întorceam acasă. Uneori, mă îngrijoram că singurul motiv pentru care stătusem atât de multă vreme departe de ei fusese faptul că tata renunţase la mine, la fel cum renunţasem eu la ei.

Nu voiam ca situaţia cu Logan să fie o altă ocazie de slăbiciune din partea mea. Mă rănise mai mult decât era posibil să fiu rănită. Doar fiindcă-mi arăta brusc interes nu însemna că trebuia să fug înapoi în braţele lui. Oricât ar fi pretins că acum mă dorea, trebuia să mă întreb dacă nu eram doar un balsam pentru propria lui teamă. Fusesem acolo ca să-l ajut în momente dificile din viaţă. Mă temeam că era mai mult recunoştinţă şi că, atunci când avea să-şi dea seama că nu eram totuşi genul lui, urma să-mi frângă inima.

Dar era oare nesiguranţa mea la mijloc? Poate că Logan chiar avea sentimente reale pentru mine.

Ideea era că nu puteam şti cu certitudine.

— Invită-l în oraş pe profesorul de istorie, îmi propusese Aidan, când îi povestisem ultimul episod din Saga lui Logan şi Grace.

— Eşti nebună? îmi spusese Chloe. Spune da! Lasă-l pe bărbatul acela superb să te arunce în pat şi să-şi facă mendrele cu tine de un milion de ori!

Chloe îi ţinuse fervent partea lui Logan, când îi povestisem despre el.

— Fă ce te face fericită, îmi spusese Juno dulce, însă inutil.

Fiindcă sfaturile contradictorii ale prietenilor mei nu mă ajutaseră, am încercat să evit subiectul, ieşind cu Shannon, Jo şi Joss

la cafea, în după-amiaza următoare. Shannon a apărut pătată de vopsea din cap până în picioare. Era studentă la Facultatea de Artă din Edinburgh. Era ziua liberă a lui Jo de la firma unchiului său, Mick, care se ocupa cu pictura şi cu decoraţiunile, iar Joss, ca autoare *full-time,* avea program flexibil şi-şi putea folosi timpul cum dorea. Elodie stătea cu micuţa Ellie.

Ne-am întâlnit la Black Medicine, o cafenea *cool* din centrul istoric. Imediat ce le-am văzut feţele îngrijorate, mi-am dorit să dau înapoi şi să plec. A fost clar pe loc că nu aveau să-mi fie de ajutor să ignor situaţia cu Logan.

— Voiam doar să vedem cum te simţi, a spus Shannon când m-am aşezat. Joss a zis că ai plecat în grabă de la petrecerea ei, fără să-ţi iei rămas-bun, iar Logan părea supărat. Fireşte, m-a sunat Logan, a adăugat ea privindu-mă cu subînţeles.

Văzându-le expresiile, am ştiut.

Logan le câştigase de partea lui.

Ticălosul!

— Dumnezeule!

Mi-am lăsat capul pe spate, parcă implorând o divinitate nemiloasă:

— De ce eu?

Joss a pufnit.

— Da, nu-i aşa că e naşpa când un scoţian superb, amuzant şi loial se îndrăgosteşte de tine?

I-am aruncat o privire maliţioasă.

— Sarcasmul tău nu este bine-venit.

A zâmbit:

— Poate că nu eram sarcastică. A fost o vreme când îmi doream ca Braden să renunţe.

Jo i-a aruncat o privire.

— Dar, la fel ca Grace, erai în faza de negare. De fapt, îl voiai. Evident! a spus şi a arătat spre verigheta lui Joss.

M-am uitat urât şi la ea.

— Nu sunt în faza de negare. Sunt perfect conştientă de sentimentele mele pentru Logan, fiindcă au fost călcate în picioare cu nepăsare, de curând. Poate că nu vreau să repet experienţa.

Shannon şi-a pus mâna pe braţul meu.

— Grace, îmi cunosc fratele. Nu face aceeaşi greşeală de două ori şi nu te-ar putea răni din nou.

M-am uitat implorator la ea.

— Voiam doar o cafea.

— Păi, primeşti o cafea acompaniată de predici, a spus Joss.

— Eşti norocoasă că-mi este teamă de confruntări şi de pierderea cuiva la care ţin.

Joss s-a gândit la asta, apoi şi-a ridicat bărbia spre Jo:

— A sunat ca o confruntare pentru mine, ce zici?

Jo a încuviinţat, solemnă.

— Avea o privire plină de agresivitate, da.

— Conform spuselor lui Logan, nu ai probleme să te cerţi cu el, a zâmbit Shannon.

Am închis ochii la tachinările lor.

— Nicăieri nu-i ca acasă.

— Cred că incantaţia aceea necesită pantofiorii roşii, a spus Joss.

Am deschis ochii brusc.

— N-ar trebui să mă împrietenesc cu femei deştepte. Sunt groaznice.

— Asta sigur a sunat ca o confruntare, a informat-o Jo pe Joss.

M-am ridicat imediat.

— Dacă trebuie să suport asta timp de o oră, o să am nevoie de o nenorocită de cafea.

Când am ajuns acasă, vocile lor îmi răsunau în cap.

Logan e loial până la sânge. Te va susţine mereu.

Braden are încredere în Logan. Asta spune multe despre el, jur!

Nu l-am văzut niciodată pe Logan atât de fericit cum e cu tine. Când vă certaţi, ştiu, fiindcă se poartă ca un ticălos. Îi afectează dispoziţia.

Ah, aşa ştii că un bărbat e îndrăgostit de tine.

Dă-i o şansă. Încă o şansă.

Maia te adoră. Nu contează şi asta?

Gândeşte-te, Grace! Gândeşte-te bine!

Când mă ridicasem să plec, Joss îmi privise expresia şocată, de căprioară surprinsă de faruri, şi anunţase:

— Ştiam eu că trebuia să fim subtile. Arată ca şi cum i-ar veni să vomite.

— Ellie a spus că va funcţiona, spusese Shannon.

— Şi de ce o ascultăm pe Ellie? continuase Jo, cu o expresie asemănătoare.

— Fiindcă se pricepe cel mai bine la treaba asta cu romantismul, răspunsese Joss. Dar eu cred că psihologia inversă ar fi mers mai bine.

— OK, zisesem oftând şi luându-mi poşeta. Nu sunt un experiment pentru peţitoare. Apreciez gândurile şi îngrijorarea voastră autentică, dar mă doare capul şi mi-e puţin rău, aşa că plec acasă.

Mă salutaseră cerându-şi scuze cu îngrijorare, iar eu mă grăbisem să plec.

Dar răul fusese făcut.

Îmi împuiaseră capul cu descrieri ale celor mai grozave calităţi ale lui Logan, amintindu-mi de toate motivele pentru care mă îndrăgostisem de el, la început. Oricât aş fi ajuns să ţin la ele, acum eram supărată fiindcă îmi făcuseră viaţa şi mai dificilă.

Detestam să recunosc asta, dar, când Maia a apărut la uşa mea în seara aceea, o parte din mine şi-a dorit să plece. Acea parte era cea care se întreba dacă nu fusese şi ea înrolată în secret de Logan ca să-mi distrugă apărarea.

Am privit-o precaută.

— Pot să intru?

M-am dat încet la o parte.

Maia a zâmbit strâmb şi a intrat. Am urmat-o cu trupul încordat în aşteptare.

Întorcându-se să mă privească, Maia a strâmbat din nas.

— Sunt plictisită. Şcoala se termină, nu am teme, iar tati lucrează peste program. Distrează-mă, Grace.

S-a bosumflat comic.

Corpul mi s-a detensionat. Maia era doar Maia. Nu mai fusesem vreodată atât de recunoscătoare.

— Ce-ai vrea să fac? am zâmbit.

A suflat aer printre buze şi a privit prin cameră. S-a oprit asupra colecţiei mele de DVD-uri şi i s-au luminat ochii.

— Hai să mergem la cinema! M-am gândit cât aveam de lucru şi cât de dificil era să mă ocup de asta acum, fiindcă mă tot gândeam la bărbatul de vizavi. Aş fi putut profita de o distracţie.

— Bine. Ceva anume?

— Este un film nou cu Nick Meguire.

Nick Meguire era noul erou de filme de acţiune al momentului la Hollywood şi foarte, foarte chipeş. Ştiam precis de ce voia Maia să vadă filmul şi nu avea de-a face cu urmăririle de maşini bine filmate. Mi-am dat ochii peste cap.

— Bine.

Am decis să mergem la Morningside, care avea un cinematograf art deco superb, care ne plăcea. Puteai fie să cumperi un bilet pentru un loc obişnuit, fie un fotoliu sau o canapea. Am luat bilete pentru o canapea de piele şi am intrat.

— Trebuie să merg la baie, a anunţat Maia, când m-am aşezat pe canapea. Mă întorc imediat.

— Ia şi popcorn când te întorci, i-am zis. I-am dat nişte bani şi ea a încuviinţat, înainte să dispară.

Trailerele se terminaseră şi Maia nu mai revenea. Uneori, cozile pentru răcoritoare erau teribil de lungi, dar ea plecase de ceva vreme şi începeam să mă îngrijorez.

Tocmai mă aplecasem să-mi iau telefonul din geantă, când canapeaua a scârţâit şi s-a lăsat sub greutatea cuiva.

Mult mai mare decât greutatea unei adolescente subţiri.

M-am ridicat, iar lumina ecranului mi-a revelat chipul lui Logan. Trupul lui se lipise de mine, pe canapeaua mică.

Inima a început să-mi bată cu putere.

— Ce faci aici? am şoptit, agitată.

Ochii lui zâmbeau.

— Maia a decis că nu mai vrea la film.

— Trădătoare mică!

Logan şi-a ridicat un umăr lângă al meu. Căldura lui îmi pătrundea în trup, la fel şi parfumul lui delicios.

— E de partea mea, Grace.

— Se pare că toată lumea este, am zis şi m-am uitat urât la el.

În priviri i-a apărut o expresie de remuşcare.

— Îmi pare rău pentru ce au făcut fetele azi. Şi ele sunt. A fost un masacru.

— Şi povestea cu Maia, asta ce mai e?

— O necesitate.

Vibraţia profundă a cuvintelor sale m-a făcut să tremur. Trebuia să înceteze să-mi mai provoace reacţia aceea.

Mi-am blestemat trupul.

— Nu joci corect.

Mi-a zâmbit uşor, seducător.

— Nu, chiar deloc.

Cineva din spatele nostru ne-a făcut semn să tăcem, iar eu m-am întors spre ecran.

Filmul începuse, iar eu nu-mi dădusem seama. Cam aşa a fost şi în următoarele nouăzeci de minute.

Dacă m-ar întreba cineva despre film, nu aş avea idee ce să răspund fiindcă, în afară de o scenă de amor, nu i-am dat atenţie decât bărbatului de lângă mine.

Forţa atracţiei dintre noi nu mai fusese niciodată la fel de evidentă ca în acel cinematograf întunecat. Trebuia să recunosc că Logan era altceva. Nu a încercat să mă seducă atingându-mă. A lăsat prezenţa lui să facă toată treaba. Simţurile mele erau în alertă. Trupul meu reacţiona la căldura lui şi pielea mea părea să-mi ardă de la începutul filmului până la sfârşit. Genunchiul lui îl atingea pe al meu, din cauza lipsei de spaţiu, şi întreaga mea fiinţă se concentra la acel unic punct de contact. Presiunea atingerii a crescut, ridicându-se pe piciorul meu, până ce aproape că am simţit că-mi mângâie pielea cu degetele. În timpul scenelor mai liniştite din film, îi auzeam respiraţia lângă mine. Uneori, parfumul lui îmi pătrundea în spaţiul personal şi activa amintiri din noaptea în care facuserăm sex pasional lipiţi de peretele din bucătărie.

Asta a fost partea cea mai rea.

Pentru că mi-am amintit cum fusese să-l simt în mine.

Mi-am strâns picioarele unul lângă celălalt, încercând să neg că eram excitată, dar nu am reuşit.

Tensiunea a crescut când Nick Meguire a început să o sărute pe partenera din film. Filmul nu era pentru persoane sub şaptesprezece ani, aşa că s-a trecut la altă scenă, în care hainele au dispărut şi am văzut un cuplu superb în lenjerie drăguţă, alunecând unul peste altul.

Am văzut cum mâna lui Logan se strânge în pumn pe genunchi şi am bănuit că ştiam ce îi trecea prin minte. Se forţa să nu mă atingă?

Nu puteam să respir.

Când s-a terminat filmul, am ţâşnit din scaun şi am trecut pe lângă oameni, mormăind scuze în timp ce mă împiedicam de obiectele lor personale de pe podea.

Ajungând în faţa cinematografului, am înghiţit cu lăcomie aerul proaspăt de vară şi m-am întors spre Logan, care venise după mine. Nu ştiam ce să spun.

— Dă-mi voie să te conduc acasă.

Pentru că mergeam în aceeaşi direcţie, ar fi fost o copilărie să refuz.

Pentru un timp, am mers în tăcere, simţind tensiunea dintre noi.

— Ai fi putut pleca, a spus brusc Logan.

Avea dreptate. Aş fi putut oricând să mă ridic şi să plec.

— Se pare că sunt masochistă.

A suspinat.

— Sunt convins că asta a fost o insultă.

— Logan... Am oftat adânc. Hai să nu mai vorbim despre asta!

— Şi eu prefer să nu mai vorbim. Acum, aş vrea să-ţi sărut gura aia al naibii de dulce.

M-am înroşit şi m-am uitat cu ochii mari la el.

— Nu-mi poţi vorbi aşa.

M-am uitat în jur, asigurându-mă că nu existau martori la flirt.

— Iubito!

— Nu mă lua cu „iubito". De fapt, poţi uita de tot cuvântul ăsta.

— Bine. Renunţ, dacă-mi spui că nu ai simţit nimic în cinematograf. Spune-mi că, în timp ce eu aveam o erecţie doar fiindcă stăteam lângă tine, inspirându-ţi parfumul, nu te gândeai cum ar fi să mă ai în tine. Spune-mi că nu te gândeai cum ţi-aş trage-o. Fiindcă eu nu m-am putut opri să nu mă gândesc la asta. Vreau să ţi-o trag şi apoi vreau să fac dragoste cu tine... S-a apropiat de mine, în timp ce mergeam încercând să nu aud cuvintele lui, care-mi făceau inima să bată fără noimă. Şi vreau să repet asta iar şi iar, până la sfârşitul vieţii.

Am început să respir precipitat, dar am continuat să merg.

Până când, dintr-odată, m-am oprit.

Am clipit când a făcut o mişcare bruscă şi m-a tras pe o alee dintre două buticuri. Logan era în faţa mea, lipindu-mă de zidul rece de cărămidă.

— Spune-mi.

Am dat să deschid gura să neg, dar nu am putut.

M-a sărutat, strivindu-mi gura cu a lui într-un sărut furios şi disperat, care mi-a făcut degetele de la picioare să se strângă. Detestam felul în care barba lui scurtă îmi trimitea fiori de excitare în întreg corpul. Detestam că sânii îmi fremătau de dorinţă, lipindu-se de

pieptul lui, implorând să fie atinşi. Detestam că mi se înfierbânta pielea şi simţeam furnicături între coapse.

Detestam că l-am sărutat la fel de disperată.

Când erecţia lui s-a lipit de mine, odată cu mângâierea degetului său mare pe o parte a sânului, fiorul de dorinţă care m-a traversat mi-a amintit unde eram şi cu cine.

L-am împins cu blândeţe şi mi-a dat drumul imediat.

Pieptul i se ridica şi cobora cu rapiditate, iar el se uita la mine cu o sclipire de triumf în ochi.

Am pufnit şi am plecat, înapoi în siguranţa străzii.

M-a ajuns din urmă şi i-am simţit întrebarea nerostită.

— OK, există atracţie între noi, am spus încet, simţindu-mă vulnerabilă şi, cumva, singură. Nu înseamnă nimic.

— Ba înseamnă, a ripostat el şi am simţit determinarea aceea afurisită din vocea lui, împreună cu multă împăunare. Mi-ai spus chiar tu, iubito. Nu te aprinzi pentru oricine... iar tu devii o flacără de îndată ce pun mâna pe tine.

— Nu-mi placi deloc în momentul ăsta.

Logan mi-a zâmbit strâmb.

— E OK. Câtă vreme mă iubeşti, nu mai contează altceva.

— Eşti atât de arogant, am pufnit. Ai fost întotdeauna atât de arogant?

— Să nu confunzi aroganţa cu încrederea, te rog.

Am făcut o mutră şi am continuat să merg, mormăind ca pentru mine, iar el, cu picioarele lui lungi, m-a ajuns imediat din urmă.

Nu am scăpat de el tot drumul până acasă şi, când am băgat cheia în uşă, şi-a lipit pieptul de spatele meu, şoptindu-mi la ureche:

— Abia aştept să repet cea mai bună partidă de sex din câte am avut vreodată.

Mi s-a tăiat respiraţia auzindu-i mărturisirea, iar trupul meu ţipa să cedez. În schimb, am întors cheia şi m-am năpustit înăuntru, trântind uşa în spatele meu ca să nu trebuiască să-l privesc în ochi şi să vadă cât de mult îl doream.

CAPITOLUL 20

— Ar trebui să te gândeşti serios să-mi dai o cheie.

M-am uitat urât la Maia când a apărut în prag, în dimineaţa următoare.

— Nu dau nicio cheie trădătorilor.

A zâmbit strâmb, prosteşte.

— Poţi să mă acuzi fiindcă am ajutat pe cineva?

— Da. Chiar pot.

Dându-şi ochii peste cap, Maia nu m-a luat în seamă şi a trecut pe lângă mine.

— Ai cereale? Tati şi cu mine nu mai avem.

.— Fac omletă, dacă vrei, am mormăit, închizând uşa şi urmând-o.

A ridicat privirea din frigiderul deschis, când am intrat în bucătărie.

— Ai spus ceva despre ouă?

— Da. Fac acum. Vrei?

— Vezi? Nu poţi fi supărată pe mine multă vreme.

— Ah, sunt încă supărată. Doar că nu suficient încât să te las nemâncată.

— Atunci, nu eşti chiar atât de supărată.

S-a aşezat pe un scaun din bucătărie.

— Arăţi cam obosită, mi-a zis.

Arătam ca naiba. Abia dacă reuşisem să dorm. Din nou! Adormisem în jur de ora ş: oo dimineaţa, epuizată, iar Maia îmi bătuse la uşă patru ore mai târziu.

— E sâmbătă. N-ar trebui să dormi până târziu, ca orice adolescentă din ţara asta?

Şi-a muşcat buza, iar aroganţa pe care o moştenise de la dragul de taică-său a dispărut brusc.

— Nu am putut dormi. Eram îngrijorată pentru tine.

Am încetat imediat să mă prefac că aş fi supărată pe ea.

— Maia, nu e nevoie să-ţi faci griji pentru mine. Pot să-mi port singură de grijă.

— Chiar poţi?

M-am aşezat pe scaunul de lângă ea.

— Asta ce înseamnă?

S-a uitat la mine cu ochii ei violeţi şi mi-am dat seama că erau atât de asemănători cu ai tatălui său şi totuşi atât de diferiţi! în ochii ei exista o urmă de întuneric, însă nu ajunseseră încă la fel de duri ca ai lui Logan. El avea o duritate care se topea când cineva îl făcea să râdă şi mi-am dat seama că, deşi râdea rar, se întâmpla mai des în prezenţa mea.

Maia a oftat din greu, prea greu pentru vârsta ei.

— Ştiu că-ţi pasă de tati. Doar că nu ştiu de ce faci ca lucrurile să fie atât de dificile pentru el.

— Există chestii pe care nu le ştii, Maia.

Nu voiam să-i spun că Logan mă făcuse să sufăr. Nu voiam să creadă lucruri rele despre el.

— Nu sunt proastă. Ştiu că nu e perfect, a insistat ea. Dacă ţi-a rănit sentimentele, atunci ştiu că-i pare rău.

— Maia, te rog...

Mi-am îngropat capul în palme, simţind dintr-odată nevoia să plâng.

— Nu pot discuta despre asta cu tine.

Am tăcut amândouă şi, pentru o clipă cumplită, m-am temut că i-am rănit sentimentele.

— Grace...

Auzind tensiunea din vocea ei, am ridicat capul să o privesc. Urma de întuneric din privirea ei se risipise, iar acum, în violetul pupilelor pluteau o mulţime de pete negre. Un fior neplăcut m-a traversat.

— Îţi aminteşti când am ajuns aici şi m-ai întrebat prin ce am trecut?

De obicei, Logan şi cu mine aveam parte de aceeaşi Maia în fiecare zi: amuzantă, sarcastică şi caldă. Dar erau zile în care suferea de una singură în camera ei sau plângea fără niciun motiv. Puneam totul pe seama vârstei şi a schimbării drastice care survenise în viaţa ei. Pe seama faptului că mama ei o abandonase.

Aşteptasem ca Maia să se deschidă şi să vorbească despre asta.

Acum, nu eram sigură că puteam face faţă adevărului.

— Ştiu că eşti îngrijorată pentru ce mi s-a întâmplat cât am locuit cu mama.

Am încuviinţat iar, cu o senzaţie de sufocare în gât.

Maia m-a privit cu ochi strălucitori.

— Nu a fost bine, Grace. Dar nici atât de rău cum crezi tu. De obicei, pur şi simplu nu era acolo pentru mine. Multă vreme, nu a contat, fiindcă era mama, iar când eşti mic, îţi iubeşti mama indiferent cum e.

Am dat din cap, amintindu-mi iubirea necondiţionată pe care o simţisem pentru mama, când eram copil. Zi după zi, în timp ce treceau anii, mama îmi luase puţin câte puţin din iubirea aceea, până când rămăsesem numai cu ideea ei.

— Mă încuia în cameră ore în şir când venea câte un tip la ea.

Ochii bântuiţi ai Maiei m-au făcut să-i iau mâna şi să i-o ţin strâns.

— Trebuia să stau şi să ascult cum făceau sex, apoi el pleca şi Maryanne se îmbăta sau se droga şi uita de mine. Aveam nevoie la toaletă sau îmi era foame şi băteam la uşă, dar ea nu era conştientă şi eu rămâneam prizonieră. Lacrimile i-au alunecat pe obraji şi ochii au început să mă ardă.

— După aceea nu vorbeam cu ea, fiindcă eram supărată, iar ea se simţea prost şi mă scotea la masă sau îmi cumpăra ceva. Stătea cu mine toată ziua şi mă făcea să râd şi începeam să o iubesc din nou.

Maia şi-a şters lacrimile, cu un gest repezit.

— Dar apoi nu făcea altceva decât s-o ia de la capăt.

— Of, Maia.

I-am strâns mâna, neştiind ce să spun, fiindcă bănuiam că nu există cuvinte care să liniştească acest gen de durere.

— Îşi pierdea vremea cu tipi foarte dubioşi, Grace. O tratau urât. Îi vorbeau de parcă nu valora nimic şi uneori o loveau. Ani de zile m-a apărat de toate astea. Mă încuia în cameră pentru ca ei să nu ştie de mine sau să nu poată ajunge la mine. Dar auzeam totul. Uneori, o auzeam plângând de durere...

A tăcut, cufundată în gânduri.

M-am uitat lung la ea, încercând să-mi liniştesc furia.

Voiam să o pedepsesc pe mama ei fiindcă îi făcuse asta.

Am închis ochii şi am lăsat lacrimile să-mi curgă, fiindcă ştiam că Maia va purta cu ea această durere tot restul vieţii.

Avea să se simtă mereu ca un copil neiubit şi abandonat când se gândea la mama ei.

— Grace...

Strânsoarea mâinii ei a devenit mai puternică, iar eu am deschis ochii. Avea şi ea lacrimi în ochi şi, văzând cât eram de supărată, i-a scăpat un suspin.

— Grace...

Ca răspuns, m-am ridicat şi am ridicat-o şi pe ea de pe scaun, luând-o în braţe, şi am ţinut-o aşa în timp ce plângea şi lacrimile ei îmi udau halatul.

Până la urmă s-a retras şi şi-a şters obrajii. A privit în jos cu ochi întunecaţi, sclipitori. Lăsând să-i scape un suspin, a clătinat din cap. – Nu ţi-am spus asta ca să te necăjesc. Am încercat doar să-ţi spun de ce ar trebui să fii cu tata.

I-am ridicat bărbia ca să o pot privi în ochi.

— Spune-mi.

Hotărârea bruscă din ochii ei îmi amintea atât de mult de Logan!

— Nu am decis pur şi simplu să o părăsesc pe Maryanne. Nu a mai avut grijă de mine. Tipul ăla... drogatul care era cu ea în apartament...

M-a cuprins teama.

— Da?

— E iubitul ei, Dom. Sunt împreună de ceva vreme. El... a încercat să mă atingă când Maryanne era inconştientă.

Am tresărit, simţind că-mi fierbe sângele de furie.

— Nu a reuşit, m-a asigurat Maia. Nu l-am lăsat eu. Dar Maryanne nu m-a crezut când i-am spus. Asta a pus capac. Nu mai voiam să mă prefac că ne iubim. Nu mai voiam să mă prefac că nu o urăsc pentru ce făcea. Că-mi era ruşine pentru ea.

Ochii îi sclipeau de furie şi vinovăţie.

Era imaginea mea în oglindă.

Încă învăţam să ne descurcăm cu toate aceste emoţii şi cu răul pe care ni-l făcuseră părinţii noştri.

Ştiam că mai bine aş muri decât să creadă că nu o iubesc.

— Când Maryanne a spus că Logan este tatăl meu, am luat articolul din ziar. L-am păstrat. În ziua următoare, m-a plesnit fiindcă îi spusesem că Dom încercase să mă atingă, aşa că am început să-l caut pe tati. Am intrat pe calculatorul de la şcoală şi l-am căutat pe Google. Era un articol despre el şi despre clubul de noapte. Am mers acolo şi i-am spus unui îngrijitor că fac parte din familie, că a murit cineva şi că trebuie să-l găsesc pe tati, aşa că tipul mi-a dat adresa.

Am ridicat din sprânceană.

— I-ai spus tatălui tău?

— Da. E bucuros că l-am găsit, dar tipul acela n-ar fi trebuit să dea adresa lui oricui. Tata a avut o discuţie cu el.

— Îmi închipui...

— Nu ştiam la ce să mă aştept în privinţa lui tati. Speram că avea să fie mai bine decât cu mama. Am fost speriată acolo, Grace. Foarte speriată.

— Ştiu, am şoptit, detestând că trecuse prin asemenea experienţe.

— Acum nu mai sunt, a zis şi s-a apropiat de mine, lumina înlocuind brusc întunericul din ochii ei. Tati mă face să mă simt în siguranţă. Parcă am fi împreună dintotdeauna... nu am crezut că se poate întâmpla asta! E un miracol, a râs ea, stânjenită. Ştiu că sună foarte siropos.

— Nu, deloc, am clătinat din cap.

— Tu faci parte din povestea mea. Mi-ai oferit un cămin.

Am început din nou să plâng.

Ca o stropitoare imensă.

— Vreau ca tu şi tati să fiţi împreună fiindcă îmi doresc să fim o familie. Dar vreau să fii şi tu fericită. Am văzut ce se întâmplă în lume, iar tati e unul dintre băieţii buni şi chiar ţine la tine. Nu înţeleg de ce nu-i dai o şansă.

M-am uitat lung la ea, simţind cum speranţa ei mă apasă.

— Aş face orice pentru tine, Maia Macleod, dar nu pot face asta. Pentru ca lucrurile să meargă bine între mine şi tatăl tău, ar trebui să am încredere în el. M-aş prăbuşi dacă aş fi cu el doar fiindcă vrem să fim o familie.

Mi-a zâmbit vag, ceea ce m-a făcut să mă opresc.

— Grace, cum poţi afla dacă poţi să ai încredere în tati, dacă nu-i dai şansa să-ţi câştige încrederea?

Şi deodată, auzind aceste cuvinte, am simţit un amestec ciudat de înfrângere şi uşurare.

În acea după-amiază Maia şi-a pregătit o gentuţă, iar Shannon a venit să o ia. A fost jenant fiindcă erau ambele conştiente de hotărârea mea şi, oricât am încercat să o conving pe Maia că nu era nevoie să ne ofere intimitate mie şi lui Logan, fiindcă nu se va întâmpla nimic, nu m-a ascultat. Şi nici Shannon, care era foarte entuziasmată. Aşa că am rămas plimbându-mă prin livingul lui Logan şi aşteptându-l să se întoarcă de la muncă. Fluturii agitaţi din stomacul meu nu se mai opreau din a bate din aripi şi, de câteva ori, m-am îndreptat spre ieşire, gata să renunţ înainte ca măcar să încerc.

Învârtindu-mă prin cameră, mi-am dat seama cât de diferită era faţă de prima oară când intrasem aici. La momentul acela, peste tot erau cutii nedespachetate şi nici urmă de mobilă, cu excepţia

canapelei în formă de L. Fireşte, televizorul era atunci montat pe peretele opus.

Acum, adăugase fotoliul lăudat de Maia. Era comod, mare, din catifea neagră, cu un taburet asortat. Încăpeam amândouă pe el. Alături de televizor, pe perete se afla şi o oglindă înrămată în argint, pe care o alesesem când îl ajutasem pe Logan să amenajeze camera Maiei. Pe peretele de lângă uşă erau fotografii puse de Maia. Erau două cu Logan şi Shannon când erau mai tineri, una cu Shannon şi Cole, un selfie cu Logan şi Maia, făcut cu telefonul ei, şi o altă fotografie care mi-a provocat o durere în piept.

Era o fotografie cu mine, Logan şi Maia, când luaserăm cina cu Jo, Cam, Shannon şi Cole. Shannon ne spusese nouă, celor trei, să ne strângem laolaltă şi făcuse fotografia cu telefonul.

Acum atârna pe perete, la Logan.

Ştiam că era opera Maiei, dar...

Pe lângă fotografie, perdele bogate încadrau fereastra şi încălzeau parcă încăperea. Erau crem cu bordură bleumarin şi cumpărasem pernuţe asortate pe care le răspândisem pe canapea, pentru efect. În centrul încăperii se afla o măsuţă de cafea, cu o rogojină dedesubt.

Era o cameră diferită.

O cameră dintr-un cămin.

Şi făcuse asta pentru Maia.

Ca de fiecare dată, gândul m-a făcut să mă topesc.

Timp în care uşa de la intrare s-a deschis brusc.

M-am încordat.

— Maia? Vocea profundă a lui Logan a răsunat în apartament, fără să fie nevoie să ridice tonul.

— Ai chef de mâncare chinezească azi?

Paşii lui s-au apropiat de living.

— Maia?

A apărut în uşă şi s-a oprit când m-a văzut.

Am ridicat din umeri, aruncându-i un zâmbet nervos şi simţind că eram gata să leşin.

— E la Shannon.

Logan a ridicat din sprânceană.

— De ce?

— Ca să ne ofere intimitatea necesară să vorbim.

A zâmbit vag.

— Am noroc în seara asta, Grace?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu-i vorba de asta. Am zis să *vorbim,* Logan.

A făcut semn spre fotoliu şi s-a aşezat pe canapea.

— Atunci, să vorbim.

— Sigur nu eşti obosit după muncă? am spus, sperând să trag de timp.

Logan a ştiut exact ce pun la cale şi a clătinat din cap, amuzat.

— Sunt foarte *energic.*

Am mijit ochii auzind aluzia.

— Sunt atât de bucuroasă că pot să-ţi cunosc această latură!

— Ah, n-ai văzut nimic, iubito.

— Eşti trivial.

S-a aplecat în faţă, dezbrăcându-mă din priviri.

— Încă n-ai văzut nimic, iubito, a repetat el, încet.

M-am înfiorat şi mi-am apropiat picioarele.

— Putem fi serioşi?

— Sunt serios.

— Logan!

— Grace! Am pufnit şi m-am ridicat.

— Încerc să-ţi comunic ceva aici.

— Atunci, spune-mi.

Încrucişându-mi braţele la piept, m-am uitat urât la el.

— Acum nu mai sunt sigură...

S-a uitat din nou la mine, orice urmă de flirt sau tachinare dispărându-i din priviri.

— Am discutat azi cu Maia.

— E bine?

Am zâmbit văzându-l brusc îngrijorat.

— Da. E foarte insistentă.

Speranţa i-a înviorat chipul.

— Să-i dau mai mulţi bani de buzunar?

Am râs scurt şi mi-am privit picioarele.

— Poate.

— Grace?

Când l-am privit iar, m-am cutremurat de dorinţa lui pură. Ştiam că dacă nu eram atentă, m-aş fi putut obişnui cu genul acesta de emoţie.

— Încă nu am încredere totală în tine.

A încuviinţat încet, de parcă nu ar fi vrut să mă sperie.

— Dar Maia mi-a spus că nu voi afla niciodată dacă pot să am încredere decât dacă-ţi dau o şansă să mi-o demonstrezi.

— Deştept copil!

— Da, este. Şi nu vreau să sufere, aşa că trebuie să te gândeşti bine, Logan. Lasă deoparte faptul că s-a întâmplat să fiu persoana care a fost alături de tine când s-a petrecut această schimbare fantastică în viaţa ta. Lasă deoparte şi apropierea mea de Maia. Trebuie să te gândeşti doar la mine şi dacă sunt într-adevăr femeia pe care o doreşti.

Am simţit că mă dezbrac spunând acele cuvinte, că sunt goală şi vulnerabilă.

— Vrei să faci asta?

— Să ştii că nu încurc borcanele, a spus el. De ce ai crede că fac

asta?

— Uită-te la mine, am spus eu, frustrată. Eram aici, Logan. Am văzut tot şirul de femei care au venit şi au plecat. Erau opusul meu, în orice fel.

S-a ridicat în picioare, iar eu m-am dat înapoi.

— Şi ştii de ce? Nu voiam o relaţie serioasă, Grace, aşa că mă culcam cu femei cu care ştiam că nu o voi avea. Nu voiam să mă complic.

A făcut un pas spre mine, iar eu m-am străduit să rămân nemişcată.

— Vrei adevărul? Au mai fost câteva femei, în ultimele 18 luni, cu care am simţit o scânteie... păreau relaţii cu potenţial. Dar am refuzat. Nu le-am luat numărul de telefon şi, cu siguranţă, nu m-am culcat cu niciuna. Fiindcă nu voiam nimic serios. Nu voiam realitate. Doar uitare.

Văzând cum durerea îi cuprinde chipul, am făcut un pas spre el.

— Logan...

— Dar tu, a clătinat el din cap, de tine nu pot să fug nici dacă vreau. Şi nu vreau. Eşti şi realitate şi dulce uitare împachetate într-un ambalaj iritant de certăreţ, care are întotdeauna dreptate, stilat şi superb.

Mi-am ţinut respiraţia auzind cuvintele lui frumoase.

— Asta-ţi răspunde la întrebări şi la îndoieli?

Am încuviinţat încet.

— Deci, facem asta? a zis, pornind spre mine.

M-am speriat puţin şi am dat înapoi.

— Încerc, dar o luăm încet, şi trebuie să... ah! am strigat, când m-am trezit deodată aruncată pe umărul lui. Ce faci? am ţipat în timp ce părul meu îi atingea fundul atrăgător.

— Asta a fost realitatea. Acum e timpul uitării, iubito.

— Fără sex! Trebuie să vorbim!

Mi-a mângâiat fundul.

— Vreau să fiu înlăuntrul tău.

M-am trezit căzând. Am aterizat uşor pe salteaua lui Logan şi m-am uitat la el gâfâind, într-o stare de maximă excitare.

— Şi tu mă vrei acolo.

Şi-a desfăcut cureaua încet, sclipirea din ochii lui transformându-mă într-o flacără.

— Eşti atât de arogant, am şoptit.

— Scoate-ţi bluza, a spus el *arogant.*

Mi-am încrucişat braţele la piept şi m-am uitat urât la el.

— Nu.

— Scoate-ţi bluza, iubito, a zâmbit el pieziş.

— Nu primesc ordine.

— În pat o să primeşti.

Mi s-au mărit pupilele, iar inima a început să-mi bată cu putere.

— Îţi place genul ăsta de lucruri? Bice, dominaţie, aşa ceva?

— Bice? Nu. Să te leg de pat şi să ştiu că ai suficientă încredere în mine ca să fii legată, în timp ce eu fac ce vreau cu trupul tău? Da. Bastoane? Nu. Să te plesnesc peste fund? Da. Crucea sfântului Andrei? Nu, prea dramatic pentru gustul meu. Fantezii sexuale? Da. Să ţi-o trag în fiecare poziţie cunoscută de omenire, da, da, şi iar da.

Am căscat gura la el.

— Ar trebui să mă obişnuieşti treptat cu genul ăsta de francheţe sexuală. Nu sunt învăţată cu asta.

— Îţi place, altfel ai fi plecat de mult.

Şi-a descheiat cămaşa şi a aruncat-o cât colo, dezvelindu-şi pieptul sculptat şi braţele puternice.

— Acum, scoate-ţi bluza sau o smulg de pe tine.

Nu am îndrăznit să mă întreb dacă ameninţarea lui era reală. Logan Macleod era un Alfa în dormitor. Deşi îmi plăcea un mascul alfa de calitate în cărţile romantice, credeam că îmi displace în viaţa reală. Îmi dădeam seama că exista un echilibru. Logan nu era nici pe departe la fel de dominant în afara dormitorului, dar înăuntru... S-a dovedit că un Alfa în pat nu era deloc atât de înspăimântător pe cât crezusem. De fapt, mi se părea chiar sexy.

Mi-am tras bluza peste cap şi m-am întins pe pat. Ca răspuns, Logan şi-a aşezat genunchii de o parte şi de alta a şoldurilor mele, încălecându-mă, ca să-şi poată trece mâinile de-a lungul taliei mele şi să ajungă la sânii mei, pe care i-a luat în palme peste sutien.

Mi-am arcuit spatele, împingându-mi sânii în palmele lui. Logan m-a sărutat adânc şi apăsat, în timp ce-mi desfăcea cu pricepere sutienul. L-am mângâiat pe piept, dându-i cu greu drumul când m-a împins înapoi pe pat şi mi-a trecut bretelele sutienului peste braţe, în jos. Privirea lui s-a oprit pe sânii mei goi, excitaţi, cu sfârcurile întărite. Nu aveam decolteul generos al femeilor pe care le avusese înaintea mea, dar sub privirea lui aprinsă nu mă mai simţeam nesigură în privinţa asta.

Puteam vedea totul întipărit pe chipul lui: Logan mă plăcea exact aşa cum eram.

Am simţit acea zbatere în partea inferioară a abdomenului şi am ştiut că, dacă-şi strecura mâna între picioarele mele, avea să mă găsească umedă şi pregătită pentru el.

M-a atins din nou pe sâni, strângându-i uşor, frecându-mi sfârcurile cu degetele în timp ce deveneam tot mai excitată. Voia să mă tachineze, iar eu voiam să-i permit asta. Respiraţia lui s-a înteţit şi i-am simţit erecţia prin blugi. M-a amuzat gândul că era posibil să cedeze înaintea mea.

Logan mi-a prins privirea şi ochii i s-au întunecat de tandreţe şi hotărâre. Am suspinat când buzele lui mi-au atins mai întâi sânul drept, apoi pe stângul. M-a torturat cu atingeri şi şoapte, încercând să mă oblige să implor, dar, deşi unghiile mele i se înfigeau adânc în

umeri, am rezistat, până când gemetele mele de dorinţă i-au înfrânt rezistenţa. În sfârşit, a închis gura în jurul unui sfârc, trecându-şi limba peste el, înainte să îl sugă cu putere.

Am simţit un fior şi mai adânc în mine şi am strigat uşor, aruncându-mi capul pe spate.

Logan le-a dat atenţie ambelor sfârcuri până când s-au umflat şi am simţit că-l doresc cu disperare. Am strigat, implorând, iar el s-a retras ca să stea deasupra mea ca un zeu păgân al sexului. Foamea din ochii lui mă termina.

— Eşti deja udă pentru mine?

Buzele mele s-au deschis la întrebarea şocantă, directă, am simţit că roşesc.

— Spune-mi că eşti udă pentru mine, Grace.

Cererea lui m-a făcut să mă umezesc şi mai mult.

— Sunt udă pentru tine, am şoptit.

Maxilarul i s-a încleştat cu hotărâre şi s-a aplecat să-mi descheie pantalonii. Şi-a înfipt degetele în elasticul lor şi al lenjeriei şi a tras. Mi-am ridicat fundul, iar el mi le-a scos cu uşurinţă. Odată dezbrăcată, mi-a mângâiat cu blândeţe pulpele şi interiorul coapselor, apoi mi-a coborât picioarele şi mi le-a desfăcut. Şi-a pus un genunchi pe pat şi s-a mişcat mai sus, ca să-şi strecoare două degete groase înăuntrul meu, lent. Genunchii mei s-au depărtat şi am gemut. Le-a vârât aproape până la capăt, iar eu mi-am înclinat şoldurile ca să le întâlnesc.

— Logan, am gemut, unduindu-mă sub atingerea lui. Doamne, am nevoie de tine.

Degetele lui au dispărut şi am deschis ochii să-l privesc. S-a dat jos de pe pat cu bărbia încleştată, controlându-se, a scos un prezervativ din buzunarul blugilor, după care şi i-a dat jos odată cu boxerii. Am privit, cu fiecare centimetru de trup arzând, cu interiorul coapselor tremurând, cu respiraţia răvăşită, cum şi-a rulat prezervativul pe membrul imens.

Am desfăcut picioarele imediat ce a coborât peste mine, iar torsul lui musculos s-a lipit de sânii mei. M-a sărutat blând, mângâindu-mi exteriorul coapselor într-un fel care m-a făcut să tremur de nerăbdare.

Şoldurile mi-au tresărit la atingerea degetului său mare pe clitoris, iar el a gemut posesiv din străfunduri. Apoi, m-a sărutat iar – o serie de săruturi umede, în timp ce se juca cu mine. L-am atins şi eu, mângâindu-i umerii, spatele, abdomenul, trăgându-l de sfârcuri într-un fel care l-a făcut să se înfioare şi să-mi apese clitorisul mai tare.

Când şi-a strecurat iar două degete în mine, am întrerupt sărutul, gemând, în timp ce-mi arcuiam spatele.

— Eşti atât de sexy!

Mi-a acoperit obrazul cu sărutări, în timp ce-şi mişca ritmic

degetele.

— Lucrurile pe care o să ţi le fac, iubito... O să fii a mea, fiecare centimetru din tine.

Ni s-au întâlnit privirile, a lui plină de promisiuni.

— Fără nicio reţinere, Grace. Nu cu mine. O să ţi-o trag de parcă nu am mai avea zile pe pământ, iar tu o să mă laşi.

Abdomenul mi s-a strâns, iar muşchii interiori i-au cuprins degetele ca într-un cleşte. Ochii lui s-au întunecat, în timp ce le vâra mai adânc în mine. Vocea i-a devenit mai joasă şi Logan s-a aplecat ca să-şi atingă uşor buzele de ale mele.

— Dar acum o să fac dragoste cu tine.

Din ochi mi-au ţâşnit lacrimi la această promisiune. Era mai mult decât doar sex grozav. Mi-am încolăcit braţele în jurul spatelui său, trecându-mi mâinile peste pielea lui netedă, fierbinte.

— Hai înăuntru, Logan, am şoptit şi în invitaţia mea era mult mai mult decât voiam să ofer.

Logan a înţeles şi în ochi i-a licărit triumful.

Degetele lui au ieşit din mine, iar mâinile lui m-au prins de încheieturi. Mi-a ridicat braţele deasupra capului, mai strâns. Privindu-mă adânc în ochi, s-a mişcat. L-am simţit fierbinte şi tare şi dintr-odată a urmat apăsarea, când s-a împins în mine, ajutat de umezeala mea. M-a penetrat adânc, mişcându-şi mâinile ca să-şi împletească degetele cu ale mele. M-a ţinut şi s-a rotit cu blândeţe în mine, parcă pregătindu-mă pentru orgasm şi apoi retrăgându-se.

— Mai repede, l-am rugat.

— Facem dragoste, Grace, a zâmbit el.

— Putem face dragoste ceva mai repede.

Mi-am ridicat şoldurile ca să-mi demonstrez ideea, iar Logan s-a izbit în mine. Am strigat simţind presiunea plăcută dinăuntrul meu. A scrâşnit din dinţi, iar penetrările lui au devenit mai dure, dar şi-a păstrat ritmul chinuitor de încet. Mi-a lăsat încheieturile şi m-a prins de fese, ridicându-mă ca să poată aluneca mai adânc. Mâinile mele i-au cuprins şoldurile, drept răspuns.

Privirile ne-au rămas înlănţuite în tot acest timp, iar forţa intimităţii dintre noi ne-a copleşit.

Senzaţia dinăuntrul meu se ridica într-o spirală, răsucindu-se mai puternic şi mai puternic, până când întreg trupul mi s-a încordat. Degetele mele l-au prins de fund, iar şoldurile i s-au mişcat tot mai tare şi mai repede, în timp ce ne apropiam de ce căutam cu disperare.

Încă o penetrare.

— Logan, l-am rugat.

Încă una.

— Ahhh...

Tensiunea din interiorul meu a explodat într-un orgasm cum nu mai avusesem niciodată.

Partea inferioară a corpului mi-a tremurat lipită de a lui Logan,

iar el s-a încordat, şi-a arcuit gâtul, şi-a încleştat dinţii, iar ochii i-au sclipit de o plăcere feroce, când propriul lui orgasm l-a copleşit. A tresărit în mine, iar strânsoarea lui a devenit aproape dureroasă când şi-a dat drumul.

Pieptul lui se ridica şi cobora precipitat, în timp ce încerca să-şi recapete ritmul respiraţiei. Ochii lui extraordinari mi-au privit chipul, în timp ce zăceam acolo, cu muşchii încă relaxaţi şi calzi după cel mai fabulos orgasm din viaţa mea.

— Acum ai încredere în mine? a spus el, printre gâfaieli.

Am zâmbit.

— Nu-mi pune întrebări serioase după orgasm, Logan Macleod.

A zâmbit şi s-a aşezat deasupra mea, luându-mi faţa în mâini.

Buzele lui le-au atins încet pe ale mele, iar gura mi-a tremurat.

— De câte orgasme crezi că ai nevoie ca să ai încredere în mine?

Am chicotit.

— Nu ştiu dacă orgasmele sunt calea prin care poţi să-mi câştigi încrederea. Cel mult, pot deveni dependentă de tine.

— Dependentă? a ridicat el din sprânceană, părând mult prea încântat de sine. Mai întâi dependenţă, apoi încredere?

Am deschis gura ca să-l contrazic, căci nu avea deloc sens ce spunea, apoi m-am încruntat.

— Oare de ce mă cert cu tine? mi-am desfăcut eu braţele şi picioarele dintre ale lui. Provoacă-mi cât mai multe orgasme, dacă crezi că asta funcţionează.

Trupul i s-a zguduit de râs, lipit de al meu.

CAPITOLUL 21

Mai târziu, după încă două orgasme, stăteam pe canapea la Logan, tocmai ieşită de sub duş (unde avusese loc ultimul orgasm) şi savuram mâncare chinezească.

El era întins la celălalt capăt al canapelei, iar picioarele ni se împleteau la mijloc.

Părea mai mult decât satisfăcut, m-am gândit eu, cu mândrie, în timp ce lua o gură imensă de orez prăjit.

— Bună mâncarea? am spus, cu un zâmbet de tachinare pe buze.

Privirea i-a scânteiat de amuzament.

— Cineva m-a muncit din greu, aşa că mor de foame.

— Nu-mi amintesc să fi fost eu cea dornică.

A ridicat din sprânceană.

— „Mai repede, Logan, mai repede!”

Am roşit şi l-am lovit, făcându-l să râdă fără jenă.

— Eşti un porc, am pufnit, cu obrajii în flăcări.

— Nu mă plâng, iubito, a spus el chicotind. L-am privit, incapabilă să neg căldura care mi se răspândea în piept. Nu-l mai văzusem niciodată atât de relaxat şi de mulţumit. *Să fie datorită mie?* îmi

doream să cred că aveam puterea de a-i schimba dispoziţia la fel cum mi-o schimba el mie.

Zâmbetul i-a dispărut.

— La ce te gândeşti atât de concentrată?

Mi-am ascuns gândurile, minţindu-l:

— La cum m-am lăsat convinsă prea uşor.

Ochii îi râdeau.

— A fost destul de uşor, da. Nu prea aveai inimă să te cerţi cu mine.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Ştii că evit dramele, iar să mă cert cu tine era o dramă inutilă. A fost mai uşor să cedez şi să văd dacă merge decât să mă cert cu tine.

— Mă faci să par atât de atrăgător!

A fost rândul meu să zâmbesc strâmb.

— Eşti OK.

— Doar OK? Şi-a lăsat farfuria jos, ca să mă privească la intensitate maximă. Să-ţi amintesc că ai avut trei orgasme deja?

— Îmi numeri orgasmele? Serios, Logan, am pufnit.

— Prefă-te cât doreşti. Ştim amândoi că te-am dat peste cap.

Am chicotit.

— Ai un ego imens, dragule. Nu e bine să-l mângâi prea des.

Mi-a aruncat o privire precaută.

— Sper că vorbim doar despre ego, şi nu despre alte părţi ale mele.

M-am încruntat, tachinându-l.

— Nu ştiam că ai părţi care merită mângâiate.

— Una imensă, care s-a aflat în tine nu demult.

Mi-a făcut obrajii să se aprindă iar, dar începeam să mă obişnuiesc cu francheţea lui.

— Ah, acea parte, am murmurat, cu vocea uşor răguşită, amintindu-mi. Hmmm, da, îmi place să mângâi partea aceea. Ochii lui au devenit calzi, iar eu nu mi-am putut stăpâni zâmbetul de încântare.

Ah, asta nu era bine – acel sentiment copleşitor de mulţumire pe care-l aveam de fiecare dată când făceam pe cineva fericit.

Am simţit un mic atac de panică.

Parcă dându-şi seama, Logan şi-a încolăcit palma în jurul gleznei mele şi a strâns.

— Va fi minunat, Grace. Mai mult decât minunat.

Am încuviinţat încet, lăsând atingerea lui să-mi liniştească tensiunea care se strecurase atât de repede în sufletul meu.

Am tăcut o clipă, iar degetul lui mare mi-a mângâiat pielea. Când a simţit în sfârşit că mi-am revenit, s-a întors la masă.

— Deci, Maia e la Shannon? a întrebat el.

M-am gândit la cele două mici peţitoare.

— Da. Ai făcut o treabă foarte bună invitând toate femeile din

viaţa ta să facă pe peţitoarele.

— Crede-mă, nu a fost necesar mult efort. Se pare că deja erau cu ochii pe tine de când Shannon le spusese că asta îşi dorea *ea,* mi-a aruncat el o privire neutră.

— Sunt convinsă că te enervează la maximum, fiindcă îi dai exact ce vrea, am râs.

— Să ştii că nu tocmai, a clătinat Logan din cap. N-aş fi putut fi mai încântat fiindcă Shannon te place atât de mult. Acum, e singura mea rudă adevărată. Vreau să vă înţelegeţi bine.

Când a pomenit de familia lui, am simţit că-mi clocoteşte sângele.

— Părinţii tăi încă nu s-au obişnuit cu faptul că o ai pe Maia?

— E mai rău acum.

Ochii lui au alunecat spre peretele cu fotografii.

— Părinţii mei au nevoie de multă vreme ca să se obişnuiască cu ideea. Le-a luat secole să accepte că Shannon nu a greşit logodindu-se cu Cole. Le-a luat secole să o ierte pentru că am făcut închisoare, când nici măcar nu fusese vina ei. Şi le-a luat tot secole să ajungă la concluzia că nu este vina mea sau a Maiei că fata nu a făcut până acum parte din viaţa mea.

Furia a făcut ca expresia lui să devină mai dură.

— Vor să o cunoască.

— Dar tu ce vrei?

— Vreau să le spun să se ducă naibii.

Farfuria lui a zdrăngănit pe măsuţa de cafea, apetitul dispărându-i clar din pricina subiectului.

— Nu au fost niciodată cei mai buni părinţi şi m-au enervat de un milion de ori pentru felul în care au tratat-o pe Shannon... şi acum, iar. Cu copilul meu, un copil care a trecut prin ce a trecut şi ale cărui sentimente nu pot fi luate în râs, fiindcă au fost deja strivite de propria mamă. Ştiau asta. Le-am spus-o, dar tot nu au vrut să accepte că sunt bunici. Acum, fiindcă sunt pregătiţi, chiar cred că pur şi simplu pot intra în viaţa ei?

M-am ridicat, luându-mi şi farfuria, ca să mă apropii mai mult de el. Mi-am pus mâna pe coapsa lui, atrăgându-i privirea. Ochii noştri s-au întâlnit şi, ca de obicei, întregul meu trup a vibrat în mod plăcut simţind legătura dintre noi.

— Înţeleg că eşti supărat pe ei, şi eu sunt. Nu-i vreau în viaţa Maiei. Dar asta nu e decizia mea şi poate nici a ta... Totuşi, ai o fată foarte deşteaptă şi deja a pierdut atât de multe. Poate că ar trebui s-o laşi pe ea să aleagă. Fii sincer despre ei, despre atitudinea lor şi despre posibilitatea ca ei să o rănească... şi apoi las-o să decidă.

S-a uitat la mine o clipă, înainte să se aplece şi să-mi atingă gura cu a lui. Buzele mi-au tremurat, sub sărutul dulce. Când s-a retras, mi-a luat obrajii în mâini şi mi-a mângâiat buza de jos cu degetul mare.

— Nu-mi pot imagina viaţa fără tine.

Confesiunea lui m-a făcut să respir cu greu şi am simţit fericirea

inundându-mă iar.

La fel de repede s-a instalat panica.

Logan îmi umplea mintea, sufletul şi trupul cu prezenţa lui.

Ce se întâmpla dacă mă părăsea? Dintr-odată, m-am dezechilibrat şi am început să dau din mâini, încercând să mă agăţ de pieptul lui ca să nu cad. M-am uitat fix, cu ochii mari, la faţa lui, care era acum la câţiva centimetri de a mea.

— Nu plec nicăieri, mi-a promis, cu o voce dură. Voi face orice trebuie ca să te fac să ai încredere în mine, ca să nu trebuiască să-ţi mai văd vreodată teama asta în ochi.

Am închis ochii gândindu-mă la promisiunea lui şi mi-am sprijinit capul de umărul său.

— O să încerc să am încredere. Dar va dura.

— Am tot timpul din lume, Grace. Tot timpul din lume pentru tine.

Simţeam atingerea minunată a soarelui pe piele. Valurile se izbeau de ţărm. Nu aveam nicio grijă, nicio răspundere, doar timp infinit şi nisipuri albe.

Viaţa era un clişeu perfect, glorios, în divinitatea ei.

— Grace!

Am închis ochii mai strâns, refuzând să aud vocea masculină din urechea mea.

— Grace!

Vocea a devenit insistentă.

— Grace, trezeşte-te!

Deodată, şezlongul meu a căzut pe-o parte, iar eu m-am trezit brusc. Respirând greu, am clipit în întunericul dormitorului şi, când ochii mi s-au obişnuit cu lumina, inima a început să-mi bată cu putere în piept. Logan stătea pe patul meu.

— Ce este? am şoptit, înspăimântată, întinzându-mă să aprind veioza de pe noptieră.

Logan stătea pe patul meu, purtând doar o pereche de blugi decoloraţi. M-am uitat la el.

— Ce s-a-ntâmplat? S-a-ntâmplat ceva?

Ochii lui violet mă ardeau, iar prezenţa lui tăcută era plină de forţă. Mi s-a tăiat respiraţia.

Stomacul mi s-a strâns, ca reacţie la furnicăturile dintre picioare.

— Logan?

Şi-a pus lent mâinile de o parte şi de alta a şoldurilor mele şi s-a aplecat până când chipul lui era atât de aproape, încât buzele aproape că ni se atingeau. I-am citit pe chip o foame feroce şi am tresărit, simţind cum excitarea îmi cuprinde corpul.

Mă dorea.

Deodată, m-a cuprins de ceafă şi m-a tras spre el. Gura lui a capturat-o pe a mea. M-am topit instantaneu în braţele lui şi mi-am înfipt degetele în muşchii şi pielea lui fierbinte.

Sărutul lui era dur, atent, aproape pedepsitor, iar eu m-am lăsat

dusă de val. Logan a gemut, iar sunetele mi-au făcut sfârcurile să se întărească. M-am cutremurat. Reacţia mea a aprins ceva în el, iar el m-a trântit cu duritate pe spate, înainte să smulgă cuvertura de pe mine. M-am uitat în sus spre el, uimită şi excitată, în timp ce-mi scotea pantalonii scurţi de pijama. I-a lăsat să alunece expert în jos pe picioare, odată cu lenjeria, şi apoi s-a aşezat deasupra mea, desfăcându-mi coapsele în timp ce se uita în ochii mei. Mâinile lui mi-au cuprins încheieturile, mi-au ţintuit braţele deasupra capului şi Logan şi-a apăsat erecţia încă în blugi între picioarele mele.

— Grace, a şoptit el, răguşit, un cuvânt plin de dorinţă.

— Logan, am implorat eu.

Mâna lui dreaptă mi-a slobozit încheietura şi a poposit pe fermoar. Şi-a coborât blugii suficient de jos cât să-şi elibereze erecţia, apoi m-a prins din nou de încheietură.

Dintr-odată, nu mă mai aflam sub el. Eram de cealaltă parte a încăperii, privindu-l, corpul alunecându-i peste al unei femei. Eram eu? Aveam o experienţă extracorporală?

Tăblia patului se lovea de perete, în timp ce Logan mi-o trăgea şi eu aveam orgasm.

— Logan, oh, Doamne! a strigat o femeie pe care o cunoşteam, şi m-am încordat. Nu cu mine era.

Am simţit că-mi vine rău. Eram oripilată.

Nu!

— Nu! am strigat, ridicând brusc capul de pe pernă.

Ochii mi s-au obişnuit cu întunericul.

Fusese un coşmar.

Doar un coşmar.

— Grace.

Patul s-a mişcat, iar în încăpere a pătruns dintr-odată lumina. O secundă mai târziu, Logan era deasupra mea, îngrijorat.

Am izbucnit imediat în lacrimi.

— Doamne, a mormăit el, luându-mă în braţe. Ce s-a întâmplat? m-a întrebat.

Am clătinat din cap, încercând să-mi controlez lacrimile. Nu voiam să-i spun. Tot coşmarul arăta cât eram de vulnerabilă, iar eu încă nu eram sigură de relaţia noastră ca să-mi dau seama dacă nu l-aş fi pus pe fugă.

— Hei, a şoptit el, liniştitor dar ferm. Eu ţi-am vorbit despre coşmarul meu. Am avut încredere în tine. Ai şi tu încredere în mine, Grace. Te rog. Nu pot suporta să te văd plângând.

Braţele i s-au strâns în jurul meu şi mi-a şoptit răguşit:

— Nu vreau să te pierd.

Mi-am întors faţa, ca să pot vorbi.

— Nu vreau să te sperii.

— Tu n-ai fugit de mine, iar ce am avut eu de zis n-a fost uşor.

Dacă punea problema astfel, chiar nu exista comparaţie între visele noastre. Al meu era dezgustător, o dramă de familie, jignitor. Al lui – moarte şi culpabilitate.

M-am simţit dintr-odată foarte mică şi naivă.

— Acum o să crezi că sunt idioată.

— Spune-mi!

Am inspirat adânc, cu o mulţime de fluturi în stomac.

— Am avut un vis cu tine, înainte să se fi întâmplat ceva între noi. Chiar înainte să fim prieteni.

— OK.

— A fost un vis erotic, am roşit.

— Serios? a spus, părând foarte plin de sine.

— Dacă vrei să ştii, m-a tulburat serios atunci, am pufnit eu cu aroganţă.

— Sunt convins. Mă mir că m-ai putut privi în ochi după aceea.

— Să ştii că nu a fost uşor.

S-a scuturat de râs.

— Aşa. Şi în seara asta?

M-am încordat iar şi m-a simţit, fiindcă braţele i s-au strâns în jurul meu.

— A fost acelaşi vis... la început. Dar chiar când erai pe cale să...

— Să...?

— Să-ţi dai drumul în mine, am mormăit, încă nu foarte deschisă ca să spun cuvintele fără o oarecare jenă. Dintr-odată, eram de partea cealaltă a încăperii, privindu-te. La început, am crezut că e un fel de experienţă extracorporală, dar apoi femeia a strigat şi... am văzut cine era.

— Şi cine era?

Am clătinat din cap, simţindu-mă din nou rău din cauza amintirii.

— Mama.

— Hristoase, a icnit Logan.

M-am retras ca să-l pot privi în ochi.

— Ştiu că nu mi-ai face asta. Nu de aceea plâng.

Mi-a luat faţa în mâini, cu ochii întunecaţi de îngrijorare.

— *De ce* plângi?

— Fiindcă simt, în sfârşit, că am şi eu o şansă să fiu fericită... deşi am crezut că am renunţat la gândul ăsta acum multă vreme... însă lunile astea...

Lacrimile mi s-au revărsat pe obraji.

— Are cancer, Logan. Nu m-a chemat. Nici tata. Şi ăsta era modelul, să ştii... De fiecare dată când mă rănea ea, mă revoltam. Hotărâm să renunţ la liceu, iar el zbura dintr-odată acasă, dintr-o călătorie de afaceri, ca să-mi spună cât de mândru ar fi dacă termin prima din clasă. Funcţiona. Mă manipula. Mă făcea să cred că-i pasă. Apoi, ea mă rănea din nou, iar eu hotărâm că nu mă înscriu la o universitate de top. Avea să-mi ajungă facultatea de stat. Tata venea

acasă, îmi oferea cadouri, vorbea frumos cu mine şi, dintr-odată, iată-mă la Oxford. Apoi, ea m-a rănit iar şi m-am enervat, acceptând Universitatea din Edinburgh. Tata nu s-a supărat, fiindcă era o şcoală bună, dar s-a întors să încerce să-mi schimbe ideile. Când ea s-a culcat cu iubitul meu, tata a încercat iar să mă manipuleze. Dar eram prea jignită şi dezgustată. Nu a mai funcţionat. Am plecat. Iar el a renunţat la mine. M-am uitat la Logan, implorându-l. Cum a putut face asta? A renunţat. N-a venit niciodată la mine. Nu m-a căutat niciodată. Iar acum, mama are cancer, iar ei...

— Vrei să mergi la ei?

— Vreau ca ei să-şi dorească să fiu acolo, am recunoscut, ruşinată că încă aveau acea putere asupra mea. Am crezut că am trecut peste asta, Logan. Sunt furioasă pe ei şi pe mine. Nu mai sunt copil. N-ar trebui să mă simt aşa.

— Nu contează vârsta. Părinţii au mai multă putere asupra noastră decât oricine.

M-a tras mai aproape de el.

— Părinţii tăi nu te merită, Grace.

M-a sărutat liniştitor pe buze.

— Poate ar trebui să vorbeşti din nou cu cineva?

M-am uitat la bărbatul acela frumos şi generos şi i-am zâmbit vag.

— Vorbesc cu tine, i-am repetat eu propriile vorbe, pe care mi le spusese în urmă cu ceva vreme.

— Să ştii că poţi face asta mereu.

Cuvintele erau grele şi pline de promisiuni.

CAPITOLUL 22

Şapte perechi de ochi frumoşi se uitau la mine, cu un amestec de curiozitate, tachinare, încântare şi aşteptare. Chloe, Shannon, Joss, Jo, Hannah, Ellie şi Olivia stăteau în semicerc în livingul meu.

Era la două zile după ce hotărâsem să-i dau o şansă lui Logan şi le chemasem cu un motiv, probabil nu cel pe care-l sperau.

Nu voiam să fiu o bârfitoare.

— Mulţumesc mult că aţi venit. V-am chemat ca să...

— Ne mulţumeşti fiindcă te-am convins să-i cedezi lui Logan? Cu plăcere, a zâmbit strâmb Shannon.

Am zâmbit cu seninătate.

— Ah, nu. Sunteţi aici în ciuda acelui fapt.

— Ne-ai prins, a pufnit Joss.

— De fapt, e vorba de aniversarea Maiei. Logan crede că ar fi bine să organizăm o...

— Şi fireşte că tu ai spus da, fiindcă îl *iubeeeşti,* m-a întrerupt Chloe.

Fetele au strâmbat din nas văzându-i lipsa de maturitate.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Mă întrebam dacă aţi dori să mă ajutaţi să organizez o petrecere pentru cineva care împlineşte şaisprezece ani.

— Evident! a încuviinţat Shannon cu entuziasm, iar celelalte fete au zâmbit, confirmând.

— OK. Cred că suntem toate de acord să te ajutăm să organizezi cea mai mişto petrecere pe care a avut-o vreodată o fată, dar mai întâi dă-ne detalii despre tine şi Logan, a spus Olivia.

Shannon a făcut o mutră.

— Nu foarte multe, totuşi. E fratele meu şi cred că ştiu de ce are figura aia satisfăcută. Nu am nevoie de amănunte.

Privind în jur la feţele lor curioase, am oftat adânc.

— Bine. Am fost de acord să-i dau o şansă, să-mi recâştige încrederea. Au trecut două zile şi... lucrăm la asta.

— Şi sexul? a insistat Chloe. E la fel de bun ca prima dată? Arată de parcă s-ar pricepe la asta.

Shannon a scos un zgomot ca şi cum i-ar fi venit să vomite.

— Nu e bun, am clătinat din cap, privind cum le cade faţa. E fantastic şi cred că asta e tot ce trebuie să ştiţi.

— Sincer, a fost deja prea mult pentru unele dintre noi, a mormăit Shannon.

Chloe a ridicat din sprânceană, neimpresionată.

— Şi prea puţin pentru altele.

— Cel mai bun din lume, ha? a spus Joss, cu o sclipire de înţelegere, aproape empatică, în priviri. Eşti atât de prinsă!

— Literalmente, a fost de acord Ellie.

Fetele au râs, iar au am încercat să mă calmez, să alung panica ce creştea în mine.

— Haideţi să schimbăm subiectul înainte să-i spun fratelui meu că noi suntem motivul pentru care Grace încearcă să aibă o relaţie cu el.

Shannon mi-a împins mai aproape cana cu ceai.

— Ia o gură să te calmezi şi haideţi să plănuim aniversarea Maiei.

— E vacanţă, în plus, nu-i cunosc pe prietenii Maiei, după toată drama cu profesorul de istorie, aşa că va fi dificil să invităm pe cineva de la şcoală. Sincer însă, mă gândeam că Maia ar prefera doar o petrecere de familie anul ăsta. Ştiu că şaisprezece ani e o vârstă importantă, dar a fost un an dificil şi cred că ar fi mai bine să păstrăm proporţiile.

— De acord, a spus Shannon. Când împlineşte optsprezece ani, poate invita pe cine vrea.

— Exact, am zis şi am deschis carneţelul din faţa mea. Deci, dacă sunteţi de acord, cred că Maiei i-ar plăcea să fiţi toate prezente, cu copiii. Nu a mai avut niciodată o petrecere cu toată familia şi cred că i-ar plăcea.

— Suntem absolut de acord, a spus Jo, cu ochii strălucind. Vom fi acolo.

— Cu hipercopiii şi tot clanul, a adăugat Olivia.

Hannah a suspinat:

— Să-ţi aminteşti că tu ai vrut-o.

— Ştii că Braden ne-ar permite, probabil, să facem petrecerea la parterul de la Fire, a spus Ellie.

— Sau mai este şi D'Alessandro, a propus Hannah. E restaurantul unchiului lui Marco. Ne-ar da salonul din spate pentru o petrecere privată şi ne-ar furniza şi mâncarea.

— Serios? am spus, încântată. Maiei îi place mult mâncarea de-acolo. Ar fi perfect.

— Îl pun pe Marco să-l sune în seara asta. Când e?

I-am spus data – peste două săptămâni.

— Şi decoraţiunile? Maia nu e o fată obişnuită, dar aş vrea să fac un efort.

— Ceva metalic, a sugerat Joss. Nici eu nu sunt obişnuită şi nu poţi da greş cu nuanţe de argintiu, auriu şi bronz.

— OK, am încuviinţat, notând.

— Dar asigură-te că sunt chestii pentru vârsta de şaisprezece ani, a spus Shannon.

— Da. Muzica?

— DJ? a sugerat Olivia. M-am gândit la asta.

— Crezi că-l putem convinge să pună rock alternativ?

— Lasă DJ-ul, a respins Chloe ideea. Luăm un idock şi nişte boxe şi punem un iphone cu muzica ei favorită.

Gata şi cu muzica!

— Asta e tot? am întrebat şi m-am uitat pe listă.

— De ce să nu montăm şi un ecran pentru proiecţii? a spus Ellie. Îl punem pe peretele din spate şi, la început, îl folosim pentru fotografii cu Maia şi noi. Putem face câteva pe ascuns în săptămânile următoare, iar apoi putem face un film pentru copii. Putem închiria un proiector mare. Să fie memorabil.

Ne-a plăcut ideea, aşa că am notat „de închiriat proiector".

Am stat acolo şi am vorbit şi am schimbat idei, râzând şi începând să deviem, iar eu m-am relaxat complet când mi-am dat seama că aceste femei erau sincer interesate ca Maia să aibă cea mai frumoasă zi de naştere.

Eram în mijlocul discuţiei dacă ar fi prea mult să avem nişte animatori, când Logan a intrat în living.

— Doamnelor, a spus el şi în trecere a atins-o pe Shannon pe umăr.

— Unde e Maia? am întrebat.

Logan ar fi trebuit să fie cu ea, ca să-i distragă atenţia.

El s-a aplecat şi m-a sărutat uşor pe buze, înainte să se aşeze pe braţul fotoliului meu.

— Am lăsat-o la salonul de tatuaj. Cole i-a spus că-şi poate petrece ziua acolo, învăţând despre lumea tatuajelor.

— Ah, am uitat de asta, a spus Shannon.

— Ar trebui să-şi petreacă ziua acolo? am strâmbat eu din nas.

— De ce nu? a ridicat din umeri Hannah. Doar că fumează cocaină şi tatuează copii.

— Văd că sarcasmul e boală de familie.

Shannon a chicotit.

— Va fi bine, Grace. E cu Cole. Nu există om mai responsabil. Jur! Logan m-a mângâiat pe umăr.

— Crezi că aş fi lăsat-o acolo, altfel?

— Nu, fireşte că nu, l-am asigurat. Doar că sunt puţin stresată. Se întâmplă multe.

— Cum merg planurile?

Am început să-i explic cu ce venisem până atunci.

Ochii i s-au aprins când fetele au început să-şi prezinte ideile.

— Sună perfect, a spus şi s-a uitat în jos spre carnet şi spre lista de invitaţi.

— Să te asiguri că îi adaugi pe părinţii mei şi pe Amanda.

— Ce? s-a răstit Shannon.

Logan i-a aruncat o privire de avertizare.

— Nici eu nu sunt bucuros, dar Maia vrea să-i cunoască şi vor şi ei s-o cunoască pe ea.

— Ah, *acum* vor! Nu depinde de ei.

— Nu, depinde de Maia. I-am dat de ales.

— Şi a cui a fost ideea asta minunată?

— Păi... a mea, am recunoscut.

Shannon a oftat.

— Grace, ştiu că eşti bine intenţionată, dar nu înţelegi cum sunt părinţii noştri.

— Îmi dau seama. Şi eu sunt îngrijorată de întâlnirea Maiei cu ei, dar e suficient de mare să ia singură această decizie.

— I-am explicat, a spus Logan. I-am spus precis cum sunt ei, aşadar ştie la ce să se aştepte. Tot vrea să-i cunoască, aşa că-i vom permite.

Sora lui a clătinat din cap.

— E o greşeală.

O tăcere tensionată a umplut încăperea, iar fetele s-au privit, întrebându-se ce să facă. Jo a privit-o pe Shannon cu îngrijorare şi i-a strâns mâna.

— Cred că am terminat pentru azi. Haide, Shannon. Mergem să căutăm cadouri pentru Maia.

Shannon a încuviinţat, dând să se ridice.La fel au făcut şi celelalte. Buna dispoziţie se risipise.

M-am uitat la Logan, care-şi privea sora. Simţindu-mi privirea, s-a uitat şi el la mine.

— Mă întorc imediat, a mormăit.

Logan şi-a condus sora şi pe celelalte femei afară din cameră,

fiecare dintre ele zâmbindu-mi şi făcându-mi cu mâna. Am aşteptat nerăbdătoare ca Logan să revină, îngrijorată pentru Shannon şi pentru întâlnirea dintre Maia şi bunicii ei. Reacţia negativă a surorii sale fusese prea puternică încât să nu suscite îngrijorare.

Au trecut câteva minute şi am decis să strâng cănile de ceai şi platourile cu biscuiţi, în timp ce-l aşteptam. Eram în bucătărie, aranjând cănile în maşina de spălat şi farfuriile de porţelan în chiuvetă, ca să le spăl pe fiecare în parte, când i-am auzit paşii.

Simţindu-i trupul lipit de spatele meu, m-am topit.

Logan m-a înconjurat cu braţele şi şi-a sprijinit bărbia de umărul meu.

— E OK Shannon? /

— O să fie OK. Şi-a întors capul şi m-a sărutat pe gât. Vorbim despre asta mai târziu. Buzele lui mi-au şoptit la ureche: acum, o să uităm de orice altceva.

M-am încălzit când am recunoscut vibraţia din vocea lui.

— Acum?

— Acum.

Mâinile lui mi-au cuprins şoldurile, frecându-şi deliberat erecţia de fundul meu. În ultima vreme, trebuise s-o facem în linişte, fiindcă Maia era în apartament.

— Acum suntem singuri… şi vreau să faci mult, mult zgomot.

— Zgomot? am spus.

— Zgomot.

Mi-a tras rochia în sus:

— Îmi place asta. Acces facil.

Am chicotit, dar am tăcut când şi-a strecurat mâna sub rochie, în chiloţii meu. Am gemut când m-a mângâiat cu degetele, înainte să introducă două înăuntrul meu. S-a jucat aşa cu mine până când am început să gâfâi şi să-i şoptesc numele.

— Vreau să faci mai mult zgomot de-atât, a spus, respiraţia devenindu-i mai agitată, pe măsură ce se excita.

Şi-a scos degetele şi mi-a tras chiloţii jos, lăsându-i să cadă pe podea.

— Camera mea? am întrebat.

— Aici. Mai adăugăm amintiri.

Cuvintele lui, căldura lui lipit de spatele meu, sunetul fermoarului de la blugii lui deschizându-se, toate m-au înfiorat de dorinţă şi m-am prins cu degetele de blatul din faţa mea, aşteptând.

— Desfă-ţi picioarele, iubito.

Dumnezeule!

Am gemut, făcând ce-mi ceruse.

Şi-a pus mâinile pe coapsele mele şi şi-a trecut degetele peste pielea mea, făcând să mă străbată fiori de plăcere. Mi-a mângâiat şoldurile, înainte să-şi îndrepte atenţia asupra feselor. Atingerea lui era delicată.

— Ador fundul ăsta!

Am tresărit, şocată de atingerea delicată acolo unde nu mai fusesem atinsă.

— Într-o zi, a spus el cu vocea plină de promisiuni.

Gândul m-a umplut de excitare şi aşteptare.

A ghicit fiorul de încântare care m-a străbătut la acel gând şi a gemut. Am simţit căldura penisului său întărit mângâindu-mi fundul, tachinându-mă şi chinuindu-mă, iar mâinile lui au ieşit de sub rochia mea şi mi-au descheiat nasturii. Degetele i se încurcau, fiindcă excitarea lui creştea.

— Logan, l-am implorat, când aerul rece mi-a mângâiat sânii.

Mâinile lui mi-au intrat sub sutien, iar degetele lui mi-au ciupit sfârcurile. Am strigat de dorinţa brusc răspândită în mine.

— Te rog.

Îl voiam în mine. Voiam să se oprească din tachinare.

— Am nevoie de tine.

Cuvintele l-au făcut să treacă la acţiune. M-a pătruns cu forţă, iar spatele meu s-a arcuit după penetrarea bruscă, în timp ce eram cuprinsă de senzaţia copleşitoare că el era înăuntru. A alunecat afară câţiva centimetri şi a intrat din nou, iar eu m-am prins cu putere de blat, să-mi ţin echilibrul. Bucătăria s-a umplut de zgomotul respiraţiilor noastre întretăiate, de gemetele noastre, de plesnetul umed al cărnii în timp ce mi-o trăgea, dar nu a fost suficient pentru el. Degetele lui mi-au intrat în carnea şoldurilor, în timp ce se izbea în mine pe la spate, icnind în timp ce mă împingeam înapoi spre el, într-un ritm perfect, dar dur. Gâfâielile mele au crescut în intensitate, în timp ce el a continuat să-mi frământe sânii şi să mă ciupească de sfârcuri.

— Mai tare, Grace, mi-a amintit el că aveam permisiunea.

Am slobozit din mine toate exclamaţiile, gemetele şi ţipetele pe care mi le reţinusem, în timp ce mă ducea spre extaz.

— Logan! am strigat.

Aveam un orgasm mai grozav decât celelalte, în timp ce muşchii mei interiori îi strângeau penisul şi pulsau în jurul lui, iar el continua să mă penetreze ajungând şi el la orgasm.

A terminat cu un geamăt adânc, cu gura lipită de umărul meu, cu mâinile ţinându-mă de şolduri, în timp ce se rotea în interiorul meu, tremurând.

Membrele nu-mi mai funcţionau. Singurul lucru care mă ţinea în picioare era blatul bucătăriei şi bărbatul dinăuntrul meu.

— Suficient de tare pentru tine? am gâfâit, simţindu-mă complet epuizată.

Am simţit că rânjeşte lipit de pielea mea, iar apoi mi-a atins bărbia, întorcându-mi capul ca să-l privesc în ochi, peste umăr. În privire avea o foame feroce, pe care o cunoşteam prea bine.

— Nici pe departe. Dar avem toată după-masa la dispoziţie ca să

aruncăm locul ăsta în aer.

M-am cutremurat la acest gând.

— Eşti nesătul. A încuviinţat, atingându-şi nasul de al meu.

— Nu mă pot sătura de tine.

— Dai vina pe mine, l-am tachinat. Eşti groaznic.

Trupul lui s-a cutremurat, iar mişcarea a cauzat o senzaţie plăcută de fricţiune între noi.

— Nu eram aşa, până la tine.

— Nu cred, am pufnit.

Expresia lui a devenit serioasă.

— Ba să crezi!

Un fior de excitare m-a cuprins iar. Eram uimită că îl făceam să se simtă aşa. Neştiind cum să reacţionez, mi-am întors capul ca să-i evit privirea. Acum, mâinile lui se sprijineau de blatul din faţa mea, baricadându-mă. Ochii mei s-au oprit asupra tatuajului de pe antebraţul lui drept. L-am mângâiat cu degetele.

— Nu mi-ai spus niciodată ce înseamnă.

— Cole mi l-a făcut, a spus, sprijinindu-şi bărbia de umărul meu. I-am cerut un tatuaj şi mi-a spus să am încredere să-l aleagă el pentru mine. E simbolul celtic pentru dreptate.

Un zâmbet mi-a înflorit pe buze.

— Consideră că ai făcut lucrul potrivit pentru Shannon.

— Fireşte, a spus Logan.

— Vrea să fii OK cu asta.

Mi-am sărutat vârful degetelor şi l-am lipit de tatuaj. Ştiam eu de ce îmi place de el.

— Am fost supărat când mi l-a făcut.

— Şi acum?

— Încerc să-l fac să mi se potrivească.

Am întors uşor capul, să-l privesc în ochi.

— Nu e nevoie *să încerci.* Ţi se potriveşte deja.

Răspunsul său a fost cel mai dulce sărut pe care mi l-a dat cineva vreodată.

CAPITOLUL 23

— M-am înscris în programul de vară de la bibliotecă şi în cel de la centrul de înot Meadowbank, ne-a anunţat Maia.

Era a doua zi după ce plănuisem petrecerea, iar lucrurile au început să se mişte foarte repede. Simţeam că încercam să ies din valul acela furibund de fericire, însă Logan şi Maia doreau să mă ţină în apă... fiindcă ei erau valul. Se părea că, după toate protestele mele, nu puteam să o luăm încet, de dragul meu sau al Maiei. Ea nu voia ca lucrurile să meargă încet, iar Logan era perfect de acord.

Deja erau în bucătărie, mâncând pastele pe care le pregătisem. Păream să fi călătorit înapoi în timp, cu câteva săptămâni în urmă,

doar că acum, când mă uitam la Logan, se uita şi el la mine cu o căldură nedisimulată în priviri.

Jur că am roşit mai mult lângă el în ultimele 72 de ore decât în majoritatea momentelor jenante din copilăria mea la un loc.

— Înot? a întrebat Logan.

— Îmi plăcea să înot când eram mică, a încuviinţat Maia, am nevoie de mişcare.

— Atunci, e o idee bună.

— Şi biblioteca? am întrebat, zâmbind.

— Au un program Young Adult grozav, a ridicat ea din umeri, puţin stânjenită. M-am gândit că-mi fac prieteni acolo. Ştii tu... mai de calitate.

— Cea mai bună veste pe ziua de azi, a spus Logan.

Maia şi-a privit farfuria, cu un zâmbet încântat pe buze. Se părea că se molipsise de la mine şi o cuprindea o stare de fericire copleşitoare când Logan era mulţumit de ea. A ridicat iar din umeri.

— Mă gândeam că mă vor ţine ocupată peste vară.

— Că veni vorba de ocupaţie, Joss mi-a mai trimis un manuscris. Tocmai ce i l-am returnat pe ultimul, am zis şi am clătinat din cap. Cum poate femeia asta să scrie atât de repede, când are trei copii mici?

— Nu ai de ce să te miri. Am fost la ei. Ea scrie şi Braden se ocupă de tot, câteva ore pe zi. Găseşte metode să-i distragă pe cei mici.

Am oftat, cu gândul la Braden Carmichael.

— N-am mai văzut niciodată un bărbat atât de îndrăgostit ca el.

Logan şi-a dres vocea şi eu l-am privit.

— Nu e necesar să-l lauzi nici pe el.

Am încercat să-mi reţin râsul, ceea ce a fost dificil mai ales când am privit-o pe Maia şi am văzut că rânjea la tatăl ei.

— Îmi dau seama de ce îi place lui Grace, tati. Adică, e puţin în vârstă, dar omul e o apariţie!

Am pufnit, pierzând lupta.

— Puţin în vârstă. Maia, are patruzeci de ani.

— Asta înseamnă bătrân pentru mine.

— Ah, ce-ţi vei mai schimba părerea când o să ai vârsta mea şi o să te apropii de patruzeci!

— Ai numai douăzeci şi opt de ani, Grace.

— Acum câteva săptămâni ai spus că e mult.

— Este. Dar există niveluri şi aici. Sunt convinsă că tati nu te-ar vrea dacă ai fi la fel de în vârstă ca Braden.

— Greşit, a spus Logan, servindu-se din nou cu paste. Aş vrea-o oricum, a adăugat pe un ton perfect normal, înainte să-şi ducă mâncarea la gură.

Dar cuvintele lui nu erau deloc obişnuite şi nici scopul lor. M-am uitat la el, cu buzele întredeschise de surprindere, în timp ce mă

străduiam să respir normal.

Simţindu-mi privirea, Logan s-a uitat la mine, apoi la Maia.

— Ce e?

Maia a strâns din buze văzând că tatăl ei nu pricepea ce spusese. El a ridicat capul şi i-a aruncat un zâmbet condescendent.

— Eşti adorabil, tati.

Am izbucnit în râs.

Logan şi-a privit fiica, apoi pe mine, mirat.

— Ce s-a întâmplat?

— Ştii ce s-a întâmplat? s-a sprijinit Maia de spătar, privind de la mine la el. Asta.

Şi-a clătinat capul mirată, un gest care trăda o maturitate dincolo de anii ei.

— Adică? am întrebat.

— Sunt fericită, a spus ea, începând din nou să mănânce.

Ceva asemănător cu panica mi-a cuprins pieptul.

Logan s-a uitat la Maia, uimit. Apoi, încet, privirea lui s-a îndreptat spre mine, iar eu am citit în ochii lui mulţumire, recunoştinţă şi ceva mult mai alarmant. Hotărâre.

Hotărârea lui s-a întâlnit cu îngrijorarea şi a început o luptă.

Dar eu îmi făcusem griji toată viaţa, iar acum aveam ceva atât de important pentru care să îmi fac griji, încât forţa şi insistenţa lui Logan nu mă puteau înfrânge.

Îmi făceam griji pentru Maia.

Mă temeam că Logan şi cu mine vom strica totul şi că Maia va ajunge să sufere din nou.

Oamenii treceau – un amestec de culori, râsete, cuvinte – lovindu-se din când în când de noi. Strada Princes era mereu aglomerată şi într-o zi călduroasă de vară ca asta era şi mai şi, fiindcă atât rezidenţii, cât şi turiştii ieşiseră la cumpărături. După aceea, se îndreptau spre grădini, ca să se bronzeze sau ca să se ascundă în umbra castelului Edinburgh.

Mă simţeam în largul meu pe străzile oraşului. Spre deosebire de Londra, Edinburgh mi se potrivea perfect. Mă simţeam totodată anonimă şi cunoscută. Nimeni nu se uita la mine, fiindcă străzile îmi aparţineau de parcă m-aş fi născut aici.

Mergând pe Princes cu mâna prinsă strâns într-a lui Logan, îmi lipsea însă comoditatea obişnuită, felul în care făceam parte din peisaj.

Logan nu era anonim. Era Logan. Îţi cerea să-l remarci, chiar dacă nu conştient. Şi să merg pe stradă, recunoscută de el ca fiind a lui, eram conştientă de priviri, mai ales din partea femeilor tinere, iar uneori privirile lor treceau de la el la mine şi mă întrebam dacă în ochii lor se citea mirarea.

De ce e *el* cu ea?

— De ce mergem la Topshop? a întrebat Logan, când ne apropiam

de magazinul de modă din colţul străzii Princes.

— Fiindcă nu i-am cumpărat cadoul Maiei.

— Ţi-am spus că laptopul poate fi din partea amândurora.

— Iar eu ţi-am zis că vreau să-ţi plătesc o parte şi tu m-ai trimis la naiba.

— Pe bună dreptate.

L-am oprit şi m-am întors să-l privesc.

— Laptopul e un cadou minunat şi ar trebui să fie numai de la tine. O să-i cumpăr câteva chestii de fete şi tu o să înduri, fiindcă ai insistat să-ţi petreci ziua cu mine.

Cu mâna încă într-a lui, Logan mi le-a tras pe ambele la spate şi m-a apropiat de el. M-a ademenit în privirea aceea sexy a lui, cu pleoapele coborâte.

— Cu pregătirile pentru petrecere, Maia în vacanţă, tu care lucrezi la o mie de manuscrise simultan şi eu la muncă, abia dacă am ocazia să te am doar pentru mine. Profit de timpul cu tine oricând pot. Chiar dacă asta înseamnă shopping.

— Dar m-ai văzut, am argumentat, amintindu-mi de câte ori mă „văzuse” într-o săptămână şi roşind. Cred că am bătut un record.

A zâmbit, amuzat.

— Oricât de fantastic ar fi când facem sex, iubito, uneori vreau să ne petrecem timpul şi altfel.

— Ce revelaţie! l-am tachinat.

M-a privit pieziş, înainte să mă conducă în magazin.

— Fă cumpărături!

Am pufnit, dar am început să mă uit în jur. Văzând plictiseala de pe chipul lui, m-am mişcat repede şi am ales câteva tricouri drăguţe, cu sloganuri sarcastice, care mi s-au părut demne de aprobarea Maiei, o pereche de blugi skinny, nişte bijuterii şi o poşetă.

— O răsfeţi, a murmurat Logan, stând la coadă cu mine.

— Merită. Şi uite cine vorbeşte, domnul Laptop!

Fără niciun avertisment, m-a sărutat. Şi nu în grabă, ci un sărut umed, cu limba.

— Asta pentru ce a fost? am şoptit, perfect conştientă de privirile arzătoare ale vânzătoarei şi ale celorlalţi clienţi.

Logan nu a răspuns, dar expresia de pe chipul lui... privirea lui... emoţia pe care mi-o transmiteau, au fost atât de copleşitoare, încât a trebuit să mă uit în altă parte.

Voiam să cred în privirea aceea, dar încă eram îngrozită.

Fata care mi-a înregistrat la casă cadourile pentru Maia s-a uitat la mine cu o invidie evidentă. M-am fâstâcit şi mi-am privit geanta.

Of, din nou...

De ce e *el* cu ea?

Odată euforia shoppingului evaporată, când ne-am aventurat din nou pe stradă nu mai eram aşa bine dispusă.

— Hai să mâncăm ceva, a spus Logan, iar eu am încuviinţat,

absentă. Ce ţi-ar plăcea?

— Nu contează.

Am chemat un taxi, după care i-a dat tipului adresa de acasă. M-am uitat lung la el.

— Poate, dacă mergem acasă, te relaxezi. Ai fost tensionată tot drumul.

L-am privit surprinsă. Nu-mi dădusem seama că era atât de atent.

— Sunt bine, am minţit.

Expresia i s-a întunecat.

— Nu mă minţi!

— Nu e nimic, l-am asigurat. E o prostie. Lipsa mea de siguranţă. Lucrez la ea, dar nu pot face asta dacă mergem acasă.

— Spune-mi ce-ţi trece prin cap.

M-am uitat spre şofer, dar lui nu părea să-i pese de noi.

— E o prostie.

— Ai mai spus asta.

Simţind avertizarea din tonul lui nerăbdător, am izbucnit:

— Simt că oamenii se uită la noi şi se întreabă cum naiba de eşti cu mine.

Logan s-a uitat la mine, şocat.

— La naiba, a spus cu maxilarul încleştat. Maică-ta te-a marcat, nu-i aşa?

Am tresărit:

— Am spus că lucrez la asta.

— M-am răzgândit, prietene, a spus Logan dintr-odată, către taximetrist. Mergem la The Caffeine Drip.

— Ador locul ăla, am murmurat.

— Ştiu.

Mi-a luat mâna, strângându-mi-o posesiv.

— Şi când intrăm, vreau să te gândeşti la un singur lucru. Şi-a aplecat capul, ajungând cu buzele la câţiva centimetri de ale mele: Când mergem undeva şi te ţin de mână, sunt al naibii de mândru că o femeie ca tine este cu mine.

Am simţit că-mi dau lacrimile.

— Cred că te plac, Logan Macleod.

Zâmbetul lui era leneş.

— Cred că mă placi puţin mai mult, domnişoară Grace Farquhar. Am strâns din buze.

— Eşti mult prea cu nasul pe sus, ţi-o spun spre binele tău. Respiraţia lui era caldă în urechea mea.

— Cred că-ţi place puţin mai mult când am... nasul pe sus.

Am roşit şi l-am îndepărtat în joacă, dar el m-a tras mai aproape de pieptul lui şi l-am auzit râzând.

CAPITOLUL 24

— Pare aglomerat, a comentat Maia, când ne apropiam de D'Alessandro, o săptămână mai târziu.

— E sâmbătă, dar o să fie-n regulă. Am rezervat o masă acum câteva săptămâni, am minţit, în timp ce Logan şi cu mine o momeam spre restaurant, pretinzând că urma să ne bucurăm de o cină aniversară liniştită.

Logan a deschis uşa.

— Doamnele înainte!

Maia a intrat, purtând unul dintre tricourile cumpărate de mine şi blugii skinny. Reuşisem s-o conving să poarte bijuterii şi tocuri înalte ca să arate mai special şi insistasem să-i ondulez părul. Arăta foarte bine. Şi habar nu avea ce o aşteaptă!

Mă simţeam ca un copil mare, entuziasmată de reacţia ei.

— Ah, Logan şi Grace, ne-a salutat unchiul lui Marco, Gio, din spatele recepţiei, unde ne aşteptase să ne întâmpine.

Cu câteva zile în urmă, mă întâlnisem cu Gio şi cu soţia lui, Gabby, ca să le dau decoraţiunile şi să stabilim detaliile pentru petrecere. Ne închiriaseră cu amabilitate salonul din spate a restaurantului, la un preţ extrem de mic.

— Iar ea este Maia? a spus el, întinzându-i mâna.

Maia a strâns-o, derutată de atenţia patronului.

— Haideţi. Vă conduc la masă.

Ochii lui sclipeau de bucuria surprizei.

L-am urmat prin sala principală şi apoi pe un hol îngust, care s-a deschis imediat într-o încăpere mai mare.

— Surprizăăă!

Maia s-a oprit brusc la strigătele noilor noştri prieteni şi ale noii sale familii. Toate fetele erau prezente, cu partenerii şi copiii lor, aşa cum promiseseră, iar mama şi tatăl lui Ellie erau şi ei acolo, împreună cu şeful lui Jo şi cu tatăl Oliviei, Mick, alături de soţia lui, Dee.

Copiii săreau încântaţi în timp ce Maia se uita prin încăpere, şocată.

Din tavan, agăţate de cârlige, atârnau ghirlande. Un banner argintiu imens, pe care scria LA MULŢI ANI, MAIA! era afişat pe peretele din spate. Jumătate din sală era ocupată de mese, un bufet mare cu mâncare aranjat pe una dintre ele şi o grămadă de cadouri pe alta. Aşa cum discutaserăm, era un proiector pe peretele de lângă cel cu bannerul, pe care se succedau imagini cu Maia şi cu noi toţi. Aveam câteva filme Pixar pregătite pentru mai târziu, spre deliciul copiilor, în faţa ecranului fuseseră aşezate scaune şi fotolii - puf pentru ei.

— Doamne, a şoptit Maia.

Logan şi-a petrecut un braţ în jurul ei şi a tras-o mai aproape de el.

— La mulţi ani, iubito!

S-a uitat la el, aproape în lacrimi.

— Tati...

El a sărutat-o pe frunte.

— Grace şi fetele au pregătit totul pentru tine.

— Dar a fost ideea tatălui tău, am adăugat.

— Nu ştiu ce să spun.

Înainte să putem răspunde, din grup s-a desprins un cuplu mai în vârstă, urmat de o femeie care nu părea cu mult mai mare decât mine. Avea părul închis la culoare şi trăsături frumoase, care-mi aminteau de Shannon.

Am ştiut imediat cine erau.

— Maia.

Logan şi-a aşezat mâna pe spatele ei şi a condus-o spre ei.

— Aceştia sunt mama, tata şi sora mea Amanda.

Fără să doresc să intervin, i-am ocolit şi am străbătut sala, alături de Gio, încercând fără succes să nu-mi fac griji pentru Maia.

— Locul arată minunat, am spus. Mulţumesc din nou.

— Nu e nevoie. Suntem bucuroşi să vă primim. Marco ne-a povestit despre Maia şi Logan. Face o treabă bună, pentru o situaţie aşa dificilă.

L-am privit pe Gio mergând spre Marco şi Hannah şi m-am întrebat dacă Logan îşi dă seama cât de mult îl admiră şi îl respectă oamenii.

Înainte să mă pot gândi prea mult la asta, Shannon a venit să mă îmbrăţişeze.

Când s-a dat înapoi, era încruntată.

— Locul arată fantastic.

— Zise ea supărată, am tachinat-o.

A făcut un semn cu bărbia în spatele meu.

— Abia dacă ne-au adresat un cuvânt mie şi lui Cole.

— De ce? Credeam că aţi trecut peste probleme.

Shannon a oftat.

— Acum câteva luni l-am întrebat pe Logan dacă vrea să mă conducă la altar. 1 mi-a spus să discut mai întâi cu tata şi fireşte că părinţii noştri s-au supărat. Apoi, a explodat situaţia cu Maia.

— E o lovitură să-i ceri fratelui tău asta.

S-a albit.

— Ştiu. Să nu crezi că nu m-am gândit bine. Dar vreau ca viaţa mea alături de Cole să fie sinceră şi reală, iar dacă m-ar conduce tata la altar, când el nu a fost de acord cu relaţia noastră şi nu a crezut niciodată în mine, ar fi o ipocrizie. Nu mi s-a părut corect.

— Aşa că l-ai rugat pe Logan. Cred că a fost un act de curaj.

— Mersi, Grace, a zâmbit ea cu tristeţe. Unii colegi de şcoală cred că m-am purtat urât.

— Nu ştiu prin ce ai trecut şi cum te-au făcut să te simţi părinţii tăi nefiindu-ţi alături când ai avut mai mare nevoie de ei. Nu te pot judeca. Nimeni nu poate. Eşti într-o situaţie dificilă şi trebuie să iei

cea mai bună decizie pentru tine.

A încuviinţat cu o expresie serioasă, privind din nou peste umărul meu.

— Nu vreau să o rănească. Au o manieră minunată de a o face pe părinţii buni, doar ca să dispară de îndată ce îi dezamăgeşti puţin.

Cole a apărut în spatele ei, înconjurându-i talia cu braţul şi trăgând-o spre el. Era atât de scundă pe lângă el, încât părea că un războinic venise să o protejeze.

— Eşti bine, prăjiturică?

Ea a dat din cap şi l-a strâns de mână.

— Mă sperii, ca de obicei, a spus cu ochii mari. Vin încoace.

— Ar trebui oare să o lăsăm pe Grace în ghearele lor sau să rămânem pe poziţii? a şoptit Cole dramatic.

A reuşit să o facă să chicotească.

— Nu aş mai putea trăi cu mine însămi dacă aş lăsa-o pe mâna lor.

— Iar Grace nu ţi-ar mai vorbi niciodată, am mormăit eu şi am încremenit când i-am văzut pe Logan şi pe Maia apropiindu-se, urmaţi de restul familiei.

Din fericire, Maia zâmbea, iar bunicii ei păreau bucuroşi de compania ei.

Logan a ajuns primul. A sărutat-o pe Shannon pe obraz, cu mândrie, şi i-a făcut un semn din cap lui Cole, înainte să-şi treacă braţul pe după umerii mei şi să mă tragă spre el.

Am privit-o mai bine pe Maia şi, deşi nu părea supărată, era copleşită. I-am întins discret mâna, iar ea a luat-o imediat şi s-a apropiat de mine. Părinţii şi sora lui Logan au privit cu interes interacţiunea noastră şi cu ceva ce aducea a suspiciune. Mi-am făcut curaj.

— Ea este iubita mea, Grace, a spus Logan.

Mi-am controlat expresia.

A fost o surpriză să aud că mă numeşte astfel. Dar mi s-a părut o surpriză plăcută. Îmi plăcea să-mi spună aşa. În săptămâna aceea, Logan lucrase din greu să îmi exorcizeze demonii şi nesiguranţa.

Mă îndoiam că exista vreo femeie care să se simtă mai dorită decât mă simţeam eu atunci.

— Sunt încântată de cunoştinţă.

l-am întins mai întâi mâna mamei sale, o femeie micuţă cu părul roşcat şi ochi violeţi. Arăta tânără şi foarte frumoasă încă, putând probabil să treacă drept sora lui Shannon. Cealaltă soră a lui Logan, Amanda, moştenise părul întunecat şi ochii de la tatăl lor, totuşi părul ei era înspicat cu cenuşiu.

La rândul lui, tatăl lor mi-a strâns mâna.

— Cu ce te ocupi, Grace? m-a întrebat el imediat, întrebarea lui aducând puternic a interogatoriu.

Logan s-a încordat.

— Grace este editor de cărţi freelance, a intervenit Maia. E foarte pricepută. Clienţii ei sunt autori de bestselleruri.

I-am zâmbit cu recunoştinţă.

— Mă faci să par mult mai grozavă decât sunt.

Mi-a aruncat o privire de oroare prefăcută.

— Vrei să spui că nu sunt grozave cărţile?

— Ah, ţi-ai căutat-o, mi-a spus Cole din spate.

l-am aruncat o privire peste umăr, iar el a zâmbit fără jenă.

— Mulţumesc, domnule Walker, pentru explicaţie.

— Cu mare plăcere.

— Deci de câtă vreme sunteţi împreună? a întrebat Amanda.

Spre deosebire de întrebarea tatălui său, a ei părea izvorâtă doar din curiozitate.

— De ceva timp, a răspuns Logan, vag. Şi, înainte să întrebi, este ceva serios. Dar petrecerea asta nu e. Gata cu întrebările! Sărbătorita are invitaţi de salutat. Diplomat, Logan ne-a condus spre ceilalţi membri ai familiei. Părinţii şi sora lui fuseseră invitaţi şi bine-veniţi să o cunoască pe Maia, dar altfel nu aveau dreptul să afle detalii despre viaţa noastră. Nu încă.

— Eşti minunat, i-am şoptit la ureche.

— Acum îţi dai seama?

L-am împins în joacă, iar el a râs, strângându-mă mai aproape. Am privit încântaţi cum Maia a fost înconjurată de familiile Carmichael, Walker, Maccabe, Sawyer şi aşa mai departe. Copiii i-au solicitat atenţia şi de la adulţi a primit îmbrăţişări şi sărutări.

— O s-o sufocaţi, a spus o fată înaltă cu păr blond, creţ şi ochi albaştri, cu colţurile gurii lăsate, protejând-o pe Maia.

Beth Carmichael avea unsprezece ani şi moştenise înălţimea de la tatăl său, părul şi forma ochilor de la mamă, iar culoarea palidă a irisului albastru de la Braden. Era o copilă foarte frumoasă, chiar dacă părea că i se citeşte permanent pe faţă un dispreţ obosit, hilar pentru cineva de vârsta ei.

Maia o cunoscuse pe Beth când stătuse cu copiii lui Joss şi Braden, cu câteva săptămâni în urmă. Declarase că prima născută a familiei Carmichael o adoptase.

— OK, am terminat. Beth şi-a fluturat genele spre toată lumea: Lăsaţi-o să respire, dar mai ales să deschidă cadourile.

A zâmbit şi a făcut un pas în spate, cu o privire de încurajare către Maia.

Am pufnit.

Maia a zâmbit pieziş.

— Cred că trebuie să-ţi stabileşti priorităţile, Beth. Respiratul vine întotdeauna înaintea cadourilor.

Ne-am amuzat, iar Beth a făcut o mutră.

— Hm, şi totuşi! Cadourile sunt cel mai important lucru la o zi de naştere.

Joss, care-şi ţinea în braţe fiica cea mai mică, pe Ellie, i-a aruncat soţului ei o privire.

— Ce-i înveţi pe copiii noştri?

— Nu! a spus fiul lor de opt ani, Luke, care şi-a încrucişat braţele la piept şi a clătinat din cap cu încăpăţânare. Cea mai bună parte e mâncarea!

— Ce-i înveţi *tu* pe copii? a răspuns Braden.

Logan şi-a lipit fruntea de a mea şi a chicotit.

— Putem face ceva? a spus Maia. Ca să... ştiţi voi... să nu se mai holbeze toţi la mine.

— De ce? a zis Beth, părând sincer uimită. Eşti sărbătorita! Trebuie să primeşti toată atenţia. E pe locul trei, după mâncare.

— Nu eşti copilul meu, a glumit Joss.

Beth şi-a pus mâinile în şolduri.

— Prea târziu, mamă.

Toată lumea a râs, iar Braden, cel mai tare dintre toţi.

Joss s-a strâmbat la fiica ei. Beth a scos limba, zâmbind.

— Şi pentru tine, i-a amintit Joss.

— Eu sunt mai mică. Poate am şanse.

— Să fugi tu numai, iubito. Fug după tine.

I-a făcut cu ochiul, iar Beth a zâmbit, apoi şi-a concentrat iar atenţia la Maia care încă era copleşită. M-am simţit bucuroasă pentru Joss şi Beth, dar invidioasă pentru replicile glumeţe. Nu îmi puteam imagina cum ar fi fost să cresc într-o casă în care mama nu doar că m-ar fi iubit, dar m-ar fi tratat ca pe o prietenă.

— Cadouri, a anunţat brusc Maia, părând să înţeleagă insistenţa din privirea lui Beth.

— Da!

Beth a bătut din palme şi s-a repezit spre masa cu pricina.

— Deschide-l mai întâi pe cel de la mine, te rog! a adăugat ea.

Braden i-a prins privirea lui Logan:

— Adoră să le cumpere cadouri oamenilor.

— Ai face bine să-ţi ascunzi cârdurile, l-a avertizat Logan.

— Dorm cu ele la mine.

— Şi cu un ochi deschis, a spus Joss, înainte să-i urmeze pe ceilalţi spre cadouri.

— Hei, am ratat ceva?

M-am întors şi am fost încântată când Aidan, Juno şi Chloe au traversat salonul, aducând şi ei daruri.

— Aţi ajuns!

Aidan m-a îmbrăţişat strâns.

— Nu ne-am mai văzut de mult.

S-a tras înapoi, cu o privire întrebătoare:

— Suntem OK?

— Fireşte, l-am înghiontit eu în joacă. Nu fi idiot! Am fost ocupată.

S-a uitat dincolo de mine.

— Am remarcat.

Juno s-a băgat între noi.

— O îmbrăţişare!

Tocmai mă retrăgeam din îmbrăţişarea cu Chloe, când Logan a apărut lângă mine. Chloe, cum e ea, l-a îmbrăţişat şi pe Logan, fie că el voia sau nu.

După ce i-a strâns mâna lui Juno, i-a întins-o şi lui Aidan şi s-au salutat cu o rezervă tipic masculină.

Eram foarte bucuroasă că nu-i spusesem lui Logan că Aidan fusese cândva îndrăgostit de mine.

— Deci, a început Aidan, iar eu m-am încordat imediat văzându-i sclipirea din ochi, te-a ales pe tine şi nu pe profesorul de istorie.

— Nu ştiam că profesorul de istorie a fost o opţiune, mi-a spus Logan.

— Nu a fost, am zis repede, apoi m-am uitat urât la Aidan.

Mi-a zâmbit strâmb, iar Juno l-a lovit peste braţ.

— O vorbă, Grace.

— Spune, Aidan.

Logan şi cu mine vorbiserăm la unison.

— Lasă-mă să discut un minut cu Aidan, i-am cerut lui Logan.

Fără să aştept răspunsul lui, l-am luat pe Aidan de tricou şi l-am tras prin cameră, pe hol. Adică, nu tocmai *tras.* Nu prea îl puteai *trage* nicăieri pe Aidan.

— Ce faci? am şoptit.

— Nimic, a ridicat el din umeri. Doar că nu sunt convins de tipul ăsta şi vreau să ştie că ai opţiuni.

— Nu am opţiuni, am şoptit. Profesorul de istorie nu reprezintă o opţiune.

— Nu asta ai spus acum câteva săptămâni.

— Atunci suferream. Logan încearcă să se revanşeze. Oamenii merită a doua şansă, Aidan.

A încuviinţat, îngrijorat.

— Aşa este. Dar, Grace, tu ai obiceiul să le dai oamenilor cincizeci de şanse.

— Uite, ştiu că eşti bine intenţionat, dar… Logan nu e mama, tata sau Sebastian. Nu-mi va face rău intenţionat.

— Tot îţi poate face rău, cu sau fără intenţie.

— Asta poate oricine. Profesorul de istorie ar fi putut şi el, dacă-i oferream ocazia. Chiar şi tu, Aidan.

S-a încruntat.

— Nu e ca tipii tăi obişnuiţi.

— Nu e. Şi nu am simţit pentru vreunul ce simt pentru el.

Încet, umerii lui Aidan s-au relaxat şi privirea i s-a înmuiat.

— Deci, ce îmi spui e să-mi ţin părerile pentru mine.

— Deloc. Faci parte din familia mea, Aidan. Dacă nu ţi-ar păsa, nu

m-aş simţi bine. Dar Logan şi cu mine trebuie să ajungem la un consens şi nu vreau să-l provoci.

— Am priceput.

Ne-am îndreptat înapoi spre încăpere, iar Logan m-a luat de mână şi m-a dus spre masa unde Maia îşi desfăcea cadourile.

— Când termină, avem de vorbit.

— Logan, nu s-a întâmplat nimic, am încercat să-i explic, dar el se concentra deja la Maia şi mă ignora.

Am lăsat încântarea Maiei să mă distragă, în timp ce desfăcea cadou după cadou. A primit cărţi, vouchere, farduri, DVD-uri, ciocolată şi o grămadă de alte lucruri. Familia o răsfăţase enorm.

— Tati, ai văzut? a fugit Maia spre el, după ce le mulţumise tuturor.

Îşi lăsase cadourile în grija lui Beth, care-şi rugase fratele să strângă ambalajele, în timp ce ea sorta totul şi făcea ordine.

— Am văzut, a zâmbit, ochii încreţindu-i-se la colţuri. Te distrezi? Cu ochi mari, a privit prin sală.

— Nu am mai primit niciodată atât de multe cadouri. Să nu mai zic de petrecere.

S-a întors spre mine, încântată.

— Am primit vouchere la librărie în valoare de 80 de lire!

— Bun, am zis. Mergem mâine, dacă vrei.

A încuviinţat, nerăbdătoare.

— Eşti bine, iubito? a întrebat Logan.

— Nu ştiu ce să fac mai departe.

— Am şi eu ceva.

A dispărut în spatele mesei şi a adus cadoul lui.

Am zâmbit, când Maia a deschis gura, surprinsă.

— Încă unul?

— De la mine.

A făcut semn spre el.

— Deschide-l!

— Mai există un cadou! a strigat Beth, atrăgând atenţia tuturor spre masă.

— Căluţ! a strigat încântată Belle, fugind spre masă.

Beth a privit cutia dreptunghiulară şi apoi pe Belle, de data aceasta întrebător. A privit-o pe Jo, parcă spunând: *Tu ce îţi înveţi copilul?*

A trebuit să-mi şterg lacrimile, atât de tare râdeam.

Jo s-a uitat ciudat la Beth.

— Are ceva cu caii.

Apoi s-a întors spre Joss şi a mimat cuvântul *Deşteapto.*

Joss a zâmbit strâmb.

— Ce este înăuntru? a întrebat Maia şi m-am întors spre ea. Voiam să-i văd expresia când deschidea cadoul de la Logan.

— Deschide-l şi vei afla!

Cu grijă, Maia a desfăcut pachetul şi a întors cutia ca să citească ce scria pe ea. A fost extrem de uimită când a văzut laptopul.

— La mulţi ani, draga mea, a spus încet Logan.

Maia a izbucnit în lacrimi.

Ochii lui s-au îndreptat spre mine.

Sunt lacrimi de fericire, am mimat, agitându-mi mâinile frenetic.

El a înconjurat masa şi a luat-o în braţe.

— Cred că e vremea tortului, a anunţat Elodie, dovedindu-şi anii de experienţă ca mamă prin faptul că atrăsese subtil atenţia de la Maia. Haideţi, copii. Să mergem să aducem tortul Maiei.

Au urmat-o discutând animat cu ea, iar eu m-am minunat de cât de bine ştia să poarte mai multe conversaţii în acelaşi timp.

Am făcut un pas spre Maia şi spre Logan, aflându-mă cam la un metru distanţă de ei, când Logan m-a prins şi pe mine în îmbrăţişarea lor. Amândoi m-au cuprins cu braţele şi la fel am făcut şi eu.

— Acum o să mă faceţi să plâng, am şoptit, înghiţindu-mi nodul de emoţie care mi se adunase în gât.

— Bun. Asta o să mă facă să mă simt mai puţin idioată, s-a smiorcăit Maia.

Logan şi cu mine ne-am dat înapoi, iar eu i-am luat fetei faţa înlăcrimată în mâini.

— Nu eşti idioată. Eşti o dulce.

Şi-a şters lacrimile şi s-a uitat la tatăl ei de parcă ar fi fost un erou revenit la viaţă.

— Mulţumesc pentru laptop, tati.

Ochii i se umeziseră şi a putut doar să încuviinţeze.

L-am prins de tricou şi mi s-a părut dificil să nu plâng văzându-i emoţia.

— Maia, mergi şi arată-i laptopul lui Beth, i-am sugerat eu încet, dându-mi seama că Logan avea nevoie să fie singur un minut.

Maia a părut să-şi dea şi ea seama de asta şi a făcut ce i-am spus. L-am luat pe Logan de mână şi l-am condus afară din cameră, în biroul lui Gio.

— Eşti bine?

Ca răspuns, m-a luat în braţe şi m-a strâns tare.

Am rămas aşa un minut, fără să ne spunem nimic.

— Eşti a mea, a şoptit el, brusc.

— Poftim?

Logan s-a tras înapoi cât să-mi poată lua faţa în mâini.

— Te-ai gândit să ieşi cu profesorul de istorie al Maiei? Surprinsă de întorsătura bruscă a discuţiei, am clătinat din cap.

— Aidan e un nenorocit.

— Dar ai făcut-o?

— Logan...

— Eşti a mea, a repetat, ferm. Şi eu sunt al tău. Nu o să permit niciodată nimănui să intervină între noi.

M-am cutremurat de posesivitatea dulce a cuvintelor sale şi m-am agăţat de el şi mai tare.

— Nu vreau pe nimeni altcineva decât pe tine.

A închis ochii de uşurare şi şi-a lipit fruntea de a mea. Între noi s-a aşternut tăcerea, dar de data asta sublinia apropierea, legătura şi promisiunile pe care ni le facuserăm reciproc.

CAPITOLUL 25

Era una dintre acele dimineţi perfecte, când nu e prea cald şi lumina soarelui pătrunde blând prin ferestre. Mai devreme mă trezisem în patul iubitului meu, după o noapte de dragoste. Luaserăm micul dejun cu Maia şi apoi ea plecase la programul de vară Young Adult de la bibliotecă, iar Logan la muncă.

Mă întorsesem în apartamentul meu, unde lucram la manuscrisul lui Joss şi mâncam croasanţii rămaşi după excursia pe care o făcusem cu o zi înainte la brutăria mea favorită. Pentru prima dată eram capabilă să uit de neliniştile mele cu privire la... tot... şi să mă bucur de muncă şi de viaţă.

Ar fi trebuit să ştiu că totul o să se ducă naibii.

O bătaie în uşă a fost primul semnal.

Bărbatul care se afla în prag avea să dea totul peste cap.

— Tată, am spus încet, şocată de cât de ireal mi se părea să-l văd stând acolo.

Gabriel Bentley era îmbrăcat într-o cămaşă de un alb perfect, cel mai probabil de firmă, o geacă de piele uşoară şi pantaloni închişi la culoare. Era strălucitor şi curat din vârful creştetului, cu părul lui corect pieptănat, şi până la mocasinii negri, italieneşti, din picioare.

Dar aparenţele înşală.

Degetele mi s-au încleştat pe tocul uşii.

— Ce doreşti?

— Pot să intru? a întrebat, trecând pe lângă mine.

Am simţit că intru în panică şi m-a cuprins o senzaţie de sufocare când am închis uşa după el.

L-am găsit în living, privind în jur şi analizând totul.

— Ce doreşti?

Mi-a răspuns cu un oftat adânc auzindu-mă cum mă răstesc la el.

— Mama ta e bolnavă. Are cancer la sân.

Cuvintele rostite cu voce tare făceau ca povestea să fie reală.

— Ştiu, am spus. Am văzut un articol în ziar.

Tatăl meu a tresărit, de parcă îl plesnisem.

— Şi nu ţi-a trecut prin minte să vii să o vezi?

M-am luptat cu valul de vinovăţie.

— Ultima dată când am discutat mi-a spus că nu mai vrea să mă vadă niciodată.

— Să fim sinceri, ai pârât-o în chestiunea cu amantul, m-a certat

el.

Şocată, am clătinat din cap:

— Unu, nu era amantul ei. Era iubitul meu. Doi, tu te auzi vorbind? Nu voi înţelege niciodată lipsa voastră reciprocă de respect în căsnicie.

— Dimpotrivă, am mult respect pentru mama ta.

Întristat, s-a aşezat pe braţul canapelei.

— Aş fi vrut să-i moşteneşti realismul. Te ambalezi atât de uşor, Gracelyn! E greu să văd asta.

— Mă numesc Grace, i-am amintit cu răceală.

— Grace, a încuviinţat el.

— De ce ai venit?

Tristeţea a dispărut suficient cât să apară la suprafaţă hotărârea lui de oţel.

— Sunt aici ca să te conving să vii acasă. Presa e interesată de faptul că nu eşti acasă să stai la căpătâiul mamei tale.

— Fireşte, am pufnit. La voi contează numai aparenţele.

A avut tupeul să pară jignit.

— Conduc un trust de presă. Imaginea este totul. Dar am nevoie de tine pentru mai mult de-atât. E bolnavă, iar eu nu ştiu ce să fac.

Oricât aş fi încercat, n-am putut să nu simt empatie.

— E pe moarte?

— Se luptă, dar e o luptă dificilă. Sebastian a preluat mai multe atribuţii în firmă pentru ca eu să mă pot concentra să-i asigur cea mai bună îngrijire posibilă.

Am traversat camera, fiindcă picioarele îmi tremurau prea tare ca să rămân pe loc. Odată aşezată în faţa lui, am găsit curajul să-i pun o întrebare la care nu eram sigură că o să primesc răspunsul pe care mi-l doream.

— A întrebat de mine?

Tata a rămas tăcut, privind în podea.

— Asta înseamnă că nu, am spus.

Am închis ochii, luptându-mă cu durerea respingerii. Ca întotdeauna.

— *Eu* întreb de tine. S-a uitat în ochii mei şi mi-a zâmbit cu aceeaşi charismă cu care zâmbea mereu când era decis să mă facă să mă port după placul lui. Mi-a fost dor de tine.

L-am privit bănuitor.

— Nu mi-aş fi dat seama, ţinând cont de toate e-mail-urile, apelurile şi felicitările adresate mie în ultimii şapte ani.

S-a încruntat, părând deranjat de încăpăţânarea mea.

— Lipsa de comunicare a fost din ambele părţi.

— Nu, deloc. Am fost trădată de mama, iar tu şi Sebastian aţi ignorat totul, de parcă eram un copil care trebuia să crească şi să priceapă cum este lumea, de parcă trădarea face pur şi simplu parte din viaţă. Ei bine, nu e aşa. Ştiu asta acum. Cunosc oameni cărora le

pasă de mine şi nu m-ar trăda aşa cum a făcut ea. Aşa cum aţi făcut toţi. Tata şi-a lăsat capul într-o parte, gânditor.

— Vorbeşti despre tipul ăsta, vecinul tău? Logan Macleod. Fostul puşcăriaş. Şi copilul lui despre care nu a ştiut că există.

M-am lăsat pe spate, panicată.

— M-ai urmărit?

— Evident. Eşti fiica mea. Nu te-am lăsat să-ţi iei zborul în lume. Aveai nevoie de spaţiu din partea familiei şi ţi l-am lăsat, dar te-am vegheat. Ştiu totul despre tine. Despre jucătorul de rugby Aidan Ramage şi logodnica lui, Juno. Canadianca. Şi fireşte, despre cea mai bună prietenă a ta din facultate, Chloe. Ştiu că mergeţi la Skye în fiecare an, pentru un weekend pe timp de vară, apoi la Paris pentru un weekend pe timp de iarnă. Te cunosc, *Grace.*

— Asta nu înseamnă că mă cunoşti.

Nu însemna asta.

Dar am fost bulversată de vestea că se interesase mereu de mine. Că mă urmărise sau că se interesase, aceeaşi poveste. Nu mă abandonase complet.

Nu ştiam ce să simt în legătură cu toate astea.

— Ştiu destule despre tine... că eşti interesată de un fost deţinut.

S-a ridicat, fără să mai fie tatăl îndurerat, ci omul de afaceri intimidant.

— Te cunosc suficient ca să ştiu că nu poţi suporta trădarea. Ţi-ai abandonat familia din cauza asta. Iar acum nu vrei să te întorci la noi pentru că există Logan şi fiica lui. Cred că e important să afli şi tu că te manipulează şi că nu este cine crezi tu.

— Ajunge! am sărit în picioare, furia făcându-mi sângele să clocotească.

Tata s-a dat înapoi, şocat că-i vorbeam pe un asemenea ton.

Şocat, fiindcă greşea.

Nu mă cunoştea deloc.

Nu-mi mai era teamă că, dacă mă opun, asta îl va îndepărta.

— Nu ştii nimic despre Logan.

— Serios? Dar tu ştii? A făcut un pas spre mine, iar obrajii i s-au înroşit de furie.

— De ce nu îl întrebi despre americanca blondă cu care se culcă? întreabă-l de ce a fost ea la clubul lui, în timpul zilei, în timp ce el era la muncă. *De două ori. Săptămâna asta.*

A fost ca un pumn în stomac. M-a lăsat fără suflare.

Cum de ştia tata despre americancă? Doar dacă nu era adevărat...

Cu siguranţă, exista o explicaţie.

— Ieşi afară, am ţipat, prăbuşindu-mă pe canapea.

— Fie!

Vocea lui era acum încărcată de empatie, adevărată sau falsă.

— Dar, odată ce o să vezi lucrurile raţional, mă găseşti la hotelul Balmoral. O să stau acolo până vei fi de acord să te întorci cu mine

acasă.

Să spun că tata îmi răpise orice urmă de fericire era puţin. Părea că familia mea avea un radar!

„Ah, uite, Grace e fericită! Hai să distrugem totul!”

Abia dacă m-am mişcat de pe canapea tot restul zilei, în timp ce mă gândeam iar şi iar la cele spuse de tata. Confuzia, vinovăţia, tristeţea... era prea mult.

Trebuia să discut cu Logan.

Pe la ora cinei, el şi Maia au venit la mine. Ştiam că Maia urma să plece acasă la o prietenă după programul Young Adult şi că Logan fusese de acord să o ia de-acolo după serviciu. Asta însemna că mă perpelisem ore întregi... şi ştiusem că aşa o să fac.

De îndată ce au intrat în living, m-am uitat la Maia.

— Draga mea, pot să discut câteva minute doar cu tatăl tău?

Maia mi-a înregistrat expresia, îngrijorată. Dar a încuviinţat.

— Mă duc dincolo.

— Grace, ce este? a întrebat Logan, după ce a ieşit Maia.

— Tata a fost azi aici, am spus, ridicându-mă.

— Ce?

Logan a traversat camera şi m-a luat în braţe.

— Şi eşti bine?

— Nu. Vrea să merg acasă. Să fiu cu mama. Chiar e bolnavă.

— Cancer la sân?

— Da.

— La naiba! m-a strâns Logan şi mai tare în braţe. L-ai refuzat, nu? Şi-a ieşit din minţi dacă crede că mergi cu el acasă.

Am devenit palidă şi m-am retras din îmbrăţişare.

— A făcut ca de obicei. A încercat să mă manipuleze.

Am privit peste umăr spre el, iar îngrijorarea păruse să i se amplifice de când văzuse că nu-l lăsasem să mă strângă în braţe.

— A spus că te-ai văzut cu americanca. Sharon, parcă? A spus că a fost la club de două ori săptămâna asta, în timpul zilei. Cum de a aflat despre ea?

Acum, a fost rândul lui să se albească la faţă.

Mi s-a strâns stomacul

— Te-a vizitat?

— Nu e ceea ce crezi. Am văzut-o o dată, săptămâna asta. Dacă a mai fost pe acolo, nu am de unde să ştiu. Nu ţi-am spus fiindcă nu am vrut să te superi din nimic. A fost pe-acolo ca să verifice dacă nu vreau să reaprindem flacăra, înainte să plece. I-am spus despre tine şi a plecat. Atât!

Inima îmi bătea cu putere la gândul femeii aceleia care se tot afla în preajma lui. Pentru Dumnezeu, încă o puteam auzi strigându-i numele din dormitorul de alături. Mi-am încleştat dinţii.

— Dacă nu era nimic, trebuia să-mi spui.

— Şi să te supăr din nimic? Ai început să ai încredere în mine. Nu voiam să stric totul.

— Să-ţi spun ceva, Logan. E mai bine să aud rahaturi de la tine decât de la altcineva. Mai ales de la nenorocitul de tata!

— Asta şi vrea! a strigat Logan, gesticulând. Să ne distrugă şi să te manipuleze să te întorci acasă cu el!

— Da, asta vrea, am spus coborând tonul.

M-am sprijinit de canapea şi m-am uitat la el cu ciudă, printre gene.

— Să nu-mi mai ascunzi niciodată aşa ceva.

— Nu mai fee. Promit!

A înconjurat canapeaua şi m-a prins de şolduri, trăgându-mă spre el.

— Spune-i tatălui tău să plece, Grace, înainte să ne mai facă şi alte probleme.

Inima a început să-mi bată ca un metronom.

— Nu sunt sigură că pot.

— Poftim? a zis şi s-a uitat la mine fără să-i vină să creadă.

— Logan, ştii că mă simt vinovată pentru povestea cu cancerul. Faptul că mă simt aşa înseamnă ceva. Trebuie să-mi dau seama ce, iar dacă asta presupune să vorbesc iar cu tata, atunci aşa să fie.

— Ştii ce e vina asta, Grace? Că eşti departe de căţeaua lipsită de suflet care ţi-a dat naştere. Atât. Nu-l lăsa să te atragă înapoi în lumea aceea.

— Încerc. Mă sperii doar când mă gândesc la asta, am mărturisit. Dar, Logan, ce fel de om sunt dacă nu vreau să o văd pe mama, care e posibil să fie pe moarte?

— Pentru ce-ţi faci griji? Pentru ce crede lumea? Pentru ce credem noi? Sau pentru ce crezi tu despre tine? Fiindcă, la final, iubito, singurele păreri care contează sunt ale tale şi ale celor care te iubesc.

O parte uriaşă din mine ştia că Logan avea dreptate şi o altă parte era speriată de gândul de a le permite membrilor familiei Bentley accesul la viaţa mea. Dar mai aveam în minte o voce mititică şi vocea aceea îmi şoptea că Logan era părtinitor. Nu putea să-mi dea sfaturi, fiindcă avea un interes.

Deşi ştiam că aşa era şi Aidan. L-am sunat în seara aia, în timp ce Logan şi Maia se uitau la un film la mine în living. M-am închis în dormitor cu telefonul şi am format numărul celui mai vechi prieten al meu, fiindcă îmi fusese alături când suferisem trauma trădării mamei şi a dezinteresului familiei mele faţă de mine. Plus că avea o reacţie mult mai calmă decât Logan când era vorba de drame.

— Rahat, a spus el, după ce i-am povestit.

— Ce să fac?

— Nu-ţi pot spune ce să faci.

M-am uitat oripilată la telefon, apoi l-am dus înapoi la ureche.

— Ideea e să-mi spui ce să fac! am şuierat.

— Nu. Nu pot lua o decizie în locul tău. Nimeni nu poate. Trebuie să consideri tu că este corect. Tot ce-ţi pot spune este că niciunul dintre noi nu te va judeca pentru decizia luată. Doar la ce trebuie să faci.

Am mai vorbit puţin şi am închis, la fel de confuză ca înainte să-l sun. Tocmai mă dădeam jos de pe pat, când a intrat Logan.

— Eşti bine? m-a întrebat el, precaut.

— Tocmai am discutat cu Aidan şi i-am cerut sfatul.

Făcusem ceva greşit. Expresia lui s-a întunecat.

— Deci îi urmezi sfatul, dar nu şi pe-al meu?

— Nu e aşa.

— Da? Trebuie să mi se pară OK să alergi la dragul de Aidan oricând ai o problemă? Ar trebui să mă pregătesc pentru asta în viitor?

M-am uitat uimită la el.

— Logan, de unde până unde chestia asta? Ştii că Aidan e unul dintre cei mai apropiaţi prieteni ai mei.

— Da, şi mă dai la o parte ca să fugi la el.

— Nu te dau la o parte.

Am sărit de pe pat şi m-am grăbit spre el, dându-mi seama cât îl afectase vestea sosirii tatei.

— Logan, am apelat la Aidan fiindcă el poate fi raţional. Poate uita de prietenia noastră şi-mi poate da un sfat fără să fie implicat.

— Poate face asta fiindcă nu se luptă pentru tine.

Şi-a trecut o mână peste faţă, extenuat.

— Asta simt tot timpul că fac... lupt pentru tine.

Mi-au dat lacrimile când i-am văzut durerea din privire.

— Mă gândesc... Ştii că dacă mă întorc la Londra ar fi doar pentru o vreme. N-ar fi sfârşitul iubirii noastre.

— Nu. Ar fi sfârşitul a tot ce ai construit de când ai scăpat din lumea lor manipulatoare şi bolnavă. Sunt toxici. Te vor răni din nou, Grace, şi nu voi putea face nimic ca să-i opresc. Nu pot lăsa să se întâmple asta. Nu te pot lăsa să pleci.

L-am luat de mână, sperând că gestul va mai îndulci ce voiam să-i spun.

— Orice decid depinde de mine şi nu de tine.

Şi-a smuls mâna dintr-a mea.

— Vezi, asta e diferenţa dintre noi. Eu m-am gândit că, fiindcă te iubesc, dacă apar rahaturi din astea, discutăm... pentru că ne afectează pe-amândoi.

Surpriză, uimire, bucurie, panică, euforie, teamă, excitaţie, trepidaţie... toate s-au năpustit asupra mea auzind cele două cuvinte rostite de el.

De fapt, eram atât de copleşită de tot felul de sentimente, încât

nu găseam puterea să-i răspund.

Iar el aştepta un răspuns.

Şi nu orice răspuns.

— Frumos, Grace, a scrâşnit şi a dispărut înainte să reuşesc să deschid gura.

CAPITOLUL 26

Te iubesc.

Te iubesc.

Te iubesc.

Ce era atât de grozav în acele cuvinte? Nimic! Le mai spuseseră şi alţi oameni înainte!

Cumva însă, căpătaseră dimensiuni uriaşe când le-a rostit Logan. Erau atât de mari, că nu puteau fi ocolite, şi nu puteam vedea nimic din cauza umbrei aruncate de fiecare nenorocită de literă.

Eram îngrozită să i le spun şi eu.

În noaptea aceea am zăcut în pat şi, de fiecare dată când am încercat să mă ridic şi să merg lângă el, ca să-i spun cele două cuvinte, m-a oprit acea spaimă.

Dar, când ziua următoare a trecut fără vreun semn din partea lui sau a Maiei, cuvintele au început să-mi dea târcoale, iar bunul-simţ îmi cerea să-mi alung teama. Când m-am întors de la cumpărăturile pentru domnul Jenner, eram hotărâtă să intru în clădire şi să-l caut pe Logan.

El îmi spusese primul acele cuvinte incredibil de importante. Fusese vulnerabil în faţa mea.

Făcuse acel pas fără să i-l cer.

Şi, cu siguranţă, şi lui îi era teamă să nu fie respins. Să nu spună aceste cuvinte, iar apoi să meargă totul prost.

Dacă Logan putea fi curajos, eu puteam.

Fiindcă fireşte că îl iubeam.

Simţeam că îl iubesc dintotdeauna.

Tocmai lăsasem propriile cumpărături în bucătărie şi mă grăbeam să ies din apartament, când am auzit:

— Grace!

Urcând scările în fugă spre mine, Maia era înnebunită, cu privirea cuprinsă de panică. M-am grăbit să o întâmpin.

— Ce s-a întâmplat?

— Tati, a zis ea, cu respiraţia tăiată. Shannon m-a sunat. A încercat să te sune şi pe tine. Fostul ei iubit s-a întors. Cel care a bătut-o. Tati a dispărut.

Pur şi simplu nu a mai contat nimic, decât să-l găsesc pe Logan. Am căutat în geantă telefonul, pe care îl pusesem fără să mă gândesc

în modul silenţios. Aveam zece apeluri pierdute de la Shannon. Am căutat numărul lui Logan.

— Haide, am mormăit, în timp ce telefonul suna.

Speranţa m-a părăsit când a intrat căsuţa vocală.

— Nu, am şuierat, şi am închis.

Am sunat-o pe Shannon.

— Slavă Cerului, Grace! L-ai văzut pe Logan? a spus ea fără nicio introducere, speriată.

— Tocmai îl căutăm.

I-am făcut Maiei semn, iar ea s-a apucat imediat să descuie.

Am urmat-o înăuntru, în timp ce îl striga.

— Shannon, ce se petrece?

— Fostul meu iubit, a spus ea încet, cu un tremur în voce. Ollie. M-a contactat. A ieşit din închisoare şi e în Edinburgh. Vrea să ne întâlnim.

— Cred că glumeşti, am trântit, îngrozită.

— Nici urmă de tati.

Maia a clătinat din cap, venind dinspre hol spre mine.

— Nu e acolo, a spus Shannon, care auzise.

— Ai verificat la club?

— Acolo am fost. Doamne, Grace, nu i-aş fi spus nimic lui Logan, dar era de faţă. Nu am avut cursuri azi şi uneori îi duc lui Logan prânzul când sunt liberă. La biroul de la şcoală sosise o scrisoare pentru mine şi am deschis-o la Logan. Era de la Ollie. Când Logan mi-a văzut reacţia, a luat-o şi a citit-o. Apoi a plecat şi de-atunci nu mai răspunde la telefon. La naiba, Grace, dacă face ceva? Nu pot permite să i se întâmple din nou asta.

A început să plângă şi am auzit un foşnet.

— Grace? a spus Cole la telefon. Uite, vreau să-l ucid pe tipul ăsta mai mult decât oricine, dar nu merită. Ai idee unde poate fi Logan?

Speriată, am încercat să respir calm.

— Nu am idee, dar el cunoaşte mulţi oameni, Cole. Ar putea încerca să dea de Ollie. Cea mai bună soluţie e să facem la fel şi să ajungem primii.

— Ar putea fi prea târziu. Lipseşte de câteva ore.

— Doamne, nu spune asta! Ce face Shannon? E bine?

— Nu-i mai este teamă de rahatul ăla. Dar îşi face griji pentru Logan. Nu ştiu...

N-am mai desluşit ce-mi spunea, fiindcă auzisem uşa deschizându-se, iar Maia şi cu mine am sărit ca arse, uşurate când l-am văzut pe Logan intrând.

— Cole, e aici, l-am întrerupt. A ajuns acasă.

— Slavă Cerului! E OK? A făcut ceva?

— Tati! s-a aruncat Maia în braţele lui.

Logan a luat-o în braţe şi a închis ochii strâns. I-am văzut tensiunea de pe chip, dar şi iubirea. Şi am ştiut.

— Nu, Cole. N-a făcut nimic. *N-ar pune în pericol viaţa lui cu Maia.*

— Bun. Vin cu Shannon acolo. Trebuie să vorbim.

Am închis.

Pentru o clipă am putut doar să mă uit la tată şi fiică, cu o uşurare care a făcut ca adrenalina să-mi scadă brusc. Eram extenuată.

Maia s-a retras într-un târziu, iar Logan i-a luat faţa în mâini, ştergându-i lacrimile.

— Sunt bine, i-a spus. Suntem bine.

— Shannon a crezut că te-ai dus după tipul ăla.

Şi-a încleştat maxilarul şi a clătinat din cap.

Nu făcuse asta, dar se lupta cu dorinţa de a o face.

— Maia, am spus, îl voi lua pe tatăl tău dincolo pentru un minut. E OK?

Maia s-a încruntat, deloc bucuroasă că i-l răpeam şi o lăsam în ceaţă, dar a fost de acord.

— Grace, a ridicat Logan o mână, cu o expresie complet goală. Nu acum.

Deşi m-am simţit jignită, m-am încruntat.

— Ba da, acum.

Drept răspuns a trecut pe lângă mine, fără ca măcar să mă privească. A străbătut holul, a intrat în dormitorul lui şi a închis uşa după el. Mi-au dat lacrimile în timp ce mă uitam la uşa închisă.

Ştiam ce făcea.

Îmi interzicea accesul, fiindcă se gândea că procedasem la fel.

— Grace?

Maia mi-a atins mâna, privindu-mă cu simpatie şi îngrijorare. Ce să fac?

Să evit confruntarea? Să-mi accept durerea şi să o las să crească, aşa cum proceda el? Era în cameră, probabil jelind fiecare clipă petrecută în închisoare din cauza ticălosului care o atacase pe Shannon.

Şi asta era mai mult decât propria-mi durere.

Am luat-o pe Maia de mână şi mi-am scos cheile din geantă. I le-am dat.

— Mergi la mine, drăguţa mea.

Mi-a zâmbit printre lacrimi, un zâmbet de uşurare, apoi a plecat.

Mi-am îndreptat umerii, pregătindu-mă de luptă, şi am traversat holul ca să deschid uşa.

A ridicat privirea, stând pe marginea patului. Avea coatele sprijinite pe genunchi şi palmele unite. Ochii lui aruncau scântei.

— Grace, du-te acasă!

— Nu.

Am trântit uşa în urma mea şi mi-am încrucişat braţele la piept.

— Nu mi-a fost niciodată teamă de tine, Logan Macleod, nu o să-mi fie acum. Nu te părăsesc.

— Asta e? a spus el batjocoritor. Sunt interesant doar când fac pe fostul puşcăriaş rănit? Mai întâi, Maia. Acum, nenorocitul ăsta care a fost iubitul lui Shannon se întoarce. Şi, iată-te, îngrijorată iar.

Am tresărit din cauza tonului său tăios.

— O să las asta la o parte, fiindcă ai o zi proastă.

— Drăguţ din partea ta.

— Logan, termină. Am stat o zi şi-o noapte certându-mă singură fiindcă am rămas fără cuvinte când mi-ai spus că mă iubeşti. Tocmai veneam să te văd, când Maia a urcat scările, speriată de vestea despre Ollie.

A clătinat din cap, privind în podea.

— Nu face asta! Nu vreau să aud!

M-am înfuriat, uitând de empatie şi grijă.

— Să nu îndrăzneşti, am spus pe un ton scăzut care i-a atras atenţia. Să nu faci pe eroul respins fiindcă eu nu am reuşit să spun ceva, deşi ştii bine că asta simt. Ştii că sunt îndrăgostită de tine, de când ne-am tras-o lângă peretele din bucătărie! Am încercat să respir calm.

Logan nu mai avea o privire goală.

— O să mă laşi vreodată cu momentul ăla?

— Am făcut-o deja! am strigat, fiindcă să strig era mai bine decât să plâng. Ideea e că am făcut-o fiindcă şi eu te iubesc!

M-am simţit uşurată după ce reuşisem să rostesc acele cuvinte.

— Mă sperie ca dracu’, dar te iubesc mai mult decât am iubit vreodată pe cineva. Nu te-am respins, Logan. Aveam doar nevoie de o clipă. Dar asta... am arătat spre el, simţind lacrimi pe obraji. Asta înseamnă respingere şi sunt îngrozită!

— Deoarece credeai că o să-i fac felul nenorocitului ăluia?

Ochii lui sclipeau de furie.

— Nu, am clătinat din cap. O iubeşti pe Maia prea mult ca să-ţi periclitezi relaţia cu ea. Nu ai pune viaţa voastră în pericol.

Umerii i s-au relaxat şi m-a privit cu ochi mari. Semăna atât de bine cu un băieţel pierdut, încât mi-au curs lacrimile şi mai tare.

— Crezi asta? a întrebat, răguşit.

— Ştiu sigur.

Dintr-odată a traversat camera şi m-a luat în braţe, sărutându-mă cu disperare. S-a tras înapoi, ţinându-mi capul în mâini şi privind în ochii mei cu sălbăticia pe care o iubeam la el.

— Te iubesc atât de mult, a spus cu o voce aspră. Să nu mă părăseşti, Grace. Niciodată.

Mi-au tremurat buzele şi am clătinat din cap.

— Nu te părăsesc, am spus încet. Te iubesc. Eşti familia mea. Nu plec, i-am promis, ştiam că nu o voi face. Nu vreau să fiu decât cu tine.

M-a strâns tare în braţe, iar eu mi-am îngropat capul la pieptul lui, inspirându-i mirosul.

— Aproape că am luat-o razna, mi-a mărturisit. Eram deja într-o dispoziţie proastă fiindcă ne certaserăm şi apoi, când am văzut scrisoarea... Ce tupeu are nenorocitul, să-i scrie aşa... A trebuit să mă plimb, să rătăcesc şi să-mi amintesc de tot ce aveam de pierdut. I-a luat atât de multe, Grace, şi mi-a luat şi mie doi ani din viaţă şi nu doar atât. Nu merită să fie liber pe străzile oraşului.

— Ştiu, am spus, ţinându-l de tricou. Dar nu mai poate face nimic. Acum, ai o viaţă. O ai pe Maia, care te adoră şi o iubită care ar face orice pentru voi amândoi.

M-a strâns în braţe şi mai tare.

— Şi o ai şi pe Shannon, am râs încet. Doamne, sora ta e mai fericită decât multe persoane pe care le cunosc. Are şcoala, pe tine şi pe Cole. Ollie nu îi poate lua toate astea.

— Ai dreptate.

M-a împins uşurel înapoi, ca să se uite în ochii mei.

— Doar că mi-aş dori să nu mă mai enervez atât de tare când aud de el.

I-am atins obrazul, trecându-mi degetul mare peste barba lui scurtă.

— Descopăr că rănile acestea sunt atât de adânci, încât e posibil să nu dispară niciodată, i-am zâmbit trist şi am ştiut că nu vorbeam doar despre demonii lui, iar el ştia asta. Am crezut că aşa va fi, dar se pare că va urma o luptă continuă. Unele zile, poate unii ani vor fi mai OK. Dar eu sunt aici pentru tine şi tu pentru mine, iar asta e tot ce ne putem dori.

M-a cuprins de mijloc, aproape făcându-mă să mă doară.

— Asta înseamnă că nu te întorci la Londra?

— Nu. Dar trebuie să discut cu tata.

Deşi Logan nu a părut prea bucuros, a spus:

— Fii atentă!

— Întotdeauna.

M-a sărutat uşor, un sărut care devenea tot mai lacom, când soneria s-a auzit şi uşa s-a deschis după câteva secunde.

— Logan! am auzit-o pe Shannon strigând.

Ne-am desprins din sărut.

— În seara asta, mi-a promis el.

Nerăbdarea mă cuprinsese deja.

— Pot să fac zgomot? Ochii i s-au aprins.

— După ce adoarme Maia, vin la tine.

— Logan!

Shannon părea disperată.

— Ar fi bine să mergem.

Shannon şi Cole erau în living, iar Cole ne-a aruncat o privire înţelegătoare când am apărut. Mi-am dat ochii peste cap spre el, iar el a zâmbit. Logodnica lui însă s-a aruncat spre fratele ei, aşa cum făcuse Maia mai devreme.

Logan a îmbrăţişat-o strâns, şoptindu-i cuvinte liniştitoare. Ea s-a retras, ştergându-şi lacrimile.

— Am fost atât de îngrijorată!

L-a lovit în piept şi s-a îndreptat spre Cole, lipindu-se de el.

— A trebuit să mă plimb ca să mă calmez, i-a spus Logan. Îmi pare rău că ţi-ai făcut griji.

— OK, o să intervin, a spus Cole. Tipul ăsta vrea să se întâlnească acum cu Shannon şi să-şi ceară scuze, aşa spunea în scrisoare. Eu zic să-l lăsăm.

— Ţi-ai ieşit din minţi! i-am luat-o lui Logan înainte.

M-au privit cu toţii şocaţi.

— Ce? am pufnit, încrucişându-mi braţele la piept.

Cole a ridicat din sprânceană spre Logan.

— Şi cică e genul liniştit.

Logan a zâmbit, cu o sclipire în ochi.

— Ah, ştie când să ţipe, îţi zic.

Cole a chicotit şi Shannon a mimat că-i vine să vomite.

— Acum putem să revenim la subiect? am spus, făcând semn spre Cole. Doar nu te gândeşti că e o idee bună să o punem pe Shannon în situaţia asta?

— Pot să vorbesc pentru mine, a spus Shannon fără răutate. Uite ce este, nu vreau să mă întâlnesc cu el. Nu am nevoie de scuzele lui. Nu caut o încheiere. Deloc. E situaţia lui de rahat şi nu mă poate obliga. Dar Cole nu crede că merge să-l ignor.

— De acord, a mormăit Logan.

Cole a ridicat braţele, ca să mă asigure.

— Doar ne *prefacem* că Shannon se întâlneşte cu el. Stabilim un loc public, deschis. Mă gândesc la Meadows. Şi în loc de Shannon se alege cu mine, Braden, Cam, Nate şi Adam.

— Şi eu? a întrebat Logan, posomorât.

— Nu, a clătinat Shannon din cap. Băieţii o să-l avertizeze, atât. Nu va exista violenţă, doar un avertisment. Logan, ţi-a furat doi ani din viaţă. Nu poţi să ştii cum vei reacţiona.

— Merg şi eu, a insistat el. Vreau să-l văd pe nenorocit şi să ştie că încă sunt aici. Nu voi face nimic, dar...

— Nu poţi să ştii, a argumentat Shannon.

— Vezi ăla? a spus el, arătând spre laptopul de pe măsuţa de cafea. Aparţine fiicei mele, care e chiar acum în apartamentul de alături şi mă aşteaptă, aşa cum m-a aşteptat toată viaţa. Iar pe ea, m-a luat el de mână şi a lipit-o de pieptul lui, am aşteptat-o *eu* toată viaţa. Nu am de gând s-o pun pe niciuna dintre ele în pericol pentru nenorocitul ăla smiorcăit. Dar vreau să-l privesc în ochi, ca să ştie că nu m-a învins.

Buzele lui Shannon tremurau, dar în ochi avea o lumină pe care o vedeam tot mai des în privirea lui Logan. A încuviinţat şi şi-a acoperit gura, ca să-şi înăbuşe un suspin.

— Shannon?

Logan a făcut un pas în faţă, părând derutat.

— Eşti OK, a suspinat ea. Eşti OK.

Şi atunci am văzut că Logan şi-a dat seama despre ce era vorba şi, înainte să ajungă Cole la ea, fratele ei o luase în braţe şi o ţinea, în timp ce ea plângea.

M-am uitat la Cole, cumva derutată. S-a apropiat de mine şi mi-a pus o mână pe umăr, conducându-mă cu blândeţe afară din cameră şi din apartament.

— Ce se petrece? am spus, odată ajunşi pe casa scării.

Ochii lui Cole străluceau de emoţie, când m-a privit.

— Nu ai idee, a spus el răguşit, cât de vinovată se simte iubita mea pentru ce i s-a întâmplat lui Logan. Ori de câte ori el i-a spus că nu a fost vina ei, ea nu a putut uita.

Mi-a zâmbit, iubirea pentru ea citindu-i-se în ochi.

— Cred că asta înseamnă că s-a vindecat.

Uşa s-a deschis şi Maia a ieşit din apartamentul meu.

— E totul bine? Am auzit ţipete mai devreme.

— Era Grace, m-a îmbrâncit Cole în joacă. N-o poţi face să tacă.

M-am strâmbat la el.

— Ce amuzant eşti!

— Sunt delicios, a răspuns el şi i-a zâmbit strâmb Maiei, care a roşit, lucru care l-a făcut să rânjească mai tare.

L-am împins fiindcă o tachinase.

— Maturizează-te.

— Niciodată, a clătinat el din cap şi s-a uitat la uşa apartamentului lui Logan. Cât timp să le dăm?

— Cui? Ce se întâmplă? a spus Maia.

— Shannon şi Logan, am răspuns, îndreptându-mă spre uşa mea. Hai să intrăm şi să bem o ceaşcă de ceai.

Am mai privit o dată la uşa de vizavi, simţind că începusem ceva neexperimentat de multă vreme. Un angajament. Mai existau încă dubii despre cum să ajung acolo, dar nu mai părea atât de dificil. Am zâmbit, păşind înăuntru.

— Vin ei să ne ia când sunt gata.

CAPITOLUL 27

Mi-am calculat perfect confruntarea cu tata.

Prin asta, vreau să spun că am stabilit-o exact atunci când băieţii mergeau să-l întâlnească pe fostul iubit al lui Shannon. Nu puteam să suport ideea de a mă plimba în sus şi în jos prin apartament, aşteptând ca Logan să se întoarcă şi să-mi spună că totul avea să fie bine, aşa că am decis să-mi distrag atenţia, cu arma nucleară emoţională care era tata.

Maia, care ştia acum despre vizita tatei şi despre decizia lui

Logan şi a băieţilor de a se întâlni cu Ollie, m-a asigurat că se va descurca ţinându-i companie lui Shannon. Putea să pară o idee proastă faptul că am pus-o la curent cu tot ce se întâmpla, însă era inteligentă şi ştia că există lucruri supărătoare, iar dacă nu ar fi ştiut detaliile, ar fi fost şi mai rău.

Aşa era Maia.

Indiferent cât de mult detestam motivele, era suficient de matură să îndure. Şi, sincer, era o alinare minunată pentru Shannon.

Am lăsat-o pe Maia cu mătuşa ei în apartament şi am sărit într-un taxi.

Şoferul m-a lăsat lângă hotelul Balmoral. Clădirea era imensă şi mă intimida.

L-am rugat pe recepţioner să-l sune în cameră, iar el a trimis un membru al personalului să mă conducă la apartamentul lui. Fireşte, era cel mai bun din hotel: apartamentul regal.

Am fost invitată în hol şi lăsată acolo.

— E cineva? am strigat.

— Ah, ai ajuns. Intră!

Am intrat într-un living imens. Hotelul Balmoral era o clădire de epocă, cu tavane masive şi arhitectură impresionantă, victoriană. Punctul central al încăperii era un şemineu superb, în care Gabriel aprinsese focul, în ciuda aerului cald de vară de afară.

Înainte ardeam din cauza nervilor. Acum mă topeam.

— Şezi!

A făcut semn spre fotoliul din faţa lui. Era o reproducere din secolul al nouăsprezecelea al tronului lui Ludovic al XV-lea şi aproape că-mi era teamă să stau în el. Ca de obicei, Gabriel Bentley primea doar ce era mai bun.

Odată aşezată, mi-a zâmbit. I-am văzut imediat satisfacţia – crede că a câştigat.

— Pot să-ţi ofer ceva de băut?

— Nu, mulţumesc, am inspirat eu adânc. Sunt aici să-ţi spun să te întorci la Londra. Fără mine.

Zâmbetul i-a pierit imediat, iar ochii căprui i s-au întunecat.

— Nu vorbeşti serios.

— Vorbesc foarte serios.

— Mama ta are cancer!

Am tresărit.

— Da. Însă a trebuit să mă întreb cu ce voi trăi mai greu: cu vina de a simţi că nu vreau să o văd sau cu veninul care mi-ar pătrunde iar în viaţă dacă i-aş permite să facă din nou parte din ea. Să faceţi cu toţii.

— Câtă dramă, a pufnit el.

— Nu, Gabriel, am spus, iar faptul că-i spuneam pe numele mic întărea hotărârea mea.

A tresărit.

— Tu nu mai faci parte din familia mea. De multă vreme... asta, dacă ai făcut parte vreodată.

— Iertarea este divină, mi-a amintit.

— Da, este.

M-am ridicat, lăsând furia, durerea şi respingerea să iasă din mine şi, pentru prima dată, să le direcţionez către cineva care le merita.

— Şi ce să iert? Neglijenţa ta completă? Cum nu ai fost niciodată prezent ca să vezi cum mă trata? Criticile şi insultele ei permanente? Cum m-a distrus din clipa în care am putut să merg? Eu o să iert asta, da, însă nu pentru tine, ci pentru mine. De dragul meu.

— Mama ta încerca să te pregătească pentru viaţă. E realistă!

— E o ticăloasă crudă şi meschină! am strigat. Cancerul nu şterge asta, Gabriel. Boala nu şterge automat păcatele oamenilor. Mama nu e realistă. E o femeie care s-a trezit că bărbatul ei nu o iubea aşa cum îl iubea ea pe el, aşa că a învăţat să joace teatru, în loc să fugă cât putea din calea lui. Fiindcă el e un mercenar, iar banii au fost mereu mai importanţi decât fericirea ei. Iar dacă ea nu putea fi fericită, atunci să nu fiu nici eu. Am suportat amărăciunea ei. Tu nu ai iubit-o, aşa că ea nu m-a iubit pe mine!

Mi-am lovit pieptul cu pumnul, în timp ce el mă privea oripilat.

— Şi am acceptat insultele, loviturile, trădările! Totul pentru tine!

— Gracelyn... a şoptit.

— Grace.

Mi-am înghiţit lacrimile şi mi-am îndreptat umerii.

— Şi nu mai vreau să mă întreb ce aş fi putut face ca să mă iubească. Nu e vina mea că nu e capabilă de asta. Acum ştiu.

Am spus toate astea, dar fără să le şi simt. Puteam doar spera că, într-o zi, voi ajunge să cred în vorbele mele.

— Nu o voi lăsa să mă rănească iar. Nici pe ea, nici pe rahatu' ăla de fiu-său, care a crezut că era amuzant să-şi asmuţă prietenii asupra mea, violul i se părea o glumă.

Gabriel s-a ridicat încet, cu ochii mijiţi.

— Ce tot vorbeşti?

— Spun că băiatul tău cel preţios prefera să-şi lase prietenii beţi în camera mea, când eram adolescentă. Din fericire pentru mine, am scăpat înainte să se petreacă lucruri cu adevărat oribile.

— Nu! a clătinat el din cap. Sebastian nu...

— Sebastian e versiunea masculină a soţiei tale. Crede-mă, asta a făcut. A învăţat de la Danielle cum să mă trateze, iar ea l-a încurajat.

S-a uitat la mine, neîncrezător.

— Adică toate lucrurile astea s-au petrecut sub acoperişul meu?

— Nu te preface că-ţi pasă, e prea târziu.

— Nu ştiu ce vrei de la mine, a ridicat el din umeri. Credeam că ţi-am oferit totul. Acum nu ştiu ce vrei.

Ca de obicei, făcea pe martirul trist... o altă armă de manipulare.

Dar nu funcţiona. Nu de data asta.

— Vreau să mergi acasă, la Londra.

S-a uitat la mine de parcă nu mă recunoştea.

Bun.

Nu voiam să mai fiu persoana care fusesem cândva.

— Chiar vrei să ignori asta? Cancerul mamei tale?

— Nu-l ignor. Sunt tristă pentru oricine trebuie să ducă această luptă, dar cu ea, tristeţea e însoţită de părere de rău.

M-am îndreptat spre uşă şi m-am oprit să-l privesc.

— Ştii ce, Gabriel? Dacă Danielle întreabă de mine, vin să o văd. Dar vin numai în vizită. Nu ca să rămân şi nu ca să o îngrijesc, fiindcă ştim amândoi cu certitudine că nu-mi va răspunde cu aceeaşi monedă. Aici ne luăm rămas-bun, domnule Bentley.

A privit în altă parte cu maxilarele încordate, şi-a dat seama brusc că nu avea să câştige partida. Nu avea să reunească familia, ca să poată face cu mâna publicului şi acţionarilor, spunându-le că totul era bine în lumea lui şi dacă era bine în lumea lui, era bine şi în afacere.

— Nu va întreba de mine, am spus. Slavă Cerului! Prezenţa ei în viaţa mea e ca o muşcătură de şarpe. Încă nu am terminat de supt veninul din mine. Altă muşcătură se poate dovedi fatală.

Şi, cu acel rezumat trist al relaţiei mele cu femeia care fusese cândva mama, am ieşit din camera de hotel cu inima grea, dar ştiind că făcusem singurul lucru care nu mi-ar fi distrus viaţa.

CAPITOLUL 28

Mi-ar plăcea să spun că m-am întors la apartamentul lui Shannon, mi-am păstrat calmul şi am fost puternică, plină de aroganţă britanică.

Adevărul este că, ţinând cont de faptul că eram un torent de emoţii, am început să plâng când Shannon a deschis uşa şi mi-am petrecut următoarele zece minute îmbrăţişându-le când pe ea, când pe Maia.

În sfârşit, m-am liniştit suficient cât să le povestesc tot ce se spusese şi, când am terminat, m-au privit amândouă cu uimire.

— Într-o zi, când o să fiu mai mare şi o să pot face asta, sper să fiu suficient de curajoasă să-mi înfrunt mama aşa cum ai făcut tu cu tatăl tău, a spus Maia.

Asta m-a făcut să plâng iar.

— Doamne, a spus Shannon, când stropitoarea umană a revenit în livingul ei. Cred că ar fi bine să fac un ceai.

După ce a părăsit încăperea, mi-am şters lacrimile şi am încercat să mă concentrez.

— Aţi primit vreo veste?

Maia a clătinat din cap.

— Nu. Trebuie să recunosc că încep să mă îngrijorez.

Neliniştea care mă însoţise constant în ultimele 48 de ore a

crescut.

Am rămas tăcută cam un minut şi apoi am spus:

— Ar fi trebuit să se întoarcă până acum.

— Ştiu, a fost de acord Shannon, intrând din nou în cameră cu o ceaşcă de ceai pentru fiecare, iar eu m-am servit, plină de recunoştinţă. I-am scris lui Cole, dar nu am primit răspuns. Suntem îngrijorate de reacţia lui Logan, dar ştiţi că şi Cole este un judoka antrenat, nu?

M-am holbat la ea:

— Nu. Nu mi-a spus nimeni informaţia asta esenţială. Doar nu crezi că ar...?

Shannon a ridicat din umeri.

— A promis că va sta cuminte. Dar Cole are nişte instincte protectoare foarte dezvoltate. Ştie tot ce mi-a făcut Ollie.

Şi-a trecut o mână prin păr, afişându-şi inelul.

— N-ar fi trebuit să fiu de acord cu asta.

Uşa s-a deschis chiar atunci, iar Shannon a sărit în picioare când Logan şi Cole au intrat în cameră. Aveau un aer apăsător, periculos.

— Ce s-a întâmplat? a spus Maia, ridicându-se în picioare.

Am făcut şi eu la fel.

— A înţeles mesajul, a spus Logan, cu o furie surdă. Fără violenţă. Deşi a trebuit să-l ţin pe ăsta tot timpul, a făcut el un semn cu degetul spre Cole.

Cole părea pe punctul de a exploda.

Shannon a făcut un pas spre el, şoptindu-i numele.

Logan a privit de la Maia la mine.

— Să-i lăsăm singuri.

Mi-am strâns lucrurile, iar Maia a îmbrăţişat-o pe Shannon, care era foarte tulburată. I-am atins umărul când am trecut pe lângă ea spre ieşire şi l-am luat pe Logan de mână. Nu avea sens să îi spun ceva lui Cole. Privirea lui era fixată asupra lui Shannon, iar eu aveam senzaţia că ştiam cum avea să-şi consume energia nefolosită.

Am roşit şi l-am strâns mai tare pe Logan.

— Eşti bine? am întrebat, când am ieşit.

— Da, m-a asigurat el. Îţi povestesc totul când ajungem acasă. Dar tu?

— A fost grozavă, a aruncat Maia peste umăr, conducându-ne în clădire. Dar o las să-ţi spună ea cum a mers.

— A fost şi Maia acolo? s-a încruntat el la mine.

— Nu, a spus ea, dar îmi doresc să fi fost.

Fiindcă nimeni nu avea chef de gătit, am luat nişte peşte cu cartofi prăjiţi în drum spre casă şi ne-am dus la Logan. Ne-am aşezat comod în living şi am mâncat, în timp ce el ne-a povestit ce făcuseră.

Ochii lui sclipeau triumfători.

— Ar fi trebuit să-i vedeţi faţa când a văzut şase tipi venind spre

el. Apoi, m-a văzut pe mine, dar era prea târziu, fiindcă deja eram sub nasul lui.

— Oamenii din parc se uitau la voi? a vrut să ştie Maia, cu ochii plini de încântare.

— Da, am avut un public serios.

— Voi şase sunteţi ceva special, am mormăit amuzată.

A mestecat un cartof şi l-a înghiţit.

— Primul lucru pe care l-a spus a fost „Unde-i Shannon?” Cole a sărit la el. Din fericire, sunt rapid. Dar a trebuit să-l ţin sub control tot timpuL

— Şi ce-a mai zis?

— Ollie ne-a declarat că vrea să-şi ceară scuze şi că acum era o persoană diferită.

— Tu ce ai spus?

— Că Shannon nu doreşte scuze din partea lui. Că a trecut peste toată povestea, acum are o viaţă, o familie şi un logodnic. Cole cred că l-a înjurat puţin, atunci. Apoi, i-am mai zis lui Ollie că Shannon nu mai vrea să-l vadă niciodată şi că dacă mai încearcă să dea de ea, chemăm poliţia. Apoi Braden a făcut un pas în faţă şi i-a spus că Shannon avea aici o familie şi că familia o va apăra. A spus că era cel mai bine ca Ollie să se întoarcă la Glasgow.

— Atât? s-a strâmbat Maia, dezamăgită că nu avuseseră loc schimburi de pumni.

Logan i-a zâmbit larg.

— Nu e vorba despre ce a spus, Maia, ci despre cum a spus-o.

Am împărtăşit un zâmbet atotcunoscător cu el.

— Oamenii aceştia sunt oameni buni.

Mi-a făcut cu ochiul, fiind de acord.

— Păi, atâta vreme cât tipul se cărăbăneşte şi o lasă-n pace pe mătuşa Shannon, bănuiesc că totul e-n regulă, a ridicat Maia din umeri, savurând o bucată de peşte.

— Nu mai spune *se cărăbăneşte,* am clătinat din cap spre ea.

— O şterge? a sugerat ea, cu gura plină.

Am strâmbat din nas.

— Nu vorbi cu gura plină!

A înghiţit şi a căscat ochii spre Logan.

— Are ifose în seara asta.

Am ridicat din umeri.

— A fost o zi ca naiba.

— Încă nu mi-ai spus ce-ai făcut la tatăl tău.

— Mai târziu, am spus, promiţându-i mai mult de-atât.

Înţelegând, privirea lui a devenit strălucitoare. S-a uitat în altă parte, înainte ca Maia să se prindă.

— Film? a întrebat-o.

— Sigur.

Maia şi-a pus farfuria pe măsuţa de cafea şi s-a îndreptat spre

dulapul cu DVD-uri.

— Bănuiesc că e cazul să vă spun că am întâlnire cu un tip sâmbăta viitoare.

Logan s-a înecat cu un cartof.

X-x-x-

— Un băiat din programul de înot?

Logan se afla în uşa dormitorului meu, cu braţele încrucişate la piept.

— Iar eu să spun da? a continuat el.

Stăteam pe marginea patului, purtând un neglijeu de mătase albastră, sexy, iar el vorbea aiureli. Îmi venea să râd.

— Deci?

— Are şaisprezece ani, Logan. A spus că şi el tot atât are. Nu e sfârşitul lumii. Ar putea avea nouăsprezece şi să fie motociclist.

— Trebuie să-l cunosc.

— E dreptul tău. Dar să nu-l sperii cumva.

S-a uitat urât la mine.

— Am crezut că face parte din job.

— Poate o avertizare blândă, nu o ameninţare înfiorătoare.

A părut să se gândească, apoi a oftat.

— Sigur nu e prea mică?

— Se comportă mai matur decât majoritatea fetelor de vârsta ei şi mult mai responsabil.

— Poate ar trebui să ai discuţia despre sex cu ea, ca s-o sperii.

M-am ridicat, netezindu-mi neglijeul scurt.

— Dacă ar trebui cineva să aibă o discuţie despre sex, tu eşti acela, am făcut eu semn spre ţinuta mea. Ar trebui să ai o reacţie diferită. Am verificat...

M-am uitat peste umăr, la fundul meu, şi am tras de materialul care-l acoperea.

— Şi pare să sublinieze toate locurile potrivite, aşa că nu cred că fac ceva greşit. Ar fi, deci...

Am ridicat privirea din nou şi l-am văzut traversând tăcut camera, ajungând la câţiva centimetri de mine.

Privirea lui aprinsă m-a făcut să mă înfior.

— Asta înseamnă că-ţi place? Răspunsul lui a fost să-mi tragă neglijeul peste cap şi să-l arunce pe un scaun. Dezbrăcată, m-a ridicat în braţe şi m-a aruncat fără fasoane pe pat. Am privit, tot mai excitată, cum s-a dezbrăcat de haine în câteva secunde.

Dintr-odată era deasupra mea, sărutându-mă de parcă era ultima zi pe pământ. L-am prins de talie, în timp ce sărutul lui devenea tot mai lacom. Simţeam presiunea dură, insistentă a erecţiei lui pe abdomen. A gemut, iar buzele i-au alunecat de pe gura mea peste bărbie, în jos pe gât. M-a sărutat pe tot corpul, cu gura fierbinte,

disperată, iar eu i-am mângâiat spatele musculos, trecându-mi mâinile peste omoplaţii lui, în timp ce el cobora.

Când gura aceea fierbinte s-a închis în jurul sfârcului meu stâng, şoldurile mele s-au lovit de el, drept răspuns.

— Dumnezeule!

L-am strâns mai tare şi l-am adus mai aproape, cu spatele arcuindu-se mai mult, în timp ce întâi m-a lins şi apoi m-a supt cu putere.

Am simţit un şuvoi de umezeală între picioare.

— Logan.

A gemut iar şi a continuat să sugă şi să mă tachineze, până când am simţit o tensiune în stomac.

— Logan...

Respiram cu greu, strângându-i capul în mâini, în timp ce-mi încercuia areola cu limba.

— Vreau mai mult...

S-a mişcat, alunecând peste mine, iar mâinile lui mi-au cuprins sânii, în timp ce cobora. Buzele lui mi-au acoperit abdomenul cu săruturi ude. M-am cutremurat la atingerea limbii lui pe piele şi m-am relaxat anticipând destinaţia sa, desfăcând picioarele.

M-a sărutat, mişcându-şi limba uşor, evitându-mi deliberat clitorisul. Apoi, i-am simţit degetele înlăuntrul meu şi am gemut vrând mai mult. Logan avea privirea fierbinte de propria-i dorinţă. Degetele lui s-au strecurat afară şi înapoi înăuntru. Şoldurile mele s-au împins în ele, încercând să le prindă ritmul. Mi-am muşcat buza, în timp ce anticipam orgasmul.

— Exprimă-te, Grace. Vreau să te aud.

Şi-a scos degetele din mine, dar înainte să pot suspina că le-am pierdut, mi-a separat labiile şi mi-a înconjurat clitorisul... apoi l-a supt brusc.

M-am lăsat în voia emoţiilor, i-am strigat tare numele, în timp ce continua să mă lângă.

— Logan! am gâfâit, simţind că mă apropii de orgasm. Doamne, da! Da! Da!

Am explodat, strigându-i numele şi am închis ochii. Orgasmul a venit în valuri, iar eu am pulsat continuu spre gura lui, până când m-am liniştit.

L-am simţit mişcându-se peste mine şi, când am reuşit să deschid ochii, avea mâinile de o parte şi de alta a capului meu şi partea inferioară a corpului lipită de mine. Expresia lui era întunecată de promisiune şi dorinţă... şi de ceva mult mai profund.

— Doamne, te iubesc, a spus, iar cuvintele erau rostite cu atâta emoţie, încât de-abia le-am auzit.

M-am sprijinit într-o mână şi cu cealaltă l-am mângâiat pe obraz.

— Te iubesc la fel de mult.

A clătinat din cap.

— Nu e posibil, iubito.

Am zâmbit.

— E o competiţie?

— E un fapt.

Şi-a împins erecţia între picioarele mele, iar eu m-am cutremurat.

— Niciun bărbat nu iubeşte o femeie aşa cum te iubesc eu pe tine. Nu m-am gândit niciodată că aş putea simţi aşa ceva faţă de cineva. Nu credeam că există. Nu pentru mine.

— O să mă faci să plâng şi trebuie să încetez cu plânsul, am şoptit. Te iubesc la fel de mult. Să nu uiţi asta.

A încuviinţat, aplecându-se să-mi atingă buzele cu ale lui.

— Ai încredere în mine?

— Da, am spus imediat. Complet.

— Mai iei anticoncepţionale?

Mi-a muşcat buza inferioară, înainte să mă privească în ochi.

Confuză, am încuviinţat.

— Şi ai încredere în mine?

— Ţi-am spus deja că da.

Ca răspuns, m-a sărutat profund şi, în timp ce mă bucuram de frumuseţea lui, m-a penetrat.

A gemut, ochii i s-au întunecat şi a apăsat mai adânc, iar muşchii mi s-au strâns în jurul lui. A ieşit aproape complet, apoi a intrat iar, împingând lent şi blând.

În mine am simţit din nou o reacţie.

Ne-am uitat ochi în ochi şi s-a mişcat înlăuntrul meu, iar eu am fost copleşită de legătura dintre noi, de iubirea noastră. Am devenit tot mai excitată şi, înainte să-mi dau seama, mă apropiam iar de orgasm.

Logan continua să mă pătrundă, anticipându-şi propriul orgasm, tensiunea contractându-i muşchii în timp ce se lupta să se reţină cât mai mult posibil. Când a apăsat cu degetul mare pe clitorisul meu, mi-am dat seama de ce.

Voia să mai am un orgasm.

În intimitatea dormitorului, Logan Macleod mi-a şoptit toate lucrurile murdare pe care voia să mi le facă, explicit. Chiar când îmi cerea să mai am un orgasm, muşchii din interior mi s-au strâns în jurul erecţiei sale, iar buzele i s-au întredeschis, şoldurile i-au încremenit, şi, cu un geamăt profund, care m-a umplut de plăcere, s-a cutremurat, în timp ce ajungeam împreună la orgasm.

CAPITOLUL 29

Opt luni mai târziu

Am auzit vag câteva bătăi uşoare în uşă, trezindu-mă din somnul cald şi odihnitor.

— Tati! Grace!

Braţul greu din jurul taliei mele s-a mişcat şi am auzit un geamăt.

— Tati!

— Maia? mi-a şoptit Logan la ureche, somnoros şi confuz.

— Bate la uşă, am mormăit.

— Treziţi-vă! Azi e nunta! a încheiat cu un chicotit.

— La naiba!

Braţul a dat să se retragă, iar eu am vrut să-l prind.

I-am tras trupul înapoi spre mine.

— Nu.

Am auzit cum chicoteşte.

— Iubito, trebuie să ne trezim.

— Treziţi-vă!

— Suntem treji, Maia! a strigat Logan.

— Am cafea pentru voi. Sunteţi decenţi?

S-a aplecat să-mi dea părul la o parte de pe faţă şi mi-a şoptit la ureche:

— Suntem decenţi?

— Eu sunt. Tu sigur nu eşti, am mormăit, refuzând să deschid ochii.

— Intru în zece secunde!

— La naiba! am deschis eu ochii, ferindu-i de lumină. Simt că am dormit doar trei ore.

— Asta pentru că aşa a şi fost.

M-am întors şi m-am ridicat, privindu-l pe Logan cum iese din pat şi se strecoară rapid într-o pereche de blugi. Mi-a aruncat un tricou.

Da, eram dezbrăcată.

Am dat să-mi pun tricoul, când am observat cravata încă legată în jurul încheieturii mele.

— La naiba!

Am tras de ea disperată, fiindcă nu voiam să o vadă Maia.

Logan a râs şi s-a aşezat înapoi pe pat, dându-mi mâinile la o parte.

— Câteva secunde, Maia! i-a strigat el.

— Ah, a făcut ea. Cred că e mai mult decât voiam să ştiu.

— Scoate-o, am şoptit, în timp ce el se străduia să deznoade cravata.

Se zguduia de râs.

— Unde e cealaltă?

Am ridicat încheietura şi m-am încruntat.

— Probabil că ai dat-o jos, am privit eu precaută spre uşă. Credeam că Maia a rămas la Shannon aseară.

Simplul gând că ea ar fi putut auzi ce făcusem în dormitor mă umplea de groază. Cu câteva luni în urmă, renunţasem la

apartamentul meu şi mă mutasem la Logan. Fuseserăm foarte creativi în privinţa sexului, găsind timp să avem escapade fantastice, foarte zgomotoase, ori de câte ori Maia nu era acasă. Când era acasă, Logan adora să mă vadă înghiţindu-mi strigătele de plăcere.

— Aşa a fost, m-a asigurat el, dezlegând cravata.

De îndată ce a reuşit, mi-am tras tricoul pe mine.

— Intru sau se răceşte cafeaua.

— Intră, a spus Logan, după ce mă îmbrăcasem şi cravata fusese ascunsă.

Maia a deschis uşa şi a intrat cu două căni de cafea. Am rămas cu gura căscată când am văzut-o: era deja îmbrăcată în ţinuta de domnişoară de onoare.

— Arăţi minunat, am spus.

Mi-a zâmbit, întinzându-mi cafeaua.

— Te rog să nu începi să plângi, Grace.

— Are dreptate, a spus tatăl ei aplecându-se să o sărute pe obraz şi luându-şi cafeaua. Arăţi superb, draga mea.

S-a înroşit şi şi-a trecut mâinile peste rochia de un roz pal. Avea nişte mânecuţe bufante, un decolteu în formă de inimă şi o fustă uşor umflată. Fusta îi ajungea până la genunchi, aşa că se vedeau platformele frumoase, roz-stridie, pe care le purta. Părul îi fusese aranjat într-un coc elaborat, cu bucle şi onduleuri prinse cu periuţe şi diamante mici.

— Arăţi atât de matură!

Maia mi-a zâmbit, timidă.

— Crezi că-i va plăcea lui Charlie?

Tatăl ei a mârâit când ea a pomenit de băiatul cu care se vedea deja de opt luni. Nu ştiam de ce era atât de îngrijorat. Charlie era opusul oricărui băiat rău pe care-l cunoscusem vreodată.

— Cu siguranţă. Ce faci aici? E clar că ai fost la Shannon, am arătat eu spre ea.

— Da, stilista şi fata care s-a ocupat de machiaj m-au aranjat întâi pe mine, aşa că m-am gândit să iau un taxi şi să mă asigur că v-aţi trezit. Bine că m-am gândit, că altfel aţi dormi încă.

— Apropo, eu o să fac un duş, a spus Logan şi şi-a lăsat cana de cafea goală pe noptieră, după care s-a grăbit să iasă din cameră.

— Are emoţii fiindcă trebuie să o conducă pe Shannon la altar? a întrebat Maia.

— Nu. E onorat s-o facă.

Câteva ore mai târziu l-am privit pe Logan conducându-şi sora la altar, cu pieptul plesnind de mândrie. Credeam în continuare că fusese extraordinar de curajoasă când îl alesese pe el în locul tatălui lor şi am fost bucuroasă să văd că, în ciuda supărării, părinţii participau la nuntă. Se părea că tatăl lor îşi revenise şi pricepuse de ce însemna atât de mult pentru Shannon ca Logan să fie cel care

îndeplinea acel rol.

Fuseseră prezenţi şi în viaţa Maiei până acum.

Deloc surprinzător, Maia, ştiind de ce erau capabili, păstra o atitudine rezervată faţă de ei, fiind învăţată de mică cu oamenii cărora le păsa de tine acum ca să uite în clipa următoare.

Dar cei din familia Macleod se străduiau.

Shannon a avut doar o fetiţă care să ducă florile, o domnişoară de onoare şi o doamnă de onoare. Maia era domnişoară de onoare, nepoata lui Cole, Belle, fetiţa cu florile, iar prietena lui Shannon, Rae, doamnă de onoare. O mai văzusem o singură dată. Rae lucra alături de Cole la salonul de tatuaje şi era o tipă cu aspect de motociclistă, tatuată şi ea, care făcea cumva ca rochia pe care o purta să fie în stil *biker punk.*

Poate din cauza ghetelor de motociclistă pe care Shannon o lăsase să le poarte.

Shannon şi Cole îşi scriseseră singuri jurămintele, aşa că aveam deja urme de rimei la ochi când le-au terminat de rostit. Am fost bucuroasă că nu păream singura afectată. Ellie, Jo şi Hannah se ştergeau şi ele la ochi. Doar Olivia şi Joss nu vărsaseră o lacrimă, iar zâmbetele lor largi luminau întreaga biserică.

Nu mai cunoscusem persoane ca ele, mă gândeam, privind la femeile şi bărbaţii şi copiii care îi primiseră pe Shannon şi pe Logan în vieţile lor şi care ne acceptaseră cu uşurinţă pe mine şi pe Maia.

— Ai nevoie de batistuţă? mi-a şoptit Aidan în ureche.

Juno, care şedea lângă el, l-a înghiontit în stomac.

Chloe, aflată lângă mine, mi-a dat un şerveţel.

Mi-am dat ochii peste cap la tachinările lor, dar eram bucuroasă că erau acolo.

Toată familia mea se afla în acelaşi spaţiu, împreună.

— OK, hai s-o ştergem de-aici, a anunţat Shannon, venind în grabă spre noi, trăgându-l pe Cole după ea.

Sala de recepţii era imensă, fiindcă aveau mulţi invitaţi, dar cei care făceam parte din familie şi dintre prietenii apropiaţi uniserăm două mese şi ne aşezaserăm în jurul lor, vorbind şi bând, relaxaţi pentru că ceremonia se încheiase şi cina era pe sfârşite.

Am privit-o pe Shannon, amuzaţi.

Rochia ei, care-i accentua silueta, dintr-un material alb, în stilul anilor ’40, era încă imaculată. La fel şi pantofii cu tocuri de 15 centimetri Kurt Geiger pe care-i purta. Dar obrajii îi erau roşii şi părul i se desprindea din agrafele pe care le folosise stilista.

Părea copleşită.

— Serios. Trebuie să plecăm. Mă dor obrajii, mă dor picioarele şi m-am plictisit să vorbesc cu oameni pe care abia dacă-i salut în rest, în loc să vorbesc cu cei cu care aş vrea să vorbesc, a spus făcând semn spre noi.

— Am încercat să-i spun că aşa va fi, a zis Cole, înconjurându-i talia cu braţul şi trăgând-o spre el.

— Hai să mergem la Walk!

Shannon se referea la un pub care-i plăcea lui Cole.

— Nu, a sărutat-o el în semn de scuze pe obraz. Suntem blocaţi aici.

— Asta nu înseamnă să goneşti după fiecare, am spus eu, împingând un scaun liber spre ea. Stai cu noi. Dacă vrea cineva să discute cu tine sau cu voi, poate veni aici.

Ochii lui Shannon s-au luminat şi şi-a aruncat cât colo pantofii, venind în picioarele goale către mine. Logan a împins un scaun spre Cole, iar el a cedat şi ni s-a alăturat.

— Ce naiba, a mormăit. E nunta noastră.

— Ar fi trebuit să facem la fel la a noastră, i-a spus Joss lui Braden.

Soţul ei o ţinea pe Ellie în braţe, legănând-o încet, în timp ce ea înregistra tot ce se petrecea. Shannon şi Cole hotărâseră să organizeze nunta foarte devreme, pentru ca toţi copiii să se bucure de ea.

— Probabil, a spus eL Dar eu m-am distrat că ai fost atât de torturată.

— Eşti un adevărat romantic, i-a spus ea sec.

El i-a făcut cu ochiul şi ea s-a strâmbat.

— Toată lumea ar trebui să facă aşa ca noi, a intervenit Hannah. Marco şi cu mine v-am invitat doar pe voi şi a fost perfect.

— Ah, nu, mie îmi place o nuntă imensă, a replicat Ellie. Ador nunţile.

— Ştim, au spus la unison Joss, Jo, Liv şi Hannah.

Ellie s-a uitat urât la ele, iar Adam a înconjurat-o cu braţul, trăgând-o mai aproape de el.

— Ignoră-le, draga mea.

— Eşti de acord că ador nunţile, nu? l-a întrebat ea, cu ochii mari, reuşind cumva să facă pe adorabila, deşi se apropia de patruzeci de ani.

— Absolut, a reuşit să declare soţul ei, fără să i se clintească vreun muşchi.

Braden a stricat totul, suspinând neîncrezător.

— Păi, Grace şi cu mine probabil că vom face tot o petrecere mică, a anunţat Logan, reducându-i la tăcere pe toţi cei de la masă.

Am încremenit şi am simţit mâna lui Chloe prinzându-mă de genunchi.

Maia a icnit:

— Vă căsătoriţi?

— La un moment dat, a spus Logan, puţin derutat de brusca alertă a tuturor.

— Dar i-ai cerut mâna? a întrebat Shannon, aplecându-se peste

masă cu ochii scânteind de încântare.

— La un moment dat o s-o fac.

S-a uitat la mine peste masă, căutându-mi ajutorul. Eu l-am privit şocată.

Nu discutaserăm niciodată despre căsătorie.

— De ce arată Grace ca şi cum ar auzi pentru prima dată despre asta? s-a mirat Olivia, amuzată.

— Fiindcă aşa şi este, a răspuns Chloe. Ar şti, fiindcă ar fi prima persoană care află.

— Ah, Logan, s-a răstit Jo. Nu poţi să anunţi lucrurile astea fără să vorbeşti întâi cu viitoarea mireasă.

— Nasol, băiete, a clătinat Nate din cap.

— Păi... i-a privit Logan pe toţi şi apoi s-a uitat la mine, dându-şi seama că avusese o abordare greşită. La naiba!

— Logan Macleod, avem copii aici, a pufnit Ellie.

— Scuze, a spus el, aproape prosteşte.

Am râs pentru că nimeni pe lume nu îl putea intimida pe Logan, dar Elodie Nichols îl făcea să se simtă ca un băieţel obraznic, uneori.

Ochii noştri s-au întâlnit, când s-a întors spre mine. M-a întrebat din priviri dacă suntem OK. Am zâmbit.

— Ar trebui să te asiguri că e o cerere în căsătorie de milioane.

Toată lumea a pufnit şi a chicotit, când privirea lui Logan, încărcată de promisiunea aceea, mi-a mers direct la suflet.

— Îmi stricaţi momentul de glorie, prieteni, ne-a tachinat Shannon.

Asta ne-a trezit pe Logan şi pe mine din visare, iar eu am îmbrăţişat-o, în semn de scuze. Ea m-a dat la o parte râzând, prea entuziasmată de ideea de a deveni surori ca să-i pese.

Subiectul s-a schimbat, iar Maia s-a grăbit spre mine, aplecându-se să mă privească. Pentru o clipă ne-am uitat una la alta şi eu am simţit tot ce simţea şi ea, fără să fie nevoie să spună nimic. I-am mângâiat obrazul, iar ochii i s-au umezit.

Mi-am simţit şi eu ochii în lacrimi.

Fiindcă am ştiut.

Ea şi cu mine... îl aveam pe Logan şi ne aveam una pe cealaltă.

Şi asta însemna că urma, în sfârşit, să fim bine. L-am privit pe Logan. Se uita la noi intens, de parcă ar fi ştiut ce se petrecuse între noi. Ochii lui s-au întunecat de o emoţie adâncă. Buzele i s-au deschis şi au mimat: *Te iubesc.*

Am făcut la fel şi, în acea clipă – o clipă pe care nu aveam să o uit niciodată – am simţit dulceaţa rară a dreptăţii absolute... a mulţumirii absolute.

A familiei absolute.

EPILOG

Patru zile mai târziu, în Italia

Shannon

— Drăguţ din partea lui Joss şi Braden să ne pună iar vila la dispoziţie, a spus Cole, în timp ce pluteam împreună în piscină.

Primăvara pe lacul Como era foarte blândă, cam ca o vară britanică timpurie, dar astăzi era o zi neobişnuit de fierbinte pentru acest anotimp şi profitam din plin de ea.

Am alunecat uşor spre el, cu picioarele încolăcite în jurul şoldurilor sale şi cu braţele în jurul gâtului.

— Sunt atât de fericită că am revenit aici!

Alegerea perfectă pentru luna noastră de miere.

Mâinile lui Cole mi-au frământat fesele, iar privirea lui cu ochii întredeschişi şi pleoapele grele m-a făcut să tremur.

— Şi eu. Am amintiri plăcute din această piscină.

— E ziua în amiaza mare. Am lăsat să se întâmple doar fiindcă atunci era întuneric.

— Asta înseamnă că mă laşi să profit de tine în piscină la noapte?

— Păi, va trebui să mă îmbeţi înainte. Vreau să spun, uită-te la tine, l-am tachinat, trecându-mi palmele peste bicepsul lui puternic. Bleah!

S-a scuturat de râs.

— Ştiu că va fi greu pentru tine, biscuitule, dar fă-o de dragul meu!

— Fie, atunci.

Am râs, în timp ce-mi acoperea faţa cu sărutări.

— Porţi prea multe haine, s-a plâns.

— Port un costum de baie.

— Da. Prea multe haine.

Chicotind, m-am apropiat mai mult de el, lipindu-mă de trupul lui, în timp ce apa încerca să ne separe cu blândeţe.

— Cred că ar trebui să venim aici să marcăm fiecare moment important din viaţă.

M-a cuprins cu braţele, trăgându-mă la pieptul lui, până când buzele ni s-au apropiat. M-am uitat în ochii lui verzi şi, ca de fiecare dată, m-am simţit mulţumită să ştiu că-mi găsisem cel mai bun prieten şi soţul în acest bărbat.

— Cred că e o idee grozavă, a spus el blând, trecându-şi buzele peste ale mele. Şi când avem copii şi mai cresc, îi putem aduce şi pe ei.

— Câţi ai vrea?

A ridicat din umeri.

— Nu contează pentru mine. O să fiu fericit să avem unul sau cinci, băieţi sau fete… Câtă vreme au o bucăţică din mine şi o bucăţică din tine, asta contează.

— Chiar trebuie să fii atât de perfect, Cole Walker?

— Face parte din farmecul meu, doamnă Cole Walker.

Am roşit, fiindcă trupul mi se umplea de excitare de fiecare dată când îmi spunea aşa. Nu ştiam de ce e un afrodisiac atât de puternic, dar era, iar acum regretam că îi spusesem. M-am uitat urât la el.

— Ai spus că nu mai faci.

M-am zbătut când m-a prins de fund, apăsându-mă spre el.

— Eşti adorabilă, a zâmbit el strâmb.

Am închis ochii şi am ignorat ce-mi făcea, fiindcă nu aveam de gând să facem sex în piscină, la lumina zilei!

— Vreau trei copii, aproape că am strigat, ca să-i distrag atenţia.

Aşa cum mă aşteptasem, Cole a încetat să-mi mai mângâie corpul.

— Trei?

— Da, am deschis eu ochii şi l-am privit cu sinceritate. Băieţi sau fete... nu mă interesează. Deşi mi-ar plăcea un băiat cu ochii verzi şi păr blond-roşcat.

Zâmbetul lui era leneş, încântat.

— Da? Şi când ne apucăm de treabă?

— După câţiva ani, am propus. Te vreau doar pentru mine, o vreme.

— După câţiva ani, a repetat în şoaptă, privindu-mă cu toată dragostea şi tandreţea din lume. O să avem copii tare frumoşi.

Am încuviinţat, îmbrăţişându-l strâns.

— Şi inteligenţi.

— Şi buni.

— Şi talentaţi.

— Chiar ne iubim mult pe noi înşine, ha? s-a amuzat el.

Am clătinat din cap şi m-am uitat în ochii lui.

Nu, pur şi simplu te iubesc mult.

Parcă citindu-mi gândurile, Cole a micşorat distanţa dintre noi şi m-a sărutat atât de profund, încât m-am gândit mai bine la toată povestea cu sexul la lumina zilei.

Între timp, în Edinburgh

Hannah

Nu-mi aminteam când fusesem ultima oară în casa alor mei şi nu era haos. Mama şi tata păstrau acea atmosferă fiindcă le dădea senzaţia de permanenţă, probabil. Ştiam că mama ne-ar fi spus să dispărem de-acolo dacă am fi deranjat-o.

— Tati, pot urca să mă joc pe calculator cu Will? a cerut Dylan

încet, privindu-şi implorator tatăl, când ne aflam pe hol.

De-abia sosiserăm şi nepotul meu, Will, încerca deja să-l tragă pe fiul meu vitreg după el pe scări, în sus.

Marco s-a uitat la Dylan, la fel şi fiul nostru, Jarrod, care întindea braţul lui scurt către fratele lui, fără speranţă. Dylan l-a ajutat, întinzându-se şi luându-l de mână.

— Doar puţin, a spus Marco. Bunica Elodie a pregătit prânzul, iar tu vei sta cu noi şi vei mânca.

— E valabil şi pentru tine.

Adam, cumnatul meu, a intrat din hol în living.

Fiul său, Will, care era cu câţiva ani mai mic decât Dylan, a zâmbit la el.

— OK, a ridicat el din umeri.

Pe măsură ce treceau anii, devenea tot mai dar că moştenise de la sora mea stilul simplu de a trata lucrurile.

Dylan a dat din cap şi l-a urmat pe Will sus.

— Mi s-a părut mie că am auzit voci, a apărut mama lângă Adam, cu Braden, care avea cinci ani, în braţe.

M-am îndreptat spre ea să o sărut pe obraz şi să i-l fur pe Braden.

— Ce face omuleţul? l-am întrebat.

— Bine, a răspuns el, mestecând o brioşă însiropată pe care i-o dăduse mama, probabil. Foame.

Jarrod a scos un sunet foarte simpatic când a încercat să se desprindă de tatăl lui şi să ajungă la Bray. Când nu a funcţionat, a izbucnit imediat în lacrimi zgomotoase. Nu ştiu din ce motiv, fiul meu hotărâse că Bray era verişorul lui preferat. Din nefericire, Bray era prea preocupat de chestii pentru băieţii de cinci ani, ca să-i pese de atenţia unuia de doi ani.

— Doamne, a zâmbit mama. Să-l punem pe Jarrod în pătuţul de joacă din living.

— Unde e Will? a întrebat Bray.

— Sus.

— Jos, buni, a spus el.

Mama l-a pus jos, iar el s-a grăbit s-o ia în sus cât de repede îi permiteau picioruşele.

— Hannah, drăguţă, a spus tata, ridicându-se de pe scaun ca să mă îmbrăţişeze. Ce mai faci?

— Bine, tati. Stresată cu şcoala. Nimic nou.

— Predatul ăsta, a mormăit el, luându-l pe Jarrod în braţe.

Tata ştia care erau avantajele şi dezavantajele meseriei. Preda la universitate. Marco, i-a făcut semn din cap soţului meu şi apoi s-a uitat la noi, încruntat.

— Unde sunt Dylan şi Sophia?

— Dylan e sus, cu Will, iar Sophia...

Am privit peste umăr, când Ellie a intrat în cameră, cu fiica mea în braţe. S-a dus direct la bucătărie.

Sophia o adora pe mătuşa Ellie şi se părea că avea un radar care o găsea mereu.

Ellie s-a apropiat să mă sărute pe obraz, iar Sophia şi-a îngropat capul la pieptul mătuşii sale, declarând că nu doreşte să se mai mişte de-acolo. Ochii mei au râs privind-o pe Ellie.

— Ce mai faci?

— Bine, a zâmbit ea. Ne-am făcut rezervările pentru vacanţă.

— Ah, şi unde mergeţi?

— La Disney World, a răspuns Adam, apărând în spatele soţiei lui, amărât. În Florida.

Ellie avea un zâmbet imens.

— Va fi minunat.

— Minunat, a murmurat Adam, strâmbându-se în spatele ei. Marco a tuşit, încercând să-şi camufleze râsul, dar nu păcălea pe nimeni. Ellie i-a aruncat o privire îndoielnică.

— Soţul meu se strâmbă pe la spatele meu?

Marco a redevenit serios.

— Nu, deloc.

— Nu te cred, l-a privit ea pe Adam peste umăr. O să-ţi placă regatul magic, Adam Sutherland, şi am terminat cu povestea asta.

S-a uitat lung la ea, apoi s-a întors spre noi.

— Copiilor le va plăcea, or asta contează. Deşi cred că Bray e încă prea mic.

— Atunci, mai mergem o dată când mai creşte, a ridicat Ellie din umeri.

Adam a pălit.

— Am nevoie să beau ceva.

— Îţi aduc eu, s-a oferit mama. Alcool, da?

— Te iubesc mult, Elodie, a spus el.

A râs.

— Îţi aduc o bere. Clark?

— Da, mulţumesc, dragă.

— Eu merg la baie, am spus, mângâind-o pe Sophia pe păr.

Tocmai terminasem în baia de sus şi deschisesem uşa ca să ies, când m-a blocat Marco. Şi-a pus cu blândeţe mâna pe abdomenul meu şi m-a împins înapoi înăuntru, închizând şi apoi încuind uşa în spatele lui.

— Ce s-a întâmplat? m-am uitat eu la el, surprinsă.

Drept răspuns, şi-a trecut mâinile peste abdomenul şi şoldurile mele, lipindu-mă de el. Eu l-am mângâiat pe piept şi m-am uitat în ochii lui frumoşi.

— Iubitule, ce e? am repetat, tot mai îngrijorată de privirea lui.

— Nu eşti supărată? a spus.

— De ce?

— De toată discuţia despre Disney World?

Dintr-odată, am înţeles. Am clătinat din cap, empatic.

— Nu. Deloc.

Deşi aveam amândoi joburi full-time, să trăim în centrul Edinburghului într-un apartament cu patru dormitoare nu era uşor, pentru un cuplu tânăr. Fireşte că avusesem un start mai bun decât mulţi, căci pseudo fratele meu mai mare, Braden, pusese mână de la mână cu Ellie şi îmi cumpăraseră un apartament fabulos în Centrul Nou. Vândusem apartamentul ca să pot depune o sumă importantă ca avans pentru cel mare, însă tot aveam o ipotecă uriaşă de achitat şi trei copii de hrănit şi de îmbrăcat.

Vacanţele scumpe la Disney World nu prea fuseseră prevăzute în program.

— Găsim o ocazie şi-i luăm pe copii în Spania, i-am spus. Şi chiar dacă nu reuşim, îi luăm în excursii prin ţară.

Marco a încuviinţat, însă nu părea foarte convins.

— Nu vreau ca ţie şi copiilor să vă lipsească ceva.

— Ce să ne lipsească? m-am lipit eu de el. Avem o casă frumoasă, iar eu am un soţ care mă iubeşte şi e un tată minunat. Ce ne lipseşte?

— Eşti sigură? a spus, cu voce răguşită.

L-am mângâiat pe gât şi mi-am apropiat gura de a lui. L-am sărutat. A gemut şi m-a strâns tare de şolduri, iar eu am simţit erecţia lui apăsându-mă pe abdomen.

Pielea mi s-a înfiorat şi am continuat să-l sărut. Eram încântată că-l excit atât de repede.

Sărutul a devenit umed, profund, dur, iar mâinile ne alunecau şi ne atingeam trăgându-ne mai aproape unul de celălalt.

Mama i-a chemat pe băieţi, prânzul era gata şi asta a schimbat atmosfera. Ne-am separat cu regret. Sânii mei se ridicau şi coborau în mâinile lui Marco, iar el i-a mai atins o dată, înainte să-mi cuprindă talia.

— Bănuiesc că asta înseamnă că eşti sigură.

Vocea lui clocotea de amuzament.

I-am zâmbit.

— Dragule, fiecare zi cu tine e o vacanţă.

Ochii lui s-au aprins, plini de tandreţe.

— Unde sunt Hannah şi Marco? am auzit-o pe mama spunând.

— Nu ştiu, a răspuns Will.

M-am uitat la el făcând ochii mari.

— Mă strecor eu afară prima şi apoi te las.. Am zis şi am făcut semn spre erecţia lui.

A închis ochii.

— Dacă mi-am ales o soţie sexy...

Am chicotit şi m-am strecurat pe lângă el.

— Le spun că vii imediat, am deschis eu uşa şi m-am uitat la el. Unchiul Gio, dezbrăcat.

Marco a înjurat şi a aruncat cu un prosop în mine, iar eu am râs, fugind din baie şi trântind uşa după mine.

— Pariu că merge! am urlat de dincolo de uşă şi am râs tot drumul până jos.

Când am ajuns la masă, Dylan a făcut semn spre locul de lângă el.

— Hannah.

Ca de obicei, pieptul mi-a explodat de emoţie când m-am apropiat de fiul meu vitreg. Dylan îşi adora tatăl şi fireşte că-şi iubea mama, dar eram încântată că-i câştigasem afecţiunea în ultimii ani, precum şi poziţia de invidiat de a fi persoana lângă care-şi dorea să stea la masă. Chiar când voiam să mă aşez, Sophia a decis că-i fusese dor de mine în ultimele zece minute şi a refuzat să stea altundeva decât la mine în poală. Era clar că nu-şi dădea seama că, la patru ani, era mult mai mare decât la doi. Dar nu m-am supărat. Mama mă avertizase deja că va veni vremea când Sophia nu va mai dori să fie văzută cu mine, să nu mai vorbesc despre statul în poală, aşa că hotărâsem să mă bucur acum de atenţia ei cât mai mult posibil.

Pielea de pe gât a început să mă furnice şi am ştiut că soţul meu intrase în cameră. Am privit spre el, era însoţit de Adam, care-l ţinea de mână pe Bray, în timp ce Marco îl ducea pe Jarrod în braţe.

Marco s-a aşezat lângă mine, cu o privire care-mi promitea o răsplată pentru momentul din baia de sus. Jarrod s-a răsucit imediat să prindă o şuviţă din părul Sophiei, iar ea s-a întors şi l-a gâdilat pe gât, ceea ce l-a făcut să chicotească.

— Toată lumea e gata să mănânce? ne-a întrebat mama, iar eu mi-am privit familia şi am simţit un fior de emoţie. M-am uitat la Marco, păruse să simtă asta şi mă privea atent.

Ca întotdeauna. Sentimentele mele erau o prioritate pentru el şi nu mă lăsa niciodată să uit asta.

M-am gândit la ce mă întrebase sus.

— Sunt atât de sigură, am şoptit, iar el mi-a mângâiat genunchiul pe sub masă, cu mâna liberă.

Olivia

Era prea linişte. Prea, prea linişte în casă.

Stăteam într-un fotoliu imens din livingul comod (cel mai mic dintre cele două pe care le aveam) şi citeam o carte a unui autor care lucra cu Grace. Am ajuns la un pasaj fierbinte, care m-a făcut să roşesc, şi m-am uitat la superbul meu soţ, care zăcea pe canapea şi citea un roman grafic (fiindcă nu încetase niciodată să fie un copil mare).

Am avut intenţia să sar pe el, când mi-am dat seama că una dintre fetele noastre ar putea să între alergând şi să ne întrerupă. Atunci mi-am dat seama că în casă era prea linişte.

— Unde sunt fetele? l-am întrebat pe Nate.

Şi-a întors capul de pe perna pufoasă pe care se odihnea şi s-a

uitat la mine pe deasupra ochelarilor pe care trebuia acum să-i poarte, îi detesta. Eu credeam că-l fac să arate adorabil. Tocmai de aceea îi detesta.

— Credeam că sunt în living şi se uită la film.

— Asta se lasă, de obicei, cu cântece, dans şi chiţăieli.

M-am ridicat şi mi-am lăsat cartea pe fotoliu.

— Vin imediat.

— Iubito, îmi aduci şi o cafea, dacă tot te-ai ridicat?

— Lipsa ta de grijă este minunată.

Mi-am dat ochii peste cap în direcţia lui şi am plecat din living.

Ce am găsit în cealaltă cameră m-a făcut să mă opresc, suspinând încet.Pe televizorul mare montat de Nate pe perete, deasupra şemineului, era DVD-ul de la nunta noastră.

Lily şi January se aflau pe canapea, tăcute ca nişte şoricei,privindu-şi mama şi tatăl dansând la petrecere.

M-am uitat şi eu la felul în care Nate mă ţinea aproape şi mă privea în ochi, de parcă nu mai era nimeni în jurul nostru.

Fetele erau fascinate şi se uitau ca la un film cu prinţese Disney.

Am simţit căldură pe spate cu câteva secunde înainte ca nişte braţe să mi se strecoare în jurul taliei şi să mă lipească de un piept tare. M-am relaxat, acoperindu-i braţele lui Nate cu ale mele. Mi-a sărutat gâtul şi mi-a şoptit la ureche:

— Bună alegere în ce priveşte filmul.

— Nu m-am mai uitat la asta de secole, i-am şoptit.

Lily s-a întors, auzindu-ne. Avea o faţă plină de regret.

— Scuze. Tocmai l-am găsit.

January s-a uitat la noi peste umăr.

— Mami, rochia ta e atât de frumoasă!

— O mai ai? a întrebat Lily, cu ochii sclipind la gândul de a ajunge să o poarte.

— Da. V-o arăt, dar va trebui să aveţi mare grijă cu ea.

Cei doi îngeraşi au încuviinţat cu solemnitate.

— Tati, aici porţi kilt, a chicotit Lily.

— Da, port kilt, a recunoscut el, în timp ce mă manevra în faţă ca pe o păpuşă, ceea ce le-a făcut pe fete să chicotească mai tare.

— Ţi-a plăcut să porţi kilt?

— Nu ştiu. Mi-a plăcut?

Am clătinat din cap.

— Te-ai plâns de asta întreaga zi.

Lily a pus DVD-ul pe pauză şi s-a întors pe canapea, să se uite la noi. Ca de obicei, January şi-a imitat sora mai mare.

— Ai prefera să porţi kilt sau scutec?

A zâmbit strâmb de parcă s-ar fi gândit la cel mai amuzant lucru de pe pământ. M-am cutremurat de râs, întrebându-mă dacă Nate regreta că le prezentase fiicelor noastre opţiunea „ai prefera să”.

— Hm, s-a prefăcut că se gândeşte. Cred că prefer un kilt.

— De ce?
— Fiindcă e mai călduros şi mai puţin umilitor.
Lily a chicotit iar, dar January a strâmbat din nas.
— Ce înseamnă umil... umil*tuitor?*
— Umilitor, a corectat-o Lily. Înseamnă că te face de râs. Dulceaţa mea deşteaptă.
— Aha. Jan a râs şi i-au apărut gropiţele moştenite de la tatăl ei. Da, un scutec te-ar face să arăţi prosteşte, tati.
— Nu ştiu.
L-am privit peste umăr.
— Scutec, pe bune?
A zâmbit strâmb, arătându-şi gropiţele.
— Aş putea încerca.
— Dragule, te iubesc şi cred că eşti foarte chipeş, dar nici măcar tu n-ai putea purta scutec.
— Poate ai dreptate, a pufnit el.
— Mati, ai prefera să fii căsătorită cu tati sau cu bărbatul din reclama la detergent lichid? a zâmbit Lily strâmb, pusă pe şotii.
Am căscat ochii la ea, fiindcă mă dăduse de gol.
Nate m-a făcut să mă întorc încet, ca să-l privesc.
— Ce înseamnă asta?
Am ridicat din umeri.
— Arată foarte bine.
— Aşa deci, a ridicat el din sprânceană, eu sau tipul ăla cu spălatul? Acum era rândul meu să mă prefac că mă gândesc.
— Să ştii că el spală.
— Noi avem maşină.
— Mai curăţă şi prin bucătărie.
— Hei, am avut o înţelegere. Eu îţi dăruiesc doi copii frumoşi şi tu cureţi bucătăria.
— E o afacere bună, mami, a zâmbit Lily.
Am făcut o mutră spre Nate, care nu şi-a mai putut reţine râsul.
— Te-a prins.
— Nu m-a prins. *Eu* am făcut treaba mai grea în crearea acestor doi îngeraşi. Nu are sens deloc. Dacă ar trebui să cureţe cineva bucătăria, tu eşti acela.
— Mami, ai prefera...
— Nu, e rândul meu.
M-am aplecat cât îmi permitea strânsoarea lui Nate şi mi-am atins nasul de al lui Lily, apoi de al lui January. Amândouă au chicotit.
— Aţi prefera să trăiţi în canalizare, cu animale fermecate, elfi fermecători şi oraşe mistice, sau într-o pădure frumoasă, liniştită, cu o grămadă de prinţese frumoase şi prinţi fascinanţi?
Fetele noastre s-au privit preţ de o secundă, gândindu-se, apoi s-au întors în acelaşi timp şi au declarat la unison:
— În canalizare!

— Bun răspuns, am încuviinţat.

— A fost dificil, a spus Nate gânditor. Chiar mă străduiam să aleg răspunsul. Şi-a dus o mână la inimă, într-un fel dramatic: Să trăiesc în canalizarea murdară cu nişte ciudaţi adorabili, sau într-o pădure frumoasă, cu o prinţesă superbă. Dificil. Tare dificil.

— Tati! au râs fetele de gluma lui.

— Ai noroc că eşti adorabil cu ochelarii ăştia.

M-am lipit de el, râzând când a mijit ochii la cuvântul „adorabil”.

— Altminteri s-ar putea să mă supăr pentru partea cu prinţesa superbă.

— N-aş face asta, a şoptit el. Era la fel de flască precum apa de la spălat şi tot adormea.

— *Frumoasa din pădurea adormită!* a strigat Jan, care ne auzise. Ne putem uita?

— Da, a fost de acord şi Lily, ţâşnind spre dulapul cu DVD-uri.

Nate s-a uitat la ele, apoi la mine şi a pufnit.

— Filmarea de la nunta noastră a fost devansată de *Frumoasa din pădurea adormită.*

L-am tras departe de fete, lipindu-mă de el în uşă. Când am fost sigură că ele nu mai puteau auzi, i-am şoptit:

— Poate e ceva cu toată povestea asta cu frumoasa adormită.

Punându-şi mâinile pe şoldurile mele, privirea i-a devenit plină de interes.

— La ce te gândeşti?

— Fantezii sexuale. La noapte.

L-am sărutat uşor.

— Tu alegi, fac pe prinţesa care trebuie salvată ca în poveste, sau mergem cu ceva mai science-fiction?

Am zâmbit strâmb, sugestiv.

— Să nu te schimbi niciodată, a şoptit el, răguşit. Eşti absolut minunată aşa cum eşti.

— Despre ce vorbiţi? s-a amestecat Lily în conversaţie.

— Tatăl vostru îşi aminteşte de ce s-a căsătorit cu mine, am răspuns, iar el a zâmbit, cu gropiţele acelea irezistibile din nou la vedere, aşa cum se întâmpla de cel puţin treizeci de ori pe zi.

Johanna

— Lui Belle îi place aici, am spus.

M-am lipit de Cam, fiindcă briza îmi provoca fiori pe tot corpul.

— Ar fi trebuit să-mi iau o jachetă, am adăugat.

Drept răspuns, Cam s-a descheiat la geaca lui şi m-a luat în braţe, închizând-o peste mine, atât cât ne cuprindea.

— Ar trebui să ne străduim să venim mai des.

Am încuviinţat, privind-o pe Belle, care se juca pe plajă cu fiica

prietenilor noştri Lyn şi Peetie, Sara. Lyn şi mama lui Cam, Helena, se prefăceau că le fugăresc, iar chicotelile lor pluteau în aer, alăturându-se strigătelor pescăruşilor de deasupra noastră.

Întotdeauna îmi plăcuse orăşelul natal al lui Cam, Longniddry. Îmi plăcea plaja pe care ne aflam şi îmi plăcea faptul că fiica noastră îşi adora bunicii. Îmi plăcea că avea viaţa pe care visasem mereu să o am, încă de copil.

— Cole şi Shannon cred că se bucură de soare, a spus Cam, zâmbind.

Belle a chiţăit, învârtindu-se şi vrând să fugă direct la bunicul ei, Anderson. El a râs şi a luat-o în braţe, ridicând-o în aer, iar ea a chicotit şi a strigat, înainte ca el s-o aşeze înapoi pe nisip. Sara a cerut acelaşi tratament, iar Peetie a mulţumit-o, în timp ce Lyn şi bunicii priveau. Am urmărit-o pe Belle cu privirea, cum fugea înainte.

În timp ce mă uitam la ea, s-a transformat într-un băieţel cu păr blond-roşcat, care privea apa cu uimire. Era o amintire din ziua în care sărisem cu el într-un autobuz şi îl dusesem la Balloch, ca să vadă lacul pentru prima dată. Avea şase ani, iar eu, doar paisprezece.

— Tot nu-mi vine să cred că frăţiorul meu e căsătorit.

— Are douăzeci şi şapte de ani, Jo, mi-a amintit Cam.

— Mereu va fi mic pentru mine, am şoptit, emoţionată. O să înţelegi, cu Belle. Va avea mereu şase ani pentru tine.

— Iubito, eşti bine?

S-a aplecat să mă privească în ochi.

— E o prostie, am clătinat eu din cap, reţinându-mi lacrimile. Doar că simt că... de când am primit tot ce mi-am dorit vreodată, timpul a trecut foarte repede. Belle va ajunge la liceu înainte să ne dăm seama. Ador să fiu mamă. Îmi place de noi ca părinţi. Nu vreau să se termine.

— Nu se va termina niciodată, Jo.

— Ştiu, dar uită-te la Cole. Nu s-a terminat, dar nu mai au nevoie de tine la fel, după o vreme.

Cam a tăcut o clipă, probabil surprins de tristeţea mea. Dar, ca de fiecare dată, a avut capacitatea de a mă surprinde şi el.

— Vrei...? Mai vrei un copil?

M-am încordat, fiindu-mi teamă să-l privesc în ochi şi să mă trădez.

— Anul ăsta faci patruzeci, Cam.

— Iar tu, abia treizeci şi cinci. Mai avem timp... dacă asta îţi doreşti.

Speranţa a început să înflorească în mine. M-am întors să-l privesc. Luni de zile fusesem apăsată de această nevoie, însă Cameron nu dăduse niciun semn că şi-ar mai fi dorit un copil. Ar fi fost o povară financiară şi ar fi însemnat, poate, să ne căutăm altă locuinţă. Dar îmi doream *cu adevărat* încă un copil. Voiam ca Belle să fie sora mai mare, aşa cum fusesem şi eu, şi să aibă un frăţior sau o surioară care

să se uite la ea cu respectul cu care mă privise Cole.

— Ţi-ai mai *dori* un copil?

Cam mi-a căutat privirea, zâmbind.

— Da, mi-aş dori. Doar că nu m-am gândit că şi tu. De obicei, îmi spui când vrei ceva, Jo.

Acum rânjea, văzând încântarea din ochii mei.

— Îmi doresc mult încă un copil, am şoptit. Chiar îmi doresc.

A încuviinţat încet.

— Atunci, încercăm.

— Aşa, pur şi simplu? Fără discuţie?

— Nu va fi uşor.

S-a uitat spre plajă. Ceilalţi avansaseră mult, iar Belle şi Sara ţopăiau mână în mână.

— Dar merită, a adăugat.

Mi-am aruncat braţele în jurul gâtului său, ţinându-l strâns.

— Te iubesc.

— Şi eu te iubesc.

L-am sărutat. Un sărut lung, lent şi dulce, pătruns de fiecare gram de iubire şi recunoştinţă pe care le aveam după toţi aceşti ani, în care Cameron Maccabe încă avea capacitatea de a mă face cea mai fericită femeie de pe planetă. Mi-am reţinut lacrimile dar, după ce ne-am sărutat, mi s-au revărsat pe obraji.

Cam mi le-a şters cu degetul mare.

— Sunt lacrimi de fericire?

— De fericire.

A zâmbit şi m-a strâns mai tare în braţe.

— O să fie distractiv.

— Să mai adăugăm un copil la trib? m-am smiorcăit.

— Mă referream la sex... dar da, şi asta.

Râsul meu a răsunat pe plajă, iar el m-a luat de mână şi m-a condus spre familia noastră. Auzindu-mă râzând, Belle, cu părul blond fluturându-i sălbatic în jurul feţei zâmbitoare, a ţâşnit imediat înapoi spre noi.

Ellie

Sprijinindu-mă tăcută de uşa bucătăriei maică-mii, am studiat spatele lui Adam, care spăla la chiuvetă ceştile şi cănile care nu intraseră în maşina de spălat vase.

I-am mulţumit Cerului că mă căsătorisem cu un bărbat pe care nu-l deranja treaba la bucătărie.

— Te simt, să ştii, a spus el încet, cu vocea plină de amuzament.

Am zâmbit, intrând.

— Hannah şi Marco pleacă imediat.

— Cred că şi noi ar trebui să plecăm. Jarrod l-a cam terminat pe

Bray.

Strecurându-mă lângă el, l-am îmbrăţişat, sprijinindu-mi obrazul de umărul lui.

— Mă gândeam...

— Hm, asta nu e niciodată o idee bună.

— Sunt serioasă.

Adam a pufnit.

— Şi eu.

Mi-am dat ochii peste cap, deşi nu mă putea vedea.

— Promit c-o să-ţi placă, de data asta.

Ca răspuns, s-a oprit din şters cana şi s-a întors, aşa că l-am cuprins cu braţele de umeri, iar el m-a tras mai aproape. M-am uitat în ochii lui întunecaţi, văzând o urmă de nemulţumire. Observasem asta de câteva ori în ultimele săptămâni şi începea să mă neliniştească. Doar după ce rezervasem vacanţa cu copiii la Disney World începusem să-mi dau seama ce se întâmpla.

— Te-am neglijat, am şoptit, dându-i părul la o parte de pe faţă.

Avea câteva riduri la coada ochilor, care nu fuseseră acolo înainte, dar asta îl făcea doar să arate mai interesant. Bărbaţi ticăloşi! De ce atât de mulţi dintre ei începeau să arate tot mai bine odată cu vârsta, în timp ce noi, femeile, trebuia să ne străduim să rămânem tinere?

— Ellie?

Am clătinat din cap, concentrându-mă.

— Am lucrat la teză, tot timpul liber mi l-am petrecut cu copiii, iar tu ai fost ocupat. Nu prea am mai avut timp pentru noi.

A încuviinţat, părând uşurat, în timp ce eu m-am simţit vinovată.

— Credeai că nu am observat?

— Aşa cum ai zis, am fost prinşi, a ridicat el din umeri.

— Adam, am remarcat că nu am mai ieşit în oraş de luni de zile şi că am avut timp doar de o partidă rapidă de sex, din când în când. Trebuie să-mi spui când eşti nemulţumit.

— Els, m-a strâns el şi mai tare în braţe. Nu sunt nemulţumit. Doar că mi-a fost dor de tine. Nu am vrut niciodată să fim ca părinţii mei şi să ne ignorăm copiii, dar mi-aş dori şi timp cu soţia mea, din când în când.

— Şi eu vreau timp cu tine, am zâmbit eu. De aceea, i-am rugat pe mama şi pe Clark să ţină copiii la ei, în seara asta. Mergem acasă, le aducem ce le trebuie şi apoi putem face ce vrem.

Adam a ridicat din sprâncene.

— Glumeşti? Pentru că, dacă glumeşti, e o cruzime.

— Nu glumesc, am chicotit. Doar tu şi cu mine, dragule.

M-a sărutat, un sărut dulce care promitea mai mult, iar apoi mi-a şoptit: – Lăsăm lucrurile copiilor şi mergem acasă, unde o să ţi-o trag cât de tare vreau şi poţi să ţipi cât de tare vrei.

Un fior de excitare m-a străbătut şi am încuviinţat, fără cuvinte.

— Să plecăm acum!

Am zâmbit şi am dat din cap.

— Mai am un cadou pentru tine.

— Te rog să spui că e o lenjerie de corp transparentă.

— Chiar mai bine, am râs clătinând din cap.

A părut să se îndoiască, ca şi cum nu putea exista ceva mai bun.

— Ei bine, mergem la Disney World cu băieţii, în vară, o să ne distrăm de minune.

Fiindcă, oricât de mult mă tachina cu privire la haosul estimat, adoram să petrecem timp cu ei. Problema lui fusese că nu reuşea niciodată să mă vadă doar pe mine... sing*ură.*

— După aceea, mergem la vila lui Joss şi Braden pentru patru nopţi. Au spus că e OK, iar mama şi tata sunt bucuroşi să se ocupe de băieţi.

Adam m-a privit o clipă, nevenindu-i să creadă. Când şi-a dat seama că vorbeam serios, m-a sărutat iar, mai apăsat. Ne-am oprit, gâfâind, şi a spus cu vocea răguşită:

— Te iubesc, la naiba!

— E cam greu să mă urăşti, iubitule, l-am tachinat.

— Nu glumi! a mârâit, lipindu-mă de uşă. Acasă, lucruri, înapoi aici, acasă, ne-o tragem ca nişte adolescenţi. Acum.

Ei bine, n-a fost nevoie să-mi spună de două ori.

Joss

— Mami, scrii?

Degetele mi s-au oprit pe tastele laptopului, când vocea fiicei mele mai mari s-a auzit în spatele meu.

— Este camera în care scriu? am spus, fără să mă întorc.

— Nu păreai să scrii.

M-am întors şi am văzut-o pe Beth în uşa biroului.

— Oare uşa închisă şi sunetul tastelor nu m-au trădat?

Fiica mea de unsprezece ani s-a strâmbat, într-un fel foarte asemănător cu al meu.

— Tati e cu Ellie, Luke joacă un joc video, iar eu mă plictisesc.

— Credeam că citeşti.

— Citeam, dar e o carte plictisitoare. În plus... e sâmbătă, ştii, şi-a pus ea mâinile în şolduri şi s-a uitat urât la mine.

Am simţit o lovitură în piept şi durerea răspândindu-se. Încercam din răsputeri să găsesc un echilibru între scris şi viaţa cu copiii şi cu Braden, dar era evident că, uneori, nu reuşeam.

— Du-te şi pregăteşte-l pe Luke, iar eu merg să-l iau pe tatăl tău. Ieşim la prânz şi apoi mergem la film. Ce zici?

— N-ar fi trebuit să spun toate lucrurile acelea despre cum trebuie să fii ca părinte, mami.

A ridicat din sprânceană spre mine, într-un fel foarte serios. Nu ştiam de unde naiba prindea porcăriile astea.

Am ridicat şi eu din sprânceană.

— Bine, deşteapto. Am înţeles mesajul.

A zâmbit triumfător şi a ţâşnit să-şi ia fratele.

Am chicotit, salvând documentul şi închizând laptopul. Copilul meu se făcea prea inteligent pentru binele meu. Însă era dificil să controlezi rezultatele, când avea o mamă ca mine şi un tată ca Braden.

Găsindu-l pe tatăl cu pricina în living, m-am oprit în uşă să-l privesc. Braden era întins pe canapea – trupul lui încă arăta atât de bine! Fetiţa noastră, Ellie, era pe pieptul lui. Dormeau amândoi.

Mi-am scos telefonul din buzunar şi am început să fac poze.

— Ce faci? a mormăit Braden, adormit.

Am ridicat privirea din telefon şi l-am văzut frecându-se la ochi cu o mână şi mângâind-o pe Ellie pe spate cu cealaltă.

— Pun pe Instagram o poză cu tine şi cu Ellie dormind. Cititorii mei o vor adora. Părând mai treaz acum, s-a încruntat.

— Ce?

— Nu ştiai, iubitule? Eşti iubitul lor fictiv devenit realitate.

— Ai postat poze cu mine? a mormăit.

— Trebuia să te fac util, cumva. Datorită ţie, mi-a crescut numărul *de folower-i* pe reţelele de socializare. Ia uite! Deja 20 de *like*-uri.

I-am zâmbit, iar el a mijit ochii.

— Rămâi datoare.

M-am încălzit la acest gând.

— Ce ai în minte?

A zâmbit leneş.

— Mă gândesc eu la ceva.

— O să-mi placă?

— Flirtezi cu mine în timp ce copilul nostru doarme în aceeaşi cameră?

M-am apropiat de ei.

— Nu mă aude, am şoptit, aplecându-mă spre fetiţă şi mângâind-o pe păr. Doarme dusă.

— Credeam că scrii.

Am devenit atentă la Braden, pierzându-mă, ca de obicei, în ochii lui albaştri.

— Lui Beth îi e dor de mine. Deşi n-a spus-o explicit.

— N-ar face asta, a zâmbit cu afecţiune. Seamănă prea mult cu mama ei ca să spună direct că-i lipseşte cineva. Mereu îmbracă totul în sarcasm.

— Asta face viaţa interesantă pentru tine.

— Nici nu mi-aş dori altceva, draga mea.

Aplecându-mă, l-am sărutat pe buze – am vrut să fie un sărut

uşor, însă, ca de fiecare dată, a devenit mai profund.

— Bleah! s-a auzit vocea lui Beth. Nu ajunge că faceţi asta în faţa mea, dar şi în faţa lui Ellie?

După intrarea ei zgomotoasă, Ellie s-a mişcat pe pieptul lui Braden şi a început să se smiorcăie, fiindcă fusese trezită.

— Beth, sora ta dormea, am certat-o.

A părut imediat vinovată şi s-a strecurat tiptil în cameră ca şi când, dacă intra în linişte, sora ei ar fi adormit la loc. Venind lângă mine, a îngenuncheat şi şi-a pus o mână pe spatele lui Ellie.

— E OK, fetiţo, a spus ea, încet. Noi ieşim. Vrei să vii şi tu?

Ellie s-a întins somnoroasă spre sora ei, iar Beth a luat-o în braţe fără niciun efort şi s-a ridicat.

— Mă duc să o îmbrac.

Am tras-o de poalele fustei.

— Mulţumesc, draga mea.

Odată ele plecate, Braden s-a ridicat, trecându-şi mâinile prin părul ciufulit.

— Ieşim?

Am încuviinţat şi m-am aşezat la el în poală, ciufulindu-i părul şi mai mult.

— Beth se plictisea.

S-a încruntat, trecându-şi mâna în jurul taliei mele.

— Aş fi putut ieşi eu copiii şi să te lăsăm să scrii.

— Nu, l-am sărutat eu iar. Beth avea un scop. Trebuie să-mi petrec mai mult timp cu voi. *Vreau* să-mi petrec mai mult timp cu voi.

— Şi în seara asta, cu mine? m-a atins el jucăuş cu buzele.

— În fiecare seară cu tine, i-am răspuns, iar el m-a sărutat mai profund.

— Bleah!

Ne-am separat din nou, văzându-l pe Luke în uşă, cu braţele la piept.

— Probleme? am întrebat, ridicând din sprânceană.

— Da, a spus într-un fel de parcă era evident. Nu ar trebui să faceţi asta în faţa copiilor. Aşa spune Beth. A spus că e o regulă.

Braden a chicotit.

— Fiule, singurii care fac reguli în casa asta sunt mami şi tati. Înţeles?

A încuviinţat ascultător, dar părea în continuare consternat.

— Poate că ar trebui să devină regulă?

Mi-am înăbuşit râsul.

— Crede-mă, prietene, a spus Braden, strângându-mă de şold ca să-şi sublinieze cuvintele, e foarte puţin probabil ca asta să devină regulă aici.

— Dar există şansa?

Mi-am întors faţa spre gâtul lui Braden ca să-mi ascund zâmbetul de Luke.

— Nu. Nicio şansă.

— Când împlinesc optsprezece ani, o să pot face reguli?

Simţind ce se întâmplă, Braden a chicotit.

— Fiule, când o să fii major, o regulă care să interzică să săruţi fetele va fi ultimul lucru pe care vei vrea să-l institui.

— Poate. Dar regula *nu-o-săruţi-pe-mama* ar trebui să existe.

A dispărut din uşă şi l-am auzit strigând după sora lui, probabil căutând-o ca să se plângă de noi.

— Se aliază împotriva noastră, am murmurat.

— Lasă-i să încerce.

Braden mi-a întors faţa spre el, ca să ne sărutăm. Când s-a dat înapoi, a zâmbit:

— Dar nu vor reuşi.

Am zâmbit pieziş văzând amuzamentul din ochii lui – pe care-l împărtăşeam – şi legătura dintre *noi* care ne ajuta să trecem peste toate. Ştiam că aşa va fi mereu.

— Deţinem controlul.

— Deţinem controlul, a fost el de acord, apoi m-a mai sărutat o dată, chiar când Luke a intrat în încăpere, iar noi am izbucnit în râs, cu buzele încă lipite, văzându-l cum se strâmbă iar.Grace

— Trebuie să fii mai amabil cu Charlie, i-am şoptit la ureche lui Logan, în timp ce mergeam mână în mână spre stadionul de rugby. Maia era în faţa noastră, ţinându-l strâns de mână pe Charlie, iar Chloe şi Ed discutau cu ei.

— Dar am fost, a mormăit Logan.

— Abia dacă i-ai zis două vorbe cât am mers cu taxiul până aici.

— Ce-ai vrea să-i spun? s-a încruntat el. Singurele lucruri pe care mă gândesc să i le spun sunt ameninţări.

— S-a purtat ireproşabil cu ea la nuntă, zilele trecute. E întotdeauna un gentleman.

Parcă ştiind că vorbeam despre el, Charlie ne-a aruncat o privire peste umăr şi s-a albit. Înalt şi slab, era simpatic într-un fel băieţesc. Era isteţ, amuzant şi stilat. Acum purta ochelari cu rame negre, groase, care se potriveau cu chipul lui ascuţit, şi o cămaşă albă, o vestă neagră şi pantaloni de costum în carouri, cu un lanţ care atârna dintr-o parte a taliei până în cealaltă.

— L-ai putea întreba despre trupă. Maia a spus că băieţii au un concert.

— Trupă, a clătinat Logan din cap. S-a transformat din băiatul bun în băiatul din trupă.

— Credeam că ai trecut deja peste asta.

— Nu am trecut, cu cât sunt mai mai legaţi unul de celălalt şi cu cât se îndrăgosteşte ea mai tare de ticălosul ăsta mic, şansele ca el să o... agreseze cresc.

L-am strâns de mână.

— Trebuie s-o laşi să se maturizeze şi să ai încredere că se va purta responsabil.

Şi-a întors faţa spre mine.

— Ce? S-a întâmplat deja?

— Dumnezeule, de când eşti tată parcă ai înnebunit, am oftat eu. Hai să vorbim despre altceva!

— Cum ar fi?

— Nu ştiu. Poate...

— Haideţi, leneşilor! a urlat Chloe la noi, râzând. Mi-am dat ochii peste cap, dar am mărit amândoi pasul şi i-am urmat spre tribune. Juno ne aştepta în primul rând.

— Salut, am îmbrăţişat-o eu. Ce mai faci?

— Bine, ne-a zâmbit ea. Sunt încântată de meci.

— Cu cine ţii, Grace? m-a tachinat Ed.

Era un meci Scoţia-Anglia.

— Foarte amuzant, m-am strâmbat eu.

— Acum, serios.

— Ţin cu Aidan, am pufnit şi m-am aşezat între Juno şi Logan. Deci, cu Scoţia.

— Verificam doar.

— Chloe, te rog să-i dai una soţului tău.

— Au!

M-am uitat spre ea şi am zâmbit:

— Mulţumesc.

Ea mi-a făcut cu ochiul, ignorându-l pe Ed.

— Aidan e pregătit? a întrebat-o Logan pe Juno.

— Ca de fiecare dată.

— Stadionul *e fiul,* a remarcat Charlie, aflat lângă Maia.

Maia şedea lângă tatăl ei, cu Charlie de cealaltă parte. Fată deşteaptă.

— Aşa este, a spus Logan, surprinzându-mă şi mai mult când l-a întrebat: Eşti fan rugby, Charlie?

Charlie şi Maia au părut la fel de şocaţi ca mine. Charlie şi-a revenit:

— Nu chiar, domnule.

— Nici eu. Dar treaba stă altfel dacă ai pe cine să susţii.

— Absolut, s-a grăbit el să fie de acord. Aidan e un tip grozav. Logan s-a uitat la el.

— *Eu* sunt un tip grozav, Charlie.

Iubitul Maiei a înghiţit greu:

— Fireşte, domnule.

— Aproape că reuşiseşi, am mormăit. Apoi ai stricat totul. Logan a zâmbit strâmb, fără să-i pară rău de ce făcuse.

— A adus cineva mâncare? a strigat Chloe.

— Nu.

— Băuturi?
— Nu.
Chloe ne-a aruncat o privire dezamăgită.
— Bravo, dragilor!
— Du-te şi ia-ne ce bem de obicei, i-a zis Juno. Mai este timp.
Prietena mea şi-a deschis poşeta.
Logan mi-a dat un ghiont.
— Vrei ceva de băut?
Mi-am muşcat buza şi m-am uitat la el:
— Poate apă.
— Nu vrei vin sau bere?
Am clătinat din cap.
Juno s-a încruntat.
— Dar întotdeauna bem câte-o bere ca să ciocnim în cinstea lui Aidan la Anal.
— Ştiu. Doar că azi n-am chef.
— Ce, eşti însărcinată? a mormăit.
Am roşit atât de tare, încât am simţit că-mi iau foc obrajii.
— Doamne, eşti însărcinată!
— CE??? a urlat Maia.
Logan a tăcut, privindu-mă şocat.
— Ce? Ce am ratat? a întrebat Chloe.
— Grace e însărcinată! a strigat Maia şi măcar ea părea fericită.
— Logan? am zis şi l-am luat de mână. Eşti bine?
— Eşti însărcinată? a întrebat el, cu voce gravă. Însărcinată-însărcinată?
Am chicotit:
— Mai există şi alt fel de a fi însărcinată?
— Există o pauză de sarcină, a spus Juno, plină de solicitudine.
— Eşti puţin însărcinată sau eşti însărcinată-însărcinată? a repetat Logan, ignorându-i pe ceilalţi.
— Sunt foarte însărcinată.
Am tresărit când s-a năpustit spre mine, ridicându-mă în braţe. Picioarele mi-au părăsit pământul şi m-am agăţat de el, în timp ce mă ţinea strâns, îngropându-şi faţa în umărul meu.
Până la urmă, m-a lăsat jos şi mi-a luat obrajii în palmele sale.
— Deci, eşti bucuros? am zâmbit, cu lacrimi în ochi.
— Bucuros e foarte puţin spus, iubito, mi-a şoptit el.
— Vreau o îmbrăţişare! s-a vârât Maia între noi, îmbrăţişându-ne pe amândoi între rândurile strânse de scaune.
Am râs, iar Logan ne-a îmbrăţişat pe amândouă, bucuros ca un băieţel.
— Ah, la o parte, oameni buni! a pufnit Chloe, strecurându-se pe sub braţul lui ca să ajungă la mine. Trece cea mai bună prietenă!
— Asta n-are nimic de-a face cu tine, Chloe, a tachinat-o Logan, când ea s-a lipit de mine.

— Of, Doamne!

A clătinat din cap, ca şi când i-ar fi părut rău pentru el.

— Chiar trebuie să înveţi odată! Cea mai bună prietenă... adică moi, *a f*ăcut semn spre ea, e mereu inclusă în tot ce se-ntâmplă, mai puţin în... partidele de sex.

— Şi aşa s-a dus naibii momentul, a strâmbat Maia din nas.

Logan a pufnit:

— Pentru noi toţi.

Chloe şi-a ridicat bărbia în aer.

— Nu ascult ce aveţi de zis negativ. O să mă duc să iau apă pentru frumoasa şi strălucitoarea mea prietenă. Ştiam eu că văd ceva diferit la tine azi.

Am încuviinţat.

— Aha, sigur că da.

A ieşit din cerc şi l-a luat pe Ed, târându-l afară din rând şi pe scări în sus, ca să cumpere ceva de băut.

După ce i-am îmbrăţişat pe Juno şi pe Charlie, m-am aşezat la locul meu, iar de data asta Logan mi-a cuprins umerii cu braţul.

Am tăcut o vreme, ca să ne obişnuim cu vestea şi cu momentul. Apoi, Logan a spus:

— E cel mai bun meci de rugby din istorie.

— Nimic nu poate strica clipa asta, a adăugat Maia.

— Nici măcar dacă Anglia bate Scoţia? ne-a tachinat Juno.

— Nici măcar Charlie, a spus Logan, cu aplomb.

— Ah, mulţumesc, domnule, a zis Charlie, părând sincer încântat. Auzindu-l, am izbucnit în râs, hohotind până m-a durut burta, şi atât de molipsitor, încât mi s-au alăturat Logan, Maia, Charlie şi Juno.

MULŢUMIRI

Să scriu finalul acestei serii a fost mai mult decât emoţionant. Aceste personaje au devenit ca o familie pentru mine şi să-mi iau rămas-bun de la această serie m-a întristat şi m-a bucurat în acelaşi timp. Seria *Pe strada Dublin* a fost o călătorie, iar eu am avut norocul de a fi însoţită de oameni minunaţi.

Îi mulţumesc foarte mult fabuloasei mele agente, Lauren Abramo. Ai crezut în mine de la început şi ai muncit din greu ca să reuşesc. M-ai încurajat, m-ai susţinut şi m-ai motivat din prima zi. Mulţumesc pentru tot ceea ce faci. Abia aştept ceea ce se întrevede la orizont!

Editoarei mele, Kerry Donovan: îmi amintesc ziua în care am primit e-mailul tău despre seria *Pe strada Dublin.* Ai făcut ca visul meu să devină realitate. Mulţumesc pentru iubirea ta faţă de personaje şi fiindcă ai făcut fiecare carte mai bună decât aş fi crezut că poate fi. Este o plăcere reală şi totală să lucrez cu tine!

Îi mulţumesc foarte mult şi lui Erin Galloway şi întregii echipe de la New American Library, pentru munca depusă la această serie. Sunteţi cu toţii nişte staruri rock.

Mulţumesc Annei Boatman de la Piatkus fiindcă a crezut în

această serie şi în mine. Înseamnă mult pentru mine. Şi îi mulţumesc Clarei Diaz şi echipei de la Piatkus pentru că au muncit din greu să aducă aceste cărţi în mâinile cititorilor.

Aceşti ultimi ani în care am scris seria au fost un carusel, iar de-a lungul drumului am câştigat prieteni, cititori şi bloggeri. Le mulţumesc cititorilor şi bloggerilor, Clubului 39, celor care mă ajută să actualizez site-ul Samantha Young Official şi tuturor celor care mi-au trimis vreodată un tweet, un e-mail sau un mesaj pe reţelele de socializare, spunându-mi cât de mult le-a plăcut seria. Vă preţuiesc pe fiecare în parte.

În sfârşit, le mulţumesc prietenilor şi familiei, care-mi amintesc ce este important în viaţă. Fiecare dintre voi şi-a pus amprenta asupra acestei serii, într-un fel sau altul. Umorul, dragostea, implicarea, compasiunea şi forţa voastră m-au influenţat şi, ca urmare, au influenţat paginile pe care le scriu.